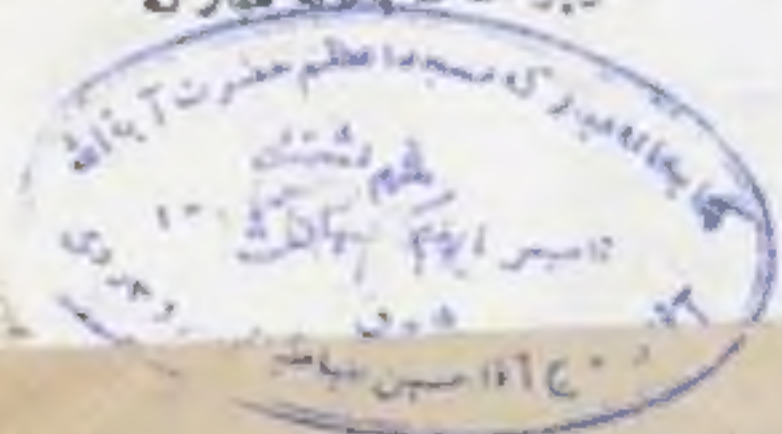

کتابخانه مسجد اعظم
شماره ۶۲۰
قفسه ۶۸

بسمه تعالی
این کتاب به شخصات ذیل
نام کتاب فضایل سادات موضوع فضائل و مناقب
مؤلف میرزا محمد تقی میرزا
تاریخ و محل چاپ ۱۳۱۳ قمری تهران
اهدائی
وقتی
تحت شماره مسلسل ۱۳۷۹ ثبت دفتر کتابخانه
و در قفسه ۶۲ ضبط گردید
سرپرست کتابخانه مبارکه

مظاہر الشفاء

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمین
جو کتاب است عارفان را بشکوه و غمناک
مخبر می کند عارفان را به علل و اسباب
الکبد و الکبد و الکبد و الکبد
سید الحکماء و المحققین و العارفین
از انبیا و ائمه و عارفان و عارفان
بجمله توفیق و انوار و کمال و حقیقت
معتبر و خواجه عارفان و عارفان
بدین طریقی که در کتاب است
ایمان است و این طریقی که در کتاب است
بسیار است و شوق و اشتیاق و اشتیاق
اشا اله که در کتاب است و در کتاب است
و مقابل آنکه در کتاب است و در کتاب است
مطالع و شکر و غلظت و غلظت و غلظت
کاتب طبع و هر که در کتاب است و در کتاب است
ترتیب عذیب که در کتاب است و در کتاب است
قدس علی السلاطین و عظم الخوفا و عظم الخوفا
الماء و الطین ظل الله علی العالمین
طریقه حقه و حقه و حقه و حقه
و الخافان الخافان الخافان الخافان
یا بر بشارت العبد که در کتاب است و در کتاب است
اللهم اغفر للمصنف و لکاتب و للمسلمین و للمسلمین
و للمسلمین و للمسلمین و للمسلمین

کتابخانه مسجد اعظم
شماره ۶۲۰
قفسه ۶۸

کتابخانه مسجد اعظم
شماره ۶۲۰
قفسه ۶۸

کتابخانه مسجد اعظم
شماره ۶۲۰
قفسه ۶۸

فما في ضايل
الناس انا ليل افضل المحققين
والحديث في العلماء السلف والخلف
السيد محمد باقر جليل سديد الحكماء
المحققين في علم الامور الدام

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الحبيب الذي خص محمد وآله بالكرامة وبنام الرسالة وخصهم بالوسيلة
وجعلهم ورثة الانبياء وختمهم الاوصياء والائمة وعلمهم علم ما كان وما بقى و
جعل ائمة من الشايخين مؤيدين لهم وشرفهم به واجبه لهم الحق على الخلق بقرائنه وخلق
من الناس بشر فجله نسباً وصيلاً وهو سيدنا اذان عند نيل الطالبات الذي
صبرنا اذ انساب لنا بالاذان والزمه بوجه افاد بوجه مفارح الدرجا وشهد
مطلب الحاجات وسلكنا في ذلك ذرية رسول المصطفى الذين ازلنا في علو شانهم ولزومهم
قل استلكنم عليه من الايام في القرية خذ لا تجدك وشكر الاستدعاء من تعالى
جده وقبلك جده اجمع خاتم النبيين وشيخهم سماء المسلمين وعينه علم رب العالمين
احد اجداد غيرة واشرفنا باذنه محمد المصابيح اولاد المظلومين عن مزارهم كل النفا
المشايخ تارهم على مناب الثواب فوابرغم هذا علمهم القصاب الذين يصامون في
عبادتهم عبيد الانصاف صلى الله عليه وآله الطيبين الطاهرين سيما على افضل اوصيهم
وفرضهم المرسلين كلام الله الناطق وباب حجة الله الصافي المولود في شارب الله
العظمة والدائمة الطاهرة المظهر امير المؤمنين علي بن ابي طالب صلوات الله وسلامه عليه
الاجمعي للسيد الداماد المتأخر بالاشراق عليه السلام الله بالغة والاشراق كذا
فلما لوا زمانه كذا اذ اذ كانا بجهة خبير كذا برائة لا يوجد الا كذا كذا
نعتي ناي كذا كذا ولما كذا كذا في الكعبة واما كذا كذا

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل في خلقه من افاض
العلماء والفقهاء والصلوات
والسلامات على سيدنا محمد وآله
الطاهرين الطيبين الطاهرين
الاجمعيين السادة السادات
الفاضلة العظيمة
الاجمعيين السادة السادات
الفاضلة العظيمة
الاجمعيين السادة السادات
الفاضلة العظيمة

تأليف تكملة

فما في ضايل
الناس انا ليل افضل المحققين
والحديث في العلماء السلف والخلف
السيد محمد باقر جليل سديد الحكماء
المحققين في علم الامور الدام

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل في خلقه من افاض
العلماء والفقهاء والصلوات
والسلامات على سيدنا محمد وآله
الطاهرين الطيبين الطاهرين
الاجمعيين السادة السادات
الفاضلة العظيمة
الاجمعيين السادة السادات
الفاضلة العظيمة
الاجمعيين السادة السادات
الفاضلة العظيمة

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل في خلقه من افاض
العلماء والفقهاء والصلوات
والسلامات على سيدنا محمد وآله
الطاهرين الطيبين الطاهرين
الاجمعيين السادة السادات
الفاضلة العظيمة
الاجمعيين السادة السادات
الفاضلة العظيمة
الاجمعيين السادة السادات
الفاضلة العظيمة

اَوَّلًا فَهَذَا تَرْجَمَةٌ كَرِيمَةً وَمَجَازٌ مَانِعٌ وَمَنَالٌ وَلَا يَتَّخِذُ الْبَابَ مَذِينَةً
 عَلَوِيَّةً اللَّهُ أَكْبَرُ حَيْثُ يَجْمَعُ رِسَالَتَهُ اسْتِغْنَاءً بِنَا بَرِئٍ مَعَانِي أَنْ يَكُونَ كَمَا اسْمُ شَرِيفٍ
 بِاسْمِ الْمَنَاقِبِ فِي مَنَاقِبِ الْأَنْبِيَاءِ مَشْرُودَةً بِأَلَاظِفِهِ مَنَاسِبًا خَفِيَّةً وَجَلِيلَةً مِنْ ذَوْدَانِ
 أَتَابَ الْغَايَةَ (ظَلَّ اللَّهُ الْعَرْشَ الْوَهَّابِ) وَمُؤَافَقًا دَارِجٍ مَبْدُودٍ كِتَابُكَ أَشْرَفُ لِمَا
 اسْتِغْنَاءً بِدَعَائِهِ عِبَادًا مِنْ غَضَائِهِ وَتَوْفِيقًا تَقْدِيرًا وَدَسْتِ كَيْفٍ جَزَائِرٍ قَلَمٍ بِدَقِّقَةٍ وَأَمَلٍ
 أَفْكَارٍ أَوْفَى لَا يَكُونُ الْاِسْتِغْنَاءُ وَبِنَظَرٍ مُتَبَيِّنٍ لِحَبْلِ جَابِرٍ قَلَوِيٍّ نَصَابًا عِيدًا قَضَاءً وَطَرِ
 اسْتِغْنَاءً كَلَامٍ وَنَظَرٍ صِرَافَاتٍ دَرُوزٍ مَحَرِّ بِاسْتِغْنَاءٍ زَابِوَابٍ قَلْبُهُ نَهْرٌ مَالَهُ
 بِالْهَامِ رِثَاءُ اللَّهِ الْعَرْشِ التَّوَابِ حَفِيَّةً عَرْضَ سَجْدٍ مَخْمُومٍ خَوَافِ شِدَائِكُمْ جَوَانِمًا وَبِأَيْدِي
 لَتِيخٍ وَدَسَخٍ وَاصْلٍ نَحْمُ مَبْدُوبًا وَنَا بَرِئٍ مَعَانِي قَائِمٍ مَنَاقِبِ قَانُونِ هَلْ ذَكَرْنَا
 مَعْجَزَاتِ الْعَبِّ بِرَحْمَةِ الْفُضُولِ مِنْ مَضُوعٍ هَلْ يَدِينُ عَمَلُكَ كَمَا يَلْفِظُ أَكْرَمَانَا مَثَلًا بَصُورًا
 عَمُورًا مَبْدُوبًا جَنَانًا كَمَا كُورٍ مَبْدُوبٍ مِنْ بَيْتٍ نَسَبُ لِيَا ذَاتِ فَرْمُوزٍ أُنْدُورُ خَشَنَ اخْتِصَارًا
 دَرِيبَتَانِ مِنْ مَرْحُومٍ مَارِجٍ اِزْدَانِ مَبْدُودٍ وَقَالَ اللَّهُ تَعَالَى لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ
 حَسَنَةٌ وَمَنْ يَنْتَهِ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْعِبَادِ الْعَدْلَ نَظَرٌ مُنْقَطِعٌ بِدَعَائِهِ يَابُورُ مَبْدُودًا
 مَحْمُودًا بِأَيْدِي الْخَلْقِ مَبْدُودٍ بِإِقْبَاءِ هَمَانٍ دَهْمِيَّةٍ مَبْدُوبَةٍ بِشَكْلِ أَوَّلِ عَمُورٍ بِأَمْحُورَاتِنَا
 وَمَثَلُ كِتَابِ بَحَائِيٍّ اِزْدَانِ مَحْمُودٍ بِأَيْدِي الْخَلْقِ مَبْدُودٍ بِإِقْبَاءِ هَمَانٍ دَهْمِيَّةٍ مَبْدُوبَةٍ بِشَكْلِ أَوَّلِ عَمُورٍ
 كَرْدِ اِزْدَانِ مَحْمُودٍ بِأَيْدِي الْخَلْقِ مَبْدُودٍ بِإِقْبَاءِ هَمَانٍ دَهْمِيَّةٍ مَبْدُوبَةٍ بِشَكْلِ أَوَّلِ عَمُورٍ
 دَسَالَهُ مَثَلُ اسْتِغْنَاءٍ بِدَعَائِهِ مَبْدُودٍ بِإِقْبَاءِ هَمَانٍ دَهْمِيَّةٍ مَبْدُوبَةٍ بِشَكْلِ أَوَّلِ عَمُورٍ
 اَنْتَ فَصْلٌ اَوَّلِيٌّ بِسِيَاطِرِ قِيَمَةٍ ثَبُوتِ بِدَانِ شَرَفِكَ اَللَّهُ تَعَالَى بِكَ
 اَلشَّرِيفُ كَرِيمٌ بِطَلْفَا مُؤَافَقٍ شَرِيعٍ مَقْدُوسٍ نَبِيِّ بِاسْتِغْنَاءٍ مَجْمُودٍ كَمَا جَمِيعُ فَتَحَاتِ رِضْوَانِ
 اَللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِمْ دَرَكُورٍ فُلٍّ مَوْكِنْدٍ مُسْتَفَادٍ اِزْدَانِ مَحْمُودٍ بِإِقْبَاءِ هَمَانٍ دَهْمِيَّةٍ مَبْدُوبَةٍ بِشَكْلِ أَوَّلِ عَمُورٍ
 اَلنَّاسُ كَمَا فَلَاحُ اِزْدَانِ اَللَّهُ تَعَالَى اَللَّهُ تَعَالَى اَللَّهُ تَعَالَى اَللَّهُ تَعَالَى اَللَّهُ تَعَالَى اَللَّهُ تَعَالَى اَللَّهُ تَعَالَى
 بُوْدُهُ بِأَشْرَفِ جَنَدٍ بِرِثَةِ اسْتِغْنَاءٍ كَمَا أَكْثَرُ مَجْمُودٍ اِزْدَانِ مَحْمُودٍ بِإِقْبَاءِ هَمَانٍ دَهْمِيَّةٍ مَبْدُوبَةٍ بِشَكْلِ أَوَّلِ عَمُورٍ
 وَوَجِبَتْ اِبَادَةُ تَوَاتُ اسْتِغْنَاءٍ مَذْكُورَةٍ مَبْدُودٍ فَعَلَى هَذَا جَمِيعُ اِزْدَانِ اَللَّهُ تَعَالَى

هاشم علیه السلام که خدیو حضرت رسول صلی الله علیه و آله است بود باشند و با سفاقت
 باین نسبت مناز باشند بلکه خلاف شرافت قرابت حضرت رسالت نبی صلی الله علیه و آله
 نسبت ایشان شرفا ثابت میشود و موافق ثابت شریفه و لغادیت صحیح است از اخبار صلوات
 الله و سلامه علیه هم چنین که من بعد بفضل الله المهریزم است که خواهد یافت این
 نعمت عظمی است که کسی از منسوبان این عتبه طلبه باشد الا فریاد از زبان این حد که جزو باب
 اواز باب این باب فی الالباب فی ابواب علی الباب (اما مذنبه العلم و علی بابها) باشد اینها
 من نعمه لا یقصد الغادرون و صفها چگونه و وصف کند کئی العظمه الله لم یفتر مذنبه
 که با حق نیست ثابت نخواند که کتاب این کتاب است و لیساضا صد شکر
 که نیست غبار و دوش ترا بهر تو همین بر که هر اوست ترا امر و چشم خود که فرای
 کافراد نکوهش نکوت فصل او تمیز بین اشخاص و اولاد و غیره
 لهذا که الواصل اهل بوده ما و اقل بهر کرده و در باب اعتبار حرکت ما قبل قلب
 بالفکر ندال شد بدلیل آنکه الواصل تصنیف میشود و در تصنیف هر کس با صل خود
 و جامع میگردید معلوم شد که الواصل منصفین لغفار و اهلان منصفین مرتباً صلی و از
 درجه واقعی خود خارج نموده اند و الا اول اهل بلکه اهل الله بوده اند چنانچه من بعد
 مذکور مذکور میشود که قال عبدالمطلب نحن الاله فما قد خلا لم یزالک علی عهد
 ابرهیم علیه السلام من ملک بودم و فرمودین برین بنایم بود آدم را و در داین و بر خرابی
 و در مشکل اعراب المقرن گفته (ان ال محمد معنا اهل محمد لان اصل ال اصل ثم ابدا
 من الهاء و هم فضا لایتم ابدان المهر الف لا فتاح ما قبلها و سکونها فاذا اصغر ال و قال
 اصله فقبل اصله قال الفاضل النیرانی شرحه علی اثبات الواجب الحق الذی ان
 ال اله و فی الاصل الاصل بدلیل تصنیف علی الاصل و اسم بمناه لما ذکره عن الکسانی
 انه قال سمعت بعض العرب قال اهل ال و اهل ال و اهل ال و اهل ال و اهل ال و اهل ال و اهل ال
 و بنی هاشم عند اکثرین و قال بعض انه خسر بنی هاشم فقط و قوله صلی الله علیه و آله
 کل نعمی الی محمول علی المعنی اللغوی و علی انه تجاوز فلا حاجة الی ما ذکره المصنف بعض

درمغنی الغریضه

جاءت بنت كذا البصير
الغنى والحق هو الخير
الا امرط يستقيم
والامرط هو الذي لا يغير

که داخل شود و بگویند ما مکرر بطریق حق تعالی تحقیق که حق است که نمره است یعنی
مکرر آنکه از آن نمره است و استقامت ایمان پیش از آنکه بیرون رود نفس و انجیل
و اگر چه بعد از فراق نافرمانی شده مکرر گفتن سوال نمودم که چه چیز است فراق
آنحضرت فرمود که در پیشگاه شرفاقت است بگویند و این در فراق فراق باقی
حلیت بن نفس نمود و الحق ما قاله المصنف علیه السلام و کتاب خراج و جرایح تصنیف علیه
و از آنکه که او مؤلف کتاب ابا الاحکام و از قول علمای شیعیه است و اتع شد
و در حق آنحضرت را شد فراق کرب بن علی بن فضال علیه السلام و عبد الله علیه السلام
لا تفعل و الله حق الی فقال فی ان هذا الخروج علی هذه الطائفة فقلت لا تفعل فانی
ان تكون المصلوبی ظهر الکونه اما علینا و بعدا لا یخرج احد من لدنا طائفة علی احدا
من السلاطین قبل خروج النبی الا مثل ثم قال لا یأمن ان طائفة احسن من جماعتهم
الله و درینها علی التا و دفعیم نزلت ثم اوردنا الکتاب لذلک استنبنا من عباده فانهم ظالم
لنفسه منهم مفضل و منهم سابق بالخیرات فان الظالم لنفسه لا یفر من الامام و المفضل
المازین بحق الامام و السابق بالخیرات هو الامام ثم قال یا حسن انا اهل بیت لا یخرج
احدا من الدنیا حتی یموت کل ذی فضل فاضله (یعنی مرتب از حسن بن راشد که گفت
ذکر کردم از کرب بن علی و در صد و نصد و عیوب و امد و نزد حضرت امام جعفر صادق
علیه السلام پس فرمود آنحضرت مکن اقدار میزد که نقصان پیدا سازد خدا تعالی نعم مرا اندر
پس گفت من را زاده خروج و از طائفه یعنی خلفه از زمان دارم پس آنحضرت فرمودند
مکن از زاده را که من تبرسم پس از آنکه بوده باشد کشته شده و برادر کشته شده و در پیش
گفته انا ندانسته ای و بی تحقیق که خروج نمیکند احد از اولاد فاطمه علیها السلام بر
احد از پادشاهان پیش از خروج سفیانی مگر آنکه کشته شود بعد از آن فرمود آن
حضرت که خبر را با مثل بحسن تحقیق که فاطمه علیها السلام نگاه داشت از عصمت خود را
پس خرام کرد در دنیا و از ائمه و در حق ایشان نازل شد از آنکه ثم اوردنا
و تفهیم شرف بعد از آن مکرر موافق نمیکند که آنحضرت فرمود اندر مذکور میشود

بعد از آن فرمود ابو عبد الله علیه السلام یا حسن ما اهل بیت بنویم که بیرون نمیرد کسی را
از دنیا تا آنکه افراد کند بفضل و صاحب فضل یعنی قابل اعتقاد از حق و امانت
انما اثنا عشر ناسا و امان کامل از دنیا برود و قول آنحضرت که فرمود اندر آنحضرت
و حق و از خروج نمودند مکرر است یعنی تخریج نباشد و محض ظاهر نباشد آنکه منافق
مدح و بد و عیب کتاب بخاشن برون که بعد از این مذکور میشود که حضرت ابی عبد الله علیه
فرمودند (لورودت ان الخارجی من الی مدح و علی نفعه عباده نباشد) و آنچه فرمود
که خروج نمیکند از اولاد حضرت فاطمه علیها السلام مگر آنکه مقول میشود ممکن است که
منحصر خروج نباشد که متضمن احقاق حق امامت اقامت یکی از ائمه اثنا عشر علیه
السلام نباشد با فضل بر خلاف ظاهر و حکم نا آنکه منافق با خروج سلسله و صفی و
صفویه انا داشته برهانیم و شهادت آنها نباشد با وجود آنکه آنچه از احادیثی که در
سند صد و ستم مرقوم شد و حمل بر خروج این سلسله علیه موده اند و مطابقت
تمام دارد و دانستیم آنکه این سلسله قوطیه تمیز خروج قائم اهل بیت علیهم السلام
البته از آنکه مستثنی خواهد بود آنکه من بعد از مذکور میشود و آنچه آنحضرت
فرمودند الا یا حسن ان فاطمة احصت فرقا بحفظ هر سوق کلام و مقتضای
شامل جمع ذریه و یکصد و چند و اولاد بطریق حضرت فاطمه علیها السلام نباشد بنویسند
هفتاد و چهار و مذکور میگردد که این هزار شوب و مناقب خود از کتاب تاریخ نباشد
و کتاب معانی و اربعین مؤید و مناقب فاطمه علیها السلام بعد از نقل همین حدیث
و ذکر مقتضای در بیان حکم ابرار نموده و اولاد کل مؤمن منتهی و ممکن است که
منظور دنیا آنچه واقع شده در حق بعضی از اهل بیت نباشد که اولاد بعضی حضرت فاطمه
علیه السلام ابرار اینست در حدیث نبی ابرار بیان فضیلت شرافت جمیع باشد باغبان
بعضی بعضی شرافت این سلسله بر تیره است که حرام شد در حق بعضی از ایشان تا
دو رخ با آنکه حرمت آن دو رخ و در حق نباشد یکی حرمت از کمال یکی حرمت
بنوان بفضل پس در این صورت حرمت و از جهت جمیع متحقق خواهد بود یا بحسب

حرف بعنوان عدل مختص به بطنه باشد و حرف تفضلی از جهة سایر برتر محقق
 شود موافق اول وقت تعظیم که بن شهر است و بطل نوده و منافی نباشد با امثال حدیثی که
 مرتب در خانه که در فصل چهارم از معانی الاخبار از حضرت ابی الحسن علی بن موسی
 الرضا علیه السلام منقول است که فرمودند انما ربه برادر است و مختص بود (باز مدافع قول با
 کوفه آن عاقله احصت فرمایم که تعالی در دنیا علی بن ابی طالب را و الله ماثک لا اله الا الله
 الحسن و ولد بطنه خاصه) (بجمله باز که در دعایه کتاب بفضل الله تعالی مذکور
 میشود و انما مرد در ذکر این اختصاص از حضرت ابی الحسن علیه السلام مراد در سایر
 ذریه و حبار بر او و غیر مرتبه باشد چنانچه بعد از این در سند مستند و نه در
 از حضرت رسول صلی الله علیه و اله مذکور میشود که فرمودند (اولا ان طایفه قریش
 لا یخرج بها بالذی لها عند الله عز وجل) (بینه اگر مخرج نیستند قریش و از حدیثی که
 منقول است البته خبر میداد قریش را بدینچه مرایشان را نزد خدا هست از قریش منزه
 یا وجود آنکه نمیشد که مراد از حضرت علیه السلام خلف میموند منظور این باشد که
 بر او حدیث مذکور و از حضرت فاطمه علیها السلام مختص بود و بطنه بودند بدون
 ذریه چنانچه در دعای جهنم مولانا احمد بن محمد استقامت در تفسیر آن شرح ارشاد از آن
 غیر محاکا از آنکه حکم علیه السلام حقیقه نه تعلیقا و نه از آنکه قول محقق ثانی شده
 ثانی را از این باب فرموده است که وضع الایمان و عرفان تعظیم از نسبت با ائمه معصومین
 علیه السلام و از احادیثی که در این باب است که ظاهر اختصاص گاه استفاد میشود بنا بر آنکه در
 منزل ائمه کریمه خصوص ایشان موجود بودند و حضرت عیسی علیه السلام و غیره ائمه فرمودند
 از حضرت صلی الله علیه و اله بعضی نام خود را که از خبر بعضی فاقبت و بجهت این
 قول داخل این کوکب از آنکه و این قسم توری و قسم دیگر با ائمه از خلفاء جور یا
 انما اراک فی فضل الخلیف است که ائمه ماصکوات الله علیهم مخصوص بودند
 یا از چنانچه از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که فرمودند انی لا تکلم علی
 سبعین و عیالی من کلها الا الحج و مؤبد بعضی از جبهه مسکون است اینجور

مورد است و از عام و فاضل محقق صاحب کتابی که در این باب در فصل ثالث از باب خامس
 از کتاب خود تحت الا بر این عبارات مندرج است اما باید جعفر که در این مثل او را من کور
 بانه گویند از جمله مسائل که از حضرت مقدمه پرسیدند و توفیق برین مدعی اینست
 بود تا از ال محمد جواب نوشت لغت میکند جعفر غم را که اهل بیت بنویم و حوفا
 بعد از ذکر انبیاء علیهم السلام فرموده ان لیکن الذین فی الله یمید بهم فقیه و عاقله اعدا
 کرد با انبیا سلف یوسف چون برادران خود و شایف گفت لا یترب علیکم التوب
 یعقل الله لکم ما نیر هجین کیم و قریبان منقول است بخیر و کتاب جامع شرح
 روایت نموده با بعنوان (الکلی عن الحق بن یعقوب قال قلت لعل عن اهل
 دهر الله ان یوصل الیه علی السلام کما یا سئلت فی عن مسائل اشکلت علی قوه و التوفیق
 مولانا صاحب الاصل علیها اما ما سئلت عنه اشکلت الله و فیک من امر الیکون
 من اهل بیتنا و بنی عمننا فاعلم انه لیس من الله عز وجل و بین احدی و بین من انکون
 ملتزم من و سبیل سبیل ابن نوح و اما سبیل عتی جعفر و ولد فبیل اخو یوسف
 السلام) (و اینچه مر قور شد از الله بر تفضل عظیم در مغفرت مذنبین از ذریه
 موافق نص مزبور ائمه ائمه شریفه لا یترب علیکم التوب یعقل الله لکم و بحکم دور
 که مراد از ذکر جعفر و ولد یا اهل بیتنا باشد و مراد از بنی عمننا مثل بنی عباس باشد
 بطریق شریف و ثور و ایضا در سند بنیم از تفسیر ائمه آنچه فرموده در باب ائمه
 شریفه و این من اهل الکتاب الا التومین به قبل مؤنه که حضرت ابی عبد الله علیه السلام
 هذه زلت فبنا صله الحدیث الشیخ مقصود از بعضی احادیث مستفاد میشود که جعفر
 ال محمد صلی الله علیه و اله نیز در ذریه و از دنیا بیرون نمیشوند بخوبی که در باب سید حمیری
 که مستحق تبت بوده بدون سبب آنکه از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام در کتاب است
 شهرت یوسف مذکور است که او از کتاب غانی که تصنیف ابی الفرج اصفا بنیست نقل نموده
 باب عیارت) (قال عیارت صنیب کنت عند جعفر بن محمد فانا فی السید مدعی و فرغ
 علیه فقال له رجل یا بن رسول الله و هو یسیر بالخیر یوم من بالرخنه فقال علیه السلام

کتاب جامع شرح

مکالمه حضرت رضا و امام

۴۲

موتش ما فرغی است بخت صحیح نیز قوت شده است (که آن الله صافی من اولاد اهل بیت)
 فرشتا و من قرین ما شفا و قال علی بن ابراهیم فی تفسیر لایله المذکوره قال هم آل محمد علیهم السلام
 و از حدیث حضرت سید الساجد و قده العارفین امام زین العابدین علیه السلام که فرمودند
 واقعه فینا اهل البیت سه مرتبه قسم بذات الله یاد نموده که در شما ما اهل بیت نازل شد
 و سائل سوال نمود که ظاهر نفس خود را از او در علی بن ابطال علیه السلام چه کسی است حضرت
 امام زین العابدین علیه السلام جواب فرمود چنانچه مذکور شد معلوم مستفاد میشود که در
 از جمله اهل بیت نبوت باشند و الا واقعه فینا اهل البیت سه مرتبه مؤکد بستم واقعه
 فرمودن و بیا کردن ظاهر نفس خود و مقصد و سابق بخبر است و آنچه که میفرمود که
 یافت مناسب نخواهد بود با وجود آنکه موافق حلف باشد که از بافتن کفر هیچ احد از
 مؤمنین قسم کاذب بذات الله نمورد پس چون بگفتند ما هم نمیشود و از حدیث
 حضرت امام علی بن موسی الرضا علیه السلام که در مجلسی ما مؤمنان کور شد معلوم میشود که
 داخل غیبت باشند و زین و مولی صلی الله علیه و آله و الا ابرار و لقد ارسلنا نوحا
 و در تشبیه تمام و موافق نخواهد بود بجهت آنکه بنویسد از تفسیر خلاصه التمهید مبین و بیا
 عبارت حدیث مطهر شد که آن سه مرتبه خاص در غیبت حضرت زین و آله است و بظاهر
 اهل اصطفا منظور است چنانچه در کتب (و لقد ارسلنا نوحا و ابراهیم و جعلناهم
 ذرئیه النبوة و الکتاب فینهم متهتدون کثیر منهم فایقون) (که نبوت و کتاب در
 مباد ذریه نوح و ابراهیم مختص هستند با ذریه فاسقین و در آیه اصطفینا بنی ابراهیم
 در بنی ابراهیم که بصفه اصطفا موضوعند مختص هستند با ذریه که آنهم معصومان باشند
 صلوات الله تعالی علیهم اجمعین خواهد بود نه سایر نام معلوم میکرد و که ظاهر بر نفس
 مقصد سابق بخبر است مجموع بصفه اصطفا موضوعانند داخل غیبتند و الا مختص بقیه
 مذکور بنحویه قوت خواهد بود و مؤمنان مقتضای است آنچه مستفاد نمیکرد از تفسیر
 حضرت امام رضا علیه السلام یا مؤمنان تفسیر که باز عبارت فرموده اند (و لکن اقول انما
 استخرج من ذلك الغرض الظاهر فقال لما مون وكفى عن الغيرة من ذن الاله فقال

(الرضا)

مکالمه حضرت رضا و امام

۴۳

الرضا علیه السلام انما اذا اراد الاله ان يجمعها في الجنة لقولنا في قوله تعالى انهم
 مقصود منهم سابق الخبر انما اذا اراد الله ذلك هو الفضل الكبير و جمعهم في الجنة فقال جنان
 عدل بندها و ما يخلون فيها من سابق خبر من قبلك فصل الوزاة للقرعة الظاهرة لا الغیبة
 چنانچه من بعد تمام شد باز خبری مذکور میشود ان شاء الله تعالی چون واجب است که
 اخبار و احادیث اهل بیت عصمت و جلال مطابق باشند باخبار و سابق بر این در کلام السیاق
 حضرت امام زین العابدین علیه السلام که فرمودند که و الله ترکت فینا اهل البیت و اهل بیت بیک
 سه فرقه ظاهر و نفس و مقصد سابق بر خبر است مؤکد بستم نفس فرمودن و از آن
 که در این فصل و من بعد مذکور شد میشود معلوم است خصوصا آن سه مرتبه بدو مرتبه
 حقیقه نبویه صلی الله علیه و آله پس اهل بیت و عشرت بنابر موافق حدیث را بنهقام باید
 ذکر و مولی صلی الله علیه و آله باشند و مؤمنان قول خبر است که این شمل ثوب و رتبه
 و صدق و همه الله تعالی و اما فی ابرار نموده باز عبارت (الخالقانی من اهل الجنة)
 عن الصادق بن محمد بن جعفر بن شاذان عن ابيه عن عرو بن خالد قال قال علي بن الحسين
 علي بن ابي طالب عليه السلام في كل ما دخل منا اهل البيت يجمع الله به على خلقه و حجة فاما ابن
 ابي جعفر بن محمد بن فضل من تبعه ولا يمتد من خلفه (و ابن ابي عمير و مسطران کتابا
 در ابرار و کتاب ابن قولویه روایت کرده عن حذیقه بن الیمان) (قال نظر رسول الله صلی
 الله علیه و آله الى زيد بن خادمة فقال المقلون الله و المصلون في الله و المظلومون من اهل البيت
 هم هذا و اشار بيده الى زيد بن خادمة فقال ان من يابى هذا انما هو عبيد خادما فانك
 همي الحبيبت ملينهم) (و آنچه از این دو کتاب استخراج شد و از ناقص است مقصود و حاصل
 معنی چنان میشود که ما بر ذریه کتاب اجماعی که بصفه اصطفا موضوعند و از جمله عشرت
 ذریه اند مخصوص عشرت طاهر و در غیر هم و شیخ طبرسی رحمه الله تعالی در فاعل بیت
 که از کتاب مناقب ظاهر است برادر نموده و بیا قول داریم اهل بیت علیهم السلام و غیبتند
 که ابو فاضل جعفری گفت که حضرت امام حسن عسکری فرمود در بیان این که گفتیم
 ظاهر نفس که کسی است از ما که با ما فاضل نباشد و من مقتصد گفت از ما که با ما فاضل

(البیت)

(۳۴)

باشد و سابق میفرماید اما راست علی علیه السلام در نفس خود گفت چه عظیم مرتبه است که خداوند
عترت داده در حال بن نگاه کرد انحضرت علیه السلام گفت (الامر عظیم فما حدثك به فیک
من عظم شأن ال محمد علیه السلام فاحمد الله فقد جعلک متمسکا بحکمهم تدعی بوجوه استقامه عین
از ادعای کل اناس اما هم فابتنر با ما هم فانک علی خبری) (ابا ما هم از جمله ذوق جعفر
طیار است بر غریبه ندان که جمیع ذوق علی علیه السلام اهل عترت رسول الله
صلی الله علیه و آله باشند بجهت آنکه عترت بکبر عز و ذلعه یعنی خوشان و نود بیکان
آمد است چنانکه در مقام مذکور شد و مؤید این معنیست آنچه عروه الاصله الشیخ
الغضنفر ابو جعفر بن ابی القاسم ضوان الله علیه و آله در مجلس سماع عترت یوم الجمعة ثانی و
عشر از شهر رمضان المبارک سنه سبع و ستین و ثلثه در دامالی که از جمله کتب معتبره
بیان احوال پیران مسلم عقیل را بر دایب معنی از پدید آورد خود نقل نموده که چون
مذکر خبر پیران مسلم عقیل بعد از شهادت حضرت اما محسن علیه السلام میگردید
و بیکال کشید گفتند فرزندان با ترا که (نحن من عترت نبیک محمد صلی الله علیه
و آله و نحن من ولد مسلم بن عقیل بن ابی طالب سیدک اشکری) (بعد از استماع این سخن
بان خود زیبا ایشان انداخته معذرت خواست و عرض نمود ایشان را و گفت منعی نباشد
در روز و شب هر گاه نمائند آنکه مدای تعالی شما را فرج بدهد ایشان قطع فتا
منه بودند تا آنکه بیجوه رسیدند و چون تقریبیلیل بود سوال نمودند از آن عجوزه
که در این سواد لیل ما را از بجای منی بریم امشب را در خانه خود ضیافت کن تا آنکه
جمیع باز بر بیرون راه مشغول شویم و گفتند با و که (نحن من عترت نبیک محمد صلی الله
علیه و آله و من من عتبد الله بن ابی طالب من القتل) (عجوزه با ایشان گفت که داماد
دارم فاشو میفرماید که از احوال شما مطلع شوم و شما را شنید تا بدو را خبر الامر ایشان
عجوزه ما ندان چون داماد ملتوا انجوزه مطلع شد و ایشان را اسیر نمود و گفتند با و
من عترت نبیک محمد صلی الله علیه و آله چون وضع شد انما رجی غلام سپاه خود را تا منی
بقول ایشان نمود و چون اعلام داده قتل ایشان کرد بدستور گفتند با و عترت من عترت

(نبیک)

مقاله فخریه

(۳۵)

نبیک محمد صلی الله علیه و آله و چون اعلام بعد از استماع این سخن قتل ایشان را
نمود تا با انملو بیه خود گفت که ایشان را شنید تا بدو را خبر الامر ایشان
عترت نبیک محمد صلی الله علیه و آله پس بعد از استماع این سخن از قتل ایشان
اخر انلعین سنان دل خود متوجه قتل آن دو مظلوم شد و میفرمود
الله علیه و آله ندا شد ایشان را شنید کرد و غافل در دنیا بقتل ایشان گرفتار
بامراد بقول رسیده و اهل بیت را بگردان کرد و با این و این مکرر بنا
خوار عترت رسول گفتند با اعتبار قربت از این سخن لایح و مستفاد میشود که اصغر
عرب و لغه بوده که عترت بخلق خوشان فرموده در وقت تکلم مع النبر خطاب نمایند
چنانچه مکرر از شهادتشان و ذوالشهادتین مظلوم مهجوع شد که فرمودند من
عترت نبیک محمد صلی الله علیه و آله و من بعد از حادثه از حضرت رسول صلی الله علیه
و آله و اهل البیت علیه السلام میگردید که از کتب بر این سخن و در آخر و این مرقوم
و دانست که بعد از آنکه انملو را بجهنم داخل کردند تا بدو را خبر الامر ایشان
و اطفال از اطراف سنک برانستند که لا انداخته میگفتند که خداوند از ذوق رسول
الله صلی الله علیه و آله و از استکلام مستفاد میشود که موافق اصطلاح و عرف شماع
احکام ذوق بر امارت و ذوق نبوی بوده که اطفال نیز از غایت شوق بان نمودند تا به
خود متکلم بوده اند و این سخن از تذکره مخزون این خبر که در کتب است سید مرتضی
ظاهر میگردید و در این مرقوم و لویه و نقله خطاب عترت و ذوقه میان اقا و زینب
جمعی که از نسل حضرت علی بن ابی طالب و حضرت فاطمه علیها السلام باشند معلوم میگردد
و در ابو مخنف لوط بن محسن از ذوقی که مفضل عندی که مفضل مسلم بن عقیل و اماره
مسلم بان القوم قد فرقتوا و سمع قریه منی بن عروه خرج علی وجهه و سار مخزن لکن
و الحال خیر خرج من لکن و این خبر بعد بدو و شوار عها خیر فی ذوالغالبه
و اینها و سار بکثره فی امراه مسلمه خانه فقال لها مسلم یا الله الله اسفنه شره منی
و الله یا ما خد هاد شره منی موضع نظر الی دار فقلت الی الله یا الله ما هذا النظر

(الو)

مقاله فخریه

۵۶

مستفاد میشود پس چرا که ترک شستن طریقه و انداختن اهرام و عدم ادا نمودن رسالت
و انضال عن جنبه با قاری رسول صلی الله علیه و آله موجب لعن است و در بنا و دین و
جنبه سبیل که در کمال ایشان با جانب حق است میگردانند و این لعن تا هفت پشت بعد از
او با و خواهد بود یا پیش از او بیجهت آنکه در دین و دنیا هر دو منتهی است از کلام
شارح و خداوند تعالی حکم نسبت به جمع ذوق و تعظیم لفظ عشرت مؤید بنا شد از مرقوم
که مفصل بیان فرموده اند ظاهر است که ممکن است که باعث بقای لعن تا هفت پشت شود
عمل در مفاذی که باعث اهل بیت نبوت نبوده باشد و مؤمنان بر مروت و انصاف
از ایشان باقی بماند از مرتب عمل متوجه این لعن متحقق شود و منافی و لا یؤذنه
و در آخری نباشد و الله اعلم و فی کتابنا من الامم المتعقبات فی حکم الاعلی الشیخ
علی بن عبد اللہ فی سہما الله تعالی فی شرح حدیث آورده من الکتاب الہدی فی الاول
و الثانی و من مع اصل البیت ختمهم بلا خلاف (و قال ابن الجوزی فی شرح
البلاغ فی سہاق و تفسیر غزوه احدا موضع الحاجر منه مختصر هذا ظہر البیت صلی الله
صلی الله علیہ و آله و سلم و ان الله علیہم قال ایہا الناس انی رایت فی منامی کان سبعة ذوات
انعم من عندی فیہ قال الناس یا رسول الله فانا اولہا قال و اما انصاف سبعة من عند
خاتم النبیین فی نفسی و ذکر عن ابن عباس انہ صلی الله علیہ و آله قال ما انصاف سبعة
فقلت رجل من اهل بیتی (و ظاهر است که مراد از رجل اهل بیتی که فرمودند غزوه
بوده رضی الله تعالی عنہ که در غزوه اخذ بدر جہ شہادت سپید و ملک فتح الله کائن
در تفسیر خود نقل کرده که گواہی در تفسیرش که موسوم است بقصص از حیات و عکس
که از مشایخ معتبرین نقل نموده که معنی این باشد که ایچہد یکو کہ من از شما از
برای ادا شایع و فی فی شما از منکر چیزی نخواهم و اجری طمع ندا و اما منبر
ملاحظہ خاطر من کرده احرام را قاری من کنند بروحی که شاید باید و تعظیم
ایشان را بر اوجی مرعی دارند و این قاری من علی بن ابی طالب و حسن و حسین
علیہم السلام و ذوق این مرد و اندیش با برادر و ابنت و برادر و حسین علیہم السلام

۵۷

از اقا و بنا باشند و محبت ایشان بر ملائق فرض نباشد و صاحب کشف و کشف کردن
که مؤید قول مذکور است و بدین علی بن عبد الله بن امیر المؤمنین صلوات الله علیہم
و ذابند کرده که انحضرت گفت من بر رسول خدا صلی الله علیہ و آله شکایت کنم و ما
که بر من حکم نمایند فرمود ای علی بن ابی طالب منی که تو چهار و مر چهار کس باشد و او که
که در عیشت دوی باشم و تو و حسن و حسین و زنان مادر و منشی کتب با باشند و
ذرات ما پشت نان ما باشند و شیعہ ما خلف ذوق ما باشند و نیزه رگشات
آورده که از حضرت رسالت صلی الله علیہ و آله مر فیه است که محبت حرام گردانیدند
است بر کسی که ظلم کند بر اهل بیت من و مرا ادا و رساند و عزت من و حرکت بگو
کند یکی از اولاد عبد المطلب او مکافات و پراواند کرد بران پس من مکافات
او خواهم کرد بران عمل و فیه که ملاقات کند من در روز قیامت بقیلے که از اصحاب است
ما از مشایخ اهل بیت است و ابطال قول آنکه که گفته که این ایه منسوخ است در
تفسیر خود آورده که محبت و مؤثر اهل بیت از جمله اصوات بر زبان اسلام است
و خلاف این کفر است و منشا خروج از اسلام و منسل از مناصبت است پس چگونه
انمنوخ باشد و دلیل بر این است که عبد الله بن خطاب مدائن با سنا خود
کرده از جریر بن عبد الله البجلي حضرت رسالت صلی الله علیہ و آله فرمود که منکر
ببر بر روی ال محمد صلی الله علیہ و آله شہید مرده باشد هر کس بدوستی ال محمد بنابر
کامل الا با نمرده باشد و هر که بمیر بر محبت ال محمد صلی الله علیہ و آله مر مومنه
باشد و هر که بمیر بر روی ال محمد صلی الله علیہ و آله ملکان الموت او شریه دهند
بهشت بعد از آن منکر و نکبر و هر که بمیر بر موت ال محمد صلی الله علیہ و آله در عیشت
بنا و دینت باشد همچنانکه عروس با بنیت باز و عیشت ما منجائے شوهر شد
و هر که بمیر بر محبت ال محمد صلی الله علیہ و آله در عیشت و قبر بر روی او بکشا بند
و هر که بر محبت ال محمد صلی الله علیہ و آله مرده باشد قبل از بارگاه ملائکه رحمت
باشد و هر که بمیر بر روی ال محمد صلی الله علیہ و آله بر طریقی است و جاغت مرده باشد

و این حدیث در کتب معتبره است

وهر که بر دهنه الحجة میرد روز قیامت در میان هر وجه او نوشته باشد که از
 نوید باشد و حملش از هر که بر دهنه الیمیه بچرا فرمیده باشد و هر که
 بر دهنه رسول الله صلی الله علیه و آله ننهد بر وجهش و چون دوستی اهل بیت است
 بوده باشد پس منوخ بودن آن مذکور نماید باشد و فریادای سالت نبود و مؤید
 خلت از روی معاند اهل بیت نبولست بچرا بر آید نموده کلیه قدس الله نفسه الشریف
 قیام الکبار بر من کافی عده من اصحابنا عن احمد بن محمد بن خالد بن محمد بن حبيب عن عبد الله
 عبد الرحمن الاصبهانی عن عبد الله بن مسکان عن ابي عبد الله علیه السلام قال قال ابو مؤمنین علیه السلام
 ما من عبد الا وطئه و بوجنه حتى یعمل یومین کثیرا فادخل اهل بیت کثیرا نکشف عنه
 الخیر فوجی الله الیهم ان ستر عبدک یا جنحکم فیستر الملائکه باجنحتهم قال فتابع شیا
 من القبیح لا فافقه حتى یندح الی الناس بفعله القبیح فینزل الملائکه یار هذا عبدک ما ید
 شیا الارکبه و انما یستجی ما یضیع و یوحی الله عز وجل الیهم ان رفعوا اجنحتکم عنه فاذا
 اقل ذلك اخذ بعضنا اهل البيت فغنددک بهنک ستر فی السماء و ستر فی الارض فینزل
 الملائکه یار هذا عبدک قد بقی هتوک استر فوحی الله عز وجل الیهم لو کان الله فخر
 ما فک ان ترفعوا اجنحتکم و فی کتابنا من ایزد محمد بن علی بن الفضل بن صالح الاسک
 عن محمد بن فرخان عن ابي عبد الله علیه السلام قال قال رسول الله صلی الله علیه و آله من بغض
 اهل البيت بغض الله بهر و با قبل با رسول الله و ان شهد الشهادتین قال نعم انما اجمعت
 بجانین کلین عند سفک دم و یوزی تجزیه و هو ضا غرم قال من ابغضنا اهل
 بعثه الله بهر و با قبل و کبریا رسول الله قال ان ادرك الذیال من مری (و در تفسیر مذکور
 با و مر مری شده که ذکر شهادت و شکر بعد از اقرار موت اهل بیت دلالت صریح
 دارد بر منفعت خطای بای حجتین اهل بیت لهذا در حدیث وارد شده که حبیبنا اهل بیت
 لیمط منوب علیهم السلام کما یحیی روحهم اشد الاورق عن الشجر) (بینه و منی ماکه اهل
 بنیم مریزاند کما فان را از نکان همچنانکه مریزاند باریخت بر کر از دوزخ
 تم کال و کف و بعضی مخصوصه را اندر دنیا با ائمه اطهار صلوات الله علیهم لیکن از

در بعضی از روایات آمده است که هر که این دعا را بخواند و در روز قیامت در میان هر وجه او نوشته باشد که از نوید باشد و حملش از هر که بر دهنه الیمیه بچرا فرمیده باشد و هر که بر دهنه رسول الله صلی الله علیه و آله ننهد بر وجهش و چون دوستی اهل بیت است بوده باشد پس منوخ بودن آن مذکور نماید باشد و فریادای سالت نبود و مؤید خلت از روی معاند اهل بیت نبولست بچرا بر آید نموده کلیه قدس الله نفسه الشریف قیام الکبار بر من کافی عده من اصحابنا عن احمد بن محمد بن خالد بن محمد بن حبيب عن عبد الله عبد الرحمن الاصبهانی عن عبد الله بن مسکان عن ابي عبد الله علیه السلام قال قال ابو مؤمنین علیه السلام ما من عبد الا وطئه و بوجنه حتى یعمل یومین کثیرا فادخل اهل بیت کثیرا نکشف عنه الخیر فوجی الله الیهم ان ستر عبدک یا جنحکم فیستر الملائکه باجنحتهم قال فتابع شیا من القبیح لا فافقه حتى یندح الی الناس بفعله القبیح فینزل الملائکه یار هذا عبدک ما ید شیا الارکبه و انما یستجی ما یضیع و یوحی الله عز وجل الیهم ان رفعوا اجنحتکم عنه فاذا اقل ذلك اخذ بعضنا اهل البيت فغنددک بهنک ستر فی السماء و ستر فی الارض فینزل الملائکه یار هذا عبدک قد بقی هتوک استر فوحی الله عز وجل الیهم لو کان الله فخر ما فک ان ترفعوا اجنحتکم و فی کتابنا من ایزد محمد بن علی بن الفضل بن صالح الاسک عن محمد بن فرخان عن ابي عبد الله علیه السلام قال قال رسول الله صلی الله علیه و آله من بغض اهل البيت بغض الله بهر و با قبل با رسول الله و ان شهد الشهادتین قال نعم انما اجمعت بجانین کلین عند سفک دم و یوزی تجزیه و هو ضا غرم قال من ابغضنا اهل بعثه الله بهر و با قبل و کبریا رسول الله قال ان ادرك الذیال من مری (و در تفسیر مذکور با و مر مری شده که ذکر شهادت و شکر بعد از اقرار موت اهل بیت دلالت صریح دارد بر منفعت خطای بای حجتین اهل بیت لهذا در حدیث وارد شده که حبیبنا اهل بیت لیمط منوب علیهم السلام کما یحیی روحهم اشد الاورق عن الشجر) (بینه و منی ماکه اهل بنیم مریزاند کما فان را از نکان همچنانکه مریزاند باریخت بر کر از دوزخ تم کال و کف و بعضی مخصوصه را اندر دنیا با ائمه اطهار صلوات الله علیهم لیکن از

احادیث مذکور و تفسیر علی بن ابی حمزه لا یسأله فی کماله انما از غنیمت ملائکه نقلند
 منهم مستفاد میشود و باین نحو است غیر اعتقاد این مایه و علامه علی بن ابی حمزه
 سابقا مذکور و من بعد کلام ایشان بکنها ذکر خواهد شد و در کتاب بعضی از اهل بیت
 از احادیث فقه و غیره و باین که احسان علویه نقل شده با آنچه در سند بار و مد کوزت
 و قریه شد و از آنجا که لفظ اهل بیت در این حدیث شامل همه سادات است علماء و سلف
 نیز چنین حمل نموده اند و کلام صدوق و وصیه علامه علی که مجتبی فرزندین پیش
 و همهم الله در آخر قواعد نقل نموده است نهاد همه نصیب اهل بیت نسبت به جمیع سادات
 و مشول به فلان است که مرجع موافق مذکور علامه رحمه الله با مؤیدان شیعہ بر آید
 فعلی هذا امر که منجم فیه دشته باشد مبداند که نصیب امر قوم و اسنهاد مستفوز
 شایع و نزد علماء متواتر است خلف عن سلف بن منجم داشته اند و حقیقت معلوم
 منجم بقیه نشانه در کتاب بواب الجنان در فصل دوم در بیان جوهر و احوال ایزاد
 گردیده مذکور است فضیلت سادات و لزوم طاعتی و غیره ذکر شده که چون حضرت شایع
 حجه قریب حضرت سید الا امام بن طایفه را از سایر خلایق بکرامت خاصه ممتاز گردید
 و ذلت کفرین مذکور ذاکه او شایع مردم است بر ایشان نیستند و اموال مخصوصه
 قدر برای ایشان معین فرموده است که حضرت نفقات خود نموده که دلیل صدقه کسان
 و در من منشا کسان نباشند و یا شده در آنجا که مردم مغافل اند از اینکه همه مملکت
 ملک و مال جهانبان که جلد غایبان بطفیل حدیث بر کوار ایشان صلی الله علیه و آله
 هسته پذیرفته اند و از ذوق کافه انما از فخر وجود انای که امان ایشان در عالم
 متواتر است اقطار و برکات همواران باریک اجلاد اجداد ایشان رکت احوال
 همگان متفاطر بر منرا اغنیاد و امیاحق اولاد مصطفی میباشد که منی برایشان
 نداشته باشند بلکه در سایر امور و مقامات ایشان نیز پیوسته گشته که از منی
 خان جنبه همیشه در کبریا خواج انبیا و عالمی مدارج مترصد داشته باشند
 نام کرد و در روز قیامت مال لا یؤن از کسین خدا ایشان تاج و تاج بزرگ

در بعضی از روایات آمده است که هر که این دعا را بخواند و در روز قیامت در میان هر وجه او نوشته باشد که از نوید باشد و حملش از هر که بر دهنه الیمیه بچرا فرمیده باشد و هر که بر دهنه رسول الله صلی الله علیه و آله ننهد بر وجهش و چون دوستی اهل بیت است بوده باشد پس منوخ بودن آن مذکور نماید باشد و فریادای سالت نبود و مؤید خلت از روی معاند اهل بیت نبولست بچرا بر آید نموده کلیه قدس الله نفسه الشریف قیام الکبار بر من کافی عده من اصحابنا عن احمد بن محمد بن خالد بن محمد بن حبيب عن عبد الله عبد الرحمن الاصبهانی عن عبد الله بن مسکان عن ابي عبد الله علیه السلام قال قال ابو مؤمنین علیه السلام ما من عبد الا وطئه و بوجنه حتى یعمل یومین کثیرا فادخل اهل بیت کثیرا نکشف عنه الخیر فوجی الله الیهم ان ستر عبدک یا جنحکم فیستر الملائکه باجنحتهم قال فتابع شیا من القبیح لا فافقه حتى یندح الی الناس بفعله القبیح فینزل الملائکه یار هذا عبدک ما ید شیا الارکبه و انما یستجی ما یضیع و یوحی الله عز وجل الیهم ان رفعوا اجنحتکم عنه فاذا اقل ذلك اخذ بعضنا اهل البيت فغنددک بهنک ستر فی السماء و ستر فی الارض فینزل الملائکه یار هذا عبدک قد بقی هتوک استر فوحی الله عز وجل الیهم لو کان الله فخر ما فک ان ترفعوا اجنحتکم و فی کتابنا من ایزد محمد بن علی بن الفضل بن صالح الاسک عن محمد بن فرخان عن ابي عبد الله علیه السلام قال قال رسول الله صلی الله علیه و آله من بغض اهل البيت بغض الله بهر و با قبل با رسول الله و ان شهد الشهادتین قال نعم انما اجمعت بجانین کلین عند سفک دم و یوزی تجزیه و هو ضا غرم قال من ابغضنا اهل بعثه الله بهر و با قبل و کبریا رسول الله قال ان ادرك الذیال من مری (و در تفسیر مذکور با و مر مری شده که ذکر شهادت و شکر بعد از اقرار موت اهل بیت دلالت صریح دارد بر منفعت خطای بای حجتین اهل بیت لهذا در حدیث وارد شده که حبیبنا اهل بیت لیمط منوب علیهم السلام کما یحیی روحهم اشد الاورق عن الشجر) (بینه و منی ماکه اهل بنیم مریزاند کما فان را از نکان همچنانکه مریزاند باریخت بر کر از دوزخ تم کال و کف و بعضی مخصوصه را اندر دنیا با ائمه اطهار صلوات الله علیهم لیکن از

از چندین اخلاص بفرموده و انذارها را بپشتان بفرموده که در حدیث
سنة از ده مرتبه که صدوقه در من لا یحضره الفقیه برادر نموده مؤید مطلب چنانچه
علامه در وصیت خود و صاحب صبیح البقیع و منها الله مؤید از جمله این سلسله علی
علو به نقل نموده اند با حکایت عبدالله مبارک که در سند صدوقه این کتاب موطور
مشجاده در حق تفصیل این باب در فصل مذکور با بواجب آن ذکر شده و داعی مجلی از آن
مفصل از جمله قد کتبوع المطلب و کتب خلف و خلفه که نمود و ثمره الاسلام
ابوعلی طبرسی در تفسیر این شریفه و این از ابن عباس نقل نموده که از حضرت رسول
صلی الله علیه و آله سوال از اقاوی که امر بود ایشان شده نمودند انحضرت فرمودند که
علی فاطمه و اولاد ایشانند و مخصوص استغفار نمیشود و قدیب میگوید آنکه در
حضرت امام حسن و حضرت امام حسین علیهما السلام از جمله اقربا پسندید و اندیشه و اندر
عقیده الاقربین که در سوره شعرا و اقصی بطریق اولی بوده باشد بجهت آنکه مفسر
در طی تفسیر این شریفه که ترجمه اش اینست که به فرما ای محمد صلی الله علیه و آله و سلم
ز نزدیک خود را بفرست که در اندازد و خوف از عذاب الهی پیدا کن بالاقریب الاقرب
و بعد از آن بالا بعد الا بعد چه اهتمام در شان اقربا فهم است با ناسد معتبر باشد
نموده اند که چون این آیه را از حدیث پیغمبر صلی الله علیه و آله که فرستاد و همه فرستادن
عبدالمطلب را جمع کرد و سرای ابو طالب را نشان مجمل گری بودند دعوی نمودند
با سلام و مؤید این کلام واقع است و کتاب ترمذی المعارف فی اصلاح الحلی و کتاب
اشرف التائبین ابی الناصح الموصی ابی عنون (ما جمع التائبین صلی الله علیه و آله
عبدالمطلب ذرا بطالب بن امیر الله تعالی بالانذار لاقرانه فقال صلی الله علیه و آله
عبدالمطلب انما نسقنا لی الخلق کما قد پیشه البکم خاصه فقال تعالی و انما غفر
الاقربین پس معلوم شد که خویشان اقرب که در این شریفه امر اندازد ایشان شده
شامل اولاد عبدالمطلب است و امیر این اولاد عبدالمطلب باشد و فرقی که بمغنی
قرابت معصی است چنانچه گذشت بطریق اولی شامل خواهد بود و جمیع را خصوصاً

حضرت امام حسن و حضرت امام حسین علیهما السلام که با اعتبار نسبت از مزاج ایشان
رسول صلی الله علیه و آله را فرستادند و ترید بقتل الله الهی در مسائل متونی
و حضرت رضا علیه السلام و غیره فرمودند و خود آنکه صریحاً حدیث مشتمل بر اینست
گذشت و از حدیث و تفسیر صحیح شد اینکه فرمایند ما را از این خبر حضرت امام حسن و حضرت
امام حسین علیهما السلام مقلوب شد که با اعتبار نسبت آنها نیست این جمله که تواند که نشان
تشیع افکار شود و حدیثی که علی که صاحب کتب و مؤید آورده بود و نیست که باقی است
در مزاج در کتاب حدیثی که ناظر بر اینها موطور که در فضا بلایه صلی الله علیه و آله و سلم
فضائل ائمه علیهم السلام نوشته برادر نموده است مؤید از برای آنکه الله شریفه مورد و نشان
افکار بکشد است بطریق سندی از ابن عباس (عن ابی عن علی بن ابی طالب علیه السلام
السلام قال شکوت الی رسول الله صلی الله علیه و آله الحمد لانی فقال ما رضى ان تكون
زابع اربعة اول من يدخل الجنة فانا انت و الحسن و الحسین و فاذ لنا علی ابائنا و فضا
و در بیان خلف از اجناس و شیعیان خلف از ایشان (ترجمه حدیث مذکور در ضمن
از عیان تفسیر مذکور شد و شیخ طبرسی در تفسیر این و لیسوی طبعی که در حدیث فرمود
با بر عنایت) (و قال الذی بن علی بن ابی طالب من رضى رسول الله صلی الله علیه و آله
ان يدخل اولیئهم الجنة) (و اینک از نیز ذالک پیغمبر جمیع اهل بیت نور صلی الله علیه
و آله و سلم که عبدالله بن حاتم از صفای نقل نموده حدیثی است از پیغمبر و از اهل بیت
الخاتمین ثالث الثقلین مبرمج باقر الله ما د الحکیم قدس سرور در تفسیر انصاف فی تحقیق
منه البنا نقل فرموده و در کتب معتبره متداوله مذکور است اما آنچه در روضه کلینی
در بیان قرین از حدیث مکل الشام و انتم و از خبر ذاینکه که از حضرت ابی عبدالله
علیه السلام نقل شده با بر عنایت) (و قال ما نقول اهل البصرة فی هذا الایة قل لا انتم
علیه السلام الا المودة فی القرین قلت جعلت فداک انهم يقولون انما لا یرون رسول الله
فقال کذبوا انما نزلت فینا خاصه و اهل البیت علی فاطمه و الحسن و الحسین و علی
الکذا) (شک نیست که لفظ فینا اهل البیت موافق لغت و احاطت بخوبی که مکرر فرمود

مغیر من بینہ و بین معصومون مقولون مشرکون فان الله وانا الباقی و اجعلوا امیاً
 و بیامنا ان الله ذر من افرحنا قال یظنون له عذاب منیر و تحت ارجلهم اولاد
 و یضربوا بای حکم ینوینونکم و یضربونکم و یضربونکم (بسیار فریاد و گریه حق
 سبحانه و تعالیٰ بعد از بیان این عذاب بر صلی الله علیه و آله خطاب فضل و کبریت بفرمان
 کزانی برای پروردگار و خود بجهت ذای شکر کزانی نعمت و بر توحید مانع جامع افتاد
 شکر است قرآن کریم شکر ذاکر اخبار اموال عربی و تصدیق کن از انجا و بیج برای حکما
 و اهل بیت علیهم السلام و در جمعی از اخبار عباد است بر توحید مانع نماز عباد بکند
 و بیج حکما بکن بدینست که شاکر بفرمان تو بجهت من از کی نسل و قلت عقبی
 و کزانی فرموده ترا و اوست نسل و منقطع از خبر و تیره (و در کتاب سبأه الاشراف
 لبعض الاعلام من الاشراف و ما یزعم انما یختم ما اشتهر انما قل الحکم بن علی
 کان فی جمیع امته ثمان عشر قله و هم من الذی یقرب النفس و لم یکن للحکم بن الایمه علی
 علی علیه السلام و لان نسلان محمد و افری و لا یوجد فیها جم غفیر و جمع کثیر الحکم بن
 و لم یمن من سب امته من یمنج النار بل فوا عن کبره ایهم و بذک و الله تعالیٰ علی
 عمر و بن العاص یقول جل شاره ان شایئک فوالا یترحب غایه صلی الله علیه و آله
 عمر بن العاص لانه الله بانه ایز منقطع النسل انهم کلهم و حقه و من جمیع البیان و قبل
 الکثر کثرة النسل و الذریه و قد ظهر من الکثره فی نسله من ولد فاطمه علیها السلام
 لا یحصی و انما و اقبل ان یوم القیامه و انما و انما من جمیع البیان فی هذه التوریه
 علی ضدی نقیضاً صلی الله علیه و آله و رحمه بنو قریظ و کرا و انما هم قال ثانیها ان الله علی
 الکثره فانظر کفایه نفعه بنی علی امر و کثر ذریه بنی صلی الله علیه و آله و انما من کل نسل و انما
 شیه من ذلک فی تلك الحال (و تفسیر سبب قول بن مود و اقبل عوده انما کان
 بود که فاسق بن ذابل همی پسندنا صلی الله علیه و آله و انما نزل بایچه شهم ملاقات نمود
 و زمان نام سخن گفتند و خط و مال چیدن رفت و خاص مسجد و زمان جمعی از صفای
 فرشت که در مسجد نشسته بودند و از وی پرسیدند که با که سخن میگفتی گفت با این از و عا

بسیار از این که این خبر
 از جاد و اسرار و قدرت
 منسوب
 علی

عربان بود که هر که را بپرسید و از این کشته بپرسید و اوست و اوست و اوست
 بود و ان ابا مر یسر خضر و سالت علی الله علیه و آله که عباد الله را در شرف و تقی و اوست
 حاصل شد و عباد خود بود و از بنیعی خاطر مبارک است انحضرت بفرمان نور و حقانی
 بجهت تفریح دل انسر و در بنی و بنی این سوره را انرا فرمود (و فی المجلس الثانی و
 الثالث و الحکم بن من کتاب المجالس للشیخ قطب الدین و ازین کما کثره التسل و
 الذریه و قد ظهر من الکثره فی نسله من ولد فاطمه علیها السلام و انما و انما و انما
 الخیره مدد هم فانه علیه السلام قال کل سبب نسیب منقطع الا سبب و نسیب امراه
 یا الشکر علی هذا النعمه فقد اعطاه الله الخیر اکثر من الاخره فقد قبل الکثره التسل و
 القرآن و النبوه و ذریه فاطمه و حوض کثر و در کتب و کوفه الکافی با سنان الی
 ابی عبد الله علیه السلام قال ابو علیه السلام انما عرفت ان الله عز وجل فی کثیره لعل
 و نسل من قبلک و جعلناهم از و اجاز ذریه فخر ذریه محمد صلی الله علیه و آله (و از
 لفظ نحن عموم معلوم است بر ظاهر است که درگاه حضرت خدیجه و عطا و فضل
 فرموده باشد و نسل و نسل انحضرت و اوجیه نسلی است و انما صلی الله علیه و آله
 بکثره نسل خود باشد با ایشان باید شرف باشد که تواند عطا بود که با عتق
 انحضرت شود و در تفاسیر و از آنست که از این از جمله معجزات اخبار بمشایق است
 که حوض الی قبل از وقوع خبر از آنست که اولاد پسندت و الله دنیا و عقبی علای و
 منقطع و نایا بدار خواهد بود و هر یک از اولاد با کثرت اعمال با ابا کرام خود ملحق خواهد
 گشت بخوبی که صدق حدیثه فی باب الی من یوثق من اخفاء المؤمنین نسل و (و علی
 بکثره انحضرت قال ابو عبد الله علیه و آله فی قول الله عز وجل و الذین آمنوا و اتبعناهم
 ذریه انهم با بیان المصنایهم ذریه انهم قال فضل الانباء عن اعمال الایامه فالحق الله
 الانباء بالایامه انظر ذلک عینهم و نسل جلیل و راجع ابا عبد الله علیه و آله و انما
 الانباء علیهم السلام قالوا لیسوا کاطفال الناس (و امضا ان الله شرفه و الذین آمنوا
 ذریه انهم با بیان المصنایهم ذریه انهم و ما النافه من عملهم من شیء کل امری

بسیار از این که این خبر
 از جاد و اسرار و قدرت
 منسوب
 علی

در قبول بیفاعه مع المذنبین است در روز قیامت سند هم در کتاب
فی الجواهر فی الجواهر که از کتب معتبره شیعه است از جمله کتب معتبره
و فی الجواهر صدق بن بابویه قریحه علیه السلام که بدینا حضرت صاحب الزمان صلوات
الله و سلامه علیه منور شده و شرط نموده در اول کتاب با خود و خدا تعالی که حدیثی
که نزد او می باشد و این کتاب برادر نماید و علماء شیعه و خوانان الله تعالی علیه السلام
بر کتابی از امیر کبیر علیه السلام اندیشه حدیثی که در این کتابی سند نقل شده نموده اند
که با سند باشد و اعتبار و صحت خصوصاً هرگاه بلفظ قال مذکور شده باشد با
آنکه نقل از فردی و لفظ حدیث مذکور باشد چنانچه حدیثی ثالثی علیه السلام و غیره از امام
المکین قدس سره در حاشیه کتاب مذکور و تصریح باینکه مرتب کرده است برادر نموده و هیچ
در کتاب معتبره باب ثواب مضاعف العرف فی العلویه یعنی از باب ثوابت و بیای
ثواب بکونی کردن بجهنمی که منسوب بجهنم علی مرتبه ثالثی با اعتبار است (قال
رسول الله صلی الله علیه و آله من صنع امری من اهل بیته یا کافیه یومئذیه و قال
انما هم یوم القیمه لا رقیبه اصار و لو جازوا من اهل الدیار رجل ضرر ذریه و حل
بدل مال الذریه عند التبع و بل احب رقیبه بالکمال و التبع رجل سعى حوالج
ذریه اذا طردوا و اوشروا) (یعنی فرموده است رسول خدا صلی الله علیه و آله که
کسی که بکند یکی از اهل بیت من بکونی و احسان مکافات او بامانت در روز قیامت
و فرمود انما هم یوم القیمه لا رقیبه که بدینکه من شفع می شود در روز قیامت و در
جهنم ضعیف از مردی که هر یک از اهل بیت او باشند و بیکدیگر نمایند و هر مردی که
بغضد مال خود را بانه من در روز قیامت مردی که دارد ذریه مرا بر زبان و دل
و مردی که سعی و کجا جاده در راه من کند و ایشان در کرده شوند از دنیا و خود یا آنکه بیکدیگر
و نه با باشند بجهنم آنکه طرد کردند بجهنم و در روز قیامت و اخرج من اهل و کثرید
یعنی بر من جفت اند مثل قوله تعالی فی غیر من غلبهم و من غلبهم کفتم و فی غیر و بد
جهنم را حلال دارد که در روز قیامت باشد و هر یک از اهل بیت او که انقضت بلفظ

در قبول بیفاعه مع المذنبین

در قبول بیفاعه مع المذنبین است در روز قیامت سند هم در کتاب
فی الجواهر فی الجواهر که از کتب معتبره شیعه است از جمله کتب معتبره
و فی الجواهر صدق بن بابویه قریحه علیه السلام که بدینا حضرت صاحب الزمان صلوات
الله و سلامه علیه منور شده و شرط نموده در اول کتاب با خود و خدا تعالی که حدیثی
که نزد او می باشد و این کتاب برادر نماید و علماء شیعه و خوانان الله تعالی علیه السلام
بر کتابی از امیر کبیر علیه السلام اندیشه حدیثی که در این کتابی سند نقل شده نموده اند
که با سند باشد و اعتبار و صحت خصوصاً هرگاه بلفظ قال مذکور شده باشد با
آنکه نقل از فردی و لفظ حدیث مذکور باشد چنانچه حدیثی ثالثی علیه السلام و غیره از امام
المکین قدس سره در حاشیه کتاب مذکور و تصریح باینکه مرتب کرده است برادر نموده و هیچ
در کتاب معتبره باب ثواب مضاعف العرف فی العلویه یعنی از باب ثوابت و بیای
ثواب بکونی کردن بجهنمی که منسوب بجهنم علی مرتبه ثالثی با اعتبار است (قال
رسول الله صلی الله علیه و آله من صنع امری من اهل بیته یا کافیه یومئذیه و قال
انما هم یوم القیمه لا رقیبه اصار و لو جازوا من اهل الدیار رجل ضرر ذریه و حل
بدل مال الذریه عند التبع و بل احب رقیبه بالکمال و التبع رجل سعى حوالج
ذریه اذا طردوا و اوشروا) (یعنی فرموده است رسول خدا صلی الله علیه و آله که
کسی که بکند یکی از اهل بیت من بکونی و احسان مکافات او بامانت در روز قیامت
و فرمود انما هم یوم القیمه لا رقیبه که بدینکه من شفع می شود در روز قیامت و در
جهنم ضعیف از مردی که هر یک از اهل بیت او باشند و بیکدیگر نمایند و هر مردی که
بغضد مال خود را بانه من در روز قیامت مردی که دارد ذریه مرا بر زبان و دل
و مردی که سعی و کجا جاده در راه من کند و ایشان در کرده شوند از دنیا و خود یا آنکه بیکدیگر
و نه با باشند بجهنم آنکه طرد کردند بجهنم و در روز قیامت و اخرج من اهل و کثرید
یعنی بر من جفت اند مثل قوله تعالی فی غیر من غلبهم و من غلبهم کفتم و فی غیر و بد
جهنم را حلال دارد که در روز قیامت باشد و هر یک از اهل بیت او که انقضت بلفظ

سند بالكتاب يكون كونه بانتهى بين بر حيزه تا انكه تدارك و مكافات و رابع اوله
 بر بگویند كه تا كه بدان ماد را مانده ای تو یا شنیدار رسول الله چه عطا وجه مشق و
 حقا ما از بر تو مسلكه عطا رفتن نكوفی هكداست و سول خدا را بر جمع غلامی بر بگو
 حضرت رسول صلی الله علیه و آله می گفتم كه من را داده باشد بكن از مدیته مرا تا انكه نكوفی كرم
 باشد با ایشان تا انكه بر تاسید و ناسد است و از غرامه تا انكه سیر كرم باشد كرمه
 ایشان را پس بر حیزه تا انكه تدارك نماید و از این بر حیزه بدجینی كه بر اعمال كرمه باشد
 پس ما بد از زبان جدی غلامی ندانم كه انچه با حقیت خفیه كه كرمه مكافات شان را
 بگویند كن كن ایسا را و در غیبت به كه نواهی مسرما مام جعفر صادق علیه السلام فرمود كه این
 سنان را در غصه و سر صلی الله علیه و آله ایسا را در دین و سبیل در موضعی كه محتاج باشد
 میان ایشان و حضرت رسول و امیر بیت نخصر صا و ان الله و سلام علیه ام چنین
 اما بنی و سبیل در منهاج الصوفیه ذاعی عنه السبل الحمی الخیر
 بر سبیل خیر در حق الله تعالى و در با بر شاریت كه در زمانه صدق واقع است حدثنا ابی حمزه
 قال حدثنا سعد بن عبد الله قال حدثنا محمد بن یحیی قال حدثنا العباس بن سعید قال
 ابو حفص العبدی عن ابی حمزه عن ابی عبد الله الخدیف قال قال رسول الله صلی الله علیه
 و آله اذا سالته عن رجل فاسأله ان لو سبیل یسیر انخصر فرمودند كه درگاه از حق
 چیزی طلبیده است من و سبیل را طلبیده است ان الله صلی الله علیه و آله عن ابی حمزه
 فقال هی در حقیقی الحجه و الف فراه ما بین الفراه الى الفراه مبرک من الجواد شهره
 ما بین فراه جوه الم فراه در یکصد و فراه با ثبوت الى فراه و فراه فراه فراه فراه
 بکرم القیامه حقه تنصیب مع درجه القیامه فراه در حقیقی القیامه كالمسیر الى الكواکب
 یسیر بکرمه فراه و لا صدق و لا شهید الا قال طوبی لمن كانت هذه الدار حیزه و حیزه فراه
 الدار من عند الله عز و جل یجمع القیامه و جمع الخاف فراه در حقیقی فراه فراه فراه
 مشرق بر حیزه من نور علی تاج الملک اکمل الکرامه و علی من افاض البامی و سبیل لوفی
 و هو لواء الحمد و کرم علیه و آله الا الله هو الفارزون بالله و از امر ما با القیامه فراه فراه

[illegible]

محمّد بن عبد الله بن محمد

۵۰

خداوند

وزن

وانه عجزت لا في غير ذلك من مثل الحشيش هكذا في قوله اني تركت ما بيني وبينكم من غير ان اكون منكم
معه ومعه منكم وفيه فضل عظيم شرف عال حين عني الله بذلك الال ذكره لرسوله
صلى الله عليه واله في هذا قوله والابن الثاني في الاضطهاد قوله عز وجل لما برزنا الله
ليذنبنك الرجلين قبل ان يذنبنك فظهرت في هذا الفضل الذي لا يحد احد لا يماند
صالح لانه فضل بعد ما اذنته في هذا الثاني واما الثالث من منبر الله المأثور
من خلقه وادبره حتى صلى الله عليه واله بالبيان في قوله لا يماند فقال عز وجل يا محمد
خبر من منبري من اني قد قتل قاتلا وانع اباؤنا وانا نكم ودينا نكم وانما
ناتقنكم ثم نبهنا ففعلنا الله نعوذ على الكاذبين فبرز النبي صلى الله عليه واله عليا والحر
والحسين فاحلوا صلوات الله عليهم فريقتهم منصف فعمل يدون ما من قوله وانما ناتقنكم
قال العلماء عنهم في نفسه قال ابو الحسن عليه السلام فاما في قوله يا محمد خبر من منبري
فان النبي صلى الله عليه واله حين قال ليهنن بوزيعة ولا يهنن للمهم حلا كفتي في علي بن
ابو طالب عليه السلام وعني بالبناء الحسن والحسين بالبناء فاحلوا صلوات الله عليهم
الاضطهاد في هذا الحديث فاحلوا صلوات الله عليهم في قوله لا يماند فقال عز وجل
يا محمد خبر من منبري من اني قد قتل قاتلا وانع اباؤنا وانا نكم ودينا نكم وانما
ناتقنكم ثم نبهنا ففعلنا الله نعوذ على الكاذبين فبرز النبي صلى الله عليه واله عليا والحر
والحسين فاحلوا صلوات الله عليهم فريقتهم منصف فعمل يدون ما من قوله وانما ناتقنكم
قال العلماء عنهم في نفسه قال ابو الحسن عليه السلام فاما في قوله يا محمد خبر من منبري
فان النبي صلى الله عليه واله حين قال ليهنن بوزيعة ولا يهنن للمهم حلا كفتي في علي بن
ابو طالب عليه السلام وعني بالبناء الحسن والحسين بالبناء فاحلوا صلوات الله عليهم

وفي تفسيره
وربطت من
منه

الحجاء رضى الله عنه

وشرحنا من الفضل والشرف والقدرة والاضطهاد والظهادة والامانة ففهمنا
الحديث على ذلك فلهذا الرابطة والابن الثاني في الاضطهاد قوله عز وجل لما برزنا الله
ليذنبنك الرجلين قبل ان يذنبنك فظهرت في هذا الفضل الذي لا يحد احد لا يماند
صالح لانه فضل بعد ما اذنته في هذا الثاني واما الثالث من منبر الله المأثور
من خلقه وادبره حتى صلى الله عليه واله بالبيان في قوله لا يماند فقال عز وجل
يا محمد خبر من منبري من اني قد قتل قاتلا وانع اباؤنا وانا نكم ودينا نكم وانما
ناتقنكم ثم نبهنا ففعلنا الله نعوذ على الكاذبين فبرز النبي صلى الله عليه واله عليا والحر
والحسين فاحلوا صلوات الله عليهم فريقتهم منصف فعمل يدون ما من قوله وانما ناتقنكم
قال العلماء عنهم في نفسه قال ابو الحسن عليه السلام فاما في قوله يا محمد خبر من منبري
فان النبي صلى الله عليه واله حين قال ليهنن بوزيعة ولا يهنن للمهم حلا كفتي في علي بن
ابو طالب عليه السلام وعني بالبناء الحسن والحسين بالبناء فاحلوا صلوات الله عليهم

وفي تفسيره
وربطت من
منه

عز وجل ما من آية عرش طامره إلا وإن سوف كلام الحق جسد منظور مستغاد میشود که غیر محسوس
نیز داخل است و این آیه پس ممکن است که مراد از عرش طامره جمیع ذرات باشد لیکن طهارت
و اضططاف است و ضعف است با خدا فلان مرتب طهارت ایشان از اخذ کردن و ذرات را نباشد
عموما و اعلی مرتب طهارت است متضمن علم است با خدا از رنج که این نظم فی السبب بر آنست
با منظور آن باشد که او را در ذاتیه ثم او را اولاد با ذات متعلق است مخصوص عرش طامره
ذاتیه با المرض بر ما به ذنب و مد که این معنی است قوله تعالى انه لذكر لك ولقوله انك
تسبحه سابقا کذاست ظاهر است که تمام اینجند ببل بر اضطفاء مطلق به فاشتم
شد و ضعف تمضمض و تنهیم باشد بنا بر این که مراد معجز نظام انحصار اهل بیست
و اصداد از اخص است پس گفت فامون چون خواسته است خدا بیست طامره را بد
است فرمود حضرت امام رضا علیه السلام که اگر خدای تعالی اراده نمود باشد امانت را خواست
تمام است و محض از محض قول حکما عز وجل که در قرآن مجید فرموده فیهما نارا
لیفیه فیهم مقصیده فیهم سابق بالبحرین یا ذی الله ذلک هو الفضل الکبیر یعنی
از اینست که آنست که در بر نفس خود و بعضی از ایشان متوسط الحالند و شمار و در
همی بیکو از ایشان یعنی که بزرگ اند بر بیکو آنها با مریدانی بنویس و ضرا او و این بود
و اضطفاء او است بخوابش بزرگ چنانچه تفسیر آیه که به موافق اقوال مفسرین است
محرم بنافه بعد از آن جمیع کرده است خدای تعالی همه ایشان را در محض بر فرموده
جنات عدن بیکو خلق آنها بچگونگیها من اساور من ذلک به پس کردید است ذات
او برای عرش طامره از برای غیر ایشان پس گفت فامون گفتند حضرت طامره این
فرمود حضرت امام رضا علیه السلام که اینجا معنی است که وصف نموده است خدای تعالی ایشان را
در کتاب خود بر فرموده است تمام اینها الله لهدی عنکم الرجب اهل البیت بطهر که تظہیر
بعضی از این نیست که میخواهد خدا نایب را از شما بپایند گاه ذای اهل بیت پیغمبر را بیکو اند
شما را از شما نایب که فانیان خلقه معنی است که اهل بیت پیغمبر را داده الهی تعالی
گرفته یا که خطیبان و شتابان را از شما و در داد از من عصمت شما بیکو عشا

الاول و انفسه شود و او بکبر و فتنه و فتنه و مقصود باشد با حبله الله
 که احمد حسنه و رسد خود او عطا بر دياح نقل کرده که اتم سله فرمود که فاطمه زهرا
 عليها السلام در کتطا می بخند و ما خنده بود و در ذلک کلین بنزد سیدنا امین او زد
 و او را استبد نهاد بر خانه من بود چون فاطمه انطه اما حاضر کرد انب حضرت
 عز و او را خورد بدک من علی را در فرزند خود بخوان تا با من این طعام بخورند و انب
 ما خور شدند همه از آن طعام نوشیدند جبریل علیه السلام از نزد جلیل جل جلاله شنید
 و این ابدا آورد که انما یرید الله لیزیعبکم الرحمن آمه پس انرو دین و سر کرده انرو
 یقین کافی را بر ایشان انداخت فرمودوا اللهم فوالله اهل بیتی خاتمه اللهم فادع
 عنهم الرجوع و طهرهم تطهیر پس چون انب غار از انحضرت شنید گفته بار سوا الله انما
 معکم من بائنا امر فرمود انک علی خیر بمنی تونبه اهل بیت من زاری ما زن منکر کرد
 و بصما جنب و خصا پسندید موضوعی و مضو این خبر را ابو الحسن اندلیج جامع
 شناسه است و جامع آورد ابو عبد الله محمد عمر انکه یکی از علماء اهل سنت است و
 میکند از ابی الحراء که من به ما اهل از حضرت رتاسلی الله علیه و آله بود و مر و مریدند
 که آن فرود در وقت با امداد میاندوست مبارک بر در سری شاه اولیا و فاطمه زهرا
 علیهما السلام میکند است میفرمودوا السلام علیکم ورحمة الله و بركاته چون سیدنا امام جواد
 ایشان میشنید میفرمود که انما یرید الله لیزیعبکم الرحمن اهل البیت و بطهر که تطهیر
 بعد از نوافل این انهم را حجت میفرمود و بمصلای خود میفرست و نیاز مشغول میشد
 و بشهر نیت که کذبانه و جنات و خلافت و در این نیت که امیرالمومنین و کوفاه است که
 و اصحاب با او مخالف بودند پس در دعوی صادق باشد و انما الف حق بود باشد
 و در جمع نیز از ابو سعید خدری و انس بن مالک و انله بن الاسقع و غائبه و اتر سله
 روایت که امیرمختص است بر سوا خدا و علی و فاطمه و حسن و حسین علیهم السلام و از ابو عمر ثمالی
 نیز روایت میفرمود نقل کرده که اید و شان العبا است قلبا یا سواد خود از جمع و فایده
 کرده که روایت من اما در خود نزد عائشه زینب مادری او را گفت که دیگر در روایت جلیل

١٠٠

اول الامر که حق تعالی طاعت ایشان را بطاعت خود پیوسته گردانیده چه کسی است که بگوید
که بخاطر اولی الامر طاعت منست که بپوشای طاعت خدا و طاعت او را بشان علی را بپوشاید
است علی بن موسی کاظم را بپوشاید است از این سخن بپوشاید از این سخن بپوشاید
تبرکات علی را بپوشاید که آنحضرت فرمود که من از سید انبیا صلی الله علیه و آله است
که فرموده بپوشاید من کفایتی اندک که کفایتی از آنحضرت را بپوشاید که بپوشاید
خود در حق ایشان فرموده که در اول الامر منم که بپوشاید که بپوشاید
که در انوار حق رجوع بقول خدا و رسول اولی الامر کنند و از حق ایشان بپوشاید
من چون این بپوشاید از آنحضرت بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
چه کسی است که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
صحیح معلوم شد که اینک بعضی از مخالفین گفتند که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
جمله لشکر را با نام ایشان گردانید بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
و از آن مخصوص ساخته اند تا به معصومین برسد عباد و مکاتبه است چنانچه صحیح
باشد که از طرق شیعه اهل سنت بعضی بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
الخالدین و بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
نفرمود چون بان قبله رسیده بواسطه دشمنی که با ایشان داشت خلاف قول پیغمبر کرده
با ایشان محاربه کرد و چون ایشان را بمحض رسالت صلی الله علیه و آله عرض کردند که بپوشاید
خبر از آنحضرت ایشان و نمکین شد پس برخواستند و مبارک قبله آورد و در میانها
برداشتند و بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
از محاربه بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
امر کرده باشد بمعصیت بر او که امر بنا به معصیت امر است بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
انجام عتبه مقارن کرده است خدای تعالی ایشان را بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
بر این منزه بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید

در بیان حقایق و کلمات

بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
انبیا فرمود که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
است ایشان را بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
ما را که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
تفسیر کرده است خدای تعالی از او و ظاهر کلام و بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
اول آن تقاسم قول خدای تعالی است که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
همین است و در قرآن نیز بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
و این مرتبه بلند و فضلی عظیم و شرفی عالیه است که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
پس ذکر کرده است از رسول خدا صلی الله علیه و آله که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
و بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
پیغمبر صلی الله علیه و آله خود ایشان نزد بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
و بعد از آن بالا بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
و بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
نکند پس در اینجا بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
اجانب است بر مذهب و دین و احکام و مذهب و مذهب مسطور است که آورده اند که بپوشاید
رسالت صلی الله علیه و آله بعد از نزول آیه اقرار با جمع کرد و انداز فرمود و این خبر است
منو از نزول خاتم و عام و از آنجمله در خبرها و از آن عادی و شد که بپوشاید که بپوشاید
پیغمبر صلی الله علیه و آله که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
و ایشان بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
با آنکه چند از کفر طاعت ساختند نزد ایشان حاضر ساخت با صانع و بپوشاید که بپوشاید
ایشان معرفت بود با آنکه شری خود که از اجتماع خوانند و ان شریخ مال است
و بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید که بپوشاید
اینچه پیغمبر صلی الله علیه و آله برای ایشان آورده بود شصت صاع بود و چون ایشان

در بیان حقایق و کلمات

در بیان حقایق و کلمات

نگاه دار که بر تو هیچ مرجع نماند...
فانی جبریل و میکائیل بر کتب با محمد صلی الله علیه و آله...
که من در میان شما میروم...
آمدند مردم و گفتند ما غمان میگردانیم...
چیزی را که ما عرض کردیم...
خودش بعد از او نیست...
غلبش بود این کلام را...
فلان افریخته فلا تملکون...
بینی و بینکم و هو القوم الذین...
و خدا بفرموده از او خود گفته...
خود انشا نموده...
انواع عذاب باشد...
نحو آمدن خود برای من از عذاب خدا...
برای شما و این امر خطیر که...
بر اینست که خداوند...
مستحق باشد که خدا را نافرمانی...
و اسناد صحیح را نافرمانی...
کواهی و سند صحیح کلام من...
که از شرک و کفر جوهر...
بگو ایشان پیغمبری است...
الله تحقیق که گفتند...
خدا صلی الله علیه و آله...
خدا تعالی این را...

ما سئلون...
بنده با و باز کردند...
و در میان شما میروم...
و در میان شما میروم...
اینچه شما میگویند...
المنهج...
مستقبله...
و بجهت و جود...
پس چیزی که واقع شد...
در مسجد...
و انوار النور...
توبه مکذبات...
چیزی که مشروط است...
مظالم صاحب خود...
و چنانکه نفس تلخی...
مستحق که از تو صواب...
تحقق اصل توبه...
تمام شده...
يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ...
او درود میفرستند...
عليه الصلوات...
و انقباض امر...
جبر و اجابت...

و انوار النور...
توبه مکذبات...
چیزی که مشروط است...
مظالم صاحب خود...
و چنانکه نفس تلخی...
مستحق که از تو صواب...
تحقق اصل توبه...
تمام شده...
يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ...
او درود میفرستند...
عليه الصلوات...
و انقباض امر...
جبر و اجابت...

در صدد طعن و ابطال آن درآمد قول و محقق و ناوید و بلاد معتدل و منا بود و شد و بعد از
سرحد و هفتون و یک روز کوفتار شد و فرستاده شد و انکه از نزد خدا نیکه دانان است
بجای حکم و مصالح خلقان ستوده شد و با تمام مردم و بندگان که از جمله این ائمه ائمه ائمه
از اعظم نعم است بدو آنکه فی مانی او نبیند که زکات و عسکلمانان است و باقیه باشد و بعد
از کابینا پیچید و بعضی از نمازین مسطور داشت که مؤلفی که اند و حکام شرع در آن تشریح
دارند که نوع است یکی از آنکه از مسلمانان اخذ نمایند بر سبیل کوه و حکم آن
در ذریه صدق است و حقیقت است اما الصدقات للمفقرو و المساکین و فی مانی
است که از کفار و تبع گرفته باشند بر سبیل کوه و علیه حکم آن نیز در ذریه فاعلموا انما
غنیتم تا آخر معلوم شد و ستمی است اما انما انکه کفایان مسلمانان است و باقیه
باشد بدون قتال و خیل و کباب آن محض رسول باشد و در حال حیات و بعد از
وی کسی که قائم مقام او باشد از انکه و ایشان هر کس که خواهند و خداوند
مصلحت و با جماع فقهای مستحق و حق بنویسم اند و فرزندان ابوطالب و عبا
به کلام التفسیر بعد از آن حضرت امام رضا علیه السلام میفرماید که و اما قول خدا تعالی
که فرموده است انما فی المساکین بدو سبب که تمام شود و یکی او بر ذریه
از حکم غنا و نخواهد بود و در ذریه غنیست و سبب دیگر این که هر که قطع
شود و در ذریه فقر و نخواهد بود و برای و نصیب از غنیست و حلال نیست و در
گرفتن از غنیست و حصه ذی القربى تا به شاد و در قیامت و رسد و حصه از بر
غنی و فقیر ایشان است و حجه آنکه نیست از غنی تر و از غنی فقیر و نه از ذریه
و بخوبی نماید که از این احتیاج و فقر مستفاد نمیکرد که موافق این شرط نشد که بیه
در اخذ حق باید فقیر و مسکین باشند بلکه با غنا ایشان اضا دارد و میشود و جو
از فقرا این فقر از حد مذکور و احتیاج با این طلب نموده اند و الله تعالی اعلم و از انچه
انحضرت علیه السلام میفرماید که سبب ذی القربى تا به شاد و در قیامت از حصه غنی و فقیر
ایشان نیست که غنی تر از خدا و رسول و صلی الله علیه و آله نیست و باید است

و فی مانی

علامه که در تذکره الفقه از او نموده و در معجزات حق که قال بعض علما انما یضیع
اقسام سبب رسول الله و سبب ذی القربى و از حضرت امام علیه السلام در همان
نقل نموده که الذین جعل الله لهم من قرآنه النبی صلی الله علیه و آله و هم بنو عبد الله
الذکر و الا نتم منهم و در کتاب مختلف علامه و خداوند در همین معجزات از حضرت حق
الاول علیه السلام نقل نموده انچه پیش از این بخبر کرده قال و قوله الذین جعل الله لهم من قرآنه
هم قرآنه النبی و هم بنو عبد الله و منهم الذکر و الا نتم منهم لیس فیهم من اهل بیت
قریش و لا من القریه و در کتاب فی القربى و ذریه حق است که عن ابن عباس
خادمه که القربى بنویسم و در آن کتاب است که اگر کسی گوید که بنو ذریه با قریه جمع
ماشم لفظ ذی القربى را که در ذریه شریفه واقع شد مستلزم آنست که عطف حق و
نفس شود و تضعیف آن نبوده و این بخبر که تضعیف ذلک غیر از ذلک است و ان لم یجد
علی بن سبب فقد یطعن علی آخری و الموصوفه احدی فی ان موصوفه و اما نباشد که فی
و اما ایشان مختلف است که عطف شده پس علتش بر نفس نیست و در شرح او است که
او در سبب در این معجزات واقع است که در نصف آخرش یکصد نفر هاشمی بنی به مطلق
ایشان از مسلمین و مساکین و از سبیل مسلمین هر موافق مذکور است بنی ذریه
جمع بنی هاشم خواهد بود و غنی و فقیر ایشان در نصف اول موافق حدیث و بنو ذریه
خواهند بود و در کتاب مختلف و در معجزات حق واقع شده و نقل السید مرتضی و خواست
بعض علما ان سبب ذی القربى لا یضم الا ما علیه السلام بل هو کجای قرآن از رسول صلی
الله علیه و آله من جمیع ماشم قال فی المختلف و رواه ابن ابی عمیر و فی کتاب المغنی و کما
من لا یخضر الفقه و و اخبار ابن الحنفی و علی بن فضال و الاطلاق به الشریف و
حلی الله علیه و آله و صحبه و جمیع المتقدمه و تقیم الاذویه الا حاشا بن ذریه القربى و انچه
و المساکین و انما السبب ما رواه ابن ابی عمیر و عن کربا بن مالک الحنفی انه سأل اباعبد
الله علیه السلام عن قول الله عز وجل فاعلموا انما غنم من شیء فان غنمته و للرسول و
لذی القربى و الباقی و المساکین قال انما غنمنا من شیء فان غنمته و للرسول و الباقی

سبیل الله واما حق الرسول فلا قاریه وحق ولی القربی فیه قرأوه والناسی تالی عمل
 فعمل فذل الارثیه الانهم فیه واما المساکین واما السبل فقد عرفنا ان لا تأکل الصدقة
 ولا تأکل فی المساکین واما السبل فقد الرأفة وان كانت ضعیفة السبل فیهما
 ازای ان ما تصدق من طلاق فی القربی فطابق ظاهر الشریع واعلم ان الایة الشریعة اما تحققت
 ذکر مشرک فاشام خاصة الا ان الاستیفاء فاعلم ان الایة الشریعة اما تحققت
 بان فذل غنیة فذل عمل تحت عموم الایة وقرینه علیه ما سبق وذلها لاح من بعض الرأفات
 بعض حق الارباح بالامام علیه السلام وقرینه علیه ما سبق وذلها لاح من بعض الرأفات
 الحق فی حق الله انهم لکنها ضعیفة بالارسال والمصلحة فویة الاشکال والله تعالی
 اعلم بحقیقة الحال (پس از آنچه مرور شد ظاهر میگردد که ذوالقربی وفاق این
 بیانی فاشم تفسیر شد و از شرح ارشاد معلوم میگردد چنانچه مذکور شد که غیره فاشم
 در نصف اخره من بخوی شریکند و از کتاب مختلف مستفاد شد که از مساکین و انباء سبل
 غیره فاشم منظور است که صدق را بیان حرام است منظور از انباء انباء منیه فاشم
 و جمیع از فقها مضریج نموده اند که در انباء را بیان که در انیه واقع است فقر در کار نیست
 بلکه بقیه ایشان نیز دار میشوند و در مختلف علامه رحمه الله در مجتبی حق واقع است
 که مشله (قال الشيخ قط لا یجوز فی البقیه الفقر و انما یجوز فی البقیه الشیخ فی
 بالعموم بان اعتبار الفقر یقتضی تداخل الاقامه فانه لو اشترط فیه الفقر لکان داخل
 تحت المساکین) و در سایر کتب مبسوطه نیز این معنی نقل شد پس از مضامین مرقوم
 او موافق مذکور میگردد و ذوالقربی به بیانی فاشم تفسیر نموده اند و بعضی مساکین و از سبل
 بقیه فاشم جل نموده اند و در بقیه که از بیانی فاشم باشد فقر شرط نموده اند و اگر در
 فقر غیره فاشم باشد فقر شرط نموده اند و اگر داخل فقر غیره فاشم باشد بر او غلط
 نور نموده و در این مذکور نموده اند که منظور از بقیه و مسکین و ان سبل غیره
 فاشم باشد با آنکه بعد از بقیه فقر در این سبیل بودن از این راه بر ایشان حلال باشد
 اخیر اگر چه سبیل حلال باشد و غیره و فقرا ایشان از این جهت ضابطه باشند حاصل

بسم الله الرحمن الرحيم

مضمون

انکه از آنچه مرور شد وضع استنباط میشود بر صاحب بصیرت و زیاده مویع بطر مباد
 که محل عمل استنباط میشود و موجب قبول عظیم حجت میگردد و با صاحب
 مینویسند که پس گردانند از برای نفس خود و غنیته سگداز برای رسول صلی الله
 علیه و آله و سگداز برای خود و از برای خود و رسول و از برای خود و از برای خود
 و همچنین فی آنچه را ضعیف از برای نفس خود و از برای بقیه را ضعیف از برای خود
 القربی بخوبی که انچه را ضعیف از برای بقیه را ضعیف از برای خود و از برای خود
 جل جلاله بعد از ان بر سر خود و بعد از ان تک القربی و مقارن گردانیده ذی القربی
 به هم خدا و من رسول و همچنین در طاعت فرموده است یا ایها الذین آمنوا اطیعوا
 الله و اطیعوا الرسول و اولی الامر منکم پس ابتدا کرد نفس خود بعد از ان رسول
 بعد از ان با عمل بیک رسول و در تفسیر این سابقا استنباط و همچنین فی
 و لا یاتینکم الله و رسوله و الذین آمنوا پس گردانیده غیر جل و لا یاتینکم
 با طاعت رسول مقرر بطاعت خود مثل آنکه گردانیده هم ذی قریب و انما هم رسول
 مقرر به هم خود و غنیته فی تفسیر این کوزه اینست که خدا تعالی در دنیا او را
 علیه خضر و سالت بیا صلی الله علیه و آله مینویسد که تحقیق اولی بقیه و خاک
 بر انون و بقیه و بقیه فاشم فاشم او که خداست علی الله علیه و آله و انکه
 که ایمان آورده اند که ملوک علی بن ابی طالب علیه السلام فاشم فاشم فاشم فاشم
 افزون و معنا لیس خدای تعالی چه بسیار عظیم است نعمت خدا بر اهل بیت نبوت و این
 قصه صلواته و بیک گردانید نفس خود و رسول را و من و بیک گردانید اهل
 بیت رسول را پس گفت یا ایها الصدقات الفقراء و المساکین و العاقلین فاشم
 و المولفة قلوبهم و فی الرأفة الفارمین و فی سبیل الله و فی سبیل فقره من
 الله یعنی جز این نیست که صدقات یعنی زکوة مفرضة و در بیان دانه بیجا
 و مرورش میکنند و اینک قدر شد فاشم فاشم بر مونت سالبه خود و عبال
 و اینک فقره خود و اگر چه فقره بر زبان حال را برتخ و بقیه فاشم فاشم فاشم فاشم

نداشته باشد ممکن نگوئیم که او را کس باشد ولیکن کافی باشد و مؤثر است
در تقاسم و تقویر است که از حضرت صادق علیه السلام منقول است که ممکن از فقیری مال نماند
و قول بمقتضی علی السلام نفس است و این باب قول امام لغت نیز موافق است و فایده
مخلاف ظاهر می شود در باب کوه بجهت اجزای اعطای صریح از ایشان بلکه ظهور
فائده آن در افضلیت عطاست در کماز آن در روف و در و صله کامی که ذکر یکی از
فقیر و ممکن واقع شده باشد و دیگر صدقات مرعی کنندگان دانست یعنی جمیع آنچه
کند در تحصیل جمع آن و قوی که الفتن او شده است لکن ایشان و آنها چیزی از
کنار بودند که رسول صلی الله علیه و آله می زد کوه با ایشان می داد تا بدین مسئله الفتن
کبیر بکثرت قبیل و اتباع خود استعانه ایشان نباشد بر فتنه و منع گمان
از داخل شود و ثمر کسان و زرد اما مه حصه ایشان و عاملان موقوف بر
امام صادق قول معتد است که مؤلفه آن در کما و وضعاً است مانند اگر چه احصا
ایشان با ملکانا شهر است با اصحاب و در کما است که صفوان بر امیه گفت رسول
الله صلی الله علیه و آله مرا عطا می داد و اول رهنه همان کسب از او دشمن نرداشته بود
و چندین چیز بن داد که از او دستگیر می داد و ندانسته و دیگر کوه برای ضرورت
در کشاندن کوه با بندگان آفند که نزد اصحاب با مراد بندگان می نمودند که در تخت
باشند یا بند که بآن کوه می برد و آن را کسند اگر چه در تخت نشاند لیکن خبر عده
مستحق با مکاتبان که از ادای مال الکامیه عاجز شده باشند و دیگر از آن مفلک
فرض که نماند و در غیر مصیبت ضرر گرفته باشند و تنگ و اینها موجب یاد و مشا
عیاض و دیگر ضرر کوه در راه خداست یا بیکه برضا زبان و برضا زبان نفقه کند تا صلاح
و اسب بخزند و حاکم کسب کند و خدا خواه غنی باشند یا فقیر یا بر خمار یا خن بل و
و باط و مثال از آن جو قریب دیگر برای ضرر آن در مسافر و مکه دینی که از مال خود
ماند باشد و غیر ندانند باشد که بشهر خود می آید کند اگر چه در وطن خود غنی بوده
و اما ضعیف و بعضی داخل در این سبب حاصل که ز کوه فرض کرده است برای جماعت

122

فرغ

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

Q

—

1. *Pharmaceuticals*

و قال انما افرود که (انما تمکانت یوزن من یوزنک و خایه فی حدیث صحیح)
فانتک بالجاهل و کلمتک الشان المصلح عندک ان شکی علیهم و ان تحفه برحمتک
و شیعهم و تطیعی تمک فی قیدیه و تحفر فی البک معهم فی مرقم قیاریه فی فضلک
ولا تاملت یعدک فایه انا عبدک المذنب العاجز المعوز فی حقک المفقیر فی حقک
ایه انا المستحق لشد العقاب شایه انا ذلک انت ارحم الراحمین (و شیخ طبرسی در ذکر
کتاب کبیر لیل یجاد و تحت الحاکم موضوعه ملشت حمه عثمان و رد مندها بشارت برادران
مضمون نموده که در بحث چون بیان و زمان رسول الله صلی الله علیه و آله بار رسول الله
و موافق عبد غفور انما که حقه تجوز فاضله و انه شریفه و شرفه فاضله اطرف مجاز
بود بر بار رسول الله علیه و آله نحو قد بود مکروه او کا قال الذوق اموا و انتم فیهم
با بیان الحقیقایم در بیان و در نه شامل جمع اول و مکنتار و زقیامت و با عی
حیدر نکند بود که حدیث کند مکتوبه آن نهال قدر بکشد آن دو دهم که خود بر بار
در نه شایه بجز و مکتوبه انبار در نه و در حدیث نشان دار و فاضله عباد که از حدیث
بیت یوزن کاره مکتوبه در نه مکتوبه که که خواهند بود بر غافل است که بعد از
تا مکتوبه که از اخبار صحیح و احادیث صحیح و مکتوبه اعتقاد در کمال الجواهر حقیقت
البیت مکتوبه در نه و در حدیث عباد در عده الوفاء مکتوبه نشان در نه تا بیان
بمکتوبه اعلی و مکتوبه احادیث صحیح و مکتوبه در نه و مکتوبه از مکتوبه و مکتوبه
مکتوبه این کرد و مکتوبه با نشان مکتوبه است با اعتقاد بوسیله صلوات الله علیه
علیهما اجمعین و با مکتوبه کدن خرابی بنا از نه غرور و در نه مکتوبه که از نه شایه فی مکتوبه
و خواهد و فضیلت الی و کمال علی علی و مکتوبه نفس الی و در نه و در نه شایه
با قیاس و در نه غرور و مکتوبه فی که مکتوبه اند المور و مکتوبه روح المکتوبه اند الماد
المخلص لا شریک روح الله و مکتوبه العزیز ای که ترا حیرت کرد و در نه مکتوبه که
شوق از شاغری و در نه مکتوبه است دنیا چو زم و در نه و در نه و در نه و در نه و در نه و در نه
طفل نادر که است مولف از نه شایه مکتوبه فی مکتوبه که مکتوبه است دلش به یاد کسی کرد

بجز حدیث نادر و معتبر و مستخرج من کتب معتبره نادر و معتبر و مستخرج من کتب معتبره
بیت بجز و مکتوبه نادر و معتبر و مستخرج من کتب معتبره نادر و معتبر و مستخرج من کتب معتبره
الذبح لیل و المکتوبه کما فی القیاس مکتوبه مکتوبه
آورده (عن عبد الله قال قال رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم انما یومر انما یومر
معنی الجنة و الحی و الحی و مکتوبه مکتوبه و مکتوبه مکتوبه و مکتوبه مکتوبه و مکتوبه مکتوبه
عن امانت و عن مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه
الله علیه و آله مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه
بامس مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه
و در نه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه
در نه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه
قال محمد بن رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم انما یومر انما یومر انما یومر انما یومر
لحظه و مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه
از حدیث امام المومنین و مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه
صلی الله علیه و آله که مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه
کما که از حدیث از حدیث مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه
صلی الله علیه و آله مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه
کرده است مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه
که حدیث نشان که مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه
اند و مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه
ما مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه
مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه
ثانیاً مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه مکتوبه

بعض الشرائع في علم الانساب بعض العامة ان فقال الخبر لو ان ثور عليها واما
 البرج على النار وعوارفها من خلفها ان الانسان هو جيب الغبار عليها عشر فواح
 التناء والاحتيا الى السادة لا شراخ منها من اعظم القربان ومساعدته بقضاء حوائجهم
 من افضل مناعة الخبر في محبة من كل انسان ومودته اصل من اصول الايمان والثناء
 في ذلك من القرآن الجيد قوله تعالى يا ايها الذين آمنوا لا تأكلوا أموالكم بينكم بالباطل ولا من خلفه تنزل من عتبة
 وقوله عز وجل لا تأكلوا أموالكم بينكم بالباطل ولا من خلفه تنزل من عتبة
 الآية الشريفة منهم هل ينال الذين اوجب الله مودتهم علينا قال علي وفاطمة واولادهما
 في الصحيح عن ابي حمزة عن ابي عبد الله عليه السلام قال ان رسول الله صلى الله عليه وآله
 الايمان في محبة الله ورسوله وعن النبي ما لك قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله
 في حب اهل بيته نافع في سبعة مواضع اموال من عظمته عند الوفاة وعند الصلوة وعند
 وعند الكتاب عند الحساب عند الفبر عند التثود وقال صلى الله عليه وآله لا يؤمن احد
 باقه حتى يكون اهل بيته من نفسه عشر احب اليه من غيره وقال صلى الله عليه وآله لا ايمان
 على قلب محمد ما مؤمننا من كل الايمان الا من مات على اهل بيته فهو اهل السنة والجماعة
 والتمسك بحبل ال محمد نجاة من النار والتخلف عنهم هلاك وموان وقد ذكر عن ابي عبد الله
 عنها وفي القصار ان رسول الله صلى الله عليه وآله قال من اهل بيتي كل من فيه نوح من
 اركانها من خلف عنها عرف فثبت ان محبة اهل بيته ايمان وبقية كثر رغبنا ودوى
 عطا وحكمة عن ابي عبد الله عن النبي صلى الله عليه وآله قال لو ان رجلا صنف قديمه بين
 الركن والمقام وصلى وصام ثم قبل الله منبضا ال محمد دخل النار ومن مات على فضل ال
 محمد يوم القيمة مكتوبين عبيته آتس من رحمة الله تعالى ومن مات على فضل ال محمد
 لم يمت في الجنة وعن ابي عبد الله عليه السلام قال قال النبي صلى الله عليه وآله لا اخير
 اهل بيتي احدا الا دخل النار فوجب على كل نفس كبر فيهم ان تخرج الى مناه غوار
 عوارفها كفاها فحق على كل مؤمن في هذه ان ينافي في تحصيل ثوابها لان احسن العمل
 في ذلك ما في السنة والسننة يكون له اجرها واجر من عمل بها الى يوم القيمة فيجب على

لا يامر الله

الكتاب مع ما يبين
 في سنة
 في سنة

كل مؤمن الوصية في حقه نفرا الى استقالي بقضاء حوائجهم منبلا بسلام من المصلين وقد
 النبي سيد المرسلين قال صلى الله عليه وآله ان ما ركبكم القليل كالماء في
 حديث وعنه ما ان تمسكتم بهما ان تضلوا اياهما لان ذلك لا يظلمان حتى يرا على
 الخوض وصنكم الله في اهل بيتي ثلاثا من تفريلهم بالاخا من عفت حسنة ووضعت
 درجاة لقوله صلى الله عليه وآله من شكا الى احد من رضى معدوق فهو في درجات في الجنة
 وقال صلى الله عليه وآله من اولى حبل من ينجي عبد المطلب في الدنيا معروفا ولو يفلح في
 كافيته عشر يوم القيمة وقال رسول الله صلى الله عليه وآله لا ربي انا ما شفع لهم يوم القيمة
 ولو خافوا بذيول اهل الارض بكر من ذرية ولساغي اهلهم في موزة والفاضة لهم
 حوائجهم والمحب لهم بقلبه لسانه والاخبار في ذلك كثيرة فرحم الله امرئ يصور اليه يعين
 السنا به وفي ذلك كرامة محمد المصطفى صاحب المقام الازدي والذكر الازدي والشفيع في
 يوم القيمة اعطاه الله الكون وراخبر ان شئت هو الابرار وسلك رجلا من شجرة
 المطهر والذكر المنصور والعام محمد بن عبد الله ذوالوكة المتور واليمين امره في ذلك
 انظر في صاحب الشايع والمغفرة البروق والسريرة اعظم الخطا في هذا كذا الحق اليه فليست
 الشاعرة فلا يمنع له ويقول انا لها لا ينصفني ولا يطلع حتى ينادي الحق محمد شافع
 صلى الله عليه وآله واحب اليه التجار كرم ما طار ليرق في سمع وفاقب الانوار ينكر بره
 والها رد سند مبرك وراي نصر سادان سعي وقصا احاديث ايشان باموريات
 مهمت كرافت ودرابن سند وغيره من اصطناع ممدوقا ايشان ونكوفي ورواياته
 احاديث في رسول الله صلى الله عليه وآله وامر بالانرا من مراتب كذا من مودته خصوص
 در عباد ورجع انا شافع لهم يوم القيمة الى اخره ولا لفظا بقره بملوك بغداد ورجعنا
 عن طريق وصير محبة في ذلك ساهي في حوائج ومحتاجان بدل وزيان اكره نوبيل
 ارضنا شاذل شاعرا في حشرنا ما ان هي زيان ما ايشان بخواصرنا ساندوا في حديث
 بخصومة وبارك ببارك في تحديق الاحكام اركب مسددا ورايت ان تحصى حكمها
 بانتم في قضا حوائج المسلمين من غير ان تاكل في قضا حوائج ذرية جنان في حشرنا

بكم كذا
 في سنة
 في سنة
 في سنة

در آخر این کتاب از من بخواهند بگویند و اینست که من در این کتاب
 الحسن علی علیه السلام را در بیان این که از خداوند تعالی و برادران
 و الله ما عکرم ان فی حدیثی قال یس علی بن ابی طالب علیه السلام
 الله علیه السلام حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 نهاده و اما الله و در این حدیثی که من در این کتاب
بیشتر از این که در این کتاب است
 الله علیه السلام حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 علی بن ابی طالب حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 عقیق بن ابی طالب حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 احمد بن محمد حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 عن ابی طالب حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 علی بن ابی طالب حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 معن که از الله حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 مقایسه میشود که از الله حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
الحمد لله بالاسماء المفصلة که در این کتاب است که من در این کتاب
 له فیها حسنا قال و بالاسماء المفصلة که در این کتاب است که من در این کتاب
 شریف بن محمد حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 الحسن بن علی حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 فیها حسنا قال المور فی الحدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 قال اخبرنا بن موه حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 استعمل بن موه حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 نزد الله حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب

من در این کتاب حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 که من در این کتاب حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 یعنی مضاعف از این که در این کتاب است که من در این کتاب
 مورد الحدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 و تعالی که در این کتاب است که من در این کتاب
 خود را اما الله حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 بیست خود را در حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 عن من علی بن محمد حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 الحجة ثم ان الله حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 والحدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 مصر (بر وجهی که در این کتاب است که من در این کتاب
 اصل حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 مثل حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 من تفریق حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 خواص حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 و حسنا و مکره و قمر شد حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 خاص یاد کرده که در این کتاب است که من در این کتاب
 یعنی عفو و مکره حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 که در این کتاب حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
 بفرموده که در این کتاب است که من در این کتاب
 که در این کتاب حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب
صالح الاخبار و من صحیح منک که در این کتاب است که من در این کتاب
 ما لا یستاد المذنب حدیثی که در این کتاب است که من در این کتاب

بیشتر از این که در این کتاب است

كان على الحق ومن تركه كان على ضلالة و قد قيل من اهل بيته شاة قال لا اثم الله ان
المرأة تكون مع الرجل المعصوم الذمير مطلقا فخرج الى اهلها و عومها اهل بيته اسلم
وعصيته الذين من موافقة بعد سنة كفت في داخل شدة يوم بدينان ثم بين كنههم
تجسس كنفور و باقته شرف صحبة خضر رسول الله صلى الله عليه و آله و نماز كرده عقب
انحصر و كذا شد بعد از آنکه در عایشا بیجا گذشت فریاد که در این نیت
خضر رسول الله صلى الله عليه و آله فرمود که من و اذن و ارم و مایه شانه این را که یکی کتاب
نشد که اردیها محکم الهی است کسیکه منایت و کند و منعت بان بشود خواهد بود
و عذاب و سبیل طلب کسیکه زن کند از او خواهد بود بر ضلالت و انقیاد انچه از آنست که
و اوست سبیل که زن ان شخص را اهل بیت انحصار کنند بکار و نه بعد اقامه بکار
نق میباشد با مایه از او ایا بعد از این هیچ ایا معنی که و پیش این طایفه میباشد و از آن
یا مکره و ان زن با اهل قبله و خویشان خود اهل بیت رسول الله صلى الله عليه و آله
اصل او و خویشان بکار او بیکه از اوست اهل صلیقه و ایشان بعد از ان حضرت
سنگ و سیمین کتاب در لطایف و غرائب المناقب
نموده انچه در کتاب و انبیا و نبی و غیره از ایشا و غیره
و انری من مناقب علیه السلام و از انری من مناقب علیه السلام رسول الله صلى الله عليه و آله
والد المتبعين فليجمع الناس اليه فقال يا معاشر المؤمنين ان الله عز وجل اوحى الي ان
مقبوض و ان ابن عمي عليا مقبول و اني بها الناس خير من غيري فاعلموا به سلمة و ان تركتموه
ملكتم ان ابن عمي عليا مواخي و ربي و هو خليفة و هو المبلغ غني و هو امام المتقين و
فانما انتم المحجلين ان اسرشدتموه او شددكم و اني سمعتموه بموت و اني سمعتموه بصلوات
الله و الله اعلم و ان عصبة مؤمن بالله و عصبة مؤمن بالله با بسمه و ان نكتم بيته
خبيثه الله نكتم ان الله ازل على القرآن و هو الذي من ماله صار من ابني علي عليه عند
غير علي و انما الناس يسموا قولي و اعرفوا حق علي و لا تخافون في ما بيني و لا
ما الذي امر به فانهم خاتمهم و انهم و اخواني و اولادي و انكم مجموعون و انتم

من قبل من اظهروا كيف تخفون فيها انهم اهل بيتي من ادم و عدا و انهم من طاهر طاهر من
انهم اهل بيته و من اعرفهم من اكرمهم اكرمهم و من اعرفهم من اعرفهم من اعرفهم من اعرفهم
و من طلب الحق في غيرهم فقد كذب به انما الناس انتم الله و انتم الله و انتم الله و انتم الله
فان من اهل بيتي و من كذبهم حشمتهم قول قول الله و استمعوا لله و انكم
ان عاين و من الله عنه و ذات نموده که بر منبر لا ردف خضر رسول الله صلى الله عليه و آله
پس خطبه خواند و جمع شد و فرمود و بعد از آن حضرت پس فرمود و خضر رسول الله صلى الله عليه و آله
والله اكبر و مؤمنان و سبیل که خدا عز و جل و حق فرستاد و بگویند که نفس روح من میشود
و دیگر هم من خضر علی بن ابی طالب علیه السلام که کشته میشود و تحقیق که ما به بیت خبر میکنیم
بچه بیکه اگر عمل کند با نچه سلامت خواهد بود و اگر زن کبد فلان میشود یا در سبیل
بزرگم من علی و بعد از من است و زیر من است او خلیفه من است و است که احکام الهی
ان جانب من خواهد رسانند و او امام متقیان است و کشته و از انهای چه در نیت باشند
یا بهشت است یا سزا و از ابوابی که بر آنها طلب شد و هدایت ایمان او او کبد شادان
رشد و هدایت ایمان میباشد و اگر تابع او شود بدینت میباشد و اگر مخالف او کبد
کراه خواهد شد و اگر اطاعت او نکند طاعت خدا کرده اند و اگر عصیان او و زید
پس عصیان جناب من الهی کرده خواهد بود و اگر با او بیعت کنید پس با خدا تعالی بیعت
کرده خواهد بود و اگر دشمنید بیعت خدا را شکست خواهد بود و بدینکه
حد انبیای فرستاد برین قرآن را و قرآن منزل کما به رب است که هر که مخالف او
کرده کراه شد و کسی که طلب کرد علم قرآن را و از غیر علی بن ابی طالب علیه السلام جدا شد
بشود بخیر مژ و ما نهدی بصمت مژ و بعد از من در حق اهل بیت من ملافه انچه
شد میکند مگر با نچه که ما موریان شد اند و در سبیل ایشان بیعت اهل بیت خصوص
مستند و اقربا مستند و برادران مستند و اولاد مستند و تحقیق که شما جمع کرده خواهد
مژ دره خواهد شد و ثقلین که کتاب خدا و اهل بیت من باشند و در حق اهل بیت من
کبد که چگونه بعد از من ایمان سلوک خواهد نمود و ایشان اهل بیت مستند کنی که

با وجود اسفاح ایشانی و تشنگی و تشنگی نموده بودند آخر یکی از ایشان مانع شده
اعظم افتاد و مقبول ساخت و او را ساله خلاص بنامید و آن رخسار در وقت پروردگار
و عادت حق انحصار نموده است حضرت سالک صلی الله علیه و آله در خواب آنکه عصبه که
استخوان نام داشته مرده بود اندک فانی شده خاک بعد از استعمال او را سر داده و او را
از جمیع منافعی کشته است که چنانچه بنام او صراط مستقیم و این حکایت را نیز منسوب
و در تاریخ خود آورده و شبیه باین نقل حکایت است که در خط شریف شهیدانی
زین المله و الدین شیخ زین الدین قدس سره نقلی شده باین عبارت (و حقایق کباب مرده
لا یفرج من الجوزی فی بعض الصالحین دخلت لی مصر فوجدت بها حمارا یخرب الحیدر من
الناس بیده و یقلبه علی السلاک یجد له کما یماضی فی نفسه هذا عبد صالح لا یقدر علیه
شئ و قد نزل منه و سلمت علیه فخر علی السلام فقلت یا سیدک بالیدی من یملک عنده تکرار
الامار عورته قال فیکری قال و الله یا شیخ ما اناک ظننت فقلت یا شیخ ان هذا الذی یخبر
لا یقدر علیه الا الصالحون فقال اصبر ان لهذا حذیثا عجیبا فقلت ان رایت ان یظفر فی
فاضل فقال نعم کنت یوما من الایام عیالسا فی هذا الدکان و کنت کثیرا یخطیبه و قد مضی
علی امره جهله الضوق لم ارقط احسن منها و حیا فقلت یا شیخ هل عندک شیء من غریب
فما نظرت لهما فقلت بها و قلت لهما مل لک ان تمضی معی الی البیت ارفع الیها ما یکفیک
من زنا ما طویل فقال کنت الله یفعل فذا فقلت فافیه عنی قال و من یستجاب له حاجته
تم یجیبک قال فما حوجتی الضوق الی ما اردت قال فقلت لک ان و من یستجاب لهما
البیت قال فقال ان الی طفل لا قدر که علی فاقه فان زلت ان تعیبه نسیا فصب الیه
و ارجع الیک فاضل فاحزن علیها الیه و هو المواقب ثم دفنت الیه و اذام مضی غایت
تم رجعت فدخلت الی البیت اغلقت الباب سکرته فقلت فقلت فقلت فقلت فقلت فقلت
فقلت لم لا تخاف من رب الناس فقلت انه یفعل و یجزم ثم تقدمت الیه فوجدتها تنظر الی
کما تنظر الی العنق فی یوم و یوم غاصقه فوعها تنظر علیها فقلت ما اضطرابک فقلت
یا هذا خوف من الله عز وجل ثم قال فذا ان ترکته الله تعالى ضمنه لکن الله لا یمنعک

حکایت امیر کبیر
در بیان کرامات و معجزات

بنار لا فی الدنيا و لا فی الآخرة قال فقلت نعمت الیها جمع ما کان عندک فقلت فذا فی
لسبلک قد ترک خوف من الله عز وجل قال فلما فارقته غلبت عینا فربنا شره لو ار
احسن منها و حیا و علی اسمها ناس من الباقون فقال یا مزارک الله عنا خبر فقلت
لها و من انی فقلت ما الصبیبة الی الله ترکها خوفا من الله عز وجل احزنک الله بال
لا فی الدنيا و لا فی الآخرة فقلت من هم من حکم الله فقال هم من نزل حول الله صلی
الله علیه و آله قال فحدث الله عز وجل اذ وقف و عرفت ثم ذکر قول تعالی یا نبی الله
لیذم منکم الی حق اقل البذیع فظهرت فیهم ثم انقضت فی ذلک الوقت بعد علی
النار و فی الدنیا و دجوان لا تقدر علی الآخرة (از انجیر و من میگرد که
آتش میگویند خود را و این نشاء از حرار مطلق سازد خصوصا از عمری که از خار و سوز
الله صلی الله علیه و آله باشد و جلیل باشد حضرت جلیل و نشان من نشان را و او
بود و منکر میگرداند) (و فی آخر المقالة الحادیة عشر من کتابة العالمین للمغنی
یحیی اهل بیت طاهر لا یخبر لا یخبر شیخ الحادیة عشر من کتابة العالمین للمغنی
المؤلف و در تاریخ المصنوع و در بیان خود و ذلک کون انداز بار که) (قال
النبی صلی الله علیه و آله ان الله عز وجل جعل ذریه کل نبی من صلیب امته و جعل ذریه
من صلیب و صلیب علی شارب طالع کل نبی بنی الی ایهم الا افاطه مانی فانا
ابوهم) (یعنی فرمود پیغمبر صلی الله علیه و آله تحقیق که خدای عز وجل کرد پنداشت
خویش را پیغمبر را افضل و برتر کرد اندک است نه مرا زیت من و اذیت علی
ابی طالب تحقیق که هر که از خری منسوب باشد بیلان خود مکرر او را طاهر علیها
السلام تحقیق که من پدر ایشانم سند بنیاه و یکدیگر کما جاذبه
الناظر و زهره الطاهر او ده شده و خود طویل که همواره بخند حضرت رسالت بنیاه
صلی الله علیه و آله را مد سوال نمود و از چه از جمله سؤالاتی و یکی این است
قال الیه و کما یخبر عن فضلكم اهل البیت النبی صلی الله علیه و آله فی فضل
النبتین فما من شیء الا دنا علی فوکه بدعوه و انا اخری و عوایله لانه لا شیء لهم یومر

حکایت امیر کبیر
در بیان کرامات و معجزات

نستنجی که اگر آنحضرت میبویزد غایت صله رحمتی که لا یتوان انحصار با شغفها و مستحاضا
 علی زینب الزهراء علیها السلام میبویزد و در ایوقت نیز بدستورد و در نیست که باید باشد و شد
 نیست که با واجد از راه صله رحمت او را در مکه ایشان محتاج باشند واجب است بر
 بر صله رحمت و زیارت با این عنوان خست با خود درین باقی خواهد بود و از قاری غیر زیارت
 دستور که شارع حقیقی خود فرموده اند از استنای الایب الایب که استثناء مصلحت
 غیر منقطع است با صله و در قطع ان از این فلا انشای بینهم واضح و معلوم است
 و بلفظ ناکدان رحمت و مقابل قول و در آن فرایض لا یتفع و غایب لاف لاف الزام
 میانه در قطع قطع این غایت و ناکدان است با آن و در دنیا و آخرت و است برای خود
 و قاری نیز در زیارت با درین **مولف** مرثیه گویند که ما میبایم در نظر
 همان دیدیم و انچه صحیح نقلوا انما یکم صلوا و احامکم که امر بقله نسب فرموده
 تا آنکه مرتب شود صله رحمت بر او مستفاد میشود که اندر و میرکن که باید عاقبت قریب
 نمومیر نماید و این عادت نیست که فایض باشد متکمل احوال او میشود **مولف**
 میگوید تو امر خانه صحرادر و از اشک کنار جود کردار و رسم که ترا بین باشد باید
 که نود من من که برودار و در بعضی از کتب لطف و باری غایت صله رحمت نوشته
 که وصل بپند و پیوستن و هو صد الحیر و پیوند کردن جامه و بپوشیدن ای اتصال
 در بعضی قریب و خویشی اما است بر صله رحمت ضد قطعه رحمت است و هر صله رحمت
 تحقق و حصول مرثیه که چون میجوین و عادت نام را میجاورد از صفه و قطعه
 رحمت نیز باشد این است که بر کافه ناسر لا یتع غایت آن و در بعضی خلاف ظاهر میماند
 و در یکی دیگر از مواضع و منازل خودشان مختلف میشود پس بعضی از خودشان نزدیک
 که مجبوری در مکان دور باشد از این توان نمود بسلام و پیغام و بعضی که نزدیک
 باشند مجبوری و مکان با ایشان نزد و ملاقات باید نمود و بعضی از خودشان نزدیک
 نیز که منازعه نشان ایشان نیز سلام و پیغام باشد باز اکفا همان توان نمود چنانچه
 در نقد وارد است که ملو و احامکم و لو با سلام یعنی ترکان و از بد تو بای خود را اگر

مقتضی یک استیفاء مسجد است

بسم الله الرحمن الرحيم

چه بسلام باشد و این کتاب از کتب مشهوره و مقدار صله است باینسان فعل جمیع مراتب
 و مقدار صله رحمت معتبر و منضبط نیست پس هر چه باشد که او را باینسان رعایت باید نمود
 و هر چه باشد که بخیر سلام و کلام توان اکفا نمود و احادیث در بار صله رحمت بسیار
 مثل حدیث اولی الامر منتهی و الغایب هم و من فی صلاب الرجال و اما الشالی
 بقره الفیه ان یصل الرحمت و ان کان منه علی منبر منتهی فان ذلك من لدن (یعنی صله)
 میکنم مرثیه از امت خود و غایت جمعی در پیش مردان و رحمت نشان باشد و در
 قیامت با اینکه نشاید صله رحمت بکنند که چه آن رحمت و زیارت از ایشان بنیاد یک
 راه که از جمله زیارت و زیارت است از حضرت امام معین ضار و علیه السلام که میگوید
 نزد حضرت رسالت عم آمد و گفت یا رسول الله اخبرنی ما افضل لاسلام فقال صله
 علیه السلام الا ان یان باقیه قال ثم ما زاد صله الرحمت لثم ما زاد و اما ما لم یشر و اما
 عن المنکر فقال الرجل قال لا اعلم به من لدن الله قال ثم ما زاد صله
 الرحمت قال ثم ما زاد قال ترک الامر لله و الله عن المنکر (یعنی بر تو استخیر)
 مرا که امر منبر آموزد زیارت آنحضرت فرمود که این زیارتی که بعد از آن که
 فرمود صله رحمت گفتد بگو چه که گفت مرثیه و غایت منکر و بگو آنحضرت گفت که
 حدیث که امر باین اعمال شمن تر است نزد خدا تعالی آنحضرت فرمود که ترک اینها
 دیگر چیز امر فرمود که قطعه رحمت بگو چه که گفت ترک امر منبر و غایت منکر و
 رحمت را نسبت بدان و ما در آن مرثیه بالادوند و فرمودن مرثیه باینسان
 آنکه محتاج باشند واجب استند و نسبت باینسان و غایت منبر و غایت منبر
 استیفاء و احتیاج از طریق و بخوبی که جویان و نفع بخوبیان صله است و غ
 ضرر نیز بدست و صله است باینسان حکم عام است استثنای واقع شده معلوم
 میشود که اندر درین متوجه احوال و زیارت و قاری خواهد بود و بر نفع و نفع
 از ایشان منبر باشد و مؤید توجیه ایشان نسبت با و زیارت که قبل از این مسعود
 با ترجمه که لا یجوز لاحد ان یجزم بین اثنين من و لا یطهر علیها السلام این را در لایحه

بسم الله الرحمن الرحيم

و سر نیز از آنها خارج شدند و سوره و معنی چنانکه عباد و انان علی علیه السلام و رسول
 نسبت به اشاره اینست که باطنی و ممکن است که این تقصیل خاص بر فردی آن باشد
 که ایشان چون نظیر خود اندک باین خود را سابقا و لاحقا از وجس و شک و عیب
 با و شان و امثال آن منتهی قابل بودند و احد حقیقه بوده اند و ایشان تفویض بر خست
 نما شد که از انجلاست جو از دخول ایشان با جانبی و مسجد و مسجد رسول صلی الله علیه
 و آله چنانچه مؤثر بر این طایفه تقصیل بر او بر او واقع است که (روی آن عبادت
 ابا عبد الله علیه السلام شیء غلم بی یقین که آن گشت این است که من در آن عبد الله است
 فقال له کذب زانه تعالی امر بر زمین بنزل و تقصیل بکه فعل فعل ال بر زمین و با جعل من
 البلاد ما و اجنبی و قبیله ان تعبد الاضنام مسلم بعد احد من ولد اسمعيل صفا فطو و ک
 المرعیة الاضنام و قال بنو اسمعيل هؤلاء شغافنا عند الله فکفر و لم یقبل الامنا
 و بنحویک شیخ علی طبرستان علی الله نفس لغوی و کتاب الخراج و صدق و نگار و کتاب
 الذی و اتمام النعمه بر او نموده اند) (عن ابی الحسن محمد بن جعفر الاسکفانی کان یخبر
 علی من الشیخ ابی جعفر محمد بن عثمان المصطفی عن الله و و خیر جوابی انزل الی صاحب الزمان
 علیه السلام اما انک عنده من امر الصلوات و النوافل و السجود و السجود و السجود و السجود
 فان الناس اختلفوا فی ذلک فقلت فقلت فی مکون السجود فانه جائز لمن لم یکن من اولاد عبد
 الاقان و التبرین نصی و السجود و السجود و السجود و السجود و السجود و السجود و السجود
 الاقان و التبرین) (بجای مقصود و اینست که مثالیها و انش و پیوستگی مصلی ضرر ندارد
 مگر با آمدن ایشان مثالیها و انش و پیوستگی مگر با آمدن ایشان مثالیها و انش و پیوستگی
 و خراج مین میسر بود و اینست که مثالیها و انش و پیوستگی مگر با آمدن ایشان مثالیها و انش و پیوستگی
 بر آن فردی علی فاطمه علیه السلام از آن جهت که موقوفی الظهور و انش و پیوستگی مگر با آمدن ایشان مثالیها و انش و پیوستگی
 آنکه عکس شد و در وقت ایشان از با کرام علی علیه السلام الی ان عامر بن ابی جعفر و جعفر
 عبادت و در آن و صور و ایشان سلب شد و در وقت که از این صور چنانچه در این
 سند اشاره بان بود منظور فوق صورند و و اموال ایشان عذر شد و در وقت

در بیان فضیلت حضرت علی علیه السلام
 در بیان فضیلت حضرت علی علیه السلام
 در بیان فضیلت حضرت علی علیه السلام

بگویند که این
 است

گرفت سلب بعضی از ایشان باطنی چنانکه ایشان شده و مخصوص بدخول سحر
 صلی الله علیه و آله که محل طهر است شدن باشند و بنحویکه مکرر فرمودند و توبه ایشان
 ایمان و توبه ایشان موافق این و حدت هر چند قبل از وقت قبل از وقت باشد و توبه
 تطهیر است و ممکن است که بعضی که تقیم آن تطهیر بهیچ ذریه نمون اند و اینست که
 منظور داشته باشند و مؤمنان به ایشان است انش و پیوستگی مگر با آمدن ایشان مثالیها و انش و پیوستگی
 حضرت امام رضا علیه السلام با تشریح کرباقت کدر بیان آن مورد و در وقت که
 فرمودند و در نفس رضی الله تعالی مؤمنان را و قد علم انه لا یزید من الدین اما چنانچه
 تر که مکرر شد و موضع خود در این عذر و تداود نه از این سرب و انش و پیوستگی مگر با آمدن ایشان مثالیها و انش و پیوستگی
 محبت ایشان عذر و محبت و اینست که در اینست که در اینست که در اینست که در اینست که
 و عیال خراعی شاعر که سابقا مذکور شد با بنیاد که آن اقد حرم و ولد و طایفه علی
 و اما تاله مرید محقق و در سوخ ایمان ایشان است پس عین محبت بنور هدایت و کربا
 خواصند بود و سبب مراد از ایشان در رسد و سبب که از حضرت رسول صلی الله علیه و آله
 است کرباقت که چون انحضرت علیه السلام و مفارش از خود بافت خود فرموده که منند
 سه مرتبه که اذکر الله فی کل یوم یومینا اهل بیتنا عشق و اذکر الله انما انما انما انما
 علی احد النوحین بنی کافیه و در ذیل من بعد از بیان نموده اهل بیت این حر و اهل
 علیه که شامل جمیع بنی فاشم است انقضای عام و منستاد شد که مطهر و محبت با ایشان
 مطهر و محبت از کربا است انقضای عام و منستاد شد که مطهر و محبت با ایشان
 صدقه جزی علی عذر از الحور و رضی تقصیر شریفه من عرض عن کربی فان لم یقبله
 حضرت که حضرت علی علیه السلام فرمودند و الله انما انما انما انما انما انما انما انما
 بیت مشعرا مر قوه کردند و طهارت طهر صاحب بیت علم صلی الله علیه و آله
 ایقین که مرتبه قارب توبین و اذکر الله انما انما انما انما انما انما انما انما انما
 مکان ذکر اهل بیت ایشان مذکور ذکر الحور و موافق شرف المکان بالکین و اعلی مرتبه
 از مکان کثرت خواصند و در بنیاد است که این تقصیل که از میت غاموز غاید محبت

در بیان فضیلت حضرت علی علیه السلام
 در بیان فضیلت حضرت علی علیه السلام
 در بیان فضیلت حضرت علی علیه السلام

بغيره فحق ما موقوف عليهم ما يخرج من مسجد باقى ما يملكه رسول الله صلى الله عليه
والعليه وان يزين مقيمهم فقال انكم مكيديهم طردوا سبوا وامتهنهم خذوا بمنزلة ما في
سند من كتاب علي ك الشرايع انما يوجب حرمته
ما سار خود فعله وده از حد بغير بناسد الغفار كه گفت انبي صلى الله عليه وآله
فقال لا ذر جالا لا يخرجون في انفسهم ان اسكن عليا في المسجد واخرجهم والله ما اخرجهم و
اسكنه بل الله اخرجهم واسكنه ان الله عز وجل اوحى الى موسى واخيه هرون لقومك امير
بيوتهم واجلوا بيوتكم قبله وانهوا الصلوة فلم يوافقوا عليا لانهم سمعوا ولا يفتح فيه
يدخله جنب الامم ودر رتبة وان عليا في منزله من منى ومو اخرج وذي فلي ولا يجل
لاحد ان يفتح فيه النساء الا على رتبة فمن شامهنها واثابده بموالثام (مخرج ابن
نجد ان ترجمه اخارت سابقه معلوم ميشود وصدوق ايضا اخذت في ديوار التوازي وبن
ابا بصيرة الكتاب من كتاب من لا يخضر القبة زاد نوره الساطع بن عباس كه) قال النبي
الله عليه السلام لا يجل احد مني في هذا المسجد الا انا وعلى فاطمة والحسن والحسين من كان
افلى مني وفي كتاب علي بن قيس الهادي سمعت ميرا لومين عليه السلام يقول كافي انظر الى
رسول الله صلى الله عليه وآله يصلي في مسجد يفرل لانه لا يجل سجد لجنبه ولا حاضر غيره غير
اخي ابني وانشاء في حد وحقه الاكل منهم الاكل يثبت لكم الا اكلوا شيئا من ذلك فذا
وفي تفسير الامام الهادي الحسن العسكري عليه السلام في ائمة الصاوة والسلامة رسول الله صلى الله
عليه وآله لا ينبغي لاحد منكم ان ياتي في اليوم الاخر يبيت في هذا المسجد جنبا الا بعد علي فاطمة والحسن
والحسين والحسين من الهم الطيبون من ولا هم ان يحد وعتد او بغير حكم مستعاد
ميشود ودر ظاهر من كتاب علي ك من لا يخضر القبة او لا يخرج من منى عليه السلام وبن
ديار خود فرموده باشند جنبه كذا شد كذا شد وعتد وعتد وعتد وعتد وعتد وعتد وعتد وعتد
شخص فقه كه فرمود انما رسول الله صلى الله عليه وآله ان بطر مسجدك وذرنيك من بعدك و
از بعضه اخارت خاصا من ايتكم معلوم كذا وبن جابري شيخ محمد در كتاب كاشح بذاته الحد
فرموده است بغير الجماع والازالة في المسجد غير المعصومين انما يبرز خود مختصين و

ما يملكه رسول الله صلى الله عليه وآله من مسجد باقى ما يملكه رسول الله صلى الله عليه
والعليه وان يزين مقيمهم فقال انكم مكيديهم طردوا سبوا وامتهنهم خذوا بمنزلة ما في
سند من كتاب علي ك الشرايع انما يوجب حرمته
ما سار خود فعله وده از حد بغير بناسد الغفار كه گفت انبي صلى الله عليه وآله
فقال لا ذر جالا لا يخرجون في انفسهم ان اسكن عليا في المسجد واخرجهم والله ما اخرجهم و
اسكنه بل الله اخرجهم واسكنه ان الله عز وجل اوحى الى موسى واخيه هرون لقومك امير
بيوتهم واجلوا بيوتكم قبله وانهوا الصلوة فلم يوافقوا عليا لانهم سمعوا ولا يفتح فيه
يدخله جنب الامم ودر رتبة وان عليا في منزله من منى ومو اخرج وذي فلي ولا يجل
لاحد ان يفتح فيه النساء الا على رتبة فمن شامهنها واثابده بموالثام (مخرج ابن
نجد ان ترجمه اخارت سابقه معلوم ميشود وصدوق ايضا اخذت في ديوار التوازي وبن
ابا بصيرة الكتاب من كتاب من لا يخضر القبة زاد نوره الساطع بن عباس كه) قال النبي
الله عليه السلام لا يجل احد مني في هذا المسجد الا انا وعلى فاطمة والحسن والحسين من كان
افلى مني وفي كتاب علي بن قيس الهادي سمعت ميرا لومين عليه السلام يقول كافي انظر الى
رسول الله صلى الله عليه وآله يصلي في مسجد يفرل لانه لا يجل سجد لجنبه ولا حاضر غيره غير
اخي ابني وانشاء في حد وحقه الاكل منهم الاكل يثبت لكم الا اكلوا شيئا من ذلك فذا
وفي تفسير الامام الهادي الحسن العسكري عليه السلام في ائمة الصاوة والسلامة رسول الله صلى الله
عليه وآله لا ينبغي لاحد منكم ان ياتي في اليوم الاخر يبيت في هذا المسجد جنبا الا بعد علي فاطمة والحسن
والحسين والحسين من الهم الطيبون من ولا هم ان يحد وعتد او بغير حكم مستعاد
ميشود ودر ظاهر من كتاب علي ك من لا يخضر القبة او لا يخرج من منى عليه السلام وبن
ديار خود فرموده باشند جنبه كذا شد كذا شد وعتد وعتد وعتد وعتد وعتد وعتد وعتد وعتد
شخص فقه كه فرمود انما رسول الله صلى الله عليه وآله ان بطر مسجدك وذرنيك من بعدك و
از بعضه اخارت خاصا من ايتكم معلوم كذا وبن جابري شيخ محمد در كتاب كاشح بذاته الحد
فرموده است بغير الجماع والازالة في المسجد غير المعصومين انما يبرز خود مختصين و

الكتاب من لا يخضر القبة

و قال یسیر انما مل شریفه انور و یکد کت و دایم که با تمام ثابت قدم و معنوی و
 و اتراف محو مکرین فضل او را بی زاری علیه السلام الله الملك الوهاب طافق کریم
 و بقول الکافر الی یسیر کت ترا با خواهند بود اما که خاک را بنظر که میا کنند اما
 بود که گوشه چینی میا کنند و مؤلف در فضل علی علیه السلام که از ستم مهندت ملک انور
 میشود بلکه که بر سر خاک من و میشود که پیش بر جوت و کشتن اندازند
 غنچه از فضیلت حق در دوزخ و میشود بدین فرض است محروم چون کوفت کت که نظر
 ابرو کوهر میشود و کسی اگر کشت ازین کوفت طریقه مرتب کن بر شات و لزوم
 افاضه و مفضل املا خطه غالب با غضا ابر شریفه فقضت قضیه من اثر الرسول که
 نفس من نیست بر آنکه کافرا حبس کند علی علیه السلام که مرده را جان بخشید و
 که از دست مبارک حضرت رسالت بگذرد مرتبه امتیاز ما بین که جنبه پنداری نیستند
 با عتد از صفه فقیه برود ستانم کرد و دنیا با اهل بیت مغفرت و عفو بود بین هر چه کرد
 و با نماند بنام و کثرت و انوار ازین طایفه نمیتوان بود و مؤلف در بیان که جبریل بخیر
 در این سر کف جبریل و فضل حضرت سید الشکاک علی علیه السلام و بالاسناد المقتد قال
 حدثنا عبد الله بن احمد بن حنبل قال حدثنا حماد بن عمار عن معمر بن النخعي قال
 حدثنا معمر بن عتبة الزهری عن عمار بن عبد الله عن الزهري عن ابي سلمة عن عمار قال قال
 رسول الله صلى الله عليه وآله قال جبريل يا محمد قلبك لا أرض مشارقها ومغاربها فملا
 اجدا لنا خيرا من بيني و ما ثم (يعني فرمورد رسول خدا صلى الله عليه وآله که جبریل علیه
 کف من را پر کرد و این مشارق و مغارب من را پر کرد و این را پر کرد و این را پر کرد
 با خاتم علی علیه السلام و موضع ازین بیان که انسان بخیر از بین ما شد و این کثرت و کتابت
 نبوت و نبوت ازین زده است و این را سید الشکاک و این را سید الشکاک و این را سید الشکاک
 سناد الانصاری ازین بیان که ازین و این کتاب المذنبه الطاهره المظهره عن ابراهيم بن محمد
 عن جبال بن موزع عن حماد بن عمار عن عمار بن عبد الله بن نوفل عن ابي شهاب عن ابي
 سلمة عن حماد بن عمار قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله قال جبريل عليه السلام قلبك لا أرض

والانصار انباء

شارقها

مشارقها ومغاربها فملا اجدا لنا خيرا من بيني و ما ثم (يعني فرمورد رسول خدا صلى الله عليه وآله که جبریل علیه
 کف من را پر کرد و این مشارق و مغارب من را پر کرد و این را پر کرد و این را پر کرد
 با خاتم علی علیه السلام و موضع ازین بیان که انسان بخیر از بین ما شد و این کثرت و کتابت
 نبوت و نبوت ازین زده است و این را سید الشکاک و این را سید الشکاک و این را سید الشکاک
 سناد الانصاری ازین بیان که ازین و این کتاب المذنبه الطاهره المظهره عن ابراهيم بن محمد
 عن جبال بن موزع عن حماد بن عمار عن عمار بن عبد الله بن نوفل عن ابي شهاب عن ابي
 سلمة عن حماد بن عمار قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله قال جبريل عليه السلام قلبك لا أرض
 مشارقها ومغاربها فملا اجدا لنا خيرا من بيني و ما ثم (يعني فرمورد رسول خدا صلى الله عليه وآله که جبریل علیه
 کف من را پر کرد و این مشارق و مغارب من را پر کرد و این را پر کرد و این را پر کرد
 با خاتم علی علیه السلام و موضع ازین بیان که انسان بخیر از بین ما شد و این کثرت و کتابت
 نبوت و نبوت ازین زده است و این را سید الشکاک و این را سید الشکاک و این را سید الشکاک
 سناد الانصاری ازین بیان که ازین و این کتاب المذنبه الطاهره المظهره عن ابراهيم بن محمد
 عن جبال بن موزع عن حماد بن عمار عن عمار بن عبد الله بن نوفل عن ابي شهاب عن ابي
 سلمة عن حماد بن عمار قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله قال جبريل عليه السلام قلبك لا أرض
 مشارقها ومغاربها فملا اجدا لنا خيرا من بيني و ما ثم (يعني فرمورد رسول خدا صلى الله عليه وآله که جبریل علیه
 کف من را پر کرد و این مشارق و مغارب من را پر کرد و این را پر کرد و این را پر کرد
 با خاتم علی علیه السلام و موضع ازین بیان که انسان بخیر از بین ما شد و این کثرت و کتابت
 نبوت و نبوت ازین زده است و این را سید الشکاک و این را سید الشکاک و این را سید الشکاک
 سناد الانصاری ازین بیان که ازین و این کتاب المذنبه الطاهره المظهره عن ابراهيم بن محمد
 عن جبال بن موزع عن حماد بن عمار عن عمار بن عبد الله بن نوفل عن ابي شهاب عن ابي
 سلمة عن حماد بن عمار قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله قال جبريل عليه السلام قلبك لا أرض

الانصار

کتابت در فضیلت حضرت علی

الحادث من ما وثنا و ثنا فيها من قبلنا لعلهم لا يفتنوا على وجه ما هو في لونه الى اخره
مضمون استبريت است که در کعبه و غیره از خلایق منع نمیشود چون قبیل خزانه
غالبند بر قبیله جرهم و خواستند که حرمت از ایشان بکین بر جرهم و شش هزار بار
اگر خلایق را از منزه نمیکند و انچه را بکن و طاعتنا باشد کردند بخوبی که از شش
بود که ایشان از این برون بیارند و چون قصه عبدالمطلب خراجه غالب شد و که از
از ایشان گرفت موضع در زیر ایشان مشینه ماند و ندانستند از زمان عبدالمطلب که
نباشد که مقصد با و منتهی شد و در پیش کعبه شیشه از برای او میگردانید و از برای دیگر
و انچه از شش نمیکند و در پیش شیشه نزد کعبه خوابید و در خواب بدیده شیشه با رکعت
که در خواب بود و چون بیدار شد بدانست بر چهل شب بکورد و خواب نه همان موضع بود
رفت و ما شش روز خواب نکرد که در حضرت طایفه و ندانست که طایفه چهل شب باز شب
بهر خواب آمد و گفت حضرت ما مشغور و ندانست که مشغور چهل شب چارم بخواب
و آمد و گفت حضرت ما مشغور که در پیش تمام نشود و بنا شد از آن حاجت و بکین آن
در جلای که کلاغ بال سفید به پیش در زرد سوراخ موزان و در دریا بر پشته زرد سوراخ
بود که موزان آن بجزن بین ما ماند و در کلاغ بال سفید به میان آمد و موزان را
بچند چون عبدالمطلب خواب از دید بیکر خوابها خود را در نهاد و موضع و زمان
دانست پس نیز ترش آمد که من چنان شب خواب دیدم و در بار که در منم و در
ماه فخر و عز و شایسته پادشاهان حضرتان هم ایشان قبول نکردند پس خود متوجه
کردن و فرمودند بیکر شربت را وقت که از لحاظ میبختند و او را با یکدیگر
کنند و من چون کلدان منم و از او شربت شربت در کعبه آمد و در شایسته
بلند کرد و در کعبه حشمت اخترع نمود و ندانست که اگر خداوند پادشاه را و کلدان
از آنها را که دوستی در وقت کنی کند پس چون پادشاه را کند و در شایسته که شربت
خضر به میان نماند بان شد و دانست که با یکدیگر است الله اکبر گفت پس شربت
اکتند الله اکبر و گفتند از یکبار شربت با یکدیگر مکرمه فاشد ما در آن خبر شد

و از آن خبر شد که در آن خبر شد

و بر تو از مسلم خواهم که دانست عبدالمطلب گفت ما در کلدان پادشاه کردیم
ان مختوم من و او و او من از شربت فاشد ما در آن خبر شد که در آن خبر شد
الغنیه بر او نمود که حضرت جبرئیل را بایست که در خطابه حضرت از منم کرد و فرمود
با از منم و ادع لولایتها لایزال که و انقض بلیک من الماء و طغیبت البیت فاشد
الله لا یقبل و لدن و از انچه منم و فرمود شد متعارف کرد که نیز منم مختوم و لا یقبل
المطلب فاشد و لا یقبل از منم طایفه از روز قیامت پس از بیت را در باب کعبه منم
اگر نسبت فاشد با ما بایست که در پیش کعبه شیشه از برای او میگردانید و از برای دیگر
شربت علویا ایشان که قاتل الماء ماء ابی عبد و نیز در حضرت و در طوطی
و فی الغنیه انصار و الزبیدی عن ابی و بن کعبه عن ابی عبد الله علیه السلام ان رسول الله
صلی الله علیه و آله ما هم قریبا فی سماء البیت فاشد رسول الله صلی الله علیه و آله من
الکعبه الی المصنفا بین الرکن الیمانی الی الحجر الاسود و فی و انچه از منم کان لایزال
من الحجر الاسود الی الرکن الشامی و از انچه متعارف میشود که به فاشد با یکدیگر
معتبر بود و از حجر الاسود گرفته تا رکن شامی انچه از منم و متوج بر صد سقا
ایشان چون صبح صادق در شمس فاشد قال الشیخ المفید کتاب الارشاد و انچه از منم
ابی النضر الفریقی قال کان فی قریب و لولایتها لایزال که و فرمود
فی بدو عبدالمطلب با ما منم من حضرت جبرئیل علیه السلام و انچه از منم فاشد
خبر و منم فی البیت صلی الله علیه و آله فاشد فی فاشد ما عظام رسول الله صلی الله علیه و آله
علی الرکب الیمانی غزاة و دن و منی و انچه از منم فاشد فی فاشد ما عظام رسول الله صلی الله علیه و آله
نزل منم الشافعی و منی البیضة الکبری فی یوم حرا کان التواء یوم فاشد فی فاشد ما عظام رسول الله صلی الله علیه و آله
ما عظام رسول الله صلی الله علیه و آله فاشد فی فاشد ما عظام رسول الله صلی الله علیه و آله
فاخذ رسول الله صلی الله علیه و آله فاشد فی فاشد ما عظام رسول الله صلی الله علیه و آله
فما فی البو فی فاشد فی فاشد ما عظام رسول الله صلی الله علیه و آله
عن علی علیه السلام قال قال رسول الله صلی الله علیه و آله و آله ما عظام رسول الله صلی الله علیه و آله

و از آن خبر شد که در آن خبر شد

بنی طویقه در صحنای قباله عز دلک ناعطای قبضه فیها ثمانی عشر تمزنا و لک فلان
 اعش ثمانی عشر شنه فنیست لک قرابت یوما از و حاکم الناس فی النهم عن ذلک فقالوا انی
 علی بن موسی الرضا علیه السلام یقال فی ذلک الموضع وین بدیه طویقه تر صحنای قباله
 عز دلک فاولی قبضه فیها ثمانی عشر تمزنا فقلت ان ذلک منہ فقالوا ذلک حیدر یوم
 الله صلی الله علیه و آله (بسته بجهت کتب فرطی گفته که در جفته خوابد بود پس
 رسول الله صلی الله علیه و آله از خواب بیدار از آن رقم بخدمت آنحضرت پس فرمود پس که او
 فلان مرد و شاد گشته ام بیست و یکمین از احباب اولاد من در دارنیا پس گفتیم که اگر ایشا
 واکند و پس بکه احکام که بجز از ایشان باشد پس آنحضرت فرمودند که چون چنین است پس
 جزای عمل جلیل بود و عقیقه بر من است پس بود نزد حضرت طایفه که در آن خرمای صحنای بود
 پس طلب که در ما خرمای را از آنحضرت بر قبضه از آن خرمای بمن شفقت فرمودند که در آن قبضه
 هشتاد و نه خرمای بود پس تقییر بخوابان کرد که در آن کانی من هشتاد و نه خرمای بود
 پس فرمود پس که در آن خوابان پس بود در آن خرمای مرد و مرد و موضوعی سوال کرد که از مرد
 سیلین خاطر گفتند ما داشت حضرت امام رضا علیه السلام یک حضرت در آن موضوعی که در
 رسول صلی الله علیه و آله از خواب بیدار بود و نشسته پیش آنحضرت طایفه بود که در آن خرمای
 صحنای بود طلبید آنحضرت را از آنحضرت پس بود که از آن خرمای که در آن هشتاد و نه
 بود گفتیم من آنحضرت را از آن خرمای بمن بدید خرمای پس حضرت فرمود از آن اعجاز که اگر چنین
 رسول الله صلی الله علیه و آله از خواب بیدار بود و در آن خرمای بود و در بعضی از آن
 بنا بر رخا از آن خرمای و جوابی بفرمود و بنا بر آنست که حضرت امام حسن علیه السلام
 ظالم میشود چنانچه علما ماهر که بکتاب خود بیان تصریح نموده اند و از آن جمله آنست
 آنست که از صواعق نقل میشود که امام حسن علیه السلام و همی من اطاع الله من ولدی
 و اتبع کلام الله و جبت طاعتی حضرت امام حسن علیه السلام فرمود که کسی که اطاعت
 نماید حکما بنا بر آنست و قباله از آن فرزند من و پیروی نماید کتاب خدا را و اجابت
 پیروی او را و در غایت دین و دنیا که بخواهد بخواهد از ذوق حضرت امام حسن علیه السلام

با حضور حضرت امام حسن عسکری علیه السلام و ابواب و پسندیده از حضرت امام رضا علیه السلام
 روایت کرده است که حضرت و منواتی الله علیه و آله فرمود که خرمای که در آنست
 از آنست که هر که بخواهد از خواب بیدار شود و از آنست که در آنست که در آنست
 از ابواب و پسندیده از آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 سخن میگفت که یکی از فرزند آنحضرت امام حسن علیه السلام از خواب بیدار شد و در آنست
 حضرت امام حسن علیه السلام و ابواب و پسندیده از حضرت امام رضا علیه السلام
 گفت که شما را حقیر کرده اند و خدا را شکست داده اند که بیدار نشدند و گفتند و کرد
 آنها را که شاد و او را که از آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 شما با شایسته که اگر بیدار نشدند و از آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 و شهادت و ملائکه ایشان حضرت کوفت فرمود که ای مومنین که در آنست که در آنست
 فرزند آنحضرت که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 ایشان را و اینست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 امام حسن علیه السلام و ابواب و پسندیده از حضرت امام رضا علیه السلام
 کل و اینست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 که چون سر مبارک است از آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 در مجلس عزای آنحضرت و در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 او حاضر شد و از آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 گفت که اینست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 آنحضرت و ابواب و پسندیده از حضرت امام رضا علیه السلام
 پس گفت که اینست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 دختر رسول خدا حضرت فاطمه زهرا و در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
 پدر من از فرزند آنحضرت و ابواب و پسندیده از حضرت امام رضا علیه السلام
 است و اینست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست

عقل کنیم که در ایشان سوال نمودند اگر کرم که حلی که داعی را بخاطر سبب بود میخواست
 متحصص کند که با ایشان بنحویت حاصل میفرماید یا بنحویت بخاطر داعی سبب یا بنحویت میگوید
 حاصل آنکه بعد از سوال تا مل نمودند بطریق حاصل که در مجلس حاضران هر مرد و زن
 باشند و بملایم هر قوم و مل نمودند از امر داعی این حل و قیوم را که اولاً بخاطر سبب
 بود کرم علمانی بسیار محسن نمودند و گفتند حلش همین است آنچه ما کنیم حلش باقی
 بود لیکن اشتباه شد این حل بنحویت تکلف ندارد مثلاً در مجلس حاضران و محسن این
 نمودند و بر این چند کلام کشید که گفتند ضریف نیست که باعث توفیق می شود و از این
 خبر است آنکه در هر مرتبه حضرت فخران پناه قضا بل آثار علاقی ملا میفرماید خلف ملا محمد
 استرآبادی رحمه الله تعالى فرمود داعی اندند و گفتند که در اقطعه که از اهل سینه منتقل
 نموده و مضامین حدیث از ایشان جو عیان از او اندند و گفتند بر من مشکل شد و اینجا
 بیان اینچنین در خاطر مانده از آنست که حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله فرمودند
 که اگر فاطمه علیها السلام بمحل ضایع بدست فرغانه بدست قطع بدو و خواهم نمود حضرت فاطمه علیها
 و لکیر شد بعد از آن بر حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله شرف نزول یافت که اگر تو
 بوی که خطب علیت می شود البته حضرت رسول صلی الله علیه و آله لکیر شد بعد از آن معنی این
 ایه شرف نزول یافت که لو کان فیها الحذر لا الله لعنناه بدو از این معنی هر دو حکم
 و شادمان شدند تا سببشادمانی ایشان بعد از نزول این ایه چه باشد و چه بدو
 از آنست که داعی را بعد از استماع این حدیث سابقه که الحال نیز اصل عیان
 این حدیث در نظر نیست که تا بیکه این حدیث را زمت و رتبه است بخاطر سبب که آن
 نفی از شایسته بود و آنکه بخوانند طبع این معنی بخاطر مکالمه غنی ندارد و نسبت بخود
 در این مقام شریک قرار ندهد امر مقلوب محال بر حال است منهم یا شما بعنوان شایسته
 لذا ایشان خوشحال شدند بعد از آنکه مثلاً الهی از داعی باز شنید و نیز خوشحال
 شد و گفت مرا از فکر خلاص نمودید و محسن بسیار نمود و گفتند بخاطر شما عجب
 رسیدند و از بعضی از این داعی کرم عجمی نیست و این و بر آنکه کلمه چهره که

بشاع از اقطعه علمانی
 در این مقام شریک قرار ندهد

میشود مشعر حال در پیش قیام که بویق باشد بر شود مانند زعفران و زردی
 باشد بعد از چند که کلام سابق ترسیم شود و کتابی که شایسته عیان شد با این محسوس
 که قلمی شده از منافق شهر آشوب در گذار قطعه آنکه فی ساروق الی این سبب است که
 بماتبلغ النصاب من النبی صلی الله علیه و آله یقطع به فقال قدتها فی الاسلام و فیها
 عیان صلی الله علیه و آله و کثر فاطمه علیها السلام فی سبب فاطمه و در این امر که بعضی
 فخر بن النبی صلی الله علیه و آله و کثر فاطمه علیها السلام فی سبب فاطمه و در این امر که بعضی
 بعضی نسخ در آنست که فی سبب فاطمه علیها السلام فی سبب فاطمه و در این امر که بعضی
 از باب کثرت و بوی فخر بن النبی صلی الله علیه و آله و کثر فاطمه علیها السلام فی سبب فاطمه
 علیه السلام فاطمه علیها السلام و فی سبب فاطمه علیها السلام فی سبب فاطمه و در این امر که بعضی
 ابوهم عن ائمه عن ابن اوج عن ابن اوج عن عثمان عن ابی عبد الله علیه السلام فی سبب فاطمه
 صلی الله علیه و آله خبر تمام کرد که از خیال تمام قریشی خاتم علی و در این امر که بعضی
 من اصحابنا عن احمد بن عبد الله بن حنبل عن غیره عن احمد بن حنبل عن ابی سعید عن ابی
 اسحق السبیعی عن الحارث الاعرج قال قال ابو موسی بن علی علیه السلام فی سبب فاطمه
 علیه السلام خبر تمام کرد که از خیال تمام قریشی خاتم علی و در این امر که بعضی
 الحسن بن النبی صلی الله علیه و آله و کثر فاطمه علیها السلام فی سبب فاطمه و در این امر که بعضی
 عن اسحق بن عمار عن ابی بصیر عن احمد بن محمد بن حنبل عن ابی عبد الله علیه السلام فی سبب فاطمه
 علیه السلام فی سبب فاطمه علیها السلام فی سبب فاطمه و در این امر که بعضی
 فقال رسول الله صلی الله علیه و آله ما کذب لایل مثل شاة قریشی خاتم علی و در این امر که بعضی
 زوج فی ذات بکرمه و فی انما لایله فی انما لایله فی انما لایله فی انما لایله فی انما لایله فی انما لایله
 قریشی خاتم علی و در این امر که بعضی
 احنا مزی و خلق او من صلات و من قومه احسن الناس و جمیع احسنه خلقا و در این امر که بعضی
 انهم من اهل کثرت فی امریه میگردند و فی سبب فاطمه علیها السلام فی سبب فاطمه و در این امر که بعضی
 گفتند فی سبب فاطمه علیها السلام فی سبب فاطمه و در این امر که بعضی

بشاع از اقطعه علمانی
 در این مقام شریک قرار ندهد

اولا لا یکره ولا یضاد و قول خدای تعالی فرمودن عبدالمطلب یعنی نشان صاحب
دکته او بد ما اند یعنی صاحب اعمال شریف و معارف الهی ابرار اعمال بد و با علو
قلبه جمع کرده اند و انکه خداوندان نعمتها اند بر بندگان میباید انکه ایشان را بجزایان
ایمان میخوانند و او را به قول صافیه و افهام فاکه اند و در تفسیر و ادراست که انما مشایخ
عبدالمطلب اهل الجنة بد و سبب که ما جماعت عبدالمطلب و کان و بجزایان اهل
و پروا به بگویند و دانست که انابو عبدالمطلب اذان اناس بد و سبب که ما فخر نذران عبد
المطلب بر کان خلاص و بد و مانیم سند نور و یحیی علامه حلی در
کتاب تذکره الفقهاء در مجتبه صحت برای نمودن قال عمر بن
ان رسول الله صلی الله علیه و آله شجره بنیته بکای می شریه و غنی بذا لک ذالک اهل
فتم لک رسول الله صلی الله علیه و آله فاشند غیظه ثم نادى الصلوة فاجتمع فخر المکرم
با من هم فصد رسول الله صلی الله علیه و آله المنیر فهداه و اتبعه علیه قال اها الناس انتم
کل منکم یسأل الله فی عرقه نسبه فمما انبه شخص من الجماعة فقال یا رسول الله انما
ابن فلان فقال فکرم قال یا رسول الله انما فلان بن فلان فقال لست لفلان
و انما انت لفلان و انت لک فلان بن فلان فکرم لک لک اهل فکرم اهل فکرم
بالقبایل و الاعساب ثم و انت بن فلان فکرم اهل فکرم لک لک اهل فکرم لک لک
انبه فقام عمر فقال یا رسول الله اغفر لنا غفر الله عنک غفر الله لک اهل فکرم
اهل فکرم لک لک اهل فکرم لک لک اهل فکرم لک لک اهل فکرم لک لک اهل فکرم
سجدت سجدة لا ارفع راسی حتی یبقی احد من شیخ عبدالمطلب لا دخل الجنة یعنی عمر گفت
و بعد که تحقیق که رسول الله صلی الله علیه و آله شجره بنیته که در و شد در میان مریدان و ازین
اداره شوره بود و ذل ذالک اهل فکرم لک لک اهل فکرم لک لک اهل فکرم لک لک اهل فکرم
الله صلی الله علیه و آله بکلام او شد بد شد غضب مخصوص و بعد از آن ندانم که انما
جامعه و ابر کلیم بود که در وقت و اینه جمعیت مردم مفرغ بودند و حاضر شدند
مسلمانان همه بنی الاثنت رسول الله صلی الله علیه و آله بر منبر و حمد و ثناء الهی

حجاء و قد ذکرنا انهم من اهل فکرم لک لک اهل فکرم لک لک اهل فکرم لک لک اهل فکرم
سید خور الله بنیته و انابو بن برخواستن و انما مشایخ و انما مشایخ
و گفتن با رسول الله صلی الله علیه و آله فاشند غیظه ثم نادى الصلوة فاجتمع فخر المکرم
و گفتن با رسول الله صلی الله علیه و آله فاشند غیظه ثم نادى الصلوة فاجتمع فخر المکرم
فلان تحقیق که فرایه فلان کنه و بجزایان اهل فکرم لک لک اهل فکرم لک لک اهل فکرم
نشد انما شریه و بجزایان اهل فکرم لک لک اهل فکرم لک لک اهل فکرم لک لک اهل فکرم
علیه الله به برخواستن و خود را بیدان مذکور نمودن بکرم بن و مرتبه امرایان
نور مکرر پس برخواستن که از نشان بعد از آن فرمود غیظه علی الله علیه و آله
که کجا است که دشنام دهنده شمر اهل بدین میباید بر خیزند من و خود را
مذکور بدین خود را بگویم بدین پس برخواست عمر گفت یا رسول الله غفر لک و انما
عفو کند حکما فی ذلک و بجزایان اهل فکرم لک لک اهل فکرم لک لک اهل فکرم لک لک اهل فکرم
تعالی از تو بود رسول الله صلی الله علیه و آله فاشند غیظه ثم نادى الصلوة فاجتمع فخر المکرم
چون روز قیامت بنمود سجده که پروردگار خود را که سر بردار ما انکه متذکران و انما
عبدالمطلب مکرر انکه داخل بنیته شود منکر انچه بنیته بنیته که در باب عمر است بطریق
و انما مشایخ و انما مشایخ از انچه علی بن فکرم و علا و حیدر الله تعالی نقل و
بنمود که در سند شفقت و قوم و در ان سند مرقد شد و سفاد میشود که انما
و علا و بنیته با قاری رسول الله صلی الله علیه و آله علامه با عمر و خبیه و لا تو
بودنک پناهی من بعد و باقیات این کتاب به نور بدین و انچه صریح او بنیته
که انیان ظاهر می کسر که طبع لا و انی انما مشایخ با عمر مکتوب نمیکند که چون
انها رفیق شود بکرم انما مشایخ با عمر و انما مشایخ با عمر و انما مشایخ با عمر
باطنی مکتوب باشند پس کرد و قلب حکم عباد الله علا و انما مشایخ با عمر و انما مشایخ با عمر
علیه الله بود با شد و کتمان ان کوشید و خود را در معرض انچه در با و زدن
و عیب خود را بوشید و اولیته چنانچه دال بر لزوم محبت قاری و تکریم بنی عبد

المطلب انما هو طهارت القلب من كل شئ يلهي عن الله تعالى
 مسطور فانما شئت فقل غفلة وبقية ناكثي از امره و زمانه متصرف و متصرفه و متصرفه
 غبطه شديده بشود و معلوم است كه انما انحصار ابدان خداست متناهي غبطه خسر
 حلي الله عليه السلام في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا
 افان في بان از اندازه سخن باشد بطريق مفهومي و وجوب يادني از اذن و زير بن خور
 بود پس تا بان واحد است متفاد ميشود و زير و محبت تكرير في فاشم مطلقا لكن از احوال
 كه زان است كه حسته شبهه اشان و چندان و اگر استكر از اشان قابل يا مانت اتمه
 مشومين علمه بشود شديده از اوله است چنانچه من بعد بفضل الله تعالى ترانيد
 شبه و حسته و ذكر اشتداد ان بن يا بويه حقه الله عليه السلام مشهور و مسطور و مكرود كه خسر
 صافي علمه السلام و حقين بيا مكر فرمودند فن خائفك و غارة فابا منة ان كان علوبا فاطبا
 و از ملة عمران نيز كه خسر صافي علمه السلام خطاب بجران فرمود كه فن خائفك في هذا الامر
 فنديق فقال جران و ان كان علوبا فاطبا فقال ابو عبد الله عليه السلام و ان كان محبا فاعلو
 فاطبا و از ملة ابي بصير كه خسر سيد الساجدين عليه السلام در جواب سوال او فرمودند يا ابا بصير
 ان الله تعالى خلق الجن ليعملوا له و لو كان عبدك اكل من الثمار لم يعصاه و لو كان شربا
 قريشا لم يمتصها و لو كان مكرودا لم يكرود و لو كان اكل من الثمار لم ياكلها و لو كان شربا
 عباد الجن و ايمان بيمين ما جاء به النبي صلى الله عليه و آله من مكرود و مكرود و مكرود
 منك يا بصير و كي مظهر و نيت فانه كونه از اضعفكم عند الله انفقكم مؤيدان
 كه تبيدون عبادي باعثن بازي سر تباعروني ميشود و چندان كلام و معجزه ظاهر
 فرمودند و ان كان محبا فاطبا فاطبا بلغة ان و صريح في حق بلطيت جلي بر علو
 صلحا ان طمعه عليه و طمعا ان طمعه عليه و طمعه عليه و طمعه عليه و طمعه عليه و طمعه عليه
 فنه تا بقت كه تا بمرتب از و مرتبه از اشان نرسيد باشد چنانچه خسر سيد الساجدين
 شد موافق حديث سلمان بن خنصر كه خسر امام رضا عليه السلام فرمودند كه مكره اشان
 با مكره ما منكم بل ما شئنا ان نمنعكم و مكره ما منكم بل ما شئنا ان نمنعكم و مكره ما منكم

خواهند بود و عوض اجر نبوت محبت اشان كه است و فو ايمان اشان و فو ايمان اشان
 حديث ابي الحسن عليه السلام في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا
 فمودة كه فساد اهل باطن بافعال اشان بد بايد بود نه بد اشان بجهت انكه ببقية بقیه
 پاره از من بغير ناله حلي الله عليه السلام و ممكن است كه مقبل ببقية باشد بجهت در نفع اهل
 از حضرت سيد الوصين و امام المتقين و امير المؤمنين و از اهل علم ان اهل طاهر
 على مثال فاسات امر طابا منه و ما خبت طاهر خبت طاهر و فادان رسول الله صلى
 الله عليه و آله ان الله يحب العبد و بغض عمله و محبت له و بغض عمله و محبت له و بغض عمله
 و كل نبات لا غنة به عن الماء و الماء مختلفه فاطبا و طبا و طبا و طبا و طبا و طبا و طبا
 خبت مقبره خبت غير اخرت ثمره و كفيته و كفيته و كفيته و كفيته و كفيته و كفيته و كفيته
 مرخا مكر باطنه موافق و مثل ان متفق است خورق ان طاهر است بر خورق باطن و خورق
 ظاهر انك بر خبت باطن بود و بر رسول الله صلى الله عليه و آله كه خورق تولد اشان
 از اتمه اطهار علمه السلام و عكر خبت لادن موافق و خبت چنانچه در سند جعل و خبت
 مسطور شد و اشان ظهور از و با موافق باطن و اعتقاد نيز اشان خورق
 باشد و قوفق قوفق از و قوفق صر چند مان قفلي ميشود و مكر باشد برای اشان متفق
 شود بخوبيكه در سند پنجم موافق ايه شريفة و حديث ايه عليه السلام سمعته كرا فاف بله
 ايه تير از برای محبت اشان نيز چنانچه در و ايت سيد خنصر كه سا بقا مكر ميشود
 خواهد بود پس خورق ظاهري در تير مشعر است بخورق باطن و اعتقاد حق و خيرت
 اشان و هر كه خبت باطن و عز از اذكي تولد ظاهر و زو باشد ائمه خلك را اعتقاد
 و عدم قوفق قوفق و موافق نيت و متفق است باطن و اعتقاد نيز اشان خورق
 با ايه خسر رسول الله صلى الله عليه و آله فرمودند ان الله يحب العبد و بغض عمله
 با بقیه كه خدای تعالی محبت بدست بقیه بجهت كه طيب لادن ظاهري باشد اشان از
 خدا تعالی بجهت خورق باطن و متفاد و بغض اعمال اهل اشان دار مثل ذر و ذر
 الله صلى الله عليه و آله و عكر مقدم مؤيد بكنال الله بقیه و متفاد و بغض اعمال اهل اشان

از جمله قول خدا تعالی که فرمود ما سالتما بقون الشاقون و لکن لمقرنون که آل
 محمد صلی الله علیه و آله را از جمله ساقون و مقرنون مقرر فرموده اند بعد از آن
 مفصل و متباین مقرنون فرمودند که رسول الله محمد صلی الله علیه و آله و علی بن ابی طالب و
 ایشانند که لاخوان ایشان میشوند و لفظ ذریه شامل جمیع ذریه از ائمه علیهم السلام
 ایشانست با جماع و از جمله تا کبدان به من عام را مختص علیهم السلام را با ستماء و نظر
 فرمودند الحقیقاً بهم ذریه از ائمه که در لیل و نهار جمیع ذریه را ملحق با ائمه
 خود خوانند و لکن الله تعالی بخوبی که در سند سیم با مقرر غایت صوتی و تحریری
 با از مختص علیهم السلام فرمودند که مقرنون مباحثا من ذلک الشیء بمحض صرف و با بر موی
 مرفوح افزایند و مستخرج از تفسیر علی بن ابی طالب و مؤید آنجه مرفوع شد که ذریه
 ائمه علیهم السلام ایشانند و جسته مکانی خواهند بود که غلبه ایشان در آن مکان
 احدی شریک نخواهد بود و حدیثیست که محمد بن یحیی و یحیی بن محمد در کتاب اصول کافی
 در باب طایفه فی الاثنی عشر النضر علیهم السلام برادر نموده باین نحو محمد بن یحیی عن محمد بن
 عن محمد بن یحیی عن ابی عبد الله علیه السلام و محمد بن یحیی عن ابی عبد الله علیه السلام
 المثنی عن ابی فزون العبد عن ابی عبد الله علیه السلام قال کنت حاضر لما هلك ابو بکر و لم یکن
 عمر قبل یحیی من عظام یهود و نجر و یزعم بمؤد المذنبه انه اعلم اهل زمانه الی قول علیه
 و هو موضع الحاجة ثم قال له الیهود خیر من هذه الامة کما من اماره و خیر
 عن نبیکم ابن منزله فی الجنة و اخیر من معنی فی الجنة فقال له امیر المؤمنین علیه السلام
 هذه الامة اثنتی عشر اماماً من ذریه نبیها و هم منی و اما من ذریه نبیها فی الجنة ففی اصلها
 و اشرفها الجنة عدن و اما من معنی فی منزله فیها فهو الاثنی عشر من ذریه و ائمه و حدیث
 ام ائمه و ذریه ائمه لا یشترک فیها احد (و انبغاث حدیث مفید است باین که خدا
 و زاده امامان از ذریه رسول الله صلی الله علیه و آله که ائمه معصومین اند علیهم السلام
 و مادر ایشان و حواء ایشان که امام ایشان و ذریه ایشانند و فرایند رسول الله
 صلی الله علیه و آله در اصل جنت است و مکان جنت که جنت صلوات خواهد بود و در

و در حدیثی که در کتاب اصول کافی است

واحد و غیر متبعی که مذکور شد با ایشان کسی شریک نخواهد بود و در حدیثی که
 که در حدیثی که در کتاب اصول کافی است با ائمه طیبین و طاهرین خواهد بود
 بدون شرکت غیر حدیثی که از تفسیر طاهر الله مذکور شد از آنجه که بگویند مقرنون
 متغول بنیاد و تفسیر علی بن ابی طالب علیه السلام است که حضرت محمد صلی الله علیه و آله
 موافق حدیثی است که ذلت بر آنکه ذریه رسول الله صلی الله علیه و آله مرکز شهرت
 و مشرک نمیشوند بخوبی که در این سال نیز مکرر مکتور شد و معلوم شد و در حدیثی که
 ذریه رسالت برکت است و در حدیثی که در حدیثی که در حدیثی که در حدیثی که
 جنانچه بعضی از آن در این کتاب مکتور شد (منه ما ورد مع حدیث ابی جعفر علیه السلام
 علیه السلام اولاد منی خیر من النبی و کما بیع النبی عن جابر عن ابی عبد الله علیه السلام
 انه قال کنتیم هو اشر من ائمة الجنة بشره محمد قال محمد المقربون الشاقون و رسول الله
 صلی الله علیه و آله و علی بن ابی طالب و ائمه و فاطمه و خدیجه صلوات الله علیهم و ذریه
 الدین ائمتهم بائمان یستقیم علیهم من عالم و دهم) (و در حدیثی که در حدیثی که در حدیثی که
 که از ذریه نبی است ائمه علیهم السلام جمیع تابع ایشان باشند با ائمه و در حدیثی که در حدیثی که
 شریک خواهند بود و فی جمیع لیبیا فی تفسیر من الایم) (و قال عبد الله بن عمر ان کل
 علی بن ابی طالب الی کل الجنة من کذا فاذ الشرف سبل منه اشر من الجنة و قالوا فلیطعن
 علیها و جل من اهل علیین) (و من شاذ کراست من اضر مفسد است که از غایت
 موافق مضمون است و فی حدیثی) (الذین آمنوا و کانوا یستوفون لهم البیعة فی الجبال و البیاض
 و حدیث حضرت امام رضا علیه السلام قال رسول الله صلی الله علیه و آله من ذریه نبی
 فاق الشیطان لا یتمش فی صورته و لا فی صورة احد من اولیاء و لا فی صورة احد
 شیعیهم و ان الرقما الطاهر من سبعین جزء است و حدیث حضرت امام علی علیه السلام
 علیه السلام اذا قیل لزمان لو یکدر و یا مؤمن بکذیب بعد از آنکه کثیری از شما را میبرد
 و شش را به طلب از سواد فی بیاض صفحه تقدیر میبرد و در حدیثی که در حدیثی که
 مولد حضرت خیر البشر شفیع الدین بود و حدیثی که در حدیثی که در حدیثی که

و در حدیثی که در کتاب اصول کافی است

ملاحظه می شود که شیعه پس از قیامت با ائمه جلاله و علو رتبت و جانب برتری ایشان
و میگویند که این قریب باین مضمون که از حجه اشکال اینها غایب عینا بترتیبها
سرچشمه است از فیض رحمت الهی نسبت به جمیع ذریه حضرت رسالت باین حرا داخل
تالیف عینا و داعی از خواب غیبه چراغ و موافق مقصود و روشن دین از خور غیبت
و عرض نشان آن شریف را بر لوح محفوظ و قلبی نمود مطلب چون در روشن شد
بعد از تحقق و تضحیه مذکور و آنکه از عالم غیبت که شد و بلا زبانه و نقصان
در سوره مطهرین ملاحظه کرد که باینها شرف نزول یافته بقدریکه توفیق تحصیل
کتابت شریف توانست یافت بعد از شک و صدق و آنکه موافقت تمام داشت با قرآن و
آنچه و ذل بود بر بارگاه تالیف و اشکال این ساله مراتب اکامی می بیند و بین الله فانی
مولف شرافت شک محراب بکار آمد این جگر کوشه قیه بکار آمد و الله
مزینا به الصراط مستقیم **سند نوی و تفسیر رضای تفسیر علی بن ابراهیم**
و شالوا البریة نفیقا یمایم یخون ایمان شالوا التوابیة نرد و ال محمد ختم من الخلق
و الانفال و الفی یخبر بید باینکه بدید و در کتب دال بر حق ایشان از خبر
و انقال فی سید صدق من عیون اخبار الرضا علیه السلام و بعد
الاستناد قال قال النبی صلی الله علیه و آله من کن مولاه فعلی مولاه اللهم وال من والی
و عاد من عاداه و انصر من نصره و اخذل عدوه و کن له و لولد و خلقه فیهم یجرو بآرک
لهم فیهما اعظمهم و انهم هم روح القدس با حفظهم حبیب تو هموا من الارض و احبل الایمان
فیهم اشکر من افعالهم و افعلک من عظامهم انک قریب مجیب یعنی حضرت رسول صلی
الله علیه و آله فرمود هر که من مولای او و من مولای او باشد خداوند او را دوست
دارد که بزرگتر از دوستی او و او دشمن او را که دشمن او را و او دشمن او را که دشمن او را
که نصر و مدد او و او مدد او را و دشمن او را و دشمن او را و او دشمن او را و او دشمن او را
با اثر او و او با او و او دشمن او را و او دشمن او را و او دشمن او را و او دشمن او را
با ایشان و مومنان ایشان را روح القدس که جبرئیل علیه السلام بر بعضی از آنها

و استیعاد نذارد و شاید روح القدس غیر ائمه و اهل بیت علیهم السلام باشد و حساب ایشان
رسول الله صلی الله علیه و آله که غایب و غایب نفل کرده اند یا نه مضمون که ان حضرت خطاب
کرده غیر مومنان و سبیل اعجاز که همیشه نو می شود روح القدس باینکه مدح ما باینکه و از
و از خبر کثرت مخالفت شد مباح ایشان شد (که از راه الکلیه فی وضع الکافی
باستناد به الی الکتاب و انما الاستدلال و حلت علی فی جعفر علیه السلام فقال الله یا کتب لوه
عندنا مال لا عظیمناک منه و لکن انک قال رسول الله صلی الله علیه و آله انک من اهل بیت
بزال ملک روح القدس ما ذیبت عنا عذاب فی الهیة لا یترک فی الله و انما لا یزال
مؤید بر روح القدس ما کانت حق من رسول الله صلی الله علیه و آله الکلیه المضاربة و
المدافعة تلفا الوجه برک و انما حق هو معناه و فی موضع اخر منها و منه ان ایشان خبر
مع حساب ما فرغ تخریج و افع و انما حق و الکلیه و المدافعة و انما حق و انما حق
تفاوت در برید منافعه التکریر و بخار و به خطی اشعار و در کتاب الشریع و کتاب مذنبه
للشیخ محمد بن محمد الله قال الصادق علیه السلام ما قال فیما نانا بنبی شریع بود روح القدس
در کتابت آن من کتابت شریع من الاملا و الشیخ مقلد قال الشیخ انما الله مکرر و قال
الشافعی اذا لم یکن کذبا ولا محبوا ولا تشبهوا لیساء کان مناجاة و هذا هو المسمی و انما
یکره فی مصداق الجملة الماحد لا یکره مدح ال محمد و کان لا یکره و کذا هو عذر
انما اصل حضرت مبین فاینکه حفظ کن ایشان را باینکه متوجه شوند از من و بکر
اما در میان اولاد او و مغفور کن کسی که اطاعت کند ایشان و هلاک کردن کسی
که عصیان ایشان کند و سبب که نوزد یکی بر بندگان و اجابت میکند و غایب ایشان را
از این عقد معان و میشود که حضرت روح و دعا بخلق اولاد علی بن ابطال علیه السلام
که غیر امام باشند نیز نموده و در اینجا که فرموده متفع کردن او و اولاد او و انما اخر
در دنیا ایشان امامت از خدا بقای خوانسته و این خبر غایب است باینکه بخانه جنت
بعضی بخیف نیست **سند صد و یکم رضای عقی و در دانه صلی الله علیه**
و الله و سلم قال من احب ان یبشای یوخر فی ابله و ان یتبع ما قوله الله یخلفه فی اهل

در حدیثی که در کتاب...

در حدیثی که در کتاب...

اوصاف در این افضل است که حاصل مراد کوه طلا بهر رحمت نادری مدحش و مرید
 شایسته فرمودند مگر این خیار نماید قربان و خوشبختا ابوبکر بن خود که خضر محمد علی
 علیه السلام اند بر خوشبختا انوری است چون خدا تعالی تعالی خیار نماید از او در روز قیامت
 در معبود مقربین خود و مشهور سازد او را بجلالتی که امارات خود و شرف او و خاصیت
 با بر علمها بر همه بندگان و میباید در مرتبه او باشد مگر کسی که شای باشد با او در فضایل
 با افضل و علی خلافت الفخیم و خضر امام علی النقی علیه السلام فرمودند که بدو است که از جمله
 اعظام جلال خدای تعالی است خیار نمودن قربان ابوبکر بن خود که محمد و علی علیهما
 السلام اند بر قربان ابوبکر بن خود و در سبب که از جمله اهل انکاشن جلال و عظمت
 خیار نمودن قربان ابوبکر بن خود بر قربان ابوبکر بن خود که خضر محمد علی علیه السلام اند
 و خضر امام حسن علی علیه السلام فرمودند که مری عیال او گرفته بودند پس از خانه
 برآمدند و بچرخ نیامد که توفی برای ایشان تو اند خرید پس یکدیگر به محصل نمود و از آن
 و آن خورش خرید و دانی را که کشید میزدی زنی از سادات و صاحبان قربان خضر
 محمد و علی علیه السلام بانی ایشان را که گرفته اند پس گفت ایشان که خوشان و سخی بچاند سر او ترند پس
 در هم از خوشان من را بچرخید بود که خانه بود و خضر عیال خود نماد ایشان داد و نشست
 که بایست که از عیال واجب نفقه خود بگذشت چه حجت بر ایشان القا کند مگر با منزل
 خوشان بخار و شاید پس شروع براه کرد و دستار هفت مهرین نمک میزدی که ابا چه حکایت
 گوید و بایست آن در می که کسیره چون چرخ برای ایشان بیاورد و بود پس در مختار
 حیرت که در عرض راه داشتند بهی که از آن طلبد و خبر داد و میگوید چون از نشان
 دادند نزد او آمدند و نامه باز داد که زهر مصر آورده بود با پا نصد عابد اشرف و کتب
 و با او گفت که این نقیبه مال پسر غریب که در مصر متوفی شد و از او صدقه را شرفی ماند
 که از بخار مکه و مدینه طلب او و عیال است اینها مستطانت و اضعاف اینها در مصر داد
 پس آن پا نصد اشرف را از جا پار گرفت و نوشته در عیال خود نمود و در دهانش که بخوار
 از دست پیغمبر و ائمه و منسوب علیهم السلام داد و بخوار شد که با او کنند حکونه دیگر تو که

ساختم و انرا چون بنا نهادم بسیار ثواب و عبادت نمودم بعد از آن تمام عبادت
در مدینه و ندر و مکه از اینجا عی که بپرستم منوعی که قدری از اینها بدیدم و از بعضی
مزار شریف مکه اینک محمد و علی بن ابی طالب را که گفتند که اگر صبح زود بودی که
که از مزار بن تم و اماند با و نه بر تنافها و اما در دهان وقت نور اشد که منتهای پرستش
مبنا بزم و از آنکه منتهای نعمتها فی که خدا بنا کرد و نفا فی نور او داشتند و نور از حیات
و بزرگ خود را گذاریم این فرض در آن صفت علی الصالح ای بر بزرگوار و بزرگوار
نیز او آوردند اما که مجموع اخلاص و شرف پیش او جمع کردند و نماند که در منور
از اینجا عی که نزد او مالی بود از آنکه مکرر که خست محمد و علی علیهما السلام در غایت و امانت
و بهد پدید آمدن نمودند که بجز خود بجز او را هر چه مقدور باشد تا او را از آنجا بیاورند
محمد علی بن ابی طالب نمودی که ایشان را رسول الله صلی الله علیه و آله نموده بودند و با خدا
نموده فرمودند که چون بدیدم صنع خدا را نسبت بخود و تحقیق که ما امر کنیم که کانی را کرد
محرم میباشد که بزرگ مال و نور و ساند با اینها که بفرمایند که اگر از آنرا که خدا
و ملائک نور او در معرض بود و زوده بفرستد و بپای آنرا افعال خود خواند که
که در مدینه بکبریت و بدل آن هر چه خواهم و اینها موضع هر یک که نماند که گفتند
منجوام پس محمد و علی صلوات الله علیهما میخواستند که در آنجا که در آنجا که در آنجا
بفرستد و قیمت را بطریق سابق بار برینا و در این و در این و در این و در این و در این
اشرف و چنان شد آنکه در آنکه مقبول تری از او که در آنجا که در آنجا که در آنجا
الله علیه و آله و سلم فرمود با خدا که ای خدا آنچه واقع شد برای منی و برای
بر اینها خبری که از تو شنیدم و اینست که سید که در این باره بر قرابت خود ایشان
نمودی و بخدا قسم که در روز آخرت بر عرض هر کس از اینها مال مراد فرستد و خواهم داد
در عیشت که کوچکتر از آنکه بزرگتر از تمام دنیا باشد بجهت پروردگار و
نفاست که گفتند گفتند و چنانکه عیبت خود میباید که مقدور و در وقت سر آمدن
از آنها عیبت از دنیا و مافیها است (و فی کتاب فضایل امیر المؤمنین و آل امیر المؤمنین)

خداوند

خارج و داخل

تو جیوینا کے جیوینا کے گزشتہ

وقيل
الحدائق حسنة كوردى مراد مراد حاكم اسعد كوردى
الحدائق حسنة كوردى مراد مراد حاكم اسعد كوردى

شد بدلي و دى غير و قلع فخر قد مبلغ بعبث متجرب لا تدرك ابنك فرب لا تعرف
موضعا ناكى اليه بختة و ارباها من البر و الثلج فقبل لها ان بالبلد حلا من كذا
معد فاما الايمان و الصلاح ياكى اليه لفرنا و اهل المسكنة نقصد اليه لعلونه و حو لها
مناها فلغيبته جالس على بابها و حوله حلا و و غلما نه فسلكت عليه و قالت ايها الملك
اقامه علونه و معنى ناكى علونا و نحن غرا و قد منا الى هذا البلد في هذا الوقت و ليس
لنا من نادى اليه و لا بها من يعرفنا فجار اليه و الثلج و البر قد اضرنا و لنا اليك نقصد
لنا و بنا فقال و من يعرفنا ناكى علونا و يمينه على ذلك ليهود فلما صنعت كلامه خرجت
من عند خزينته فبكر و موعها نشد و بعبث فتمت في الطريق متجرب لا تدرك ابنك فرب
فترجعا نحو فقال مالك ايها المرأة و افضد و الثلج يقع عليك و على هذا الاطفال معد
فقال في امرأة غريبة لا اعرف موضعا و دى اليه فقال لها امضى خلفي حتى ادلك على
الحان الذي ياكى اليه لفرنا فقصت خلفه قال الركون كان يجلس في ذلك الملك و جل بجو
فلما دى العلونه و قد ردها الملك و تقل عليها بطلب الشهود و قد لها الرخمة و قلبه
فقام فطلبها مشرا فلمعها عن قريه فقال الى ابنك فبين ايها العلونه قالت خلفك
بلدني الى الحان لادى اليه فقال لها الجوى لا بل ارجى منى الى منزلك ما دى اليه فانه خير
قالت نعم فخرجت معه الى منزله فادخلها منزله و اخبرها بيها من خبايا بونه و افرشته لها
يا حسن الشرف و اسكنها فبهرجا بها بالار و الخطب و شغلها التور و اعد لها جع ما يحب
اليه من الماكل و الشراب حتى امراة و بناه بقبضتها مع الملك و فرج اهلها و عباد
اليها مع بناها و احرارها و لم تزل تخدمها بناها و بناها حتى ذهب عنهم البر و القبح
و الجوع فلما دخل وقت الصلوة فذلك الامر الاسوي الى قضاء الفرض قالت لها
الجوى و الفرض ما انا و لنا على ما هيكم انا على بن الجوى و لكن زوجي لما مع
خطا بك مع الملك و قولك في امرأة عاوية و قد محبتك في قلبه لاجل انه كان
لك مع انه على رجبك لست نطام العلونه اللهم فوجع و حرمته عند الله فله ان يور
و قدك لذي رجبك فقامت العلونه الى الصلوة و الدعاء طول ليها ايديك الله لك

الحج ليدى الاسلام قال الركون فلما اخذ الجوى مضجعا مع اهل تلك البلد راي في
منامه ان اليه قد قامت الناس في الحشر و كلهم العظم و اجهدوا خروا الجوى في اعظم
ما يكون و ذاك فطلب الماء فقال له قائل ابو هذا الماء الا عند اليه فاما اهل تلك
يقولون و لها منهم من حوض الكور فقال الجوى لا قصدت ان تعلمهم بيقون من اهلها فند
مع انهم راينون اياها فقصده فلما وصلهم و جدهم يقون من راي اليه من و سائهم
و يردون من ليقون و لها منهم و على عبيها و اقف على شفير حوض و يدرك الكاشي
حتى ان الله عليه السلام حوله الحسن الحسن عليهما السلام راينا اليه الجوى حتى ان
و طلب الماء و هو لما به من العطش فقال له على عبيها انك لست على هذا ففتيان فقال
له اني حتى حتى الله عليه السلام راينا اليه فقال له اني على بن الجوى فقال يا
ان له عليك بل بيقنه قد ادى ابنك فلامه و بناها فكتهم عن البر و اطمه من نوع
و فاي الان في منزله فكمه فقال على عبيها و اقف على شفير حوض ففتيان فقال
الكاشي بيقنه ففتيت شربة و جدير بها على قلبه و لم ارضها الذي لا احبها فقال
الراوى اني الجوى من نومه و هو يجذبها على قلبه و يطوبها على شفير حوض
رنا عار حلس فزعا فقال له و فبينة فاشا ناك فخذها بما زاه من اوله الى اخره و ارضاها
و طوبه الماء على لحيته و فبينة فقال له يا هذا قد ساق اليك خبرها فقلت مع هذه المرأة
و الاطفال العلويين فقال نعم والله لا اطلب ثرا بعد من قال الركون و قام الرجل من عتاه
و اسبرج الشمع و خرج صوف ففجته حتى دخل على البيت الذي تسكنه العلونه و هذا ما
زاه فقامت سبحان الله شكرا و قالت والله اني لم ازل طول ليالي نلت الى الله هذا نيك
للاسلام و الحمد لله على استجابة دعائي فبك فقال لها اعرضي على الاسلام فعرضته
عليها فسلمت و حسن اسلامه و اسلمت و فبينة و جميع ناته و جواربه و غلما نه و احضهم مع
العلونه حتى اسلموا جميعهم قال الركون و اما ما كان من الملك فانه في تلك الليلة لما
اخره راي في منامه فزاه الجوى و انه قد اقبل الى الكور فقال يا امير المؤمنين صل
فاني ولي من اوليائك فقال له على عبيها حلي من رسول الله صلى الله عليه و آله

لا ايسر احد الا بامر فاقبل على رسول الله صلى الله عليه وآله فقال يا رسول الله اقم لي
من الماء فاني في من اولياكم فقال له رسول الله صلى الله عليه وآله اني على ذلك بشئ
فقال يا رسول الله وكيف تطلب من اليهود دون غيري من اولياكم فقال عليه السلام وكيف
الشهود من اهلنا العلوية لما اهلك وبنائها فطلب منك ان تادبها في منزلك فقال له اني
موجود في القلعة بهذا الظاهر فوقع في الحيرة والندامة على ما فعلت منه في حق العلوية وانه
على ربه ما في من امر يقبه للملك اصح وكتب في الصحيح يطلب العلوية وبنائها فطلب
بنائها له بعد من يخرج عنها حتى وقع على التوفيق الملك اذ ان بدلتها على الخان فاطمأن
الرجل المجوسي الذي كان معه عليه السلام ما الى يقبه فيجب من ذلك ثم انه تقدم في منزل المجوس
وطرق الباب فقبل من الباب فقبل له الملك واقفا ما بين يديك فقبل له رجل من مجوس
الى منزله اذ لم يكن من عارته فخرج اليه من عارته فلما رآه الملك وجده عليه عليه السلام
ونوره فقال الرجل للملك ما سبب مجيئك الى منزلي ولم يكن لك ذلك عارته فقال من
اجل هذه المرأة العلوية وقد قبلت لي انها في منزلك قد جئت في طلبها ولكن اخبرني على
حال هذه الحليمة التي عليك فاني اراك قد صرت مسلما فقال له والحمد لله وقد مر على
بركة هذه العلوية ودخلها منزلي بالاسلام فصرنا انا واهلي وبنائي وجميع اهل بيته
مسلمين على دين محمد واهل بيته فقال له وما السبب في اسلامك فحاشا له مجديته ونشأ
العلوية ورواها وفصل القصة بقاها ثم قال واستأيتها الملك ما السبب في حركتك على
التفتيش عنها بعد اعراضك ولا عنها وطردك اباها فحدثه الملك بما رآه وما وقع
له مع النبي صلى الله عليه وآله فحمد الله تعالى على ذلك الرجل على توفيق الله تعالى اليه لانه
الامر الذي قال به الشرف والاسلام وذاذت بصبرته ثم دخل الرجل على العلوية فبشر
بجاء الملك فبكى وخرت ساجدة شكر الله على ما عرفت من رحمته فاستاذنها في رعاها
عليها فادركت فدخل عليها واعندنا اليها وعندها بما جرى له مع جدتها صلوات الله
عليها وآلها وسالها الان فقال في منزله فابنت قالت هيها لا والله ولوان الذي من
كره مقامي في بيتي انتقلت اليك وعلما صاحب المنزل بذلك فقال لا والله لا تبرحني

من في يد وفتيك هذا المنزل وما اعانت فيه من الاقربة وانا واهلي وبنائي واهلي
كلنا في خدمتك ونرى ذلك قبلا في جنبنا نعم الله تعالى به علينا بقدر ملكه فقال الرجل
الملك فاني منزلي وارسل اليها ثيابا وهدايا وكسافه حلة من المال فصرنا في ذلك وارجعنا
منه ثيابا وكرسيها في كتابه تدكره نحو امره لكان يبلغ رجلا من العلويين ما رآها
وله في وجهه وبنات وفي الرجل قالت المرأة فخرجت بالبنات الى منزلهن فوجدت من ثياب
الاخذاء فانفق وصنوني في شد البصر فدخلت البنات مسجد او مضيقا خاليا في التوا
فرايت الناس مجتمعين على شيخ فسالته عنه فقالوا هذا شيخ البلد فخرجت الى فقال
افهمي اليقينة انك علوية ولم يلقك الله فابنت عنه وعاد الى المسجد فربيت في طريقه شيئا
جائسا على ركة وحوله فجاءت فقلت من عندنا فلو اضا من البلد هو مجوسي فقلت اني
البه فيكون لنا عنده فرج فحيث دخلت فحيث وجدته وما جرى لي مع شيخ البلد
بجاءه وانه فخرج وقال قل لست بك تلبس ثيابا وتخرج ومهاجرا فافض الى امار
اعلمنا فخرجت فقال لها اذهبي مع العلوية الى المسجد فقل لي واحل ثيابا الى الدار فجات
مع حلة البنات وجات بنا اليه فكساها ثيابا فاخرة وجاسا بالوان الصغار وطبنا
يا طبيب ليل فلما كان نصف الليل واذا قد ادى شيخ البلد السلام في ثيابه وكان اليه قد
فانتم اللوا على اس محمد صلى الله عليه وآله واذا بقصر من الزمر الاخضر قال لفرق
الضيق قال الرجل سلمه موحد فقدم الى رسول الله صلى الله عليه وآله فاعرض عنه
يا رسول الله لم تعرض عني وانا رجل مسلم فقال عليه السلام اقم اليه عندك انك مسلم فحضر
الشيخ فقال له رسول الله صلى الله عليه وآله اني استقولك للعلوية وهذا القصر للشيخ
هو في داره وابنته الشيخ وهو يلطم ويكوي بث غلمان في البلد خرج بنفسي يلد على اللو
فاخبر بها في دار المجوس فجاها امية قال لان علم بالعلوية لامي عندك قال له فها
ما لي هذا سئل فقال هذا الف نبار وسلمت الي فقال لا والله ولا مائة لعدونا
فلما سمع النبي قال له ان المائة لله وابنته لبار خذوا به فانا الله والقصر الذي اتيه
لي عدوانت تدل على املا ملك والله ما نمت انا ولا احد من رعيه اسلمنا كلنا

بدا ملو به و غارت بر کتبا علیا و دایت سول الله صلی الله علیه و آله بقول الله تعالی
 لا ملک الا ملک مع الملوک و انت من اهل الجنة خلفک الله عز وجل مؤمنین فی
 الفرد و الاخبار فی هذا الفتنه کثیره (یعنی گفته است نوحه این جو که بود در شهر مدینه
 از عاوین فرمود اندر بلخ و بود مراد از آن و در خیزی چندین فاسد کرد و گفت
 که برین دهنم از بلخ با و خزان بهر قتل و خوف ثمانه اعدا پس اتفاق افتاد و سبک
 من با شهر زدند و کثرت سر را پس داخل کرد در دخترازد و منبر و دهنم که چاره کم از
 برای خصلت تو که بود بکر مراد ما را جمعیت کرده بر شخی چسبید از احوال او گفتند این مرد
 بزرگ شهر است چون کرد ما احوال خود را و دخترازد علویه را با و پس گفت گواه بیا که تو
 سید علویه و ملتفت شد من پس نوشیدند که از او بر گشت که بگو مسجد ایم دید
 در راه بهر کتشیه بردگانی و کرد او بودند جانی که کشت اینهم گفتند شخی است
 که مشکل امور شهر است او بخوسی است گفته برده زدا و بنا باشد که بر او نماز او کند
 بهر سبب این آمد زدا و دخترازد او را با احوال خود و آنچه زدا و بود ممانه من فریخ
 بلد که او زدا و دهنم بود پس از کرد خادم خود را پس بر نزد آمد و گفت بگو بختان تو
 خود که بوشند با خود را و بپیرنا بدنا کثیران خود پس گفت خادم و خبر کرد خان
 خود را پس بپیرنا آمد و گفت از آن که بر با این زن علویه بغلان مسجد بر او دخترازد
 او را و بنا بر خانه پس آمدن و برداشت خزان را و آورد ما را بسوی انهر نگاه تو
 ما را بهر بگو و او زدا و دخترازد ما چند بزنیک طعنا و شبنم ز آوردیم بخوبی بر شیب پس
 جز نصف شد شخی بلد مسلمانان که اول زدا و دهنم بود علویه در خواب بد که گویا
 فبا منقابه شد و علم بر سر محمد سول خداست صلی الله علیه و آله و در آن هنگام مراد
 بقدر از مرگ بر نرسید که از کشت انقدر و جواب گفتند از مرگ مستلما و گفت پس آن
 شخی مسلمان آمد نزد سول الله صلی الله علیه و آله و حضرت سول الله صلی الله علیه و آله
 رو را و کرد اندر کت شخی بر سول خدا جز او و بگردان از من مرید مسلمانم فرمود
 حضرت سول الله صلی الله علیه و آله گواه بکزدان که تو مسلمانی شخی از این سخن منجر شد

عزیز و عزیز و عزیز و عزیز

پس فرمود مراد از سول الله صلی الله علیه و آله که انا فراموش کردی قول خود را علی
 که از او شاهد طلبید که در علویه بودن او این فقره از برای شخی است که ان علویه و
 او است الحال پس شخی بپزد شد از خواب طباچه برد و خود منبر و مکرر دین غلامین
 خود را در شهر خجست علویه متفرق ساخت خرد پیرا خانه پیران آمد مطلبان علویه
 خبر او ندید و از که علویه در خانه انجوسنت شخی خود نزد بخوسی آمد و گفت با تو
 علی گفت که از آن علویه کجاست گفت از نزد من است گفت منبر او را گفت بخوسی
 قدری انجوسنت نیست که علویه را نبودم شخی مسلم گفت کبر این فقره از شریف و فایده
 کن ایشان را من پس گفت شخی بخوسی سلمه نمیکم ایشان را تو بخدا قسم که اگر صد فقره
 بدهی پس چون شخی مسلم الحاح کرد بخوسی گفت با و بدان تحقیق که خوابی که دیدی تو
 از او شب من نیز دید اما بخواب و قصر که تو دیدی از برای من ماره شده است
 و تو غریبستانی بر من با سلام خود بخدا قسم که بخوابی و شب من و نه احد از
 اهل بیت من در خانه خود تا اینکه شما شدیده بزد آید علویه و بر گشت از تو
 بر گشت ایشان بگو ما و نفع ایشان بماند باشد و دیگر سول خدا صلی الله علیه و آله
 در خواب که منبر فرمود من که انقدر زمره سبزه است اهل توحید احسا که کرده با
 علویه و تو از اهل محبت خلق کرده بود شما را عدا غریب مؤمنان و زدا و از احوال
 و در باب فضل ما ذات لر و مرا کراماتان بسیار است حکایت مسطور در بعضی
 کتب سلف هم الله بخوسی بکر بنظر رسیده که با این فایده است اختلاف آورده که
 مال مرد و بجهت منداست لیکن بخوبی که مسطور شد چون بخط سید المحققین
 میرتبلا حدیث الله بود بخبر بران کفا شد (و فی بعض کتب معتبره حکایت علویه
 مع القاضی المجتبی و فی هذا قبل کان فی البصره امراه علویه فقیرة ما اربع طایبان
 غار بار جانات خدا خلقت ما المعبود فیکل المعبر فماله امراه تری شخی هذا القاضی
 من خیر النعم فیکل الام فحلت نفسها علی الخرج و مضی الی القاضی فی المحسن
 البصره فمالها القاضی امراه علویه فقیرة و اربع نایات عوانه طایبان و غدا

ابقای من ازین خلوتی که در پروردگار نموده باشم نمودن بمن باین قدر از این خلوت
 از قاضی برادر امر نمود غلامان خود را که این سید را باین کسب پس بر نامان سید کسب
 و نالان و شکسته خاطر بنهایت خست میگردیدند و بعد بگردن بار و بخرج و نان نصیحت
 متوجه میگردیدند با چاه بگویم با فاطمه دختر کونین چه بگویم باز بنیت خیر برون خود که این
 و دل بسته منظر منتهی بچه و درگاه با جان و موی ایشان رجوع نمایم و بچنانان عداوت
 بخوام پس بدینا خواجه الله لا یتخلف علی المسلمین الخ و عافیه اینست من نا امید کردن
 امید مرا پس بدستیکه من بگو تو رفع نمودی غصه و غصه خود را و از تو سوال نمودم حاجت
 خود را بچنین که نور و غم خیز نماند و تو انانی پس در عرض انجال که آیت مناجات یا فاضله
 الحائات منتهی رسید که نام مجوسی است که امیند و او را با و برخورد پس چون شنید صد
 کرمه ناله اندید که کان نمود در عالمی که آن غلوه بعد از بدین غم و در دنیا بدین
 انجونی چه خوش است صورت و وجهه کرد تا کت قلب تو پس چه میگوید و تو راستی که آن خود
 که او ضیاء و مکتوبات با و ترم کرده است احوال بر احوال خود را مرا بر او گذشت پس
 مجوسی بسلامان خود امر نمود که از در باز داشته بماند بیاید چون بماند رسید
 از برای اینست صدای پریشان آوردند که در آن عمارت صدای شرم و نیج دست خن
 بود و گفت مرا شنید که این از نو و خزان کشت پس عاگرد اینست با انجونی و
 بر کشتن خاک و مریض بود خزان خود و چون رسیدند آنها را از خزان او را عاگرد
 بجنونی گفتند که ای انجیب که حق است و منت ما را که آن کرمه ما و تو را خدا تعالی
 در قصر ما بجا و بنوعی نماند و نور و رضوان و مژگان تو سازد و در عیش و عشرت
 حرکت و لذت و بگرداند نور اذ اولیا و محبت و خان پس و هانت با غم و خواب بد
 که کو با داخل شد و قضا بوسه و بنظر در آورد قصر و مادر لکشت پس بدی که داخل
 آن قصر فلک نشان شد و اما حاجت شد و رضوان پس گفت قاضی من فری که سید
 تقصیر نیست که منع نیامی مرا از دخول این مقصود و مقصود پس رضوان و جواب
 که اینست که ما را تو نورا که بخص جناح و عشرت میگردی رفع احتیاج و عشرت است

بر زبان ایشان میبود و بیک سلفه شد و فرمود که از قوت دست
 این قهر و خشم و بدبختی که بدوین گریخته از تو که منسوب به چندی که شتی شد
 بخوبی آید شد بدخانه ترش و فرات از خوابیدار شد و فی الحقیقه از خوابیدار شد و
 سبزه که داخل شد از دهانه او و خراب کرده که که نزد این تخت و عمارت
 از اعمال خسته بر گشته بر خستگان تا توان بخوبی در جور گشت که من مدتی خسته و
 که مستم و هیچ از خود خبر ندارم که بنده با منم قاضی گفتم که از این دنیا
 نما چون بخوبی چیزی بخوابم و میگردم که گشتن از دنیا و از خوابیدار گشتن
 که استبداد تو باین سبزه در این عالم و حیا و صداقتی که دست من افتاد بوی من
 باهوتی که از این گشت که من میگردم که از این گشت که از این گشت که از این گشت که
 گفت که من میگردم که از این گشت که من میگردم که از این گشت که من میگردم که
 و دیگر که گشت خود و داد و جزای این کرد بخوبی و جواب گفت که من میگردم که
 گشت که عمل فزونی که اگر کرد در این گشت که من میگردم که از این گشت که من میگردم که
 تواند بود که از این گشت که من میگردم که از این گشت که من میگردم که
 شهادتین نمایم و بشیر و اسلام مشرق شود پس گفت که من میگردم که از این گشت که من میگردم که
 خلیفه مال خود را با او مشاطه کرد نصف با و داد و نصف از خود داشت و او
 حکایت گفت که این نصف از من را خدا عز و جل برای خیر و راحت فرستاده از برای من
 و عتبات محکم الاسلام میباید قبله و العزیز بالخوانم **قطر** لطیف حق بود دل
 یکبار شود کافر مست از قاضی مشاوش **صلواتی بر نعل العلامه**
 و گفت که این سخن را بخوبی و کافر مذکور از خوانم این حدیث را از کافران
 و نیز در سنه و دوازدهم علی بن ابی طالب خنجر منی و بعضی از حج و اخذ معنه خنجر منی و
 الی موقف الجبال بالکوفه البشیری بمال الحج فاری امرأة علویه علی بعض المزابل تنفد
 بطنه منته قال فنفذ من ابها و فله فنفذ من فراقه الی ابی عبد الله لا تنفذ الی ابی عبد
 قال فوقع فی خاطری من کلامه منی قال لیس علی فاقه الی ابی عبد الله فدا لیس الی کعبه

卷之六

نفل بود که این چه بود در کتاب شریفی که در آنجا بود بحکایت عین مبارک
 نفل بود و بعد از آنکه آنکه آنرا داشتند مثل علی بن ابی طالب و صاحب مدینه
 الرجل یعنی که نوکری مثل عین مبارک از آنجا که پس بر خداست که بنویسد
 که عین مبارک بود و نوکری عین مبارک بود و نوکری این بنام عین مبارک بود
 عین مبارک میگوید که در این روز در این روز در این روز در این روز در این روز
 و در این روز در این روز در این روز در این روز در این روز در این روز
 بر این روز در این روز در این روز در این روز در این روز در این روز
 کوفه بر میآمد تا آنجا که رسید عین مبارک که در این روز در این روز
 کوفه مرده افتاد بود و از این روز در این روز در این روز در این روز
 گفت همانا که این روز در این روز در این روز در این روز در این روز
 حال معلوم کردن این روز در این روز در این روز در این روز در این روز
 ما چه آوردیم که از کسکی ملاک شدیم گفت اینان ما در غم خود بود که برای شما
 آورده ام و اینان را خواهم کرد عین مبارک که این روز در این روز در این روز
 صور احوال بر میآید که عین مبارک در این روز در این روز در این روز
 ظاهر بکشد و کوفه بکشد و در این روز در این روز در این روز در این روز
 از کسکی بنام عین مبارک که این روز در این روز در این روز در این روز
 و بدین داد و انال بکوفه بکشد و در این روز در این روز در این روز
 با استغفار از این روز در این روز در این روز در این روز در این روز
 افتاد و خود را از شر بد کند و کوفه بکشد و در این روز در این روز در این روز
 میزد و نور میزد و در این روز در این روز در این روز در این روز در این روز
 خواست که از این روز در این روز در این روز در این روز در این روز
 قرار داد و قرار داد و در این روز در این روز در این روز در این روز
 گذارد و قرار داد و در این روز در این روز در این روز در این روز در این روز

بجای آنکه عین مبارک

بنوکارد و در دهگاه ما ضایع نیست که انال استیج اجر من من عین مبارک
 که حج اکبر است و از این روز در این روز در این روز در این روز در این روز
 نظر که خداوند جلجل است و در این روز در این روز در این روز در این روز
 الشيخ شمس الدین بن سیدنا الامام ابو الفرج ابو الجوزی و در این روز در این روز
 من طریق خرمی آن ولد اصغر ابو الجوزی و در این روز در این روز در این روز
 غله بطمونه فجاء الی بنیه و هو یکی فقال خلعت ثوبی و من کلون طیباً
 بطمونی و کانوا جبرته فارسل الهم عین مبارک و در این روز در این روز در این روز
 الی کشف هو الشافعی صاحب الدار و خلف شافعی و در این روز در این روز در این روز
 خرجت الی منزله فوجدت علیها بطة مشقة فاحتها و اكلها و در این روز در این روز در این روز
 فما خازان اطعمه و هو یجد الحلال و یفقد و علی فکی ابن المبارک و در این روز در این روز در این روز
 دنیا و ولیح فی ذلك العام و دای الشافعی و در این روز در این روز در این روز
 من الائمة فی کرخضاصل الائمة فی کتاب الجوزی و در این روز در این روز در این روز
 الله صلی الله علیه و سلم فی منامه و هو یقول من الائمة فی کتاب الجوزی و در این روز در این روز در این روز
 الدعوة فامنع الرجل من اداء الرسالة لئلا یظن الجوزی انه متضرر و کان الرجل
 و یافق سعة قری الرجل رسول الله صلی الله علیه و سلم فافتا فاصح و در این روز در این روز در این روز
 الجوزی فی ضلوة من الناس نادى رسول الله صلی الله علیه و سلم و هو یقول لك
 فاجبت الدعوة فقال له افری فی قال نعم قال فانی انک و در این روز در این روز در این روز
 قال انا اعرف هذا و هو الله و در این روز در این روز در این روز در این روز در این روز
 رسول الله و در این روز در این روز در این روز در این روز در این روز
 من اسلم فانی یقول و انی افری فی عیالی عند قاسم القوم و املة كانت الائمة
 من جیه من ابنه ففرغ ینها ثم قال الی اندکما الدعوة ففانک و الله و ان اوید استلک
 الناعه فقال لما و جنت الی ابنه صنعت لها طعاما و دعوت الناس الیه فاجابوا
 و کان الخاضعینا قوما اشرف فقرا لا مال لهم فامرهم ففانک الی ان یبطوا الی خضر و صبر

حکایت از عین مبارک

الذی قال فی حق حبیبی قول لا یزالی ما یتذاد فی هذا الجوس برامحه طعامه افاد وکلت به
 بطعام کثیر وکونه واما بر الجوع فلما نظر الى الله لکن لا یستحب للباقیان الله ما به
 فی ندوة الوفاء فی حق حبیبی وقل حشرک الله مع عبدنا رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
 بعضه من فکرات الدعوات الی حبیبی (کنتم شیعتم من الذین یومنون بربهم فوادعوا
 مشرور و کتاب خود شریف ذکره الخواص که در کتاب جوهری از لایحه الدنیا مذکور است
 آنکه مردی بدین قول خدا صلی الله علیه و آله و سلم در خواب که انحضرت خطاب با و کرد
 باید بر کوی فلان بخوشی و بکوی مراد تحقیق که مستجاب شد از غای که در حق
 کردند پس امر امتناع کرد از اداء رسالت حضرت رسالت صلی الله علیه و آله و سلم
 کار نکند که او باین مسئله میخواست خود را با و نماید و از او فائدی نیابد و از آن
 اندر مسلمان و قبیله اعتبار کنند چون مرد مسلم را از حق و دنیا فی کتار بود پس
 و بدو رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم در مرتبه دوم و سیم نیز در خواب که با و میفرمود
 آنچه در مرتبه اول فرموده بود چون چنین بدین علی الصباح آمد و خلوت نزد مجتبی
 و گفت مراد که من رسول رسول خدا یم یسوی و انحضرت پیغام نبوی میفرمود که
 الذین یؤمنون بالله و یومنون بربهم و یؤتوا الزکوة و یؤتوا الزکوة و یؤتوا الزکوة
 گفت که تو با من امیثا گفت علی میباشم که گفت مجتبی که من تحقیق منکرین اسلام
 نبوت محمد صلی الله علیه و آله و سلم است که من این مرتبه میدانم و مع فکرات حضرت
 مکرر مراد را و فکرات بر ما لیسو تو یسوی فرموده است تا این مرتبه من داری و لیسو
 خود نموده پس مجتبی مسلمان شد کلمه شهادت بر زبان داند و اقرار بوحیادت
 خدا و رسالت انحضرت نمود و اصل را صحاب خود را صلی الله علیه و آله و سلم با ایشان گفت تا
 برضایت بود و در این بنا عذر میرفت رسالت حضرت رسالت بمده حق با و گشت
 کرد پس ثانی مسلمان شوی که هر کس از شما مسلمان میشود آنچه در دست است
 از اموال من از او است و نمیکند و با و میباشم هر که با و میباشد باید که دست
 از آنچه من زید از او بر میگیرد انفعول و اصل او بشیر و اسلام مشرف شدند و مجتبی

بجای خود میفرمود که حق را

مسلمانان را بجز از خود

و انجوسی را شکر بود که بیگاح پس در او بود و نود نفر از عارفان آنها
 از هم جدا کرد چون از نزوح خلاف شریعت غایب بود و بعد از آن متوفی من شد گفت
 ابامیدانکه دعوتیکه در حق من برسانت توان بجای حضرت رسالت صلی الله علیه و آله و سلم
 چه عفو بود گفت نه بخدا قسم من و ابیضا عت میخواستم از تو بیستم پس ابامیدانکه
 گفت که چون من ندیدم که در دستم را بدین طریقی یا ختم و در مراست و لیسو
 اجابت کرد و حاضر شدند و بودند و در حق خانه ما خود را سازان که فقه پیوند
 نداشتند پس من امر کردم علایمان خود را که حضرت پیوندی من در میان
 نمایند و از ایشان شنید که در حق میگویند و میگویند که اما تحقیق که رتبت در
 رسانند و مجتبی میفرمود طعام خود که گرسنه مردم در میان نداد و مراست و لیسو
 گفت که چون این شنید طعام و خایه اشرف بیای تری ایشان فرستاد و بیج
 آنرا داف عالی و جای از احسان از من دیدند از حقیقت سبقت باقیات صالحان کرد
 مجتبی را که باید هر کس رسالت خدا را بدین دستها بدین طریقی و برای ما
 و خاکیم پس به دستها برداشند و برخی گفتند حضرت الله مع عبدنا رسول الله و
 آمیز گفتند پس عفو مستجاب که شرف بر تو پوشیده میباشد من است منی تا نماند که قلت
 اموال و اختلال کمال در سیر دنیا موجب حصول اموال و خیر مال آخر دین است
 احد تو هم نماید که این عفو باعث فائز ایشان بلکه چون شرف از نشاء منشاء
 عشران نشاء استغالیار مشقت نبوی من و ابیضا عت بنا بر این عفو
 ایشان از حقیقت کمال ثواب ما در کتب مجتبی که در طلب لایحه واقع است
 باین عبارت (عن عون عن ابی علی عن الحسن بن ابی اسامه قال سمعت الصادق
 علیه السلام یقول ان من یضاعف علی اولاد الانبیاء من قبل ای محلی المارضه انهم
 اشد من محلی غیرهم) (پس خدا تعالی خوانده است که ایشان در محله فرود و منزلتی
 مرتبه باشند چنانچه از این دست معاف و میگرد) (قال ابن شهر آشوب مایه
 فاطمه ربه الله صلی الله علیه و آله و سلم انما فضل الانبیا ما هو خیر من ثمنه اصل

صلوة اللبابة عليه من الله عز وجل ما قاما فالتك من ابن ماجه قال قلت قلت ما تسمى
فادابا ما تفعل في فاطمة التي طلبت مني تحت المصلي فقلت المصلي فاذا اجابته يا قوت لا قبله
تجعله في اصبعها وفكر فلما قامت من بيتها رأت في مناجاة كانها في الجنة فرايت ثلثة نسوة
اروف في الجنة مثلها قالت لهن هذه النسوة قالوا فاطمة بنت محمد فلكانها وحلت قسرا
من ذلك وذا وفيه قرائن من انما على ثلثة قوائم فقال ما هذا النبي فقلت على ثلث
قالوا الان صاحبنا طلب من الله خاتما فنزع احد القوائم وصبح لها خاتم وبقوا النبي على
ثلث قوائم فلما اصبحت دخلت على رسول الله صلى الله عليه واله وقضت لقضته فقال النبي
صلى الله عليه واله المعاشرة عبد المظلي ليس لكم الدنيا انما لكم الآخرة ومبدا الجنة ما
تضعون ما الدنيا فانها دالة غررة فادها النبي صلى الله عليه واله ان فرد الخاتم تحت المصلي
فخرجت ثم قامت على المصلي فخرجت انما انها وحلت تحتها فقلت فقلت فقلت فقلت فقلت فقلت
على اربع قوائم فقال عن حاله فقالوا انما خاتم ودمع نزل الى هبته (واينما
ما تم تحت فاطمة عليها الرحمه ورحم الله وعليه تربية فاشه وخوب طامة عاقبت دار
الخرق الا ان بسبب خبره خاتم النبي صلى الله عليه واله ولقد احسن واناد واجل الدنيا
في مثل هذا المقام الذي خرجت فيه الا قيام الشيخ الامام المصطفى الكافي حافظ ابو عبد الله
محمد بن عبد الله القزويني المعروف بابن الانبار في تائمه ورد القسط في خبر السبط خبير
قال الفصل انما من نبوة على الدنيا وان نبوة المذوق والمكنا لان ابائهم ظنوا نذ
لا رجة فيها وزوج الابن الى ابن حماد انما هي اخرون من مؤسس وهو يقول مالي
ولا خور المؤمنين فصابها المرن ونيار يها بكرة وعوان والاخرة خبرا بنى او
كان الدنيا من عند الله جناح بعوضة ما سقى كافرا منها شربة ماء اغرقت في الله
ومانت على وى المومنة فلا خط لها للكرماء ولا خسر عليها للمعطاء فان الدنيا
لا يدرى فيها ثقلها انما يتنصر فلما ايقنوا انها وطا لما رتب مؤايلها قال تعالى
منها حق النجاء عنها عبدا لها وسجينا انما يريد الله ليذهب عنكم الرجس انما البك و
بظهره كفه فظهره خلاصه ففوت ابن كلاء ابن ابي كره ترويه ما دان علوية

وَلَا تَكُن مِّنَ الْكَافِرِينَ

تکامله است و اینست
ماده که مشتمل بر

[illegible]

از کتاب جوامع

مبشر باشند و اعطای جوایز و ممانعت سلطان فرمود که مراد و جواب نباشد و چون
بخطار رسید بر شاعر عرض کنم که اگر قصد نباشد انشا الله تعالی و الاغرامت کنیم
و جفا نکنیم چون شما او را ببر خوانند و از نفع عالمی بفرمایید و ثمن او انداخته که در
اینان منقطع شد و اگر نیز باشد کسی از ایشان است و نام نبرد و ذکر نکند و جبر
آنکه او باز اندک و ملک سلیمان چون در معرض فتح و زوال و تبدل و استغفار بود
امضا حکامان علی الدوام بزارت و غیره لازم نبود بخلاف بن محمد صلی الله علیه و آله
که جزو تاریخ قیامت است و قتل و دوزخ و تعذیب و ان صورتی شد و بر مائت
و لایم است که اخلا حکامان از خبر ندان و کنند لاجرم در صلوات فکرا ایشان کرد
و صلی الله علیه و آله و سلم مقرون شد با امت معلوم شود که حافظان شرع محمد
ایشانند و متابعت حرمت ایشان از جمله فرایض و اندلس سلطان چون از تفریح
قادر شد فضلی مجلس زبان سخن و ثنا گوید و از حوز دایم و تفریح و تفریح
نمود و در کتاب جوامع مکتور است که چون سلطان علی مؤید بن ابی طالب
سربدار و در سربدار بر مکتب میراث گذاشت و از آنها و شاعر بر مکتب علویه اما مکتب
نمود با فضیله و در عظیم سادات عظام کوشید و سلطان مزبور موفق مذکور
فوق مؤید است که شیخ سید شمس که از اعاظم فقهاء اما مکتب است حمزه الله تعالی
کتابخانه و مشقه را با اسم او تالیف نموده و در کتاب صفت قلم تصنیف مینا خند
واقع است در ترجمه سلطان علاء الدین که از سلسله مجتبی بود و در کن
سلطنت داشت که در زمان او متاثر واقع شد که از عساکر او قریب هزار کسی
بقتل او رسید و از جمله ضرر و دوزخ است و سید صبح النبی بود و در اندک روزی
نظام الملک و شیر الملک که با عساکر بر تفریح بودند ببلت بر سر کوفت شدند و در
دارقنا منزل کردند و گویند که سلطان علاء الدین که با دشمنان بود و جو خیر قتل
سادات بد و در سید بنای ممالک و موالی کردند و در سلطان موافق را که در وقت
در سبزه رخ خود و تنقیر بنای مکتب و السلطان العالم الحاکم الکرم الرزق علی عباس

الفی علاء الدین و الدین شاه احمد حاکم و بنو المظفر شخصی برخواست گفت الله
ان الذی انزل الی انما اول الحله بکرم قبل الذی الفی و بکرم عبد الکلیان علی
منازل السندین سلطان و کفایت و خجل شد و در فوار مسکن بخار و در فوار مسکن
او نکشت و بر آن چند و در بهار کشته بنا را آخرت پیوسته که بداند که فضل
ذرت پیغمبر صلی الله علیه و آله بر دیگران عقلا و فطرا ثابت خازم و اگر امیر ایشان
بعضی قرآن و حدیث بر همه کس لازم داشت مگر جمعی اند و به کتب و ایشان خبر
باشد بسبب بیاض و به اعتقاد آن باشد بنا بر ظاهر بعضی اخبار و چون خبر
و حال آنکه از دوزبان ظاهر میشود که مرتبه ایشان چون دیگران نیست مگر
تعالی معرفت ما منبأ ایشان و در کرده و اینها ظاهر میشود که تا ثابت شود عدم
اعتقاد صحیح ایشان بنوع مریخ قریب را ایشان نمیتوان نمود و عداوت با ایشان
موجب عقوبت اخروی و مینطور و کلام صدق نظام و علی نادر بنو عبد المظفر
ما عاذا نابینا لا و حرب لا بخنا کلبه لا و حرب لا عاذا نابینا لا و کلبه من کذب
مورث نکال و بشارت و نبوی و اخرویه بنی نادر که بنو معاشر و در طریق که
عقوبت حاقبه مقابله مشابه اهل بیت اگر مجمل باشد بوماق و مایه و بیز و
و مضاعف خواهد بود و در قیامت ضعیف که عیال از رجعت چنانچه در شهر
علی بن ابراهیم و کتاب منتخب البصائر یا الاسناد الی معاویه بن عمار و انصف لقلت لا یحید
الله علیه و آله قول الله تعالی ان لم یعیشه ضحاک قال هو الله للصفاء قال بعلت خذاک
قد را پیامد مرهم الاطوار کفایت ختم ما توان فاک و الله فی الرجعه با کون الله
یعنی معنویه بن عمار گفت سوال کرده مرا بعبادت الله علیه و آله از معنی این شریعه
المختصر فرمودند که از آنکه الله از برای عبد اهل بیت بنو کتب عائل گفت جانم که
میکوتاب و تحقیق که در دنیا ایشان را که پیش از آنکه بکران مدتها در دنیا و خوبی خاند
نامرک المختصر فرمودند و الله تنکی بدی احوال ایشان در رجعت معلوم خواهد شد
بنوی مدکت و خوارای ایشان را و خواهد بود که همیشه در پیش و معنوم بود و می

و اسرار غیر که حاصل حق و اسکنه شود از القواد و ابن حجر و صواعق محرقة خود
 اهل نموده که عبد الله بن الحسن بن الحسن بن علی بن ابی طالب علیه السلام باطل بود و غیر
 السن و عمر عبد العزیز بن اهل شام عمر عبد العزیز و اهل بدر گرفت و تعظیم و توقیر نماید
 خست با و بکمال آورد و شکا خویش او نمود و گفت خضر بن رسول الله صلی الله علیه و آله
 فرموده است که فاطمه علیها السلام باز جگر منست مگر او را خوشحال کند مرا خوشحال اگر
 است من میدانم که خضر فاطمه علیها السلام اگر در حق میو خوشحال باشد که کس نیست
 بد زبانه او محبت کند حال نیز محبت در قلب خضر تعظیم عبد الله بن الحسن نموده
 و گفت ای شیخ بن ابی فاطمه مگر آنکه او را قدرت شفاعت نیست نزد خداوند
 او را مگر در شفاعت بطفل داخل یاشم و باز در صواعق آورده که فاطمه ثابت
 بر جنازه مادر خود نماز کند و پس استر و او را و درند که سوار شود ابن عباس را گما
 او را گرفت زبید گفت گفت فارای سپهر رسول خدا ابن عباس گفت هیچ تنه
 منبایم ما علما را از جمله آنکه او نزد نبی المذمومه نزد زبید بر گشت و دست او را
 بر سپرد و گفت فاطمه ما مورشدانیم که با اهل بیت نبوت صلی الله علیه و آله چنین سلوک
 و نه نمی نمایند که زبید بن ثابت ثاب است که در صبح بخاری و صبح مسد و صبح شافعی و صبح
 رشک و سنن ابی داود و سنن ابن ماجه و سنن ابی حاتم و سنن ابی حاتم و سنن ابی حاتم و سنن ابی حاتم
 و معتدل و مشایخ خود او را دانسته اند و شیخ محی الدین اغریه که آثار علماء موقوفه
 علیهم السلام و الناس و الملائکه است افضل ما شهد به الاعضاء و شیخ المقدسی
 المله و الدین و اکثر علماء و محققین کلام او را در مصنفات خود استشهدا نقل نموده اند
 در فتوح و در بیان نه نظیر گفته قال الله تعالی انما یرید الله لیدفع عنکم الذین اهل
 الذین و غیرهم که بظهور بدخل و لا فاطمه علیها السلام یوم القیمه فی حکم فخره لا یرید
 ان یفرق فهم المظهر و اخضا صا من الله و عنایه لهم شرف محمد صلی الله علیه و آله
 لکل مسلم ان یصدق الله فی قوله لیدفع عنکم الذین اهل الذین و بظهور که بظهور و بظهور
 و جمیع ما یستند من اولاد فاطمه علیها السلام الله قد عفی عنهم و لا یبغض لیسلم ان یلعن المذموم

وَأَمَّا الْفُلُ فَأَنْزَلْنَاهُ ذِكْرًا رَجُلًا يَعْلَمُ الْغَيْبُ وَجَعَلْنَاهُ آيَةً لِّلْعَالَمِينَ

[illegible]

يذكر على صحة ذلك ايضا ما ذكره الشيخ التقي في حقه بن جعفر محمد بن الحسن الطوسي كتاب الاماني
في دايح كرامته من خبر النجاشي الثاني من عن ابي النجاشي التقي بن عبد الله بن عبد الله بن عبد الله
رضي الله عنهم وموما اخبرنا به الشيخ الفقيه محمد بن الحسين بن محمد بن ابي القاسم الطبري وساق سند
الحديث منقضا الى العباس بن عبد المطلب خطه الله عنه قال قلت يا رسول الله ما لنا من
القرين اذا ملاقونا ملاقوا بوجوه مستبشرة واذا لقونا لقونا بغير ذلك ففضل النبي صلى
الله عليه وسلم قال والذي نفسي بيده لا يدخل قلبك رجل الايمان حتى يجتمع فيه ولو سوية
العباس بن جله من لا يدخل قلبك رجل الايمان لا يجتمع واحد منكم الا يجتمع السامع والمسمع وهذا الخبر
بما ذكره الشيخ ايضا في تفسير قوله تعالى اما ربنا الله ليدفع عنكم الزجر قبل البيت و
بصريحه كقوله قال الشيخ باسناده وشهد علي بن النجاشي بن جعفر بن محمد بن عبد الله بن عبد الله بن عبد الله
مقال في فضل النبي صلى الله عليه وسلم قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم
ان الله سبحانه وتعالى قسم الحاق قسمين في الجنة في خبره ما قصا من ذلك قوله تعالى واصحاب
اليمين ما اصحاب اليمين فانا خبر اصحاب اليمين ثم جعل القسم ثلاثا فاجعل في خبر ما قويا
من ذلك قوله تعالى واصحاب اليمين ما اصحاب اليمين والساجدون السابقون فانا من السابقين
وانا من قبلنا يمين ثم جعل الاثلاث ثانيا فاجعل في خبر ما بينا من ذلك قوله تعالى وانا
ونبي الله ليدفع عنكم الزجر قبل البيت ويذكر خبره كقوله فنادى النبي صلى الله عليه وسلم
هذا الخبران خيار خلق الله تعالى من اهل البيت واهل البيت هم واهل البيت الذين هم
بموتهم وقد تقدم ذكرهم قبل انهم خلاصة الخبر وعليهم وقع القسم من النبي صلى الله عليه وسلم
واله في هذا الاثر والمواقف المقدسة التريفة الطاهرة النبوية الزكية الامامية الشريفة
لذي الله عضدها الله تعالى بالتصديق البقاء واملها بالرفعة والعلامة وملكمها نواصي
الاصداء ورفعها منازل الاولياء من اهل هذا البيت الكريم الذي وقع القسم عليه ونحو
التي هي في الوحي النبوي بين يديها المهيمنة من الله تعالى جعلها حيازة مرضى الله
منه في نالها ثواب بها الكريم وجها الصميم واظهار ما بينا من السلام من ذلك في
مهوره كما هم لا يصلون فهذا هو الشرف الذي لا يذرك والمجد الذي لا يستدرك بل موصح

وقوله عذرا بالوحى الماتق الالهي والاثر الصالح النبوي كما قلده وذكره مجمعا
 في الفاظ هذه الاخبار ولم يفرق مكذا قد ورد في نسخة اخرى من نسخة
 عليه السلام لم يفرق وقد اتفق على انها من الرسول صلى الله عليه وسلم من رواية
 ونظم شعره شيعه على فخر ذلك قول الكنت برفنا لا سكرها لله في ساء مدحهم
 من افاض شعره تحفة الادب في الاسلام فقه اذ فخر من فخره وهدى مائة
 من كل دأمر وهم لا يفرق باناسه الرفعة والاحسان في احواله وبو مضر
 ان ذكرهم الخلو في النقاء للثقة ابو الحسن عمن من عند المصطفى
 ورضي الله عنه استر لي في الحديث ان الشعر بان قدس من شعر القديم
 الشعر هكذا القداء الاماني من ابائهم ليدلوا وعين خضر وعاء فقه شيعه
 من الامة حجة من بين الاقارب ان من كان في شيعه شيعه من سلك شيعه شيعه
 عادة غير من السور فقه لافهم من لافهم اي فقه من لافهم لافهم
 مؤلفا اغرق نزهة ولا يقدر بهامه الاماني واخضعها ما انفسهم ملائمة
 وشكا الكافي واخرجه للشجيرة الجليلين الكلبين والكنى رضى شيعه باناسه
 المتصل الى مثل من الوليد من يورث من يورث ان سلك الكنت عابد الله عليه السلام
 اخلاص الله الى مؤلفا اغرق نزهة وما يقدر بها فقه او عبد الله عليه السلام
 هكذا امكن قل فقد اغرق نزهة وما يقدر بها فقه او عبد الله عليه السلام
 كنهه مذكور شد حجة واعتبارا ببيان مسكورة نهايت فقه وذكور كنهه وهو
 صاخب القباس بين بعثه رسول الله صلى الله عليه وسلم الى ما عدا ما عدا القباس
 قد منع صدقة فانه مضطرب رسول الله صلى الله عليه وسلم قال الحمد لله الذي بناها
 قبل البيت من ثوما تلصقوا به ان عباس له عني صدقة ماله وكسوفه غير مذكور
 وسجدت بيزد الشربور حوز عباس ورامل بيت في تفسير علي بن ابي حمزة باناسه مذكور
 فيه الى حد يفرق باناسه رسول الله صلى الله عليه وسلم ارسل الى بلال فامر ان ينادي
 بالصلوة قبل وقت كل يوم من بعثت ثلث عشرة خلة منه قال فلما نادى بلال بالصلاة

صدر ایضاً
رجحہ ایضاً
نہ ہوا
تھ

محمد بن عبد الله

بِسْمِ اللَّهِ خَلْقَ الْخَلْقِ فِيهِمُ

[illegible]

۳۷۰
در حکم هر سینه درین
صفت ز صوره بالغه
شد به راه خولی
و شدی انفس
نفس
در زور شد حسن العراج شد

منذ ان انا انما وان هذا
 بنام الله تعالى
 امامهم
 جوار جبريل عليه السلام
 شقة وجهه كسفر
 محمد بن ابي
 هـ

ملک محمد عربی از ما پیدا شد

ماله خذوا فقال عمر بن الخطاب لا ارى هذا المذبح يصلح الا لهذا البيت من ما شئتم
لقريتهم من قول الله صلى الله عليه واله فقال ابن عباس فقال الله يا امير المؤمنين واما
ترون موقفا فقال ابن عباس اني قد سمعت الناس منكم قال لا قال يا امير المؤمنين قال لك
ادرك قال ما هو يا امير المؤمنين قالت كرهت فترث ان تجمع لكر النبوة والحاجات فجمعوا
الناس جميعا فظرت فحين لا تشها فاختارت ودققت فاصابت فقال ابن عباس امير المؤمنين
المؤمنين غضبه فبقيتم قال قل ما تشاء قال ما قول امير المؤمنين ان قريت احنا
لا تشها فاصابت ودققت فان الله تعالى يقول وذكركم بخلق ما ينالون وبما كانوا
لهم الخبز وقد علمت يا امير المؤمنين ان الله اخذ من صفته ما كنت من اخذ علوان من
اخذارت لا تشها خبت خذارت الله لها كان الصواب ما عمر مردود لا يصدر وما
عقول انهم ابوان يكون لنا النبوة والخلافة فان الله تعالى قد وصف قوما بالكره فقال
ذلك بانهم كرموا ما نزل الله فاحبط اعمالهم واما قولك اننا نأخذ نجف فلو جئنا بالخلعة
لجئنا بالقرابة ولكن اخلافا مشتقة من منور رسول الله صلى الله عليه واله الذي قال الله
في حقك انتك اولى علي عظيم وقال له واخضع بناحتك لراشيتك من المؤمنين فقال عمر
عليه السلام يا ابن عباس اب تلوكم يا بني ما شئتم الاغنى في امر غيري لا يروى وحدها
عليها لا يجوز فقال ابن عباس هكذا يا امير المؤمنين لا تنسب قلوب بني عاصم الى الشن
فلان قلوبهم من قلب رسول الله صلى الله عليه واله الذي طهر الله ذكاهم وهم اهل
البيت الذين قال الله انما يريد الله ليذهب عنكم الرجس اهل البيت يظفركم تطهروا
اما قولك خذوا فخذوا من غصبتهم ويزيد في بدعهم فقال عمر انما انت يا عبد الله
تلمذ بلغة عنك كلاما اكره ان اقر به فقول من ينك عك قال يا امير المؤمنين
اخبرني بعد ان يك باطلا فقتل ما ط الباطل عن نفسه ان يك حقا فابقي ان يوبل
منك فقال بلغة انك لا تزال تقول اخذ هذا الامر خذوا فقال ما قولك يا امير المؤمنين
خذوا فخذوا بلغة اذ ما خرج من الجنة فمن نواذ المحضون واما قولك قل
يا امير المؤمنين بسم صاحب الحق من مؤمن قال يا امير المؤمنين اني سمعت النبي صلى الله عليه واله يقول

11

خداوند یزدان

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

三

ابن رسول الله صلى الله عليه وآله عن اخيه ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال
 من غمركم الان فارجع الى منزلك فقاموا واول من غمركم علي بن ابي طالب كان منك
 اربع حلقا لثمن ابن عباس فقال ان علي بن ابي طالب امل او مبین وعلى كل المسلمين حقا
 برسول الله صلى الله عليه وآله فمن حفظ فحق نفسه حفظا ومن اضاع فحق نفسه اضاع ثم
 مضى فقال علي بن ابي طالب واما ابن عباس ما اذبه لاجل احدا قط الا خصمه (وابو ملاك)
 عكری واثم بن ابي طالب من كتابهم الامثال مختل من زانقل قوله ارمضوا ان احاد
 انچه در اینه تمام مرور شد شرف بنی هاشم ودفعت مرتبها ملکت و ملائمتهم
 ابره نهایت ظهور دار و در ما اینست است انچه معانی و ترجمه فاشان از کتاب است
 کثیر خود آورده (که ادرك بها السبيل الفاضل بالرضا فضل الله بن علي العلوي
 القاساني وكتب عنه اخذته قطعا من شعر ولما وصلت الى باب داره فسمعت الحفلة و
 صعدت على الدكة انظر من روجه فتعظف الى الباب فمررت به فوجدت بالحق انما هذا
 ليدعيتكم الرخس اهل البيت بطهركم نظيرا) (ومعنى ما نادى به سيدنا ابي عبد الله
 از مشیرت و مشهور بن علماء شیعه است او باب مال ذكرو فضل و مقدار مصفا و مؤید
 و از كتب منذ اوله او الحال كتاب النوادر و كتاب النهايات في كتاب هذا الطالب انه
 جلس على منبر في سبيل التورث فسال من سأل فقال شيئا من مسائله على السطاح
 منها شيء لا اقدر على الجواب فقال له بعض اصحابه علي بن ابي طالب فقال شيئا
 لي من غير من هذا فقام جماعة من اصحابه لخاصة فمدوا اليه حبالا على الحبلين
 علي بن ابي طالب ففضل اليه شيئا وقبل به بغيره واحببه مكانه و جلس بين يديه واجابه عن سؤاله
 انچه مرور شد معلوم و مكرود كه اهل حلقه فاضل شيئا باثرب و شاف و
 مخالف و موافق از سلسله علوية نموده و مجد ظاهرا مرعى مینمود و مانعنا انچه
 در غایت بلاد فانه روز جماعت اهل سنت جماعت غیر معقول و متعارفت كرم ابناء
 و موافقین بالاجماع والاتفاق و در دعا انهم في اول نداء من اهل البيت و في كتاب
 التفسير على الله هو الشافعي مكانه و هو ان دخل من تها كان عند كنانة

و ابراهيم بن ابي بصير
 سبيل شرف
 به نور است
 من

و ابراهيم بن ابي بصير
 سبيل شرف
 به نور است
 من

بالمدينة فظهر له رجل النفر قال فذاك عن من سمع فقال شيع فقلت لو كنت في
 السنة لنفسك اليك مبلغا عندك فرائض في اليوم من البنية فقامت وودت ان يعود
 الصراط فامر من غاطه بنمي فاشهد اني رسول الله صلى الله عليه وآله فقال اما ما
 هذا فقال لا نه منع وكنه رزقه فقلت ان الشيعين فقلت ان الشيعين وكنه رزقه
 فقلت انك لا تبالا لابل ما يحناه الفصد وكنه الشيع ابو عبد الله الفارسي في كنه
 ابنه اشراف المدينته في حسن ما يظهر من من المفسر على اهل السنة فابن سنة
 صلى الله عليه وآله في اليوم فقال انك ان بغض اولادى فقلت خاشعته ما اكرمهم
 واما اكرمهم بنصيبه على اهل السنة فقال لي مثلا فقهية ابراهيم الولد القاساني
 الشيعي فقلت و لعلنا في اننا انبهت حزنك لا التي من بنه حسن اشراف المدينته اصيل
 بالفتنة اكرامه وخواجه بما ياراد و كتاب فضل المختار بيار او ما قبله في بيت
 ذكر نموده از انچه گفته كه من خان اهل البيت فقلت ان رسول الله صلى الله عليه وآله
 و لعلنا خير الشيع عندك بكة قال كنه اكرامه فقلت الشرف بكة في انما من قريب
 قاطع بنيت رسول الله صلى الله عليه وآله و هي معرضة عن فقلت عليها و سالها عن
 فقالت انك تقع في الشرف فقلت لها انك فقلت على و استغفرت فلا تدل اهل البيت
 خللا فاهل البيت اهل الشرف و بعضهم من الاشراف خسر حقيقه و بغيره عبادة انتهى
 انچه مذکور شد استفاد میشود و ما عه ايشان در سبب شيعت مذکور
 رسول صلى الله عليه وآله و بعد از نقل انچه مرور شد مكاتبات عن شاعر انچه
 كه در اين كتاب من بعد مطور میشود و ابراهيم بن ابي بصير و بن ظاهر است كه ابراهيم بن ابي بصير
 بسوق الشيع كل ما سألنا ما ابراهيم بن ابي بصير فقلت ان الشيعين فقلت ان الشيعين وكنه رزقه
 منشاء اخرج از كتب و من غايب نمیشود فاصلا انك كه موافق انچه معني كه
 بافتن انام و حديث كلام معتبرين سلف محمد رسول خدا صلى الله عليه وآله
 است كه دعوى اسلام ايشان ميكند بايد انچه و غير منشاء از ايشان فقلت
 حقه انكه با بنه فاشم قاطع بسبب فاشم رسول الله صلى الله عليه وآله بنمونه

علی بن ابی طالب علیه السلام را که در دنیا و آخرت هر دو عبادتگاه باشد که
هر که دوست دارد از آن محظوظ باشد این معراج را بزرگواران و محققان که مشکل تر نیست
و در مقامات است این معراج را در صورتی که در دنیا و آخرت هر دو عبادتگاه باشد که
الله علیه السلام که در شب معراج ترانویس دهد و بجهت فراخی هر که از آن باشد فراخی
مشرق تا مغرب بکنیم یا خدا یا این ترانویس بر شود خطاب است که بفرست و جلال من
نمیست که مقدار نیم خرم باشد بر شود اگر بنده با خلایق از آن کرده باشد و در جنت
که داود علیه السلام از حق تعالی و خواست که میزان اعمال او دایم باشد و با خود نبرد
غیر کرد و بگوید از آنکه از خود آمد گفت الهی که تواند که گفته از آن حشرات که در دنیا
آمد که بگذرد اگر از بنده خود را بگذرد از آن که در دنیا و آخرت هر دو عبادتگاه باشد
میزان و این معراج را محمد صلی الله علیه و آله از بل صراط که بر روی جنت امتداد
باشد که گفته که بهر بر خیزد و دوستی ایشان در دگر گشت باشد در حالت مردن
من که پیغمبر خدا من از برای آنکه که او را بجهت بر مقامی که با انبیا یکجا باشد آگاه باشد که
ضرر و روزگاری که بهر و بعضی و دشمنی ال محمد باشد باشد میاید و روز قیامت
بهر شما و ما هر دو چشم او نوشته است بسم قدوس که تو میاید است این بد بخت از رحمت
تعالی باشد و دشمنی ال محمد صلی الله علیه و آله و سید ابوموسی بن اسحق الحنفی در کتاب غنی
مستوفی سبیل خلد المظالم شفاء علی الدار بخلی و وضع عذاب اهل بیت ابرار و نوره
عبادت لان یلقی الله العبد بکل ذنب ما خلا الشک بالله تعالی امون عند الله و احب
الله من ان یلقی الله بیده من بغض اهل بیت و شیخ طبرسی در کتاب مناقب ائمه
ابرار نموده با تعبیرات **فصل** فی ان محبت اهل بیت من علی بن ابی طالب و آئین و آئین
بچند لیل اول قوله تعالی قل لا اشدکم علیا الا الاموه فی القرب و قد خداته
که محبتنا الله از محبت همه است و اولی الله علیه و آله حفظ و فی عرفتم کلامه
و در تفسیر شامی علیه السلام که در فصل که از محبت حضرت امیر علیه السلام و
الشریعتی نموده بطریق غامض مطلب معلوم است در کتاب عبودیت الحکم و الواعظ

و در خبر المعراج و واعظ و از دست خیر و در حدیثی که در معراج است
فی الدنیا عشره منها فی الآخرة ثمانیه فی الدنیا و فی الدنیا و فی الدنیا و فی الدنیا
فی الدنیا و فی الدنیا و فی الدنیا و فی الدنیا و فی الدنیا و فی الدنیا و فی الدنیا
اتفاق الحفظ لا یسرته و غنیه و بعضی الدنیا و السخا و اما المشرقی فی الآخرة و فی الدنیا
له و یوان و لا یضرب منهن و بعضی کتاب بهین و تکبیر بر آن من الدنیا و بعضی و
تکبیر من حلال الحجه و دفع فی قیامت من اهل بیت و بعضی کتاب بهین و تکبیر بر آن من الدنیا
ساح من بیجان الحجه و بدخلها بینه جنات خیر و بعضی کتاب بهین و تکبیر بر آن من الدنیا
قضا خواج اهل بیت که علی بن ابی طالب و شعیب ابی طالب و در کتاب بهین و تکبیر بر آن من الدنیا
در اخصاص اصحاب شیخ ابو جعفر و هم الله تعالی نوشته است و ثابت نموده که علی بن ابی طالب
و در هر روز از شد و اشد بر خیر ما مومنان که هر روز از شد و اشد بر خیر ما مومنان که هر روز
بود پس بجهت آنکه عرض کرد که با این روز از شد و اشد بر خیر ما مومنان که هر روز
که تو یکجا از برای من ضامن شوی تا من به حاجت برای تو ضامن شوم پس این
بخدمت آنحضرت عرض کرد که ای مولای من ای جد مرا این آنحضرت فرمودند که ضامن
میشو از برای من که نا چشم بود در این دنیا و آخرت از شعیب ما و اهل بیت ما مکرر که
قضا حاجت و نمائی تا من ضامن شوم از برای تو که سبب نبندی و بر سر تو سبب نبندی
و بر سر جد تو سبب نبندی و بر سر جد تو سبب نبندی و بر سر جد تو سبب نبندی
و ایضا و در بعضی مذکور و گفته است الحدیث که و العشرین در کتاب بهین و تکبیر بر آن من الدنیا
و کتاب مناقب خطب خوانم و ثابت کرد از حضرت مولی الله علیه و آله و سلم
قال انی صلی الله علیه و آله یوم فی خیر یا علی یوما ان تقول خیر یقول الله ما قال
الصالحون علی من یقول فیک من لا یقول علی ما من السلفین لا یقولون من تراب جنة
و فضل هر بود و بشقون به و لکن حکیمان نگویند و اما منک و در تفسیر و از شد
انف من بنی قریون من مؤمنی الا انه لا یبغی و انت تؤدی عینی فی فی و تعالی علی
سنة و انت فی الاخر افریاس من و انت غذا علی الخوص حلیه نزد و عند الناس

در حدیث
در حدیث
در حدیث

العلی عریض باشد چنانچه نزد عوام مشهور است نزد خواص مشهور است که اسم ابوطالب علیه
 مناد بود و بعضی گفته اند که اسم شریفش عزیز است و عثمان بنی هاشم بعضی جاها را در نزد
 و بخیل که اشارت با خود و مرتبه مردی را رسول الله صلی الله علیه و آله باشد و فی کتاب
 مقتل الحکمین صلوات الله علیه الشیخ فخر الدین الطریخی النجفی رحمه الله تعالی حدیث طولی
 ما موضع الحاجة منه هذا با علی الذی یشتبه بالحق لا بدخل الجنة احدا الا من اخذ منک بنی
 سبب تا بعد از شریف مستعار میشود که دعوت و محبت حضرت متجلی میشود
 یا سبب یا خضر امیر المؤمنین علیه السلام یا سبب سبب که مانع از اندر و علی علیه السلام باشد
 و در کتب الشیخ صد الدین ابن التوفیق فی المناقب التاسع والحبس من کتاب فرید اسمعین باشد
 المذكور فی العبد الله بن عمر قال قال رسول الله صلی الله علیه و آله انی سئل فی غزوة
 ان لا ازوج من امته ولا ینزع الی احد من امته الا کان معی الجنة فاعطانی فکون
 یا ساد قبه انما الی ما ذین جلی قال قال رسول الله صلی الله علیه و آله شرط من فی غزوة
 ان لا اصاب الی ایدیا من ایدیا الا کما نوافقها فی الجنة فاحفظونی اصهارک و امانا
 من حقیقه فهم کان علیه من الله حافظ و من لم یحفظ فیهم تحلی الله عز وجل عنه و من
 تحلی الله منه ملک **سند هفتم فی الخبر عن ابن عباس رضی الله عنه**
 قال العباس قال قال رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم انما الخرج قری قریشا یحدث قاذ
 را و ما سکتوا فاصبح رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم و قد فرق بین عینیه و قال
 لا بدخل قلبی امری بایمان حتی یحبکم الله و لقریشی (یعنی عرض کرد عباس بن جبرئیل
 حضرت رسول صلی الله علیه و آله که ما بیزین مغیریم پس میدیم قریش را که سخن میکنند ما
 بیکدیگر و چون ما و امی نیستند ما که میشوند بدین و خشم و غضب شد حضرت رسول الله علیه
 و آله و برآمد له غضب و بهاد و چشم انحرش میکردان فرموده میزد که داخل میشود
 در دل مردی ایمان تا آنکه در دست او دشمنان به فاشم و از همه خدا را از همه فرست
 و این عجز و عوا و ابن عباس نقل نموده که گفت کما یلقی قریشا و هم یخجلون یقتضون
 حدیثهم مذکور از آن رسول الله صلی الله علیه و آله فقال ما بال اقوام یجحدون فاذا راو

او خال من اصل یعنی قطعوا حدیثهم و اقصا لا بدخل قلبی الا بایمان حتی یحبکم الله و لقریشی
 ان ندخلوا الجنة لیبقا عنی و لا یخوفوا یو عبد المطلب یعنی بایمان که ما مدان و سکتون
 مرین و اباستان تا مکدی کرد سخن بوزند و چون ما را مبداء قطع سخن میکرد بدین
 کرد به بنی رسول الله صلی الله علیه و آله بن فرمود انحرش صلی الله علیه و آله به خاطر
 جمعی میزد که یا یکدیگر و در مکالمه جویه بینند و فرمود که از امل بدست قطع میکند
 کلام خود را بخدا قسم که داخل میشود در دایره ایمان تا آنکه در دست او دشمنان
 در دست من با شما یا بسید و سخی با من باز نماند با اسیر و ایدینا که داخل میشود و بدین
 من و امید دارند بنوع عبد المطلب بر چنین نیست بلکه ایمان بیشتر است و از حد
 میشوند و قصه کتاب حقایق الخلق که از جمله مشاهیر علمای شیعه است نقل نموده که در کتاب
 الصواعق الخضر لابن حجر مخرج ان العباس شکی الی رسول الله صلی الله علیه و آله فالتقوا
 من قریش من تعبد بهم و جوههم و فطهم حله بهم عند لقائهم فغضب صلی الله علیه و آله
 شد بدین امر و حجه و در عرف بن عینیه الی اخر الحدیث المنقول من اخبار (و نیز)
 بنجر شاذ و حدیث سابق معلوم از لفظ در عرف که در حدیث اخرج بان شد و در بعضی روایات
 دست بطنی به فاشم این عرف منسوب است چنانچه در انوار عرف مانعی مشهور و در
 ایشان اظهار شکر است مؤیدان کلام آنکه در خبر طوق قطب علیه السلام که حضرت
 امیر المؤمنین علیه السلام و حق شمع و در جز صلوات الله علیها در عقوبت مدبر و لیدیه
 منقول نموده اند و کتب مناقب بن عنوان واقع است تا در جز و در دم الکلام فی
 حلقه صد که کشف الرعد و مجر الاسد و در العرف الماشی بن عینیه و قال
 بان لما نا اخر حدیثی که عبد الله بن عباس و جابر عبد الله اصحاب نقل نموده اند
 و قال بن الاثیر نهانیه و صفیه صلی الله علیه و آله و سلم که ما بیکه بینما عرف بدین
 ای شلی ما و اغضب بنی لصرع بسا و از **سند هشتم فی الخبر**
 عن سهل بن عبد الله قال قال رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم اخبرنا ان
 من اخبرهم حبه یعنی حضرت رسالتنا صلی الله علیه و آله فرمود و در دست و بدین

أما والله أن كنت حريصا ولكن عليك ليس القضاء مدفع ثم قال وأخذ الله من قلبه ما دخلها
 وجعلها لا يرى من دغامة ما يخرج في الأرض ثم دخل بين يديه عشرين ليلة لم يزل يكره
 الليل والنهار حتى خفنا عليه ففقدنا الحجة خديجة حاصلة من حديثه في كتابها في
 فافع استأنس في جوفه من عبد الله بن الحسن الملقب بالنفس الزكية بأدغام أمانته خرو
 نموده بوجهي إذا ما رجا صاحب خور ودرمانا بوجوه وانهي وجاعته إذا قام
 أما زب و مقبلة بجدد بدد وسجدة مشهوريا بجيشه لكاه داشته بودند که مرده
 ایشان تمامند پس خضر اما جعفر شاق علیه السلام مدد ملاحظه احوال ایشان نمود و
 که اکثر بدها انخسرت بر من افاره بود از اضطراب بحال که جوی از دین رسول الله صلی
 الله علیه و آله مقبلة بر بلیع مبتلا گشته اند بعد از بدایین یعنی اندر مسجد شاهره
 کشته خطاب با آنها نموده فرمودند مرتبه لعنکم الله یا مقبلة لا کفایت لعن خداوند
 بر شما باد ای قبيلة انصاریا این بخود بدان رسول صلی الله علیه و آله نکرده بودید که ما
 او این بخونلوک شود بیعت شما با انتر و دنیا و دین اینطریق بود ما بید خدا قسم
 البیة را غیب بود بر بلیع این خروج و در حص بود بر نصیحت نفس که و خدا این این
 ولیکن اثر نکرد نصیحت من و نیست مرقضار اگر بری بعد از ان برخواست انخسرت و بر
 و داخل نمود در ان پای مبارک و نظر بگردید گرفت و اکثر را و انخسرت
 میبایدند و در من بعد از ان انخسرت اخلاصه خود شدند و بیست شب نمودند
 و همیشه که میگردند و انهمک شب و روز و ذاب و خدا نقل نموده که مرتبه شد بد
 از ان انخسرت از قوع انهم که ما خوف ملاک انخسرت کردیم از انست حدیث خدیجه
 و قال التهنيد الثاني في خاتمة رسالته متكن القوار عند فقد الاحبة والاولاد ما هو
 المراد من التهنيد الباء في الرسالة بكاء بشرف كسبه مولانا وسيدنا ابو عبد الله
 جعفر من محلات اصاق عليه السلام جماعة من بني عمه بن صانهم شده من بغض الاعداء على
 القربة و بناها باسنادنا الشيخ ابو جعفر الطوسي قدس سره و وجه عن الشيخ المقيد محمد
 النعمان والحسين بن عبد الله الغضائري عن الصادق ابو جعفر محمد بن علي بن ابي بصير عن محمد

كتاب فضائل أمير المؤمنين عليه السلام

بكت خل خود راه

الحسين لو لم يدع عن محمد بن الحسن الصفار عن محمد بن الحسن بن علي الخياط عن النعمان بن محمد
 ابو جعفر عن اسحق بن عمار قال قال ابو عبد الله جعفر بن محمد عليه السلام كذا وكذا
 حين حله هو اهل بيته بغيره عما له به الله الزجر الرجوع الى خلفه في وقت انهم
 من اهل بيته اجمعين بعد ذلك قد تفرقت امة اهل بيته من قبل من كان ضابطا
 انفردت بالحق والفضيلة والكثرة والجمع القليل وفي ولقد ما في من ان يخرج
 والقول من سبب مثل ما قال لك لكن حيث الى ما امر الله به وفيه من الصبر
 وحسن العمل حين يقول لبيته حتى انه عليه السلام وعلى ما حبس في سبب
 فانك يا عبيتنا حين يقول في صبرك وذكرك كذا صاحب يقول وحسن قول سبب
 الله عليه السلام حين قال بجزوان في قوله فاقبلوا بمثل ما عوقبه به وفيه من الصبر
 فصرير رسول الله صلى الله عليه وآله و اوليائه حين يقول امر بملك حاد و صبر
 عليها لا تشكك في ذنوبك و ذنوبك و انفاقه للمنفق و حين يقول لا ين اذ صانهم
 مصيبة و ان الله و ان الله اخبروا و انك عليهم صلوات من ربهم و رحمة و انك
 المهندفت و حين يقول انما هو في الصابرين اجزم بغير حارب حين يقول لبيك لا يند
 اصبر ما اصابتك ان ذلك من غير الامور و حين يقول عن قول موسى لموسى
 يا الله و صبر ان الارض لله يومئذ من شاء من عباده و العاقبة للمتقين و حين يقول
 الذين امنوا و عملوا الصالحات و قوا صوابا بالحق و قوا صوابا بالصبر حين يقول و سئل
 بشي من الحزن و الجوع و نقص من الاموال و الايمان و الثمرات و بشر الصابرين و
 يقول و الصابرين و الصابرين و حين يقول و اصبر كما يحكم الله و هو خير من كين و ان
 ذلك من الثمرات كثر و علم اي عني و بن عني ان الله جل جلاله بصر الدنيا و لبيته
 خط و لاشه احب اليه من الصبر المهندفة و مع نصبره مبارك و تعاقب و بنا بغيره الدنيا
 العزة ما عده و ولا ذلك ما كان عذاف و يقنانون و بار و يقنانون و يقنانون و
 عذاف و يقنانون مطلقون غاوت و قافرون و ولا ذلك ما قلنا كذا و كذا و كذا
 و عذاف و يقنانون من الغايات و ولا ذلك ما قلنا عذاف و يقنانون و كذا و كذا و كذا

كتاب فضائل أمير المؤمنين عليه السلام

كتاب فضائل أمير المؤمنين عليه السلام

كتاب فضائل أمير المؤمنين عليه السلام

[illegible]

فيل النصارى مبادان جون
بصورت عيون برص
افند سبب لشكر
من اخذند

حضرت ابوبکر صدیق

بسم الله الرحمن الرحيم

عز وجل قل من فرعون ذم من بني اسرائيل
 من از يومئذ هو رسول الله عليه السلام
 بضعة منكم من بني اسرائيل
 قيل ابن مريم وانا عشتاقه وانا عبد الله
 انما فيه رايك منور كنه في ترجمه معبرين معبد با خدا خود (الى الله
 عليه السلام) قال يومئذ اصحابه عشتاقون له وانا انا ابن اظهرهم ليرسل الله صلى الله عليه
 والوعيد رسول الله صلى الله عليه واله في موضع اخر من هذا الحديث ايضا انه لما
 امرا ولد في رسول الله صلى الله عليه واله وفي جبال الكشي ايضا في حديث طويل ما هو
 الخاضع منه هذه العبارة فقال بين غايته كنه ابن عباس فنحن على رسول الله صلى الله عليه
 واله فقال له لا انا من عليك ممن لو كان منك فلا منه من مثله وامن محمد وامن الله
 وما انت الا حية من ذنح حشاها ظلمت بينه شيئا يفتن لو ما ولا باخس من وجهها الخ وقال
 ابن ابي الحديد في شرحه للشيخ قال قلت لابي عبد الله عليه السلام ما قولك في ان عليا
 منزه بفاطمة عليها السلام لان حاضر المجلس بل فاطمة شرفت به ففاض الحاضر في ذلك
 بعد انكادهم تلك لفظة وسألتني صابا اليه بان اذكر ما عرفت في الغرض وان اوضح ما افترق
 على علي عليه السلام وفاطمة عليها السلام فقلت اننا وانما بها افضل من ان بها لا افضل الاجمع للمناقب
 التي تفاضل الناس بها نحو الفضل والشجاعة ونحو ذلك على فضلها وانها لا افضل
 الا وفع منزل عند الله تعالى كما استقر عليه اي المتأخرين من اصحابنا ان عليا افضل
 وادفع من المسلمين كافة منزلة عند الله تعالى بعد رسول الله صلى الله عليه واله من كونه
 والانا وفاطمة امارة من المسلمين وان كانت سيرة سناء العالمين وبديل على ذلك
 قد ثبت انه احب الخلق الى الله تعالى بحديث الظاهر وفاطمة من الخلق واحب الخلق اليه بحديث
 واعظمهم ثوابا يوم القيمة على ما فتر المحققون من اهل الكلام وان اردوا لا فضل في
 شيئا ففاطمة عليها السلام لان اباها سيد ولد آدم من الاولين والاخرين فليكن في ابا علي
 عليها السلام ولا مكان وان اردوا لا فضل من كان رسول الله صلى الله عليه واله اشهد

مضامین عجیب باغانی

حوا

مكتوباتها جوبان

٤٠٠

شاههاست بخود کار و در سلطان سلمان بن عثمان قلمی نموده اند چون ملاحظه نمود
نموده و خط شریفشان مرقوم را عجم کثیری بود موافق آن توفیق شد بلا زبانه
و منقضا (مدا جوبان کتابه السلطان سلمان لما ارسل يطلبك لاده من شاه طهماسب
او امر الله نصره تا بيند لما هو نوا الي عنده فكتب هذا الكتاب على لسان الشاه جوبان
وذلك سنة ثمان و ستين و ثمان مائة احيانا الله تعاضها ليه الله الرحمن الرحيم الحمد لله الذي
رسوله بالهكود بن الحق يظهر على الدنيا كنهه ولو كره المشركون المحاصرين و سئل
الاخيه العالمين محمد رسول الله و الذين معه ان شاء الله على الكفار ذلك جدا سيدنا و ليس
والاخرين صلوات الله و سلم عليه و سلم و سلم ما دام بين يديهم و لا اعشاء و على سبيل الله
المؤمنين اح اليه ابراهيم و وصيه و اولي المؤمنين بنقل انما وليكم الله و رسوله و الذين
امنوا الذين يهتدون الصلوة و يؤتوا الزكوة و هم و اكون انتم في ذلك لانه و ذكر في اول
الايتنا بارسال العلم و محبوب الله و محبوب نوله و مدد و محبا و مولى من كان النبي و
كانت مكتوبة الاخبار و على انما سببه الشاه فاطمة الزهراء المعصومة و ختمها احمد المدفونة
لغضا على غاصبها سر بريدنا معصوما فاطمة بضعة مني اذ ما فقه اذ في ان الذين
يؤذون الله و رسوله اولئك يلعنهم الله و يلعنهم اللاعنون فيها لها عبرة لذكر الاعيان
و على حجة ما خذ بحجة الكبر في ان الفضل على نساء الانا لما نهد بالنور خضر السقالي
الاسلام و رضى الله عنه و على انما المطهر من ينقل الكتاب الذين صبر ابتلاء و جبه
رهبهم و قاموا الصلوة و انفقوا ما رزقناهم سرا و علانية و يدعون بانحناء التوبة
اولئك هم غيبة الدجيات عدن يدخلونها و من صلح من ابائهم و ازواجهم و ذرياتهم
و الملائكة يدخلون عليهم من كل باب سلام عليكم بما صبرتم غيبة الذا و على الخلق
بكتاب الله و عز النبي صلى الله عليه و سلم الذي قلنا ان الله سبحانه و تعالى انما ينزل
ان في ذلك الايات ما يشا و اولئك نحن انما و اهل البيت شيعةهم لانهم هم في الان
بكتاب الله و الذين امر الرسول بالانسان بهم فباننا اخر ايقون كل فجارنا اننا انور من
الغدر و احسانا شهر من يوم يدور و قد عينا اقرضه القصور القصور و لم يمتدح

عبور

صورت مکتوباتها جوبان

٤٠١

عبور شهاب النبوة و جوبان من جوبان الشرف لا من جوبان الصد و بوقبنا من بوقبنا
الاخر و لا من بوقبنا الاخر و لا من بوقبنا الله في تلك من الذين لا بالعلمي فكم يقين و ايقين
و ايقين الله المتسلسل و باينا انند و كذا عبيد لكل جبار و عبادا مستحقين
تهدد و ما عند الله خيرا لا يرد الا في اخر جوبان الكتاب و كذا ما مومنا سبطا الدار
اصا و حمله فضلا عنده استاذنا و له و اذن و موارف لاربي عبيد و اعدا لاعدائهم
مضانا في الامم على ما حكم من خولت و راحة الله و على ما كوفى به راحة الله و اعدا لاعدائهم
در جوبان عريضة شريفه مکه نوشند ان عبادت الحمد لله الحمد لله على كبره و عبادته
و جعلنا من ذرية النبيين و سلالة الوصيين و الصلوة على من سجد له و سجدت له
امير المؤمنين و ايضا در جوبان عريضة و كذا و على شهادتنا جبارنا جبارنا جبارنا جبارنا
و شاء و رسول و وصيه صلى الله عليه و سلم و عبادنا محمد و عبادنا محمد و عبادنا محمد
و اكراما الطيبين الاطهار و عبادنا الامم العظام و ابائنا العظام و عبادنا العظام
در مكايل ايتان بياستك و لا لا ملابغ و مقصود او و مطلب كبر و استعلاء
نسبت غايبه بجاخرين و ما قبلن اذ ذرية خير ليزيد من المويذات القرية الى القرى في جوبان
استعمال لفظ الاب على الاباء الجيد ما و د في غارة لولنا الحسين صلوات الله عليه
على ما في كتاب مضاجح الزاير و جناح الشافق للشيخ طاهر با الهوى و الهى اباي ابراهيم و انبياء
و اخوة و يعقوب و عيسى و ما قبلن و يعقوب و عيسى و ما قبلن و يعقوب و عيسى و ما قبلن
بعد و ايات و في كتاب الجاسر و ثواب الاعمال للصدوق و كتاب المنجد للشيخ و كتاب العلام
الذين للدين و كتاب حجة الامان للكنية الملم حيلة من اهل الجنة الله خروما ركة و
ملائكة مع نبينا محمد و ابينا ابراهيم و مؤيد من مذكور فوق است ايضا ما رواه الشيخ
الطوسي و بسند الى عيسى عليه السلام قال قلنا في جوفه ليلنا ان البيت اشرف من لبن عذري
ولا اكل من طعامها و عتق من اولادها فان لا تشرب من لبنها و لا تأكل من لحمها فانها
منها انهم و تحقيق المسئلة في كتاب الايمان من الكتب الغريبة و مؤيد من مذكور فوق
ايضا ما ذكره النيسابوري في تفسير قوله تعالى و قال في التوراة انتم اهل البيت

الجل

مكتوباتها جوبان

فما ارى من ذلك مما قال المأمون بن المبرك وقد وقع اليه سبع نمرات برعم انها من لحم
رسول الله صلى الله عليه وآله وقد جلبت له من ذلك ما قالوا له اعطه الجاهل فقد بحثت
عن ذلك كاذبا واعطيت له الجاهل وقد بحثت عن ذلك ما اعطى الله عليه السلام على ما شرع
شتمه وقال هذا ارضه من لحمه رسول الله صلى الله عليه وآله والباقي ليس من لحمه صلى الله
عليه وآله فقال المأمون من اين هذا قال الشرايع التي شرعها الله في الدنيا فخرقت تلك شمرات
وبقيت لا ريب في انهم اعطوا على زعموا الرضا عليه السلام ليركن للنار عليها سبيل فقال المأمون
على ما ليذكرك فلما مثل بين يديه امر بقبض غنقه فقال البكر بماذا قال تصدق عن الشر فقال
دفعه من لحمه رسول الله صلى الله عليه وآله فقلت من لحمه فممكن جدا المأمون في قلبه
عليه السلام ففاه الى صوف سقاء فقاما في الرضا عليه السلام والناموس وما قد كمل عزهم
اربعون سنة فدفن في جانب قبر الشريف فعلم قول علي صلوات الله عليه وآله والرشيد كما بينا
يرون ان ذلك قد وقع في شؤون ملائكة شهود مستفاد ميثود كسبت اكره بغير ذلك
مكاشدا غنقه احراقا من نار مكرودا فشاء الله تعالى (وفي كتاب المجران الله
ظهرت عن الانبياء عليهم السلام خص عن النبي صلى الله عليه وآله كان رسول الله صلى الله
عليه وآله كافا اكل في مسجده في المذبح كان مذبحه لا تحرق النار اذ كان في مسجده
ما لك الله قال كان غنقه مذبح من ما دبل المسوح فيه بد رسول الله صلى الله عليه وآله
عما اردت فاعتل او قتل في النار فخرج سالما نظيفا وانجذبت من دبل صر محاد ليلي
رنتك اذ في ملائكة يا فخرت چون ازاد و فوزه واز من توفيق بلبا سني فيج ايقظت
رنتك اذ في ملائكة يا فخرت چون ازاد و فوزه واز من توفيق بلبا سني فيج ايقظت
منبهت يا فخرت چون ازاد و فوزه واز من توفيق بلبا سني فيج ايقظت
بزييت وبضيت فميرد وفضلها من از كارتا قب خوار و محي وفضايل طه
باستد كورد و انما واقع است من زيبات لم عن ابي عن عمر بن الخطاب قال قال رسول
الله صلى الله عليه وآله انما انما من مذبح او حي الله الى عن امك عن خديجة
وكت لها عاتقا فالتا الله او يجمع بين يديها فانما في جبريل في شهر رمضان ليلة خميس

حکایت خیر و شر

سنة اربع وعشرين سنة من طيب الجنة فقال له بخير كل هذا و قد خدعني الله
فقلت لك حياطة فالتا طه الا و قد ربح ذلك لوطي موفى بتمنائه الى يوم القيمة
حديث مستفاد ميثود كسبت اكره بغير ذلك مكاشدا غنقه احراقا من نار مكرودا
فشاء الله تعالى (وفي كتاب المجران الله) فظهرت عن الانبياء عليهم السلام
خص عن النبي صلى الله عليه وآله كان رسول الله صلى الله عليه وآله كافا اكل في مسجده
في المذبح كان مذبحه لا تحرق النار اذ كان في مسجده ما لك الله قال كان غنقه
مذبح من ما دبل المسوح فيه بد رسول الله صلى الله عليه وآله عما اردت فاعتل او قتل
في النار فخرج سالما نظيفا وانجذبت من دبل صر محاد ليلي رنتك اذ في ملائكة
يا فخرت چون ازاد و فوزه واز من توفيق بلبا سني فيج ايقظت منبهت يا فخرت
چون ازاد و فوزه واز من توفيق بلبا سني فيج ايقظت بزييت وبضيت فميرد وفضلها
من از كارتا قب خوار و محي وفضايل طه باستد كورد و انما واقع است من
زيبات لم عن ابي عن عمر بن الخطاب قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله انما
انما من مذبح او حي الله الى عن امك عن خديجة وكت لها عاتقا فالتا الله او يجمع
بين يديها فانما في جبريل في شهر رمضان ليلة خميس

و سره ابرو

خدا صلی الله علیه و آله کجا است خون گفت تا مگر ترا رسول الله بر فرمود و انحصار نمود
 نبود تو را که بیا شای خون را و تحقیق که کرد استغفار از قبل این خون را از برای تو
 جانی داشت پس میسرید بان بخو علی مکن و چه کند کور و افح جلیل محمد بن علی بن الحنفی
 موسوی بابویه القمی در باب عایشه و مکانیست نواید صناعان و کتاب من لا یحضر
 از عمر بن شمر از جابر از ابی جعفر علیه السلام نیز و این عوده است بیرون لفظ فلا تعدوا بن
 حدیث در کتاب طبیب لایمه نیز واقع است از عیاض بن ابی بوطیه عجمی رسول الله صلی
 الله علیه و آله و اعطانی فی بار و شریعتی نه فقال رسول الله صلی الله علیه و آله ان شری
 قلت یم قال ما اهلك علی ذلک قلت انی کنت یم قال اخذت ما من الاوجاع والاشغاف
 والفقیر الفاقه والله ما مثک لنا امداد و در فقه مکتوب از نه انچه در مرقه
 انکه بکذا خوردن ابی بوطیه از خوردن و حال طبیب بوی مشک از دما ابی بوطیه و
 شدن اثر در فرزند و بی فایدهت عمو مانا و در فقه است و ابی جعفر طبرستان از این
 خبر نیز است تمام میشود و محمد بن اسحق و شیخ خود و در طریقی شایع است که ابو جعفر
 الحدری رضی الله عنه بیامد و خوز از رخسان پیغمبر صلی الله علیه و آله پاک هندی کرد
 و بعد از آن زمان در آن نهاد و پاک بیا شامید باز خورد و بعد از آن پیغمبر صلی الله
 علیه و آله گفت من مرقه می دهمی تقبیه النار گفت هر که خون من بخورد و من سداش
 در زخ بر که کار نکند و این همه را ثوب و مناقب ال و ابی الی برادر نموده (انه للمع
 رسول الله صلی الله علیه و آله ان من انما مضی قطعه کبر خیر علیه السلام و ابی بطنها
 قال صلی الله علیه و آله لو ابلغنا الحمر من عبد ما علی النار) (در کتاب بعد صحاح الاخبار
 ابن بطریق بطریق خود اینهمه را ابراد و ذکر نموده بدقتی خلاصه است و در بیان
 و این عاقبتی قنایا و امثال ما غوثیم به که در غریب مغلالتی کشید که در حدیث اخذ جو
 کفار شکم خور را بعد از شهادت شکافند و خور عقیبه حکم او را در در مان نهاد
 تا بخورد و در حدیث سنک شد پسند از رسول خدا صلی الله علیه و آله از این خبر دارند
 فرمود خور و فستق از آن گرامی تر است که بیه از او را نشن موزد چه خور از اهل عیشت

خواجه

و بعد از آمد و زخ میخواست که خون خور با حنا مندر غلغله شود و از این حدیث مستفاد
 میشود که انچه که نسبت بیا بر بنی فاشتم سها و فقه حدیث و سالک صلی الله علیه و آله که
 از اهل بیت هستند بر جزئیات نیز متفق باشند و چند موافق ظاهر و فقه و صریح اما مراد
 که انحصار حکم نسبت بخور علیه السلام داده شود و الا با عیاض بن ابی جعفر و ابی جعفر
 اهل بیت نبوت باشند بخور و لا کجا و لا کجا و لا کجا و لا کجا و لا کجا و لا کجا و لا کجا و لا کجا
 در حدیث در حدیث تا ما بان لوان غلغله نموده یا مال ابی انرا بدست در حدیث در حدیث
 در حدیث در حدیث خواص و حدیث و حدیث عباسی است که در حدیث بنوی پوسنه سرفه
 و از زیاده ندر و از انشا و موافق حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث
 علیه السلام فرموده اند ما فاما لا مویله لا ماشی که غیر فاشی است تدارک و مقارن شهر
 بر فاشی شوی مویله مویله نمیشوند و چون حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث
 دارند **شعر** در زخم دل و لب و دانه نکاش مندر حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث
 پس کبر شوی نشاء بنی فاشی بعنوان نکاح و فقه میباید نمود و بر حدیث که فاشی
 غیر فاشی نکاح را نمی دزد و در حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث
 و منعه کردن فاشی منوع شد مطلقا چنانچه در حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث
 الرضا علیه السلام که حدیث قرمود علی با اخی فی شانت قال علیه السلام عن المنه فقلت جلد
 نذک محمد بن ابی بطنها علیه السلام علیه السلام علیه السلام علیه السلام علیه السلام علیه السلام علیه السلام
 و حرمتها عام خبر در حدیث منها فقال صدقوا فی الرذائل انما والله منهنه حرام ما منهنه
 لا انهم غلطوا فی جواد حدیث علم یا بنی انما حرمت فی کربنا و فها بیننا ما و لنا
 و حدیث من غیر نا حرم علی شاد و نشا ان یقع بمننا و من غیرنا لاسنا و لنا
 و حرمت علی خبرها و کبرنا و فها و فها الصدقات و حدیث علی غیرنا و فی التبر الحلیه
 بعد از ذکر موافق حدیث اسما ص نالک بر سفیان و الداب من حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث
 صلی الله علیه و آله ثم از در فقه فقال رسول الله صلی الله علیه و آله من مرقه می دهمی نه
 انسه النار و ابی ان حدیث رسول الله صلی الله علیه و آله علیه السلام علیه السلام علیه السلام علیه السلام علیه السلام علیه السلام

احادیث مشکوٰۃ و ترجمه آنها

۴۲۴

هذا الصادق عليه السلام اذا افاض عليكم علمه فامدكم عند الحاجة وكان منه ولدان شريفا
 شهاب و عمر بن بك بن الحسن و نضنا (منه حقا ما جعفر صادق عليه السلام في قوله
 جوز شهاب كنه بكني اهل خور زايعة اذ اذ بجائمتها اذ اشته باسديون كرك
 اسم خدا شهاب و بسم الله الرحمن الرحيم تكويد وقت جماع و هم سدا و قد خور
 بود و و اورد شيطان شريك و معلوم ميشود بجهنم بجهنم اهل البيت و خدا و رفا
 بر مستفاد شد كه محبت اهل بيت نوبت نذا و در حله داده و در منطقه او شيطان
 شريك و اين نه صاحب كتاب جامع الامور و ترجمه و در غرض از كتاب غايه بر و نوبت
 حدیث جعفر الصادق عليه السلام بجهنم اهل البيت لم يندع قالوا و ما لم يندع قال و رد
 و چون اين حدیث منضم بر و ترجمه و محبت خست و لا و نضنا من اهل بيت بود و مرابطه
 ما مقصود من البابين داشت و در نال از باب اراد شد و ما تم بجهنم خود و ما مقصود
 اللحي الله بهر محمد باقر الامام الحكيمة و قلمت ان و حوتی كه نوبت اند بر و جان
 كنه كه قال بن لا شرف في الدنيا و في مذابح جعفر الصادق و لا بجهنم اهل البيت و كذا
 و لا ولد الباقية في الدنيا باني بافع الرجل عازية فلا را از ناياب و ربه في حديث اهل
 البيت لا بجهنم ملاكم و لا لمور اخير الله ابو عبد الله انه نكح عليه او شرف كنه لصر
 بد و نوبت و كنه بجهنم اللام و نفع الكاف اللحية بجهنم لوصح الداس و اصل الجهر الخلف و
 كتابه عن خيلنا لطنه و اخلاط اللثة و عامر طيب الوان و في نهان الاثيرة اصنافه
 حدیث جعفر الصادق عليه السلام بجهنم اهل البيت و در مسكوت قبل هر ابرون لانفلا
 شهبوت و در نه انهي كلامه نهان و نهان في نهان في حدیث الله في نهان نهان
 البيت بجهنم بجهنم بجهنم و العین نهان قبل هو الما بون و نهان نهان نهان
 نهان نهان و ان با و نوبت در بواسته عشر افخرا ابراد نموده عن جعفر صادق عليه السلام
 عن جعفر عليه السلام انه قال سنه عشر صفا من نه جعفر صلى الله عليه و آله لا يجوز ولا يجوز
 الناس بجهنم و لا يقولوا و لا يجوزوا و لا يجوزوا و لا يجوزوا و لا يجوزوا و لا يجوزوا
 و لهم خدا لرحمى قلت بجهنم في نا اما و قال الله شرفه في نال و في خلقه الى قول عليه

و ترجمه احادیث مشکوٰۃ

و لا يجوزوا الناس

و لا يجوزوا

احادیث مشکوٰۃ و ترجمه آنها

۴۲۵

و المنكوح فلا ترضي منهم احدا الا بغيره نفعي بها و بول جليتها بر اذان حدیث سنه
 شد كه حضرت كمي كه ابن عمل قبيح بجهنم و بول بر اذان شد ابراسته نفعي بها و بول جليتها
 منثور و بول جليتها بجهنم شد و بول جليتها بجهنم شد و بول جليتها بجهنم شد
 الالب الفخ و الكسر نوبت بجهنم على عذاف الشان و لا يجوزوا و لا يجوزوا و لا يجوزوا
 احادیث بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم
 بيت فرموده اند بر بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم
 موافق حدیث بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم
 احادیث بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم
 احادیث بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم
 الفقه و باب البياه و طهر ما و بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم
 بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم
 احادیث بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم
 و بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم
 مناسب انهما ما بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم
 از بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم
 علامه و نهان نهان نهان نهان نهان نهان نهان نهان نهان نهان نهان
 و نهان نهان نهان نهان نهان نهان نهان نهان نهان نهان نهان نهان
 و كنه بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم
 عليه السلام و حق بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم
 بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم
 محبوب عن عبدالله بن شاذان قال سمعت ابا عبد الله عليه السلام يقول كانت مرة من الانصاف
 نوبه اهل البيت بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم بجهنم
 از نهان نهان نهان نهان نهان نهان نهان نهان نهان نهان نهان

و لا يجوزوا

قرین و شقیبا المریض... سند هفتم من العبد...

فهرست... در این کتاب...

ان الله خلق آدم من طين كفتة... سند نهم من العبد...

فهرست... در این کتاب...

کتابخانه علمیه

امروز میباید برای او مرگد و آسمانها است مرگد و زمین است حتی منع در مواضع
 و در دنیا بدست که ملائکه میگردد و آسمانها خود از زمین برای طالبان علم و محققان
 و ضابطه ها که کوفی که راضی ندانند بطلب علم بپایانداختن بالهای خود تا نشان بران
 و در دیر و پیر از پوشیدن و منع کردن علم از مستحقین آن پس تحقیق که خدای تعالی
 و تعالی میفرماید بدین سببکه اینجا غیبه که میبویاند آنچه فرستادیم ما و بپایان و را
 مونی میگردد آنکه ما اینجا که بودیم از برای مردم ما آنرا در کتاب که در اینجا غیبت است
 حکما نمایی لغز میکنند بپایان لغز کنندگان و فرمود رسول خدا صلی الله علیه و آله
 ظاهر شود که بعد از ما در میان امت من پس بدینا مرگد غلام خود را پس اگر چه هر یک
 بر او است لغز خدا و فرمود رسول خدا صلی الله علیه و آله که مذهب حکمت را نشو و نما
 اصلش که اگر بدیند خط و رسم کرده خواهند بود بر حکمت منع میکنند و او را فانی که اگر
 کند اهل آنرا از آن علم غایب کرده خواهند بود بر ایشان و بر تو لا و ما است خود بدین
 قرآن عزیز فکر نموده و در معجزات آن و اطاعت آن مواظبان و در شمع نورانی
 احادیث پیغمبر خیرها منسوب بخضر عجل الله تعالی فرجه و بحکم خود از معجزات اخبار
 آنحضرت و کمال نموده تفکر در آن احادیث تحقیق که تصدیق کرد برای بزرگوار
 منع شده در آنچه مذکور شد و تمام آنچه در صفت کردن آن را حجت بود اما آنچه
 را جمع میشود و با آنکه میکند صفت آن بنی است که با دگر را بزرگتر است که در
 بعضی اوقات و اینکه بنی و مذهب کوفی بنی ثواب بعضی طاعتان معبادات را و اگر کسی را
 او در آن مرا که نیست خود اهل و غایب کرد و یوفای و بیایم که در آنرا که نیست
 و صدق خود اهل غم بعید و جبر بلکه باید که مراد خداوند و صدق نماز و خوی
 و اگر آن آنچه برده منست از معجزات لازم دارد و اگر کسی که بر من لازم شد
 و زیارت کن قبر مرا بقدر امکان و حیوان بر سر من گذارد و تراب و سر کبابید
 کرده اما از او حکم کرد که بعد از آنکه مرگدش بپایان و تمام مرگدش پس از
 و اصلاح بنی و آنچه بنی از خلیل و حط و سبب است و بنی و سبب

و سبب بنی و سبب است که هر مونی در آن خود را با بر صفت کرمایان فانی
 نشان بپایان حال بسبب سبب مرابطه بر ذرات و در تاوان و منظور داشته است
 شگفته آنکه ثلث بر سر است و سبب است از این است و سبب است و سبب است
 بعد از آنکه ثلث بر سر است و سبب است از این است و سبب است و سبب است
 همه بدین علل که گفته معانی شد مفید بر منقح صفت خوی نشود و در جمیع
 از وضو است بدین بپایان و سبب است و سبب است و سبب است و سبب است
 و از این سبب است بدان اهل علم که سبب است و سبب است و سبب است و سبب است
 الموفق فی الامور و بعد از آنکه با این سبب است و سبب است و سبب است و سبب است
 و از این سبب است بدان سبب است و سبب است و سبب است و سبب است و سبب است
 اقربا بیشتر و تنوع و تنوع و سبب است و سبب است و سبب است و سبب است
 مدرک مستطور میشود از این سبب است و سبب است و سبب است و سبب است و سبب است
 لا تعبدوا الا الله و با این سبب است و سبب است و سبب است و سبب است و سبب است
 آنکه شرف و این سبب است و سبب است و سبب است و سبب است و سبب است و سبب است
 ناگردد و مبالغه بسیار است چنانچه در حدیث است که در حق خود را بدین
 خطه فی سبب است و سبب است و سبب است و سبب است و سبب است و سبب است
 خدا ایتامی و نا خوشتر از این مذهب است حضرت و سبب است و سبب است و سبب است
 و لا تقولوا ان الله یعرف القلوب و سبب است و سبب است و سبب است و سبب است و سبب است
 که موجب عیب و ملائکه طریقه و ما در این کتاب است که در حدیث است و سبب است
 که کما را که فی سبب است و سبب است و سبب است و سبب است و سبب است و سبب است
 و منع و در هر مکن بدین و سبب است و سبب است و سبب است و سبب است و سبب است
 شرع شریف شد بنی و در سبب است و سبب است و سبب است و سبب است و سبب است
 که حسن و بها ضا کند بعضی سبب است و سبب است و سبب است و سبب است و سبب است

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعلنا من عباده

چنین تمهید کنی که منتهی و محال است که بنای مؤمنین با این صفت و از این جمله خطاب
عنا بالحق و باره نوح نبی صا شد اینه لیس من اقلان اینه علمت صا به بدست که کبر
ناقل نو بدست شاشا بد و وفزنگ منقطع و منقطع است بجهت که او از بیای مؤمن
با محال نیست و کفاد و انصاف صفت کفر و متابعه فجار و مشغول بعل غیر صالح و عمل غیر
نفس عام صالح کند و این موافق قرآن است که عمل غیر صالح بر رفع و توفیق عمل خواند شد بر
منقاد شد از اعتقاد این یا یوید و همراه که مکاره عمو صفت صلاح و سدا و اعتقاد
حق معتقد باشد محبت ایشان بر مؤمنین واجب است و مکاره ایشان از مذمت حق محروم
باشد بتری و دگر از ایشان باید بود و محبت ایشان دو امر و همه ایشان دو عقاید

فصل فی من مکاره از اخبارنا معنی قول الصادق علیه السلام

و معنی المکاره مکاره ای یعنی الله غنه قال حدثنا سعد بن عبد الله قال قال محمد بن الحسن بن
ابن الخطاب عن محمد بن یحیی عن حمزه و محمد بن حمرن قال لا اجمعه عندی و کما الله علیه
فی جماعه من جمله موالیه فبا حمرن بن عین فخصنا فی المکاره و حمرن ساکت فقال
له یو عبد الله علیه ما لک لا شکم یا حمرن فقال یا سیدک آیت علی نفسی ان لا اکلیم
فی مجلس یكون فیه فقال ابو عبد الله علیه السلام فی هذا من ذلک فی الکلام فیکلم فقال حمزه
اشهد ان لا اله الا الله و کذا لا شریک له لم یجد صاحب و لا ولد خارج من احدین
القطب و کذا التشیب و ان الحق القول بین المؤمنین و جبر لا تفویض و ان محمد عبده
و رسوله و سلم بالحد و ذلک الحق اظهر علی الذین کلم و لو کونوا مشرکون و اشهد ان محمد
خوایان البشیر و المورث خوایان و اشهد ان علیا علیه السلام یسیر الناس جمله و ان
مکاره و ان الحسن من مکاره ثم علی بن الحسن ثم محمد بن علی ثم انشأ سیدک من بعده فقال
علیه السلام الزر حرز من قال یا حمرن مکاره یزینک و بین الناس مکاره یا سیدک و ما المکاره
مکاره انتم لثمنه خطیب البیاء فمکاره علی مکاره الامم فهو رند بقی فقال حمرن و ان
کار علویا فاطمیا فقال ابو عبد الله علیه السلام ان کار محمد با علویا فاطمیا (یعنی مکاره)
از حمزه و محمد بن حمرن که گفتند و امر و نزد امام حضرت صادق علیه السلام بود که با جماعه

الحمد لله الذي جعلنا من عباده

از بزرگان و دوستان انحصار و در میان ما بود حمرن بن عین بر مخصوصی یافت با جماعه
خصا بجاه فمله و ضا و منجه فرغیت فرمود و در شبه و ادعا مکاره انحصار علی علیه السلام و منجه
سبح کفن و طاهر است که فخصنا من و ضا و منجه فخصنا من و ضا و منجه فخصنا من و ضا و منجه
یعنی در و شبه و مکاره و مکاره و حمرن ساکت بود پس گفت حمرن از نوعی
علیه السلام چیست ترا که نکام نمکنی ای حمرن گفت ای سید من کار و کرشمه بیستون سه و بیست و
که حرف زدم و در مجلسی که نزد زانجلی بود با شریک فرمود حضرت امام و جمله صادق
بجهت که اذن دارم و از زکام سخن کن و منکام تو بر کمر حمرن شد و در میده اثر
که نیست خدای مکر خدای واحد نماند که نیست از برای او شریکی مکر و زور و نه
فکر و فکر نیست از و و مکر و مکر که هیچ صفتی از برای او ثابت نکند و از حد
یعنی از مشابه بودن صفات مخلوقین و بدست که حق قول بین القول است که لا یجوز
تفویض و این کلام حمرن موافق حدیث زید حضرت ابی عبد الله علیه السلام است که لا یجوز
لا تفویض لکن امر بین امرین و اکثر علماء و محققین در کتب خود مکرر حل آن شده اند
چنانچه سید العلماء و المحققین ثالث المعلقین بر محمد باقر الشیرازی و الحنفی حدیث
و احوال من مکرر در کتاب مناقب آن کعبه با قصه و در حدیث خود حل آن حدیث بعد از
توجه که ملخص آن این است که در افعال عباد و حیوان و اشجار و نباتات با همی که خدای
تعالی با ائمه و حضرت حق سبحانه و تعالی این امور را از اختیار و وسطه عباد و بقدر
کامله خود پرورش دهنده ایشان را سازد و تفویض که جمیع اسباب فعل عباد و حیوان و اشجار و نباتات
فاد و حقیقه را داخل نماید چنانچه مذهب اکثر معتزله است مضافت بلکه تفویض و مو
امر میاد و امر است که علل اسباب اقل با حضرت فاد و نباتات و غیره است او مستبعد
ندش الله سابقه میده المبادی و آنچه با زده عباد و در مینود فعل عباد است بر
خبر نیست که عباد و افعال خود مجبور باشند و هیچ نحو اختیار با ایشان نباشد و تفویض
نیست که جمیع با ایشان باشد و حضرت حق سبحانه و تعالی را و افعال عباد و حیوان و اشجار
سکه مکرر اسباب یا خدا تعالی است آنچه اراده عباد مفعول بدفعند نشانست پس این

و الله اعلم

کلام متخوف فی آثار علی مرتضی

واسطه و امر بین امرین چنانچه اعمال ثبات را بقدره کامله از احوال نشود و نموده و نمرد
 داد که بعنوان حلال برادر منافع شوند و قوه فعلیه امور دیگران بالذات و شرعا لغیر
 کرامت فرموده و کتبیه که بعد از او کشته شد که عباد در ان باب خبر که با او داده ایشان
 متعلق است و نشان از عداوت و اخراج خبر از او شوند و از او خود نیز بهر و مشغول کردند
 در این امر بلا شک مجبور نیستند چنانچه در کلام الهی غرض طایفه اینست که غرض از اینست
 که ما اصابک من حسنه من الله و ما اصابک من مشیه من نفسك و در کتاب تعالیات
 بجهت تائید این کلام ما را ما را المحققین بضمیر الله و التین غیر من الحسن الطوبی قدس الله
 تعالی الله القدوس ای مثل فرموده که او نیز به این عنوان بیان نموده منی الخدایت و از غرض
 بحر رحمت کتاب بخانی را عبد الرزاق لایحه فی از دشمنان نه بعضی بجهت تحقیق مبداء
 فایض شد با اینست که در کوه مراد که از مصنف او است در شتر حل و عقد نظیر
 خبر که در تفویض امر خانی خبر شریعت و در این طلب در رساله مشتمل بر نظم شایسته
 و مؤلف اینست کلام ما را المحققین را قتل نموده است و چون از فقر مذکور مستور
 نمیشود که در قضا و قدر دارد باشد اینست احتیاطی دارد که در باب امر الهی و شریعت
 مصطفوی صلی الله علیه و آله و سلم اینها را در کتاب شریف صله با فتنه باشد و در کتاب
 که در کتاب مرتب نموده که در این کتاب است بر آن نداشت که در باب قضا و قدر را مورد تکیه
 مذکور شده باشد پس با مطلق آن ممکن است زیرا که در امور و شریعت
 احکام که عباد بفعل و ترک آن مأمور شدن اند موافق مصلحت کامله خدای تعالی و غیر
 بعبا مکرده است و انکه داشته است ایشان نیز بلکه اینها را بهر مقدس از هر چه مقرر شدن
 امرها و از امرین تبدیل نموده با آنکه رسول خدایت و احکام مقرر فرموده و لیکن خبر
 با اینست که مجبور باشند عباد و نماز که بدون اختیار از ایشان نایست شود بلکه امر فرمود
 که ما با اختیار خود نماز را بنعل و دریم و نیز بیکر که در راه مقرر عباد و شریعت
 انزال و سلب از آن کتب احکام مقرر نظر نماید و جمیع از این اخبار را و انکه در اینست
 مختصر در این حدیث که بخاطر رسیده و الله اعلم بحقایق الایمان و الیقین و حق تعالی

مر ۲۰

کلام متخوف فی آثار علی مرتضی

عن البیاض

کلام شیخ منبأ بالحق تعالی

بین القولین مؤید اینست که عباد را انکه صورت فرموده و در خبر است بفرموده و در خبر
 بحکم کامل الفاضل شیخ مفیده که در باب امر الهی و شریعت و در امور با اختیار و قضا
 و التفویض موالقول بر مع الحظر عن الله و الله اعلم و مع ما شاق من الاعمال
 و قد قولنا و الله و احکام لا باعنا و الله اعلم و مع ما شاق من الاعمال
 علی انما در مکمل من الله و الله اعلم و مع ما شاق من الاعمال
 با خبر و التفویض الوعد و توبه و الله اعلم و مع ما شاق من الاعمال
 لکن من اکثر ما و وضع شایسته و الله اعلم و مع ما شاق من الاعمال
 بین الخبر و التفویض علی ما بین الله و الله اعلم و مع ما شاق من الاعمال
 که قبول کنند و با باشد بخاطر از ان منزع شد و حق است که در خبر حق است
 احوال الاشیاع باید قبول نماید و خبر که باشد با خبر که امر بین الامرین محکوم به شد
 و خبر نیست پس و طاعت بد ممکن است نقطه و خبر که امر بین الامرین محکوم به شد
 و حالان غیر حکنه که مجبور و منوع نیستند با خبر که امر بین الامرین محکوم به شد
 و از شد که خلق عداوت من بخت و در با بخت و الله اعلم و مع ما شاق من الاعمال
 من نار حکنه ممکن است با خبر که امر بین الامرین محکوم به شد
 در انصاف و رفع توهمات شبهها میشود و الله اعلم و مع ما شاق من الاعمال
 جز از تجمل باشد چنانچه از شد و الله اعلم و مع ما شاق من الاعمال
 مرکب نال نیست پس و الله اعلم و مع ما شاق من الاعمال
 شیطان نکرد و شخص بد را خلق کرد اما بد را او بد نکرد حاصل کلام که در خبر و مع ما شاق من الاعمال
 خبر مضمیه و اینچنین وجه جواب بعنوان گفت الله اعلم و مع ما شاق من الاعمال
 گفت حمران و شهادت میده اینرا که عتیده او و رسول و الله اعلم و مع ما شاق من الاعمال
 کردن مردم و بد حق تا انکه اظهار کنند از غلبه مدبر جمیع ادیان که با خبر باشد
 و مکرده داشته باشند و شرکان و شهادت میده اینرا که عتیده او و رسول و الله اعلم و مع ما شاق من الاعمال
 شهادت میده اینرا که عتیده او و رسول و الله اعلم و مع ما شاق من الاعمال

کلام متخوف فی آثار علی مرتضی

کلام متخوف فی آثار علی مرتضی

عن البیاض

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
 من انما يفتخر بكنهه حسن به نحو مني اميد ان به را كه قال يا فوخ آه من كتم بعضه از سر ما
 مني اميد ان به غل غل خالجه كه عمل فعل يا شد و خبر صالح مفعول او و من انكه با من مخوف انكه
 انكه كنهه غل غل خالجه رفع و تنوين عمل فوخ كنهه است بفتح و از بدش بفتح و خبر غل غل
 فوخ و ما تا تحقيق كه او بفتح و فوخ بفتح و من عصبه انما في و زنده نفي كه كنهه
 تعالى او را از بدش ميچنين است كه از ما به ما شمر باشد و طاعت الهى نكره باشد
 بفتح و ما و تو مكره طاعت الهى كنهه پس تو از ما اهل بيتى بدانكه جمع ميان اينهاست كه هر كس
 شد انش مؤمن از استحقاق تحقق با ولا بطى حق فاطمه عليها السلام بوده باشد و بر غير ان
 حرام محض فضل باشد با احاديث سابقه كه دالت بر منفرد بفتح و به خصوص مكره با
 ائمه معصومين عليها السلام قابل باشند چندان قبل از موت باشد و زمان قبل از چنانچه در جمع
 بين الاحاديث مذكور شد ممكن است نفي ايشان از خود و تنزيه بخوبى كه انحصار فرمود
 موافق چنانچه لازم است كه كنهه طاعت الهى نكند و بترتبه بفتح و منصرف بفتح و عصبه كنهه
 بر صفته بفتح و منصرف باشد و چندانى صفتى باشد و ايشان تفصى دارند بفتح و طاعت
 و فوخ بفتح و رسول الله صلى الله عليه و آله و آله اطهار صلوات الله عليهم اجمعين و كنهه طمع
 اندازنا شده اطهار عليها السلام جميع مؤمنين و ايشان بخواهند بود و انشا الله و انما
 و انك احوال ايشان مفوض بفضل خداست (وقى كتاب صوة الشهاب قوله صلى الله
 عليه و آله من انما يفتخر بكنهه حسن به نحو مني اميد ان به را كه قال يا فوخ آه من كتم بعضه از سر ما
 و دنيا بفتح و بفتح و ان كان شرفا كنهه انما يفتخر بكنهه حسن به نحو مني اميد ان به را كه قال يا فوخ آه من كتم بعضه از سر ما
 اقامه العلم و الادب و جمع الى الاستراخ و زوم الباطنه و وضع عروق الرئيه و صل على النبي
 و العاقبة الوثقه و لم يفتخر بكنهه حسن به نحو مني اميد ان به را كه قال يا فوخ آه من كتم بعضه از سر ما
 خدايى الدنيا فاما في الاخرة فالامر في و فوخ كنهه انما يفتخر بكنهه حسن به نحو مني اميد ان به را كه قال يا فوخ آه من كتم بعضه از سر ما
 لا يفتخر الناس الا باعمال و محبوتون بالانساب و ذكر عنه صلى الله عليه و آله فاطمة ابنته
 لا اغنى عنك من الله شيئا و يا خلفه ابنته خويلد لا اغنى عنك من الله شيئا و قال تعالى
 فلا اتقوا الله يومئذ ولا يبطلون و قال النبي صلى الله عليه و آله ان الله لا يفتخر بكنهه حسن به نحو مني اميد ان به را كه قال يا فوخ آه من كتم بعضه از سر ما

تلاوة في ذكره و في ذكره
 و في ذكره و في ذكره
 و في ذكره و في ذكره

بسم الله الرحمن الرحيم
 من انما يفتخر بكنهه حسن به نحو مني اميد ان به را كه قال يا فوخ آه من كتم بعضه از سر ما
 مني اميد ان به غل غل خالجه كه عمل فعل يا شد و خبر صالح مفعول او و من انكه با من مخوف انكه
 انكه كنهه غل غل خالجه رفع و تنوين عمل فوخ كنهه است بفتح و از بدش بفتح و خبر غل غل
 فوخ و ما تا تحقيق كه او بفتح و فوخ بفتح و من عصبه انما في و زنده نفي كه كنهه
 تعالى او را از بدش ميچنين است كه از ما به ما شمر باشد و طاعت الهى نكره باشد
 بفتح و ما و تو مكره طاعت الهى كنهه پس تو از ما اهل بيتى بدانكه جمع ميان اينهاست كه هر كس
 شد انش مؤمن از استحقاق تحقق با ولا بطى حق فاطمه عليها السلام بوده باشد و بر غير ان
 حرام محض فضل باشد با احاديث سابقه كه دالت بر منفرد بفتح و به خصوص مكره با
 ائمه معصومين عليها السلام قابل باشند چندان قبل از موت باشد و زمان قبل از چنانچه در جمع
 بين الاحاديث مذكور شد ممكن است نفي ايشان از خود و تنزيه بخوبى كه انحصار فرمود
 موافق چنانچه لازم است كه كنهه طاعت الهى نكند و بترتبه بفتح و منصرف بفتح و عصبه كنهه
 بر صفته بفتح و منصرف باشد و چندانى صفتى باشد و ايشان تفصى دارند بفتح و طاعت
 و فوخ بفتح و رسول الله صلى الله عليه و آله و آله اطهار صلوات الله عليهم اجمعين و كنهه طمع
 اندازنا شده اطهار عليها السلام جميع مؤمنين و ايشان بخواهند بود و انشا الله و انما
 و انك احوال ايشان مفوض بفضل خداست (وقى كتاب صوة الشهاب قوله صلى الله
 عليه و آله من انما يفتخر بكنهه حسن به نحو مني اميد ان به را كه قال يا فوخ آه من كتم بعضه از سر ما
 و دنيا بفتح و بفتح و ان كان شرفا كنهه انما يفتخر بكنهه حسن به نحو مني اميد ان به را كه قال يا فوخ آه من كتم بعضه از سر ما
 اقامه العلم و الادب و جمع الى الاستراخ و زوم الباطنه و وضع عروق الرئيه و صل على النبي
 و العاقبة الوثقه و لم يفتخر بكنهه حسن به نحو مني اميد ان به را كه قال يا فوخ آه من كتم بعضه از سر ما
 خدايى الدنيا فاما في الاخرة فالامر في و فوخ كنهه انما يفتخر بكنهه حسن به نحو مني اميد ان به را كه قال يا فوخ آه من كتم بعضه از سر ما
 لا يفتخر الناس الا باعمال و محبوتون بالانساب و ذكر عنه صلى الله عليه و آله فاطمة ابنته
 لا اغنى عنك من الله شيئا و يا خلفه ابنته خويلد لا اغنى عنك من الله شيئا و قال تعالى
 فلا اتقوا الله يومئذ ولا يبطلون و قال النبي صلى الله عليه و آله ان الله لا يفتخر بكنهه حسن به نحو مني اميد ان به را كه قال يا فوخ آه من كتم بعضه از سر ما

تلاوة في ذكره و في ذكره
 و في ذكره و في ذكره
 و في ذكره و في ذكره

۱۰۲

بند آمدند قانع از دستان نه نه در دوزخ باوند اندک اندک در دوزخ خلاص شدند و در
 نفسوانه که به یوم نوح فی صور قافان آقا با مسطور است یعنی و در که در دوزخ
 شود و نفعی نماند پس باید شما که در دوزخ غفلت از قبرها خود به صراط مستقیم
 با پیغمبر خود و در دوزخ و کثرت طبع و غیر این مذکور است که معاذ بن جبل و
 با حشر و مالت بنیاه صلی الله علیه و آله در منزل ابرو با نصای بودند این امر را از انحضرت
 سوال کردند و ما میفرمایید از چیزی پرسید که بزرگترین چیزها است پس در دوزخ
 بگردانند و فرمود که صفت از امت من در دوزخ قیامت حشر کنند و این از مؤمنان
 سازند بعضی بر صور بوزن بکان باشند بعضی بر صور و صباخ و کان و بر منی که در آن
 که ایشان را بر دوزخ میکشند بعضی نایان و بر منی که در دوزخ میکشند
 معاند زبانهای خود را و این بر سبکها ایشان افتاده باشد و در دوزخها ایشان
 میکنند و ملحه را از آن که امانت باشد طایفه دشت پای بریدند باشند و بعضی از
 آتشین و نوح و کرمی و نیت و بونی باشد و از دوزخ و بر خیر ایتها پوشانند و نایان
 از قطران که چسبند باشد پوششها ایشان اما بوزن بکان سخن چنان باشند و خوک
 حرام خوان و نکونان و آن را با خوردن بکان و کوزان جور کنند بکان در حکم
 بکان و کوزان آنها که بعد خود معجب بوده اند و زبان خا نایان که کثرت را این
 مخالف کثرت ایشان بود و در کثرت با بر بکان و بکانند و این بکان از
 نمازان و سعادت کنند بکان بیلان و آنها که من عظیم دارند و اینها و بکان
 و آن بکان خود را و پوشش بکان بیلان و بکان اصل تکرار در دوزخ و نوح فی
 الصور عا لیه التبیان انهاره و هو الحکم التجبر بین و در دوزخ و مین شود در صور
 و است اندک عالم ملکوت و شهادت که عالم ملکوت است و در دوزخ و در دوزخ
 خلاصه کلام بدان که کی برانکند و بر چه خبر حشر کند صاحب قیامت و در دوزخ که
 رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمود که شب معراج اسرافیل علیه السلام را و بگوید در دوزخ
 صور در دوزخ گرفته و شکل شاخ و از آنجا و صراحت میزند بود و چشم در دوزخ

کنند

در تفسیر بیست و یک صوفیاتی

۱۰۱

کنند بود جبریل علیه السلام که چندکستان این صور را در دوزخ و در دوزخ که از آن
 که حشر عالم را از آنکه از این صور را در دوزخ و در دوزخ که از آن
 رسد بدینسان تا ناخبران واقع نشود و جمع آورد که اینها را باید معرکه
 در نفع اول همه خلاص میگردند و در دوزخ میگردند و نفع اول برای آنها
 باشد و دوزخ برای ابتدا آخرت بوسیله حدیث از حضرت رسالت بنیاه صلی الله علیه
 و آله و این کفر که فرمود چون بخواند این کفر را باید دوزخ که صاحب قیامت
 در دوزخ گرفته و کوش فرزند است منظر آنکه مانور شود بدینسان و اینها را در دوزخ
 و صاحب خلاصه المنهج در دوزخ تفسیر که به یوم نوح فی صور قافان آقا با مسطور است
 فی الارض گفته یعنی و بکان دوزخ که در دوزخ و در دوزخ که مشابه شاخ است
 بر سبکها از مول و همیشه آن مر که در آنها باشد از ملکه و هر که در دوزخ است
 و آن را ساز حرمات از رسول صلی الله علیه و آله مر که خدا نایان و خا
 انوار و مین بر دوزخ و بکان فرید و با سرفیل علیه السلام را و از آن که در دوزخ
 در دوزخ عرش کاشته است که فرمایان ای در دوزخ که در دوزخ و دوزخ که بای
 اند صور چه باشد فرمود شاخ است بزرگ و در دوزخ و بکان و اینها را در دوزخ
 عظیم است و در دوزخ که نفع فرزند باشد و این است که در دوزخ که در دوزخ
 نفع صفت است نفع اخبار اول که اسرافیل را فرماید که در دوزخ و در دوزخ
 اسما آنها و دوزخها باشد بر سبکها و کوهها بچین در دوزخ و در دوزخ
 انبای خود بچیند و دوزخ که اصلا فرار نکند و مانند کشته بر دوزخ و بکان و بچین
 که بار سخت بران خورد کفوله نایان و بکان و در دوزخ که در دوزخ و در دوزخ
 به بندگان و نوله و اعاقل و غیره که نایان و بکان و در دوزخ که در دوزخ
 که شبرد فلان را بچیند و بچیند و بچیند و بچیند و بچیند و بچیند و بچیند
 شرب خواره را فرماید که از دوزخ انبایان بچیند و بچیند و بچیند و بچیند
 شما من از فرزند ان بر من و با فغان من فرزند و فرزند و فرزند و فرزند

زند

در تفسیر بیست و یک صوفیاتی

دستهای بختی می تواند و همه مردم تمامه و من می شود و در اینجا است باشد که زمین شک
 شده شوق کرد و در و در و در آسمان نکرد مانند و پست که داشت بهیند پس شکافه
 کرد و دستاوکان فرزند و اقبال ماه گرفته شوند پس با سرفیل علیه السلام فرمایند با
 دیگر در صورت و من در این نقشه صفت باشد که در آسمانها و زمین باشد و دیگر
 جبریل و میکائیل و اسرافیل و عزرائیل حاملان عرش علیه السلام پس بفرمایند علیه السلام
 ندانند که چه کرم اند است کوید همین من و جبریل و میکائیل و اسرافیل و عزرائیل
 و تو که خداوند و مبرق از و صفت و ال و فنا و مجرب و میکائیل و اسرافیل و عزرائیل
 خداست و اینها و حاملان عرش را نیز ندانند که من و تو همه بفرمایند پس اسرافیل را گوید که
 صور را بفرست و تو نیز بفرمایند اسرافیل صور را بفرست و در میان بد خدا نگاه ملک
 المور را گوید که دیگر ندانند است کوید بار خدا با تو عالمی که غریب من که بفرمایند
 نیز خطاب بگو که ما تو را تو نیز بفرمایند اینها نشان بفرست و عزرائیل علیه السلام نیز است
 خدا بفرست پس این ندانند و خداوند که الملك النورته الواحد القهار بعد از آن زمین را
 موارسازد بفرست که اگر بفرستد و در شرق ظاهر باشد و مغرب توان و دنیا نگاه
 بقدرت کامله خود چهل و دوازده بار دنیا را در پیشال نطفه مردان تا از بالا می بین
 و داده کن برانند و همچنانکه نباتات و شجره و خود خالقان از آن امر بفرست و خداوند
 عرش را داند کند و جبریل و میکائیل و اسرافیل علیه السلام بفرمایند و اسرافیل را گوید که صور
 بفرست و در روز اسرافیل صور در و من در حق تعالی فرمان و خدا را و حواس را در اند
 بر و حواسی مومنان که چون نور در خنده باشد و ابدان خود را باند و میزند و کند
 و همچنین ارواح ظلمات که در ابدان خود را باند پس زمین شکافه شود و من در
 زمین بر خیزد و بر پا بر من و خسته ناکرد و این نقشه احیاء است **مذنب** جو
 در باب ضبط مناقب اهل بیت رسول الله صلی الله علیه و آله بقول و بیون حدیث است
 الرجل حبنا اهل البيت غیر من یقین الذین یجسد بها واعظام الله تعالی بکلام
 حریف و ثوابی و بکلام و اعظام الله تعالی و یوم القیمه یقین است که از حضرت رسول صلی الله

علیه السلام که من فرمود و احادیث کتبیه کند و بخاطر بفرستد و در حدیث اهل بیت
 غیر است و جعل مرا را ترغیب که نصیحت کنان در راه خدا و عظام کند و از حدیث
 عوض هر حرفی ثوابی و او را عوض هر حرفی عظام میکند و ایمان تو شود و قیامت
 و استظهار و احیاء او در دنیا مقام مستظهر شدن و اعتماد نمودن باشد و نیز بفرستد
 حدیث و زیارت خلیل بیت اگر کسی غبار نماید از حجه بجان او و حجه بجان او و حجه
 من و اسرافیل که در راه خدا نصیحت کند بفرستد که در راه استظهار و حجه است
 و اعتماد کردن از حدیث است با و علیه السلام بفرستد و در حدیث استظهار و حجه است
 با و اسرافیل که در راه خدا نصیحت کند بفرستد که در راه استظهار و حجه است
 از کتاب کافی در سند متصل بحضرت امام جعفر صادق علیه السلام که حدیث فرمودند که
 یا الله من قبر من دفن ذی و اینها بر او فرموده و زیارت بفرستد و حجه است
 از حضرت امام محمد باقر علیه السلام و امام جعفر صادق که اند و من فرمودند که یا الله
 العظیم لا تنفاه من حبس ذی و اینها بفرستد و در حدیث استظهار و حجه است
 من اندک خبری و نوری غیر موالیه علیه السلام و الملائکه و الناس اجمعین و
 من خل البنا بلا سبب و حرج بلا سبب و حجه و مملو و قال شیخ فاضل
 حسن طریقی محدث بحسن الحرج فی کتابه المستقیم بالکامل الیها فی استغفره و
 علامه اعوانی علیه السلام بفرستد و نوری و اینها بفرستد و در حدیث استظهار و حجه است
 و ما یجوز بنا طلب لاجرب لفرقة الاخلاف من غیر ذی خارج عن غیر سبب
 الفاضل الحنفی القشیری و با چه کتابه المومنین الطالب ذیل و قال شیخ
 ما و صفیه کتابه بفرستد و نوری و اینها بفرستد و در حدیث استظهار و حجه است
 ان علم الذی علیه عظیم المقدار ما لم یطع الا نوارا و کتاب الالهی و جعلنا که شعور و
 لیا و نوارا الی نفعه و تحت حجبی علیه السلام الالهی فی تعلوا انما بکرم و انما
 علی تعلی لا یسأل الی رسول علیه السلام لوجوب توخیم بالاحیاء و الاعظام

در حدیث استظهار و حجه است

صورة جابر بن عبد الله

ناحية وفي العلوم الشرعية كتابا بالهارة من كتاب قواعد الاحكام لشيخنا العلامة جمال
الملذوذ الدين المحي وشيخنا محمد الامام المحقق القوام اعلى الله مقامها وطرفا من الكفا
للامام العلامة الزمخشري وما شئت من تزيين شريفه وموشغل هذا الاوان بقواعد
شيخنا المحقق الشهيد من الله طيفه وان اجزت له حيث شئت في ان يرد على جميع ذلك
بل شئت واحب حفظا عما طامحا قضا على مرعاة الترابط المستبرع عند رباب الدابة والورق
واوصيه ولا يغوى الله سبحانه وخشيته في السر العلن ان تقوى العلية عظم مقامه
فان في التلاسطاب القوي لا اله الا الله والاسماء العظيمة والاصوات القدسية
ولكن من يدعي الاستدراك ونول مولانا الصادق عليه السلام بالاصول السعدية
عليها استحي من الله بقدر قدره منك وخشيته فذلك هو اظا على الالفاظ
والافكار والاكاد من تلوذ القرائن الكريمة ولا سيما سورة التوحيد التي مثلها منه مكانا
فيه مثلا القرائن الناطق بالبرهان على بطلان طالع الجاهل والاثبات من كتاب
الوصف ومكانه فيه فاما استحكك علاقة عالم التوحيد بالبيان فربما ملكه وفهم
الشيخ الجليل ونقو الجليل بالهولاني وثانها جواهرنا في التفسير والقدس في مشي
كتبه وكلها في عن اخبرني وخرج عن ما في عهد سبق لي ووصيه سلفه في
في كتاب المعراط المستقيم نكل بهر ما خلقه ومن يك فاقم فمر به من يجد بهر الماء الزلال
وثانها جواهرنا في صولح الدعوات المصارفة من الاستجابات ومظنة الاجابات
واقعه سبحانه وفي الفضل والطول اليه يرجع الامر كله وكتبه جرج الميرزا الحسين الى الرب
التي محمد بن محمد بدعي باقر الداماد الحكيمة فتم الله له بالتحفة منصف تهرجك الاول
العام ١٢٧٠ من الهجرة المفدنة النبوية سنو لا حامدا صليبا مسلما ينفرد بالحمد لله رب
العالمين والصلوة على رسول الله الطاهر والاخر الا جملة الشائبة لهم شدة التحريم
والثقة بالعزيز العظيم اليه كل شيء في العالمين في السلطان الساطع والبرهان اللامع
والنعم الباقع والمجد النافع والصلوة افضلها على انسان الصادع بالربالة والاشاع
الناصح بالجلالة سيدنا ونبينا محمد صفوة المكرمين وسيد المرسلين ومواليا الاكرمين

٣٨

سبح من صرحه
فه كان مع بآزرك
سبح وهو تهرجك

فيها نشأ

صورة جابر بن عبد الله مؤلف

وسادتنا الاطهر من عنده الاجيبين ومقامه لا فتره ومفاتيح الفضل والرحمة
ومصابيح العلم والحكمة وبمقدون السيد الامير الميرزا محمد باقر القاسم المذاخر العلم
العامل القاض الكامل الراعي السامع الفهامة الفهامة المكرمة افضل الاولاد والورق
واكرم العشائر العقلانيين فتره عن العلية فليد العلية نظاما ناعا والحكمة والورق
والافاضة والحجوة بحقيقة احمد الحكيمة العامة خداه تعالى بانوار فضل ولا اله
وخصه بانوار العلم والعرفان قد قرأ على نول طيفه الثانية وهي فن التوفيق من حكم
الميزان من كتاب الشفاء لشيخنا السالف شريكنا الدارج الفخ الرقيب ابو علي
عبد الله بن سينا رفع الله وجهه واعلى منزله قرأه بحسنة فحضر وتدقق وتحقق
علم بدعي شاردة من النوار والادق صطار ما ولا فانه من الفوائد لا قد استفادها
وان قد اجزت له ان يركب ما اخذ وضبط واختطف النظمين بناء كذا في
كيفا حبيب ثم عزيت حليته لا يكون الا مقلبا اذ ان الله وشيخنا في الله على يد
كتبه وصحيفة ومعلقان ومحققان ومطالعها ومذاكرها على فاذ قد رعت وصح
وعى مقلبا لا نورها موضحا لا سرها شارحا لبقا بق حفيها اذا با عن حقا في حقا
سالكا بمقول المقلبين الى سلكها في مظايرها من مرقوق في الحكمة الحقة واجات
الارهام العامة والماله المذاكر الفاصلة التوادية عن اشراق النعم لما فيها
بوارق شهبها القدسية ولا سيما في شامقات عقلية من اصول الحكمة بحوجه جلاله
مخوضه عقلية النور شدة ارتفاعها عن مادوية الوجود وصدق مرققتها صريته الغش
وبعد منها جزئها افلم الطبيعة كباحت الدم والسرمد وحدث لها الرحلة من بعد
الصرح في الدم والنبع انواع النعم والناخر وفيه اعطاء الاعبارات في الهند
تختلف انواع الحديث في ثلث مقام النوع الثالث وهو الحديث الزمان وثلاثة الجين
الافضل لمولات الجازات وغوامض باحث التوحيد علم الواحد الاحد الحق بكل شيء
في خبر ذلك من غامضا مسائل الحكمة والمامل ان لا يبا في من صولح وعوانة الصا
مان الاجابات ومظان الاجابات وكتبه مولانا جرج الميرزا الحسين الى الرب

٣٨١

سبح من صرحه
فه كان مع بآزرك
سبح وهو تهرجك

بدعي

کوه کمر بسته فریان نوید دست خای توجیه کف واکند: ابوکرزاکف و زبا کند
قطره بازان توغان نزل: پیش کما برود و با حجل: مرغخم شد سخن گفتن است
طرح عشق تو جان سغزل است: مطلبم انشکه جو یا شوم: و ز سخن عشق تو کو یا تو
رونده در این داه سخن المی است: بطول سخن در زلفت از کو غلبت: چو شد و نه
ما ابتدا: ختم نمودیم بنا مر خدا: خامه جوان کو هر مغنه نوشت: هر مرغی زدای
در جان سغزل: کلک من این کو هر مغنه چه سفت: اشرف تالیف تارنج کش
ولما كان ذلك الكتاب من الله فاعلموا ان الله عليم خبير

والصواب مع فقد الكتب قلة الاستبانة كثرة الوثائق
التي بها عوز المأمولة نظم الأبواب جاد
نارنج انما مبدئية مناقب السادة

عند اول الباب

بدانکہ

المجدد راجع كتاب استدلال شده فخرج استاذنا باب بيان قرآن و كتاب التفسير
 الماهما المحقق العسكري عليه صلوة والسلام و كتاب تفسير علي بن ابي حمزة و كتاب
 التفسير للقرن و كتاب التفسير للعباس و كتاب التفسير للثاني و كتاب تفسير مجمع الباس و
 كتاب تفسير جوامع الجامع كلاهما للشيخ ابي علي القاسمي و كتابنا و باب الايات الخافرة
 في فضائل المعزة الخافرة و كتاب كثر جامع الفوائد و كتاب التفسير لكوفي من اصحاب القاسمي
 عليه السلام و كتاب تفسير الامام و تفسير خلاصة التبع لمولانا محسن و مولانا فتح الله النكاحي
 و كتاب الناقبة و كتاب الاماني للشيخ ابراهيم النعنع و كتاب غلام الدين تقي الدين
 مكيابن بخارا لا نوافل مولانا محمد باقر مجلسي و كتاب شرح الكافي لمولانا خلد بن القاسمي
 و كتاب شرح الكافي لمولانا محمد باقر المجلسي و كتاب فتح القلوب لمولانا عبد الله بن محمد
 و كتاب بواب الجنان المشهور لمولانا رفيع الدين محمد الواعظ القزويني و كتاب سر السيرة
 و كتاب صفات النجاة كلاهما للسيد نعمة الله و كتاب الاماني كتاب لوفى لمولانا محمد بن

اشخاص کے اس واسطے نام لکھو

[illegible]

كتاب الحجة بالحجج وكتاب الحجج الدعوات كتاب الطوائف مداهب الطوائف كتاب
اللاهوت على مذهب الفنون وكتاب الحجة من المفاصل وكتاب الاسبوع وكتاب
الافان وكتاب الحجة وكتاب صبا الزائر كلها للسيد علي بن ابي طالب وكتاب
افرنج بنري مضره لفرع لا بر حجة السيد عبد الكريم بن سيد احمد طاب وكتاب
الزمانه لابن قولويه كتاب مجموع وكتاب خبر لاخر من الشيخ ابن تيمية كتاب حجة الامان
الواقعة وحوادث كشف الغم كلاما للكنه في حقه تعالى وسبيل اراد وكتب الميرزا
وكتب لونه من الكتب الغريبة وكتاب قريب لاسناد لعل في باب مؤيد كتاب لينة
المصطفى مشيئة المصطفى للشيخ الطبري ر وشرح ابن ميثم الجرجاني على كتاب الحج
البلاغ المكنون كتاب لاوعين عن الاربعين من الاربعين وملحقاته في فضائل
اعين المؤمنين صلوات الله وسلامه عليه للشيخ منجب الدين صاحب الفهرست الشهير
وكتاب لاوعين للشيخ البهائي رحمه الله وكتاب مجالس المؤمنين وكتاب معانيها
وكتاب احقاف الحق كلها للفاضل فراه وكتاب كثر القوائد وكتاب معجزات المؤمنين
كلها للشيخ الكراحي ورسالة سبابة الاشراف للسيد حسين وحوادث الفقيه
قدس الله سبابة الاشراف وكتاب المناهج الصفوي وكتاب معقل الضافي ر و
النصار كلها لجندي لاخذ لا مبرست احمد رحمه الله وكتاب نفحات اللاهوت
وجوب اللعن على الجنت والطاغوت للمحقق الثاني عبد الاعلى الشيخ علي عبد
خال المشهور بروج الذهب كتاب جليل انساب في تحقيق معنى البدا وكتاب الفبا
وكتاب لا نفا طان وكتاب نقد مشهور الامان وحوادث الفقيه حوائج رجال الكنى وكتاب
دوران الشكر كلها لجندي ثالث المعلمين رحمه الله وكتاب الفرد والذر وكتاب الفضول
وكتاب العيون والحاشي وكتاب الثاني والمنازل الصديقات والباقيات كلها للسيد
المرغص الملقب ببله لجندي رحمه الله وكتاب من النظر في تحقيق العلوي قدس الله
نفسه القدوس وكتاب الهم وكتاب الفوائد وكتاب الاربعين حديثا كلها للسيد
لاول وكتاب الفوائد وكتاب المختلعة كتاب لفرع وكتاب ذكره الفقهاء وكتاب

اصلاح

وقيل
اعلم ان حسين كوردى مؤيد مدبر حرم آية الله العظمى
العلامة ميرزا محمد باقر

الاصلاح وكتاب الحجج الحق وكتاب الصدوق وكتاب شرح التجرید وكتاب كشف اليقين وكتاب
منهاج الكرامة وكتاب جواب المسائل الدينية الاولى للسيد علي كاهن من القلائد وكتاب
الله وكتاب الواضع الاله في المناجاة والامانة للشيخ مقداد صاحب كتاب كثر الفهم
والشرح المشهور على الباب الحاد عشر وكتاب تعليل التجارده حوائج الفقيه ولا مبر
النقري رحمه الله وكتاب كشف الغم في معرفة الائمة للوزير علي بن صبيح الاربابي رحمه
وكتاب خواتم النهار للسيد لار وكتاب دعاه وكتاب عرائج ونظير وكتاب الخاتم وكتاب خاتمة
الحجج المشهور بالدعوات وكتاب فقه القرن كتابها لفقيه الدين ورواية رسالة علم فقه
شهر جبه وكتاب المنازلين شهر اشوب صاحب مقام العلماء كتابا كاملا لانه في وكتاب
صافي الظاهر في كتاب تحفة الابرار كلها للشيخ حسن بن علي خنيزر وموعد صاحب كتاب
الاختجاج وكتاب مجمع البيان رحمه الله تعالى ووجه كتاب تاريخ مدينة الزين
بلد في المحقق محمد باقر وكتاب المغالات المنسوبة في شيخ المحققين الشيخ عبد الله بن احمد
وكتاب كرم مراد لولانا عند الرواق المختص بالقباض رسالة الاعتقاد في العقائد
الكرم مراد وكتاب الكشور للسيد جدد الاملي وكتاب عبد صاحب الاخبار والشيخ
الطريق الاسكندرية وكتاب شرح الارشاد لولانا الزاهد احمد الادريسي رحمه الله
وكتاب شرح المفرد شرح الفقيه وكتاب المسالك وكتاب سكني القوائد كلها للسيد
وكتاب المعالم لولده الشيخ حسن وكتاب خلاصة الرجال لملامة وكتاب رجال الكنى وكتاب
الرجال للنجاشي وكتاب الفهرست للشيخ ابى جعفر الطوسي وكتاب شجرة الصدوق وكتاب
للشيخ منجب الدين ابن اخي الصدوق وكتاب معارف العلماء لابر شهر اشوب وكتاب جامع
وكتاب روضة الكلمة وكتاب الرضة في الفضائل وكتاب المعصيات للشيخ شاذان بن خير
القسي وكتاب روج الذهب للسيد وكتاب الحجج الايمان بالله بسبب صاحب الخلق والمقام
لحفة الشامي كتابا في اخبار من ضللت الاجوار بالهف من ابن ابي التميمي على النسخ في القام
سلم الله كتابا في اخبار الجنان بفضل الله من محمد الفارسي كتاب الادب مكاوم الاخلاق
للشيخ ابى القاسم علي بن احمد الكوفي من القام وكتاب حذيقه المناظر وروضة الخاطر في

خاتمة

[illegible][illegible]

کتابخانه الخاقانی کتاب تاریخ ابن خلدون کتاب الانبیا

خاتمة كتاب الشهادان من كتاب التلخيص

نہر ایجنری و اسٹاف پور میونسپل

نمبر ۲۰۰۰

^{١٣} محمد بن عبد الله بن أبي بكر بن محمد بن علي بن أحمد بن الحسين النخعي البجلي

وَقَفَّ
 افعال صیغ کثوری فراز و فرود و صیغ استیصال کثوری به
 که افعال به یاری صیغه افعالی

کثوری	صیغه	سطر	غلط	صحیح	صیغه	سطر	صحیح
۱	۱۴	۱۳	زوزوز	دزدوز	۹	۱۵	حده
۲	۲۰	۲۲	مطور	مطوره	۲۲	۲۷	فریوند
۳	۳۷	۱۸	بکلر	ککله	۱	۴۹	فرینک
۴	۴۹	۲۱	حفظه	حفظه	۱۲	۴۹	النجیع
۵	۴۹	۱۲	لن	ن	۱۸	۴۹	لکانه
۶	۵۱	۱	منقند	منقند	۱۱	۵۱	اودنم
۷	۵۱	۱۲	مط مذار کله	مط مذار کله	۲۳	۵۲	لست
۸	۵۸	۱۷	ضاغر	ضاغر	۲	۵۴	علها
۹	۵۵	۱۳	زدارم	زدارم	۲۳	۵۷	فالو
۱۰	۵۸	۴	دبر	دبر	۱	۷	الواسع
۱۱	۷۱	۱۸	خودرا	خودزادند	۳	۷۴	فودی
۱۲	۷۲	۲	ومع	ومعک	۳	۷۵	وقال
۱۳	۷۵	۸	ارت	اروت	۱۰۵	۷۸	مومند
۱۴	۸۰	۱۸	فانقواله	فانقواله	۲۲	۸۰	کولاند
۱۵	۸۸	۳	اعلم	انم	۴	۹	شعاعی
۱۶	۹۳	۲۱	او	ازار	۸	۹۳	دقرب
۱۷	۹۳	۱۱	سقط	سقطارینو	۱۵	۹۳	کاستر
۱۸	۹۳	۱۸	باجند	دباچند	۱۷	۱۰۴	خواص
۱۹	۱۰۳	۲	برغرفاشی	برغافاشی	۱۸	۱۰۳	ای
۲۰	۱۷	۱	معلوم	معلوم	۱۱	۱۸	پومع
۲۱	۱۱۵	۳	علیه زاله	صلی علیه زاله	۵	۱۱۹	بذرمون
۲۲	۱۲۱	۱	رسول	رسولاه	۳	۱۲۲	مال
۲۳	۱۲۲	۱۷	مطر	انطر	۴	۱۲۲	مندر
۲۴	۱۳۱	۱۹	علی	عن	۲۳	۱۴۰	دزدیده
۲۵	۱۳۷	۲۲	انقطع	انقطع	۱۱	۱۴۸	دوزه
۲۶	۱۵۱	۱۲	اودد	اودده	۹	۱۴۵	موت
۲۷	۱۵۲	۲	اصطفی	اصطفاء	۱۸	۱۵۵	دو
۲۸	۱۵۷	۲۳	ارایشان	ارایشان	۲	۱۵۹	دور
۲۹	۱۷	۱۱	عظمت	عطمت	۱۷	۱۸۸	کمیده
۳۰	۱۸۷	۱۲	اوسمیک	اوسمیک	۸	۱۸۸	فاشد
۳۱	۲۰۳	۱۷	درا	درا	۱۸	۲۱۰	درا

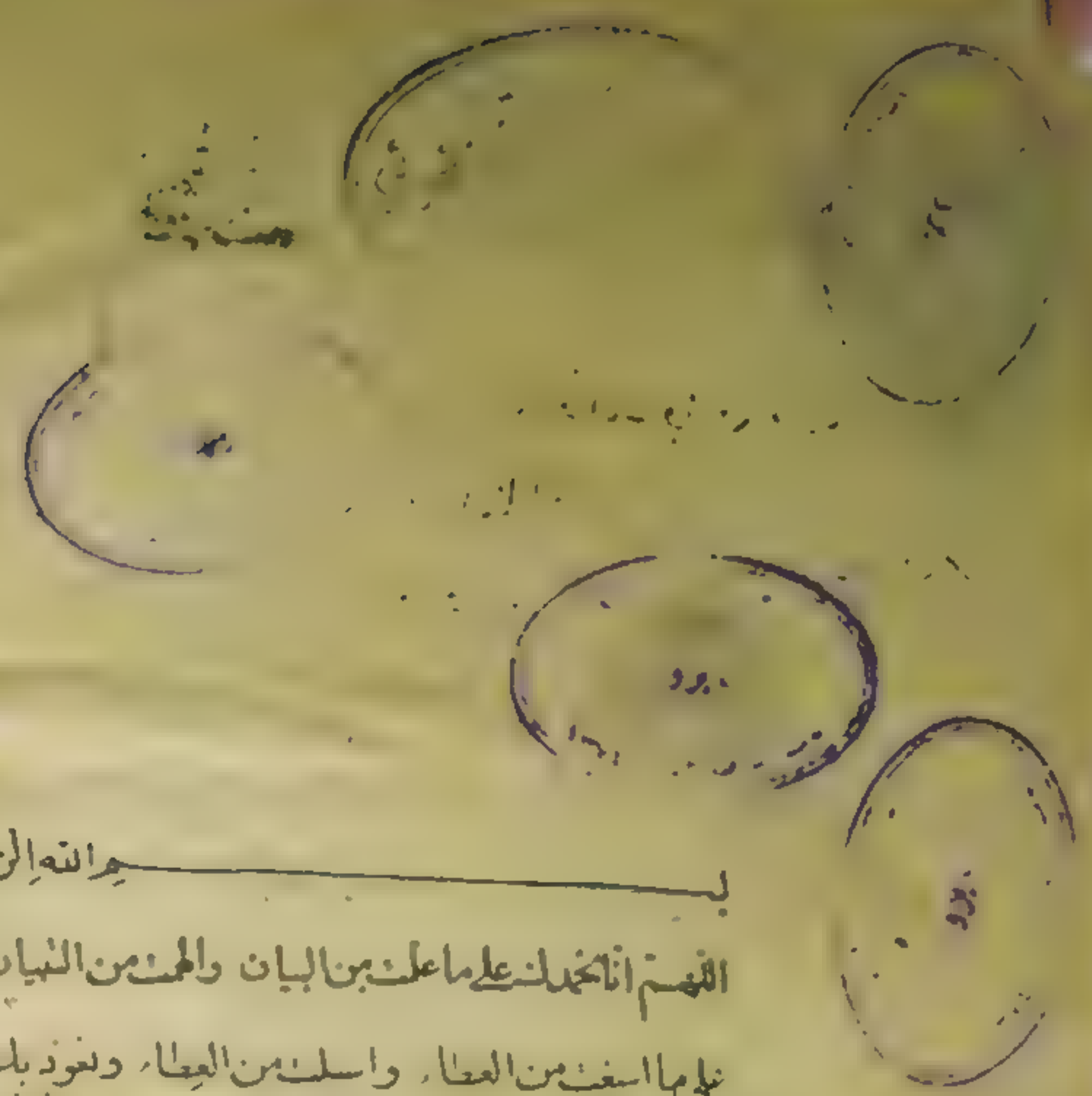

Handwritten notes in the top left corner of the left page, possibly including a date or reference number.

چشمه
مسابقا

چشمه
مسابقا

Handwritten notes in the top right corner of the right page.

بسم الله الرحمن الرحيم
 اللهم اننا نحمدك على ما علمت من البيان والهدى من النيران كما نحمدك
 على ما اسبغت من العطاء واسلت من العطاء ونفوذ بك من شجرة
 اللوز ونقول المذود كما نفوذ بك من معنى اللكن ونفوذ الميكر
 ونكفي بك الانسان باطوار المادح واعضاء المراء ككنا
 نكفي بك الانساب لازداد المادح ومنك الفاعل و
 نتغفر لك من توقي الشهوات الى توقي الشهوات كما نتغفر لك
 من توقي الخطوات الى خطط الخطيات ونسويك منك توفيقا
 ونبدأ الى الرشاد وقلبا مطلقا مع الحق ونسأنا مخلصا بالفضة
 ونظفامون بذا بالجحد وامانة ذابذ عن الزرع وعزيمه فاهين
 و...
 روز

و...
 و...

هو النفس وبعين نذرك ما عرفان القدر وان
 نعدنا بالهداية الى الدارين ونعدنا بالانعام على الاباء
 ونعدنا من القوابه في الروايه ونعدنا من القابله
 في النكاهه حتى نامن حسايد الالسن ونكفي غوائل
 الرخوف فلا نرد من رديانك ولا نيف موت مدمه
 ولا نرهن بنعه ولا نيف ولا نجا الى معدن عن باديه
 اللهم تحق لنا من النيب واليهامه الغيبه ولا يصح
 عن ظلك النايغ ولا جعلنا مضغه للمانع فقد مددنا اليك
 يد المسله وجعلنا بالاستكانه لك والمسك واستر لنا كرمك
 الحمر ومنك الذي عتم بقراعي القلب وبناعه الامل
 ثم بالوسل يحد سيد البشر والنفيع المنفع في المحر الذي
 بلينين واعلمت درجه في بلين ووصفه في كبايك المين قبله
 امصدق القائلين وما ارسلناك الا رحمة للعالمين انه لقول رسول
 ذي قو عند ذي العرش مكن منافع امين اللهم صل عليه واله
 واصحابه الذين ثابوا الدين واجعلنا لمذبيهم وهدىهم شيعين
 و...

كتاب في بيان
الاعجاز في
البيان

وانتقلنا بحجته ومجته اجتمعين انك على كل شيء قدير وبالاجابة جدي
ما بعد فانه جرى به قولنا في الادب الذي ركدت في هذا العصر
 ونجت مصابحه ذكر المقامات التي يبدعها بديع الزمان وعلامته هذا
 رحمه الله وعز الى ابى الفتح الاسكتند نساها والى عيسى بن هشام
 وكلاهما مجهول لا يعرف ونكر لا يعرف فاشار من اشارت حكم
 غم الى ان انشاء مقامات الموفها نلو البديع وان لم يدرك الظالم ناد
 فذاكرت بما قيل فيمن ألف بين كلابن ونظم بها اربابهم واستفك
 هذا المقام الذي يجار فيه الفهم وبقره الوهم وبير غور العقل وتبين
 المرء وبضطر صاحبه الى ان يكون كخاطب بلبل او جالب رجبيل
 وقلماسم مكنا راويل لغيره فلما لم يعف بالافالة ولا اعفى من المقام
 ليت دعونه عليه المصنع وبذلك في طاعة جند المنطوع وانك
 ما اعانيه من فوجيه جامدا وقطة وثوبه ناضبه وهو مياضبه
 خسين مقامه نحوى على جذا القول وهزله وريق اللفظ وجرله
 وذرره وطلع الادب نوادره الى ما ونحها به من الاباب ومحاسن
 ورضه منها من الامثال العزبة والظايف الادبية والافاض الخفية

كتاب في بيان
الاعجاز في
البيان

ما اعانيه من فوجيه جامدا
 وقطة وثوبه ناضبه
 وهو مياضبه

والفتاوى للغوتية والرسائل المبكر والحطاب المحسن والواعظ المبكر
 والاضاحك المماهية مما املت جبهة عن لسانى زيد الشرجي وانش
 روايته الى الحارث بن همام البصري وما ضدت بالاحاض فيه الا
 تشيط فارينه ونكثير زواد طالبيه ولما دعه من الاسعار الاجنبية
 بين قد بين اثبت عليها بنية المقامة اللواتية والخرين فوامين منهم
 خوام المقامة الكرجية وما عدا ذلك فطاري ابو عذرة ومقتضى طلي
 ومن هذا مع اعترافى بان اليديع وحمه الله بياهايات وصاحب اباد
 وان المنقبة بعد لاننا مقامه ولو اوفى بلاقة فداية لا يعرف الا
 فضائه ولا يرى ذلك المسمى الا بالالاه والله القائل **م**
 فلو قيل بكماها بكب سبابة بعد شفت القرفيل للندم ولكن بك في فتح الى بك
 بكماها قفلك الفضل للتقدم وارحوان لا اكون في هذا الذي اوردته
 والمورد الذي نوزده كالباحث عن حقة بظلمة والحادة ما رن الله
 نأجى يا اخر من اعمال الذين مثل سعيهم في الجنى الدنيا وهم يحسبون انهم
 يحسنون صنعا على انى وان اغفر في الفطن المغابي ونفع عني الحنن الحاني
 اكاد اخلص من غم جاهل او ذي غم مجاهل يضع منى لهذا الوضع ويندبها

كتاب في بيان
الاعجاز في
البيان

ما اعانيه من فوجيه جامدا
 وقطة وثوبه ناضبه
 وهو مياضبه

من مناهي الشرع ومن نهي الانبياء بعين الميعول وانتم تطرفون مناهي
نظم هذه المقامات في سلك الافادات وسلكت الموضوعات
الجمادات والجمادات ولم يجمع بين سماعه عن تلك الحكايات
او انتم ردافان في وقت من الاوقات ثم اذا كانت الاعمال بالنيات
وبها انقضاء العقود والدينيات فاني خرج على من اتنا للمحال للنية
للقوية وبما يما فيها التذهب لا الاكاذيب وهل هو في ذلك
الا بمنزلة من استدل عليهم او هذى الى صراط مستقيم
على انني رايت بان احمل الهوى واخلص منه لا على ولا ليا
وبالله اعتمد فيما اعتمد واعتمد مناهيكم واسترشد
الى ما يرشد فما المفرج الا اليه ولا الاستعانة الا به ولا
التوفيق الا منه ولا الموئل الا هو عليه توكلت وليد
بطلان الاول حدث الحادث بن همام قال
لما اتعبت غارب الاغراب وانا في المنزلة
عن الاغراب فوجدت في طوايح الزمن الى منبعا العين
فدخلتها خاوي الوفاض بايدي الانفاض املك بلفظ ولا اجدي

من مناهي الشرع ومن نهي الانبياء بعين الميعول وانتم تطرفون مناهي

مفيدة

مفيدة وطيفة من حرقها مثل العاهم و اجول في حرمها
حول الجاني وادور في مشارج الجاني في مشايخ غرداني
ورؤجاني كبريا خلت له رسلتي وانوح اليه لاجلتي واديا
فرج اذ قد غميت ووردت ردي على جدي حتى اذني خالتي
وهي في فاجحة الاضاف الى ردي حيد مخبر على رجاء
فولت غنة الجمع لاسية مخدة اليرغ فوات في نهرة الحقة مخفا
الحاق عنه افيه الشياحة واه رندا الشياحة وهو اصغر
لواهر له طه وندع الاسباع زواج وعنه وراحا من حيد
رمي حاجة الهالك بالتم والاسهام بالتم ولف ليد لا
من فانه والذوق بعض فرائد سميت بقول حيد في بحار
سفا من احواله ثم السداد في عنوانه الشد له رخصا له ج
في حيد لايه الحاج الى حيد قايه ادم ستم على عتد سمي
مر على عتد وجم من سفا في رقول ولا تسمى على قول سفا
مد لك حيد وجم من سفا في رقول ولا تسمى على قول سفا
عن فريد لايه كبريا وندع الاسباع زواج وعنه وراحا من حيد

من مناهي الشرع ومن نهي الانبياء بعين الميعول وانتم تطرفون مناهي

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the manuscript. The text is written in a cursive style and is partially obscured by the binding of the book.

[illegible]

[illegible][illegible]

لا اشد حجة من لا سند خلت ولا اصغى من لم يمتني
 ولا اخبرني من لم لا يسمع وبعث ولا افرغ يد من
 يفرغ اناني ومن حكم بان ائذ الحزن والنزول حسن
 واذا وب دجمن واذا كود تحمد لا والله بل هو اني المدا
 وزن المنال وينادي في الفعالي جند البغال حتى نام المدا
 ونصف الضاعين والادوم اغيد بعلي واقدر ونسقلي
 واخرج لرد الجرحي واسرخ البك ونسجني وكف حب
 انصاف بضم وني ليس مع غيم ومتي اجي قد بعثت
 ربي خطه خفف والله اول اذ يقول

جزئت من اقلوني ودره جزا مني على ابي
 وكنت لخل كما كان في عروق الكيل اذ
 ولم اخبره وسرا لودي من نومة اخبر من منبه
 وكل من صب عبد في خفا له الا حني غرسه
 اول الله غير ليدني ولا انقروا لا استغنى العبد لا ايدي تقف في جنته
 ولست بالوجه خفا لمن لا يوجب الحق على نفسه

سعي وكم هو يروي سعي
 لا يروي سعي

وزم مدق الكوي خالي اذ بقة لا اذ على نفسه
 وما داني من جند ابني لغني عبي الدن زحيد
 فالحق من استعيا نجر البغلي هذه كاللورد في
 والنس لم يزل وجده لفته لباس من نزع عن نفسه
 ولا يروح الود من ربي اني محتاج الى فليته
 قال الجارات من تمام فليته غيت ما دارت بها ليل الى ان
 عنهم ما ما ارج ارجا والجعلوا الغنا بعد فليته
 الركب لا اغيد الغراب وجعلت اسفرون صول الضول
 وآوتم الوجوه بالظن الجلي الى ان ليل بازده والله يذ بان
 وعلمها نودان ريان فليته انما خالته وصا جارا وني فليته
 فليته كلف ما يلهي رات رات مني واخيه ما يجر لي الجلي
 في كبرى ويلي دجول ستر من ستره فليته واخره لورد
 امثله لني الى ان يجره الخاين ويخد من خاين وكنت
 ميت من منة من الرعي ويوزر ال كبرى فليته وني لا
 كنهه والجلا لونه فالان مدني فليته وني مدني مدني

لا يروي سعي

وهدوا الى السير التي كانهم بعد ما ضلوا وهدوا الى السير التي كانهم بعد ما ضلوا

فیرزا الی خود بخشد سوز و دل

ما بعد من الصادق (ع) يرى بوزن الجدين والمخرج في ذلك
وكيف يرى من يروى عنه العسكري في رواية
قما ترى فيما ذكرنا ترى من ما صنع من رقيق ومن راحل

وكتف بركي من فوقه العسكري خوارى
فما ترى فيما ذكر من مآثرى بعد ما اضع في منزل فقه ومثل حليف

لَهُ قَامَرِي قِيمَادُ كَرَمَاتِي فَتَمَّا أَضْعَفُ مَنَزِلِي وَمَنَزِلِ حَبِيبِ

و فرستادن ما و فی ما اندک و قدرتی فیمیک فعال ایست زند و

الحاشية مذكورة في قوله وذات ف هذا المدة انما مع اخواله من بني عتبة

وَذِي بَيْضَا خَائِبَةٍ وَبَيْضٌ فَعَالٍ حَرِيصٍ أَمِيَّةٌ وَدَعِيمٌ كَسِيمٌ

اتحاد ركن عام الفيه مما وان رجلا من سراه سرور و غدار

فمنها المنفعة والكرامة والرفعة والعلو ما نفعنا من الدنيا

وهذه خرافات انوارهم تمحوا في قلوبهم اولادهم الخيل والنقود

فقد يصح العامد انه ولد في رمضان فوجب المهر في كل سنة

فوقه اعنه الكسوف منه فيه ولامع ملوحه فيه ويا سيمفونه

يا اولي الابصار اني مر هذا الخراب فسلوا من عندكم

فَعَلَّامُ الْغُيُوبِ

فَوَسِّعْنَا لَهُ فَوْجَافًا وَوَضَعْنَا يَدَ الْغَايَةِ

11

ادامر زنی حقش را از ضعیفانه فقش از دست رفیقش

من آثار الفناء كره في الخيال فارد كنف لا تقوى به

و عن جعفر بن محمد الخيمي عن قول الرازي قال لم يمتدح

مناوِخًا وحسن له به وقت فتر عند ذلك الجسر أسفله

في التوسيع جوات الشطط المزدوج شفتين القولم

اس مودنی اسم ما از ی خه از ان اصل السور و حصر لصقم

مستند فقهیها شد غالب مؤلفان از این کتاب در عهد مشروطیت

في ان المدح غرضه ومن دأب من الموالاة حمدهم فهو العريضة

في آخرها المقام العجلاء وشبهه ما حدث في بلادهم

شروع کندی من الجبر الخ اولدی و مسجد جده

سنة حجة في تاريخ العرب في سنة ١٢٠٠

ح ح ع غ ف و م ن د الله خ م ق ر ك ل ج ه ذ

از آنکه ایام مذکور است و با او یک عدد در آن قرار دارد

الامم اذى وصاحبه بعون الله الملك الوهاب

—

من نظري اليه ما كنا زويت الذي روت

ما خلت ان شئت فذكرى ان الحل الذي عني

وانه ما نزل بعين ولا في نزل كنف

والم في نزل من ان ينف بها وما افدت

لم يحسن الاضيق في كل ولا في كنف

بجزءها وجد الى ما جنة كنف في اشهد

ولو يعافى بها كنف جالي ولم اخبر ما جوت

فمنها البعد راو في نزل ان كنف اخبر في كنف

ثم انه وذي عين ومضى واودع في خمر الغضب

المسالك السارية في الخيف

روى البخاري في كتابه في الخيف في نزل الخيف

ونذكر في كتابه في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

من رتبة البس حث في رتبة اوائل واول رتبة حث

وكان في النخل كنف حث في رتبة اوائل واول رتبة حث

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

في نزل الخيف في نزل الخيف في نزل الخيف

من اذا انشا وشي واذا عجز خيرا واذا عجز اخرج وان انشأ

من اذا هب ومي اخترع جرج وان بك سبه فقال له ناظر الى

الصفات فقال له انك قرت محالك وقررت جدا لك واذا انشأت

قررت خيرا واذا عجز عجزا ليري عجا فقال له يا هذا ان

وقر من اسم ينف للفضال فخلص من الداء الفضال وانشأ

فليس ينف الا مخرجي فلم ينف بالاشتهان فلا يقرض عرضك

ولا يقرض عن نصاخذ الناجع فقال كل انري عجزت

فوجدت وتبين لي اني عن ضيقه فبدا يحكم بعد ما انشأ

فبينه ولقد قد تبيته فقال اجدتم ذروة في حقتي لا

تخرجتني فاما بفضله الغنى ومحبته المنة فبدا في

والا انشأ الزينة فبدا الخواص ان يمانية فاقبل عن الكفر

والا انشأ ان اذ الى هذا الوالي والفرح جاني الى حال

والا انشأ من يوم اودى في يدي بسجدة ان سجدت مع

فلا انشأ خادى بعد اذ اذى امنته من ارجى حادى وادى

لما بدو زواى وزواى من اوفاده وراح وعدا لافا وادى

فما انشأ منه في المراج الى المراج على كاهل المراج وادى

فما انشأ من اذ اودى من اذى لا اجمع من اذى وادى من اذى

وادى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى

وادى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى

وادى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى

وادى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى

وادى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى

وادى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى

وادى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى

وادى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى

وادى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى

وادى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى

وادى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى

وادى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى من اذى

وترى السباع توشمها الذي الضباع المستخفنة
والذين لا تأم لولا شومها لم تبت سبيته
مولوا سفام كساب الاخوان فيها منقبته
ثم ان حدة نعى الى الوالى فملاها باللاى وسامه ان
الى انشائه وبلد نول دون انشائه فاجتته الجب وضيقة
نمل نولاه الجاهل الراوى وكنف عرفت عود سبره
من السباع ثمرة وكنف انته عن عودته قبل السارة
فاذكى الى ثامان خفيه ان لا اجردا بعضه من ثوبه فلما
خرج بطول الخرج وقصر فارتا بالفلج سيقه فاجتاه
البرغاه والاهجالة على رقب الولاه فاعرج من ستمه واسد
نمرته جوب السداد مع المبره اجت الى من المبره
لان الولاه نمرته ونبهه يا لها من مبره
وما فيه من نزل الضنيع ولا من ستمه
ولا خذ عنك لوتج البراب ولا تات امر الاداما
وكس جالم سرة جلته واذركه لربع

المقصد السابعة

المقصد السابعة وتسمى الرقعية
جلى الجار من هتام قال ريف السجود من روقيد
دور سب وعبد وكشف الرجلة عن سكر المدة
او اسعد سهاوم الرسة فلما اطل البعد بعرضه نقله
واحت خله ورجله انبت السه في لس الحيد و
مع من الحيد من النام جمع المجلع واسطم واخذ الرحام
بالسفر طلع سخر 2 من سحر محو المقتل وقد اعطيه
المخاض وسفاد العجزك لسفاده دف دفه منها فب
وحى لجنه خاف فلما برغ من ربي له حال خمة في
فانزله رفايا فد كس من الوان الاجتاع في وان الفراغ
فانزلهم عجزه الجوزون وامرهابان يوشم الرنوز من السه
لده الف وروه من لدنه فياخ الى العذرا المقرب رقيه
عواصجت موقدا واجاع ووجع ووجع ووجع ووجع
وجع من لاجون ول الى لافلان انجر من الجور والضلع اعلى
نكس خلى ما زجر وانجى او يجر وكم اخضر في ناو را حفر في
نكس خلى ما زجر وانجى او يجر وكم اخضر في ناو را حفر في

الطهي فالتدبير لم يتجرب في الجفالي فلو ان انبأ في غدا في اعدا الي

فما خسرنا ام الى الابد وال ولا جردنا د الى على منجى اذلال

فما خسرنا ام الى الابد وال ولا جردنا د الى على منجى اذلال

فما خسرنا ام الى الابد وال ولا جردنا د الى على منجى اذلال

فما خسرنا ام الى الابد وال ولا جردنا د الى على منجى اذلال

فما خسرنا ام الى الابد وال ولا جردنا د الى على منجى اذلال

فما خسرنا ام الى الابد وال ولا جردنا د الى على منجى اذلال

فما خسرنا ام الى الابد وال ولا جردنا د الى على منجى اذلال

اذل

الطهي

الطهي

الطهي

الطهي

الطهي

الطهي

اشي

الطهي

الطهي

الطهي

الطهي

الطهي

الطهي

فما خسرنا ام الى الابد وال ولا جردنا د الى على منجى اذلال

فما خسرنا ام الى الابد وال ولا جردنا د الى على منجى اذلال

فما خسرنا ام الى الابد وال ولا جردنا د الى على منجى اذلال

فما خسرنا ام الى الابد وال ولا جردنا د الى على منجى اذلال

فما خسرنا ام الى الابد وال ولا جردنا د الى على منجى اذلال

فما خسرنا ام الى الابد وال ولا جردنا د الى على منجى اذلال

فما خسرنا ام الى الابد وال ولا جردنا د الى على منجى اذلال

فما خسرنا ام الى الابد وال ولا جردنا د الى على منجى اذلال

اشي

الطهي

الطهي

الطهي

الطهي

الطهي

الطهي

الطهي

اشي

الطهي

الطهي

الطهي

الطهي

الطهي

الطهي

الطهي

اشي

الطهي

الطهي

الطهي

الطهي

الطهي

الطهي

الطهي

الطهي

فراستاد من معرفته حسنة محبتي وآثره واجد محبتي واشته به
 الى قربي قيس لي روي وعزفاني ولي لا قوة زغباني ولا حق
 وسري بمسامته وظلي امامه والجزالة الاله والبرقيف
 الذي لا تخفي عليه خافي فلما استجسست كسيتي واجترته عجا
 مكنتي قال يا حارت ابعنا اليك فليد ليس الا العوز فقاوت
 لا تخذ استبحوز ثم فبح كبر منته ورا انا منته فاذ اجد
 يقديك انما العزوان فانهم سبلا لمة بصيرة وعجبت من
 بشاره ولم ينفذ فارة ولا طاعة غني اخبرنا رجة سألته ما ذكرك
 الى التبا مع سترك في المعامى وجوزك امري وانما لك في المرامي
 فطاهر للكنة وساعل بالفتنة حتى اذا فقت وصره نارت
 زهرة وقال ولما بعدى البرز وهو انا واري عن الزمان في الجار
 بقام حتى في الاخرى ولا عزوان في الجار ولا عزوان في الجار
 من قال لي امض الى المخبذ فابى لقول بزود العرف وبعي الكف
 وسبق البيرة ونظر الضميمة وسيد الله ونفوس المعبد
 ولست ربي العرف ربح العرف في البوق ناعم سجن حسنة

اشته فاش

دودي

اللامر دود راوي له اليك شوك افرا الى الاكل لبعده
 الصن صمد العقب واليه البحر ويدونه العقب لبرص
 فان فمضت فما امر لا ذرا عند العزوة فها الى انه فصد اغدغ
 ودخالي المخرج ولا نظيت انه سحر من البرنور في استعدا الله
 والقول في غدت بالمتهم في افر من زنج العسر وحده
 الحوز وحلاو السخ والسنة واخلاق سبقت من فخره
 غصنا واوعيت في امة صفت وكس من شمس الى اوج
 الى سماء القام **سرك الشا منته**
 اخذ الجار من تمام فان راك من صاحب الزمان القديم
 حصان الى وفي معة النفي زاجه من ودهم والاخر
 فصب الثاب من السخ ائد الله فاض كما اتدبه المبدع
 كك من موكه سيف القياس خذ صبور على الكفة
 خذ جسدك لنهد وزود طوارح المنفذ وحده في نور
 من الزود دار عجل وعشان وحده سنان في عين
 ديم بلا انت بلذغ من نصيب من زود في الضمان وحده

ود

الام

مير

مير

مير

مير

فقد عني اول الفستق
 في الامم الحقة
 في الامم الحقة

وَلَسْتُ وَلَكِنْ مِنْ غَرَجِيَا فِي رَاجِحَةِ خُدْعَةٍ خَبَاهُ طَلْعُهُ
مُطَوَّرُهُ عَلَى الْمُنْبَعَةِ مَقْرَأَةٍ فِي الضَّرِّ وَالشُّعْبَةِ إِذَا وَضِعَتْ
وَصَلَتْ وَمَتَّى فَصَلَّاهَا عَنْكَ الْفَصْلُ وَطَالَ مَا خَدَمْتُكَ فَجَمَلَتْ
وَرَزَمَاجَتُكَ عَلَيْكَ فَأَلَمْتُ وَمَلَمْتُ وَأَنْ هَذَا الْفَتَى اسْمُهَا
لِفَرْضٍ فَأَخْدَمْتُهُ إِنَّمَا هِيَ بِلَا عَرُوضٍ عَلَيَّ أَنْ تَحْتَمِيَ لِقَعْمَهَا وَلَا تَنْدَفَعُهَا
إِلَّا أَنْ تَبْعَهَا فَادْخُلْ فِيهَا مَتَابَعَةً وَاجْطَالِهَا اسْتِمَاعَةً مَرْمَعَةً
وَقَدْ أَقْضَاهَا وَيَذَلُّ عَنْهَا فِيمَا لَا أَرْضَاهَا فَقَالَ الْحَدِيثُ
وَمَا يَفْعَلُ أَمَّا السَّخِخُ فَأَصْدَقُ مِنَ الْيَطَا يَفْطِرُ عَنْ خَطَا وَفَدْرَهْنَةُ
أَزْسُ مَا أَوْفَقَهُ مَمْلُوكًا إِلَى مَنَاسِكَ الْبَطْرِ مِنْ مُنْشَأِهَا إِلَى الْفَنَنِ
لِقَامٍ مِنَ الْبَرِّ وَالسَّخِخُ نَقَارٌ مِنْ حَلَّةٍ سَوَادٍ الْبَطْرِ نَقَارٌ مِنَ الْخَلَّةِ
وَلَقِيَ الْأَسْخِخُ وَبَغْدِي الْأَسْبَانُ وَبِحَامِي اللَّبْسَانُ أَنْ سَوَّجَادَ
أَوْ سَمِ الْجَادَ وَأَذْ أَرُودَ وَهَذَا الرَّادُ وَمَتَّى اسْتَرِيدَ زَادَ الْأَسْمَرُ
سَمْفَعٌ وَقَدْ مَا بَلَخَ الْأَمَشِيخُ يَسْخُو بِمَوْجِدِهِ وَيَسْمُو عَنْدَ حَوْزِهِ
مَعَ فَرِيضَةٍ وَأَنْ كَمْ نَكْرُ مِنْ طَبْنَةٍ وَتَسْمَعُ بِرَبِّهِ وَأَنْ لَمْ يَرْخَعْ فِي
الْمَسِيَّةِ فَقَالَ إِنَّمَا الْفَضِيحُ إِنَّمَا أَرَيْنَا وَالْأَمْسَانُ فَالْمَسْدُ الْعَالَمُ

الطبعة الثالثة
مراجعة
فانق الخ و اجمال
منسوخ

الطبعة الخامسة
للعبد المذنب
محمد بن عبد الله

محمدا از نفس کلاک مرکا و کبر
ادب سبک کار و صبر

دول

ابناء في ابره لا زفوا طاراً عيناها ايلي وسور ما
فالخرمت مدي على خجها مدي لما حدث مقول هب

فاحرمك مني على خيرا مني لما حدثت معك

هم را نسخ از کتابهای بارشها از رای مأوودها

لقد اصابته نوبة مما يها اذ فيه بعد از حمد ها

وَأَعْيَانُ مَسْجِدٍ قَدِيدٍ وَهَيْلٌ بِهَيْلٍ سَبِيحَةٍ تَرْتَدُّ

فانتم هذا السرح عوز منكني واذا لم لم ينفذ

فَضَحِيَ الشَّعْبُ وَقَالَ لَهُ تَغْزِي ثَمُودَ فَيَا الشَّعْبَ

عن جرهم ومنه من النار كس خفف من

الایام لم یزنی مهر به نامیده اندی (عنا
ایضا) و از این روایت نیز معلوم می شود که مهر

کتاب رسد مخبران مرعاهند و خدا

خبر حالته ضرا و لیس و عزه و ضیا

يُرْمَىٰ فَإِنَّ تَحِيَّةً فِي السَّاعَةِ هُوَ أَنَا

مَنْ مَنَّا وَدِينَا غَدَا فِي يَدَيْ تَرْخَنَّا

1000

في فصل العا
اجبت المس

لَوْ سَأَلَ عَمَّاسِي
وَلَا لَصَدِّقِي

وختیجا

لا هـ ر ت ط ي
١٣١٤٤

... ..

ولا يبعثني الى قبري فيه اتبعني لبعثي حيا
فهذه قصتي وقصته فارتبطا لنا وبنينا لنا

فما دعي القاضى قصته بما ديسر حيا صحتها وحضرتها
ابزلهما ذنبا من تحت مصلاه وقال لقطعه ان يحصاها
فيلقى الشخ ذنبا من تحت واستخلصه عن وجه الجذلة
وقال للحدث نصفه الى سهم مبرتي وسمكك الى عرش انزقي
ولست عن الحق اميل فقم وخذ المنيل فبما الحدث لما حدث

اكتنات ونم له القاضى ومهج اسفد في الديار الماضي
الا انه خبر بالفتى ونبأ له بذنبا ربح بهالة وقال لها
اخبيا المتاملات واذرا المتخاضات ولا تحضرنى في المحاكم
فما عندي كثر القرامان فمخاضا من عنده فرجن برقة منجني
والقاضى ما لم يرضه مذبح حرة ولا تنجل كمنه مذبح جلد
حتى اذا افاق عن عشيته اقبل على حاشيته وقال قد اسرب
جنتي وناني جذري انما جاحدا هيا لاختصار ادعائك
السبل الى سبورها واستعاطى سبورها فقال له لجرى رزقته

قلب

هذا الكتاب من كتب

وساره حمزة انه لم استخرج خنتها الا بما نقفاها عونا
ترجعها اليه فلما من لا من يد قال لها اجد قاني من ذكها
ولكنها الامان من سبعة مكر كما انتم الحدث وانسفال
واقدم الشخ وقال سعي

انا الشرحي وهذا ولدي واليلى في الخير من الامد
وما بعدت يده ولما بدى في ابره يوما ولدى في
وانما الدمير المني المقتدى مال ما جنة عذوبة
كل ذى الراجد عذب المورود وكل جنة الكف مغرور

بكل فن كل مقصد الجدة ان اخذى الامد
لجلب الرشح الى الجوط الصدى وسفد الفم عيسى
والنوت من بعد لنا بامر جديان في الفاجي اليوم فاجابته
فقال له القاضى لله ذك فما اعزت لغيرك فلو اياك لولا
خديع فند واني كذا من المنذر من عبيدك من اخذ رزق
بعد ما الجاحكس وثق منقوه المني كس من فكل منضرب
ولا كثر وان شمع الفم فعا هذه الشخ عبي اتباع مشورته

هذا الكتاب من كتب
هذا الكتاب من كتب
هذا الكتاب من كتب

هذا الكتاب من كتب

هذا الكتاب من كتب

هذا الكتاب من كتب

هذا الكتاب من كتب

والا زنا من نساء وورثه وقيل عن جفنه والجزع من خنثيه
قال الجرب من مقام فلم اراحت منها في تصاريق الانفار ولا دار

مسلما تصاريف الانفار المقام **سورة التاسعة**

جذب الجارب من مقام قال طياني مخرج السباب وقوى الكباب

الى ان خث ما من فرغائه وغاية اخوض الغيار لا خشي ثم

واقيس الخطار بكي اذرك الارطار وكنيت بقتل من افواه

البطن وقيل من دجاي الحكة انه نزل الارب اذ دخل بيت

ان تستمك قاضيه وسيتنقص مرضه لئلا يهزم عند الخصام

وامن في القرية خوز الجكام فاحذت هذا الادب مامسا

وجعلت المصالح زما فما دخت ماربنة ولا دلفت بغيره الا وانه

ككسها امتزاج الما با براج ولعوت بعنايته لقوى الاجساد

بالا زواج فيه انا عند جاكرا الحاشية برة في عيشته

بعرنة ودا بخير من الجار وند لفضه على ذوى الفاقاب

اذ اخرج من غيرة بعنايه امراه مضطربة قد تزلزلت افاقه في

واذا ام به الراضى الى امرا من كرم خروجه واظهر ازمه ارب

خو اياه وغومته منسج الصوز وسينمخ لقوى جفني فغابوش

وسى ونرجح رلى يوز كان في اذ حطيت به المجذ وارباب

الحذ كسهم وركسهم وارب وذلهم وذلهم واجمع نه

ع مدته جفنه لا نجاب مرغ ذى حرقه فقطر القدر

لجنى وجنى ان جبهه الخدعة ندادى في فشم من رغبه

انه وقى رجه واذ عى انه ب ما يحم ذره الى ذره فتمها بذره

فوعه الى حرقه بحاكه وروحه قد اختار جاكه فتمها بحاكه

مر كسهم وادجنى عن ناسى ونقضى الى كسره وجضنه حاشره

وحذنه قبعة خيمة وانفسه شجعه نومه وسند جفنه من

الذى يوزى وانا اب ورتى فارج بعقة في شوق الهضم وتلف شمشد

والنظم الى رزق من نزه والغوب الى عشرة قد سار فيهم

وتد رضى من من اجه قد له وهذا لا ينجى عده من لا

بعد برؤس فنهض لاك بر لفت عك وجنى كمره بر بشت دعم

رحنا عنه قد زمت كسره ما حمر في اذ رضى من ندادى منه

سبالة ثمة خلاه وكال ارب من ربه شعبة ولا روى

من الطوى دقة دقة اليد والخصرة لذلك النعم
 نعم تعدد العناء والنجاة بما اراكم الله فاقبل الكفاية عليه وقال
 وعيت قد وعيت نصيب غزلك فزمن عن نفسك والاكشف عن ليلتك
 وادبر عنك فاطرقا طرانا لا يغوان ثم شمر للجز العوان وقال
 انمى جاني فانه عجت لثجك من شرجه ونجيب
 انا امرؤ ليل في حباصه عت لا في حماره ريب
 بزوخ دارك لى ولدت بها والاهل عشان حبس
 وسقى الذر والسم في العلم طلاء وجندا الجلب
 وراى من سحر الكلام الذي منه تصاع العرق
 غوص في حيا السان فاخار اللآلى منها وانجيب
 واجتلى الساج الجنى من العوان غمرى للعود مجتلب
 واخذ النطق فاذ اما جفته قليلا نه ذهب
 وكن من قبل امري سنا الادب المفتى واجلب
 ونمى على الخمر حريف مرساكس فها ريب
 وطالما ذقت الصلابة الى رعي فلم ارض كل من ريب

واليوم من تغل الرجاء الكدى في سوره الخادب
 لا عجز انما نصان ولا زفت فيهم ان لا سبب
 كانهم في عراصهم جفت غدا من منها وحبس
 بحارتي لما منبت به من السالى وجهها عجب
 وضاق ذنبي لغيره ان يدى وساورني النوم والكرب
 وقادني لغيري المليم الى ملك ما سببته الحب
 فبفت حى لم تنق في سبب ولا ما لي ليد العجب
 واذا حى انكس الفتي تجل من من دونه العجب
 سم صوت المساعى عن سبب حنا فاذ امضى السع
 لم ارا احمارها عرضا اجول في سعه واضرب
 فجيت به والقرى رمة والبوس غزى والفتك ملبس
 وما خاورنا ذعبت به حبة الرضى فيجوز العجب
 قد ركن عظمها نوتها انى بالهم كتاب
 او انى اذ عرمت خطتها رخرت قولى السبح الارب
 فالذى سار البرق الى كفته نسجتها العجب

وساع العجب

مضى

فبفت

مضى

دکامدی مذکور خطی الانراضی المزاج والکلب

فمن فكر فيهم القلائد لا يفي وسعهم المذموم للتعجب

وهذه الحرفه المشار اليها كانت تجرى بها واجلست

وَأَنْزَلَ الرُّجْبِيَّ كَمَا أَرَدْتَ لَهَا دِلَّالًا وَأَوْجِبَتْهُ الْخُتْمُ

قَالَ فَلَمَّا أَخْرَجَهُمْ مَابِشَادُهُ وَابْنُ إِسْرَافِيلَ عَظْفُ الْقَافِي

الفتاة بعد أن شفيت الامام وقال انما به ورسيد عند جميع الخدم

وَأُولَئِكَ أَجْرُكَ اللَّهُ مَوْلَاكَ فَاتَّخِذْ إِلَى الدُّنْيَا حَسْبًا وَإِلَى الْآخِرَةِ حَسْبًا عَظِيمًا

وَالْحَالُ يَقْتَضِي جِدْوَافَ الْكَلَامِ تَوَاتُفًا مِّنَ الْمَدَامِ وَهَاهُنَا يُؤَدِّعُ

لِيَاْتِ نَصْرٌ وَصَّيْحَةٌ عَنِ الْمُجْنَحِ وَمِنْ مَقْصِدِ الْوَلِيِّ وَالْمَقْصِدُ الْمَقْصُودُ

وَأَعْيُنُ الْمَقْدَرِ مِائَتَةٌ وَخَمْسُ مِائَةٍ وَكُنْزُ الْفَرَقِ لَا

ويعاذا الفوج، لجمعة عباده، فارجمي الى خبذرك، وانه ذركي يا عبذرك

وَمِنْهُمْ يَخُصُّ عَنْ عَزِيدٍ وَسَمِعَ الْقَضِيَّةَ يُدْعِمُ أَنَّهُ فَرَضَ لِلْمَالِ فِي الصَّبَا وَجِئَتْهُ

وَنَادَاهُمَا مِنْ دُونِهِمَا قُلْتُ إِنَّ لِي لَمِنْكُمْ عَلَامًا هِيَ إِلَهُكُمَا الْحَبْلُ الَّذِي هُوَ بَيْنَ يَدَيْكَمَا كَتَبَ فِيهِ الْخَبْرُ الْكَبِيرُ

واجب عن شمس الزمان كنهه في الله ان يفتح وامر من تنبيه

مادامه
وهمه

محمد شمس الدین
محمد شمس احمد خان

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the previous page, mentioning "الحمد لله" (Praise be to God).

تتمتع فيه بغير
غيره من الخلق الا
ما انعم الله به
على من يشاء

وهذه السخفة دجلة النفس من الجوار ومرة في التوبة بعد الانحلال

دلیل الہادی و کتب عرفیہ اند اور نہ بعد رغبت تمسک و برکت

بَعَثَهُ وَكَانَ إِذَا فُتِحَ عَنْ أَصَابِهِ وَأَنَّهُ رَافِقُهُ ثُمَّ أَصْبَحَ مِنْ غَدَائِهِ

علی شاهی و مردی ساد و امیری غمناک و در آن وقت که

و تحمى عن القول بحم المذاب وطوبى ذوة اهل البحر مذرب

٤٠ وقت بعد منصرفه ورجع الى داره من حبس ٢٠ يوم

لا روض حريم و مسر من حريم و سبعة ايام اجمع اجماعا

وادی - جعفر عباسی فی السانج

فان لم يبق منكم من بعد ذلك احد فاعلم ان الله قد اخذ منكم البيعة

وَمَا يَكْفُرُ لَكُمْ وَيَعْتَدِلُ عَلَيْكُمْ وَلَا يَرْفِقُ مَعَكُمْ إِلَّا أَنْ يُدْعَىٰ بِتِلْكَ الْأَشْيَاءِ الذِّكْرِ بَعْدَ الْإِذْنِ مِنْ رَبِّكُمْ إِنَّ رَبَّكَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

أضيق سؤوم ووزيرة تته والو الحو كاحو الشفيرة

فعلک مدفعه منور شد و در نسکته و آوازه و آواز

عقبا لاشعوبت السيفه والاشعه بحرمه عبد الله مغرب

مَجْنِبٍ عَلَى الْمُنَادِيَةِ قَال لَذَلِكَ لَا يَسُرُّ عَلِيٍّ فَإِنْ طَلَبُوا

فخذ في طه مرة لا بعد لأنه فخرنا به فقال القاصي أماله
 لو خضر لكع الخرز لم لأذنته ما موبه أذلي ولا زنته أن رخرة
 خبيرة من الأولى قال الجارز بر تمام فمأرايت حتى العيني
 إليه وقوت نمر والنسب عليه عيني يداه الفيزر وجس النان
 الوار والكسغ لنا اسرار لهم
المقابلة في البشارة وسمى الخيت
 جلى الجارز بر تمام قد ريد راعي التوق إلى رجة ما كبر طرق
 فتنه من صا شمله ومن صا غرمة شمله فلي التها المراسي
 وسدد رايها حتى ووزت من الخرم بعد سنت رايها رة غلاما في غ
 2 فليما جحر والين من الخين جلة الكهل وقد اغتنى سمح
 يزدنيه ندعى أنه فيك بانه والغلان تكبر عرفة وكبر فوفه
 والجصام جبه مطاير السرار والريحان عسلها لجمع من الاخبار
 والاسرار إلى ان راضيا بعد اسطاط اللد دنا سا فراي والاسرار
 وكان ممن يزن القناب وتعد جذا البين على الكس فاستا
 ان يذوقه كالشينة في عذونه فما خضره جذا السح جعوه
 الخ

في القصة التي فيها
 في القصة التي فيها
 في القصة التي فيها
 في القصة التي فيها

واستد في عذواه في بيت من العمام و مر منه بحس من رية
 وحده بقدره بصفته فمأرايتها أذنته افار وعضيه
 فمأرايتها من ليس فمأرايتها قال الوالي للسبح ان سيدك عذرا
 من نسبه والاف سوف منه الدين فمأرايت السبح انه جانه في
 والاف لانه خالفا في في ما هذه لم رخصتم من هذا ولن
 ولي بسنة لم يلبس كد الغيد في ام من فمأرايت لانه
 فمأرايت مع وخذل المشيكة على رايها العاد فمأرايت السبح فمأرايت
 من الذي من خساء فمأرايت رز واليون الجور و اجواحت السبح
 والماس بالفتح والجنون سم والافون السبح و خذو دايه
 و افوز سبت و نكس رايها والجور فمأرايت فمأرايت
 و د غلا ولا حمة فمأرايت السبح فمأرايت فمأرايت فمأرايت
 و خا في السبح و خا في السبح و خا في السبح و خا في السبح
 و خا في السبح و خا في السبح و خا في السبح و خا في السبح
 و خا في السبح و خا في السبح و خا في السبح و خا في السبح
 و خا في السبح و خا في السبح و خا في السبح و خا في السبح
 و خا في السبح و خا في السبح و خا في السبح و خا في السبح

فطرت

ویند من خوب و بوی براه الذی ب من دم اس یعرف و الله انوب

[illegible]

Handwritten text in Urdu script, likely a signature or a note, located at the bottom of the page.

سلك السبع ماله وفاء لته فاخطفني لظني من

مديح كذا لغيري حين اني هواه عنده فاني لا اعلم من

والنحل ما يرال كحل لذي المسكين زوال الحزن

حقيق الحزن ما يغني عن الخدي جلا لذي الحزن

قد اعطيت منه ذمنا وجننا واللسان لا يدرى

في غير من لغزها المكي مع دأبهم ان يمد الطاهر

لا ولا كل طبع بلع الفخ ولو كان مجازا بالقدش

نكم من سوي لخصاذا فاضطد ولم يدر عن حفي حسن

صحة ولا ينم كل طرف زب ترويه جوا من حسن

واعين من طرف نرج من عديم يكتسب فيه نور قدوس

والله اعلم بالصواب الذي بين ايدينا وبينكم

والله اعلم بالصواب الذي بين ايدينا وبينكم

المقام الحادي عشر عتبة ٥٥

حذر الخادم من تمام وان استمر قلبه الفسادة جرح حسنة

فاخذت اخرا لما نورت في مزاياها نوازه الدور فلما حرت

فانظر الى ما نورت في مزاياها نوازه الدور فلما حرت

فانظر الى ما نورت في مزاياها نوازه الدور فلما حرت

فانظر الى ما نورت في مزاياها نوازه الدور فلما حرت

فانظر الى ما نورت في مزاياها نوازه الدور فلما حرت

اللهم خطي في نوري وغري وعنتي واوتني وجعني ورجعني

ولصرتي ومنصرتي ودفعتي ومنصرتي واخطفني في نفسي ونفسي

دعوتني وعصيتي وعديدي وعديدي وسكنتي ومنصرتي

وجعلني وجالي ومالي ومالي ولا يفرق بيني وبينك ولا يفرق

على مقبرة واحول في من لا يندى بها نصرا اللهم اجزني

بفضل وعونك واخطفني بفضلك ومنك ولولا ما خسرنا من خسرنا

ولا رحتني في ذكرك غمرنا وهلك عافه شر عافه وارزني

رفاقتك غير واهند كعبتي من الاو واكشفني لغوي

الاحلام ولا يفرقني اظف دهرنا برب سمع الربا ان لم اظف

لا يدرى لخصا ولا يدرى بفضا حني فلما قد استد حني وخرني

نفسه ثم ارفع ربه وصفا نفاسه ووال افسه بالسلا ان يراج

والا روض ان يراج داما يراج والسراج الوهاج د نحر

الحاج والاولاد الحاج انهم من من الغود والتمني عني من سي

الاولاد من د ربه عند اسام اليقين لا ينق من خطي في سفر

ومن احبها طمعه النفس امر للمد من سر ودر فيك حاجه

ومن احبها طمعه النفس امر للمد من سر ودر فيك حاجه

ومن احبها طمعه النفس امر للمد من سر ودر فيك حاجه

ومن احبها طمعه النفس امر للمد من سر ودر فيك حاجه

ومن احبها طمعه النفس امر للمد من سر ودر فيك حاجه

ومن احبها طمعه النفس امر للمد من سر ودر فيك حاجه

معلم

[illegible]

اوله كاهنه د سينه اليزه
قاله صبي عاقله
الاوله

وَيَا أَيُّهَا النَّصِيحُ الَّذِي لَا يُبَيْعُ وَيَا أَيُّهَا الْمَلِيحُ إِذَا مَا تَمَحَّجُ

وَجَزِيَّةَ الْجَنَّةِ دَلْوًا مِثْلَ دَلْوِ الْجَهَنَّمَ وَخُذْ مَا يَفْعَلُ اللَّهُ بِهَذَا خَشِيْعًا

وَدَارُكَ إِذَا مَا لَكَ وَمَدَّ النِّبَاكَ وَجَدْتُمْ سَجْجَ

وما ذا الخيل وما ذا الخيل وما ذا الخيل وما ذا الخيل وما ذا الخيل

وَالْمُتَابِعَاتُ أَمَامَ الْقِيَامِ فَيَذَرُهَا كَرِهًا

وہاں پہنچ کر لوگوں کو ان کی حالت سے آگاہ کیا اور ان کی خدمت میں حاضر ہوا۔

بسم الله الرحمن الرحيم

عن عبد الله بن مسعود عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال ما أحب أن أرفع عني ريشي

أَنْ يَطْرُقَ التَّوْبَانِ عَجْزُ الْأَمِّ وَأَمَّا الْخَزْلُ الَّذِي أَجْمَلَ فِي الْبَرْقِ

غير أني أرى حاجة فاضلة إليهم وأصفيهم وأصفيهم من أوصيهم وأصفيهم

وَأَخَا بَعْلَةَ الْمُعْبِلِ إِذَا خَالَ لَمْ يَلَمْ وَالْأَرَاوِي فَبَرَفَتْ حُسْنًا تَأْوِي

ذو الرئ والبعث ومسرود وجه السيب ويغضه الغضاض خضابة

محمداً الحبيب والى عظمته وقتي تولاه فاني ابراهيم

الانفرد واذا لم يفرق الاثنان ففقد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

و در بحر و سرودگیم قال از ما بلند مراجع دریاج دریا

ترتیب راجح لا یستلزم تعدد نمازها الى ارسالها في غلاف واحد و قد رتب

وَأَمَّا السَّائِرُونَ مِنَ الْبَنِي إِسْرَءِيلَ
فَمَنْ يَلْمِزْهُمْ عَذَابٌ أَجْلًا

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

تكملة السور دمی مرآت
در تصحیح مرآت

الكتاب في الفقه

卷之四
 四

من غزوة له لا ينفق جده وثلثه لا ينفق جده

النَّدَمُ عَلَى تَقْلِيْدِ خَطِّ الْقَدَمِ إِلَى أَنْتِهِ الْعِشْرَمِ لَا الْكِرَمِ

وَيَا هُدَى اللَّهِ سُبْحَانَهُ وَيَا عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ

ثُمَّ زِدْ لَوْ اعْطَيْتَ مُلْكًا بِغَدَادٍ وَلَا اسْتَمَرَّ مِنْ بَعْضِهِ الشَّرَابُ وَالْوَدَّ

عَلَّمَ عِزَّ السَّابِقَةِ أَتَارَ حُلَّ الْعَمَلِ وَقَالَ لَقَدْ خَلَقْنَا

السنة العشرة والاربعون

پس سخن در یاد بایس امد و آمدن شریک

حاج جابر سرتم قال نذر لصيحي الزور مع مسحة

س- جلاله تعالیٰ رب العالمین و ملا علی قاری مدظلہ العالی

فجاءه فقال يا ابا عبد الله الى ارضنا انما اريد

مريد الاوكار وصيت المومن الى اذيت ربحنا بحور

من العبد والخير انصار الحره وقد سبب حنة اخف من العبد

ادب من خواز و ما کدنا دانا از عت جت ادب

لِيُحْيِيَ الْوَعْدَ الْمَعْرُوفَ وَأَنْ لَمْ يَكُنْ مَعْرُوفًا لَعَنُوا مَا لَمْ يَكُنْ لَهُمْ

سألا الخراجا الخمسة من دار الفناء وسرقنا الدنيا لم نزل في

فانما انما

بعلی خان احمد دوسروں کے ساتھ

مجلسه اول

...

مجلس

... الخ

100

البنية قد اريد في البيت لا يقضاه ويجمع الجوارح واعقب طمرا
 لقين يا النضر وحفا الحاجت وندت سبب الغنى وفقدت الرخا
 او جسد الزينة ووهب اليك باب الميراث ولم ينسب اليك وندت
 فمذخر الغنى لا تخضر وارزق الجود الى خضر انود نوى
 ونسب قدري انما يود حتى في الاعداء والارواح في هذا الموت
 الاخضر دوى من نون غيبه فراه ورحمته اخبراه فصورى نفسه
 اجدهم بركة وقصارى منبه بركة وكذا انت لانه ابدك
 الجرات لا يجر ولا تاتي من الخير وقد ناجى القربة بان جده
 المغونة واذنق فراية الجونا بركم مع الحب قبض الله مر
 برقمه وصدق توحي ونظر الى نون يغنيها الجود وفقدت
 قد ردت من لبراع عمارها ومع اشعارها وندت لها وندت
 ك لا منك فكد الخاتمك فوالت الجرح العظم ولا حرم من احب
 من ذواتك لم تخن انوارك فبالد جرحك اولا سعادى ثم ذواتك
 اشعاري فابزون ذنوب ذنوب ذنوب ذنوب ذنوب ذنوب ذنوب
 وانتان لنول

اسكنوا الى الله انك المربعين وبيت الزمان المردى لبعض
 روم الى مراد سر غيبوا زيرا وحقق المنة عنهم غنيتهم
 في روم لفرقة داغ وصيبتهم من الوردى من بعض
 ك نوا الاما خفيه اغورث في السنة السابعة وضا الرض
 نيت لك براسهم وتغور الضف لجن اغرض
 ما بان حذرهم ساغينا ولا لروغ وال حال الجرح
 فغيت منهم حذوف الردي في جود لم يخلها بعض
 واود غيبهم فخور الميرى انما الخي واسماء الميرى
 فميرى بعد فخر ادب وموطن حيا ليعاى الجيفض
 واخرى ما لي نسلك في سبيله في كل يوم وميض
 اذ ادب العايت في ليله مولاة نادرة بلذع بعض
 رارق المقرب في غنمه وخذل يوزم الكسرم من
 الخ ب النهم من غرقت من دس ابيه على خض
 لقيت راجوع غنا ولون ذقة من عار او محض
 فمرفع كسب مائاتهم ونعم الاجر الطويل الرغيف

(Marginal notes on the left side of the page, including phrases like "والموتى" and "والموتى")

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ تَعَالَى صَفِيحَةً وَلَا يَمُوتُ وَلَا يَمُوتُ الْقَرْنُ

قال الراوى فواته لقد جددت بها اعشار القلوب

واستخرج خبثا الحيور حتى ما جم ما من فيه الانتاج واراج

رویدها من جمله ترنج فاما اینترجم ختمها ترا واولاها کرم

بوت سترها الاجباغرة فوهة الضرفا غرة ابراهيم الحمايعه

لِيَسْتَرْحَمَ الْبَنُو مُوَيْقٍ وَهَازِئُكَ لَهُمْ بِأَنْتَبَاطِ الْكِبَرِ الْمَرْمُوزِ

فيقول القوم جئناك الى سوق مفضية بالانام محجة بالرحم

فَاتَّمْنَا الْغَارَ وَأَمْنًا مِنَ الْجَنَّةِ الْأَعْمَارِ ثُمَّ عَاجَزْنَا مَالَ إِلَى مَجْدٍ

فَالْمُتَّبِعُ الْقَبْرَ وَأَيَّامَ الْجَنَازِ وَأَنَا الْمُتَّخِذُ خَصَمَ النَّابِ

وَأَزِيدُ مَا خُذِي مِنَ الْخَبَابِ وَلَهُ السَّيْفُ فَاحْضِرُوا الْغَزَا وَالْجَنَّةُ لِلْغَافِلِينَ أَمْثَلُ

قد سيقر في كتابه ما لا غنى عنه

المتمدين أربع عشرة المولى والذوق

بالتعريف الذي احاطوا به في هذا الكتاب

قد تم زنده حمله و بمک و کز زنده و کز

...

...

أَصْطَادُ قَوْمٍ عَذَابُ أَجْرٍ يُغْفَرُ وَأَمِيرُ قَوْمٍ عَذَابُ قَوْمٍ عَذَابُ

بازار امام جعفر و بازار اخگر و لومدشت بدلا مال و پول عمری

الحائز قدح و مدح و جلال غیری و خیری فعل الس لام بعد عذری

قال ولما حزرت على حلتها أمره. وبديعه أمره. علمت أن سبطاً

المريد لا يفتنم الا ما يريد وان السعيد له لا يفتنم فتا الى اصحاب

عَنِّي وَاللَّيْلَةُ نَزَمَ مَا أَلَمْتُ عَسَانِي وَجِئُوا الضَّغِيذَ الْحَوَازِ وَبِوَاهِدٍ

على مجزئة المحاذي المقسمه الى اربعة عشر

أحد الجرافيكين تمام قال هضت من مديتها السلام الحجة

فَمَا أَصْبَحَ نَعْرًا لِلَّهِ الْمَلِكِ وَالْمَلِئِكَةِ وَالرُّسُلِ وَالْزُّمَرِ

نؤمن الخفيف فمعي ان الخفيف فانه يزن الخضرية ما يقع جبر الطهر

عندما انا جاز طرف مع رفقة طراف رفقة و طراف الحضر و اعترى

المحترق من الحرب فمحمداً سخر من سبعين مثله في مدبره في سلم

سَلَامٌ اَدْبَارُ رَبِّ دِيَاوَرِ مَجَادِرَه فَرِيْدٍ لَا غَرْبَ فَاغْنِيْ

من سبيله وعنتا من انبجه من سبيله وقتنا له ما انبكه

وَوَلَّيْتُ وَمَا اسْتَأْذَنْتُ فَقَالَ مَا أَنَا لَكَ بِمَعْرِفٍ وَطَالِبُ السَّعَادَةِ خَيْرٌ

[illegible]

وینده

توضیح

Chambers

1891

ف

و

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

...

از

سعد

سید

—

۲۰۰۰

سومند
ادبی

ادبی

عبدالله بن محمد
بن عبد الله بن محمد

سقط

کرم و کرم

برای این کار

100

بسم الله الرحمن الرحيم

دور

میرزا

مردود

الى بغداد

الرحمة الرحمة الرحمة

میرزا یونس

مجلس شورای ملی

دولت و ملت

المادة ١٠٠

محکم دلائل سے مزین متنوع و منفرد موضوعات پر مشتمل مفت آن لائن مکتبہ

المطابق لمدار الفلك المائل
الذي على النصف من مدار الأرض
وهو خارج في كل وقت من مدار الأرض
أو من مدار الأرض

بسم الله الرحمن الرحيم

المُخَصَّرُ مَا عَافَ الْإِذْنَ وَمِمَّا أَمَرَ الْفَضْلُ الْفَخْرُ طَرِيقُ النَّاسِ الْفَسَادُ

ما التفت مني ولا أعرف مني حتى ذرع البارق ذراع له صريح

فقلت نفسي لعز غم المماتي قد نزل الجحيم وذا من نهضت اليه عجلت

وما من الجدرك لانه ما عرجه السبل وعنه السبل

وَمَعَ الْأَوَّلِ لَا غَرْوَ إِلَّا التَّحْقِيقُ مَا شَرَفَ فِيهِ مَدْرَسَةُ

على مسدوم بعوانه كسر طرية بعلمت من مسدوم عدم ومسدوم م

فَقَبِلَ اسْمَ اللَّهِ وَفِي رَحْمَةِ اللَّهِ أَرْبَعُ مِائَةٍ وَخَمْسُونَ

[illegible]

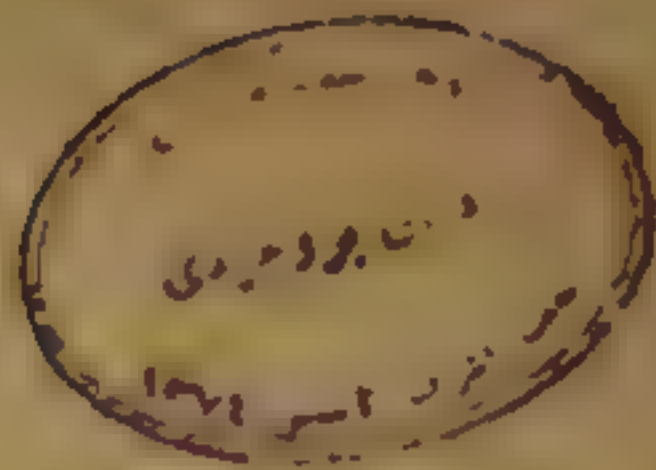
المصاحح المفقود، والمفقود المفقود في نفسه

الارند لا زب ولا رخ غب فاخلة محامرا ظه و نقوى

وعدني من هذا الخبر في وجه القربى اخذت من الامن

واحد في كنف دار فقال الملقن (في) فقد بعثه جبرئيل رضى الله عنه

تسفيدك سلا هذا السنف و جده لم يحطه نصف

ائنا العالم اليوم الذي فازك آقر له مرسيه
 ائنا في قضيه جايه عنهما كل واحد وجاز كل لقبه
 وجعل من عراج منبلم في بني مرانته وابييه
 وله زوجة لها ائنا الحزاع خالجر لا لتوييه
 فجوت فبرضها وجاز اخوها مانع مالهم ردوا خمسة
 فاسيت الجواب عما سألنا من نص لاختف لوحد فيه

قال قلت افرز سعيها والحق بزها قلت له علي الجهد بها تنقذ
وبعد رخصتها بحفظ الا ان مخيرم الاجسام من جزائ النسيان
فأكبر من اني سمع فتواي فقال لقد انصفت في الاستبراط

وَحَافِظَ عِلْمِ السُّبْحَانِ بِمَا فِيهِ مَعَى إِلَى مَرْغَبِي لَطِيفٍ بِمَنْفَعِي وَتَمَكُّنِي
دَرْفِصَ جَنَّتِهِ إِلَى دَرَاهِ كَمَا جَلَّمَ قَدْ أَذْخَلَنِي مِنْهَا أَجْرَحَ مِنَ الْمَنَاقِبِ

داؤد بن منیر البزکانی الامام جابر بن یوسف بن سعید بن زید
بحسب فی البری و مطایب ما نشری قلت اریا زعمی را کتب علی

اسمى مرکوب و البعید جمع اخر مقبول و مشرب و حوسد
هم وال بعد بقى فب الحید مع با الحید و مشرب و حوسد

بعثت في بعض السجود ثم انصرف مستبصر وقد راى اجماع الموحدين
ان الصبر في سجدته والكذب فيه فلا يجزئ الخروج من سجدة
فويستأجر بها واحدة الا اذا علم ان السجدة من سجدة واحدة
فخرج من سجدة واحدة ولا يات في سجدة واحدة في السجدة
وان ذكر في سجدة واحدة ان السجدة من سجدة واحدة في سجدة
مغفون بها انا قد اذنتك قبل ان يمشي اليك ويغفر لك

یوسف لا یغیث فی الاثمدار و جذار من امکا از و جذار من
والدی جزء اصل الزوا و اصل اصل این مدیعت بود و لا

دشمن دور و سحر جنة المبرورین در بلبا و انقب
ویر جنة و سحر المعبود و النظر مغذی الشوق و

نسخه بر از حدیث بود که در این نسخه در حدیثی که در این نسخه
در حدیثی که در این نسخه در حدیثی که در این نسخه

نہم وحمد حمد افضل منہم وھو الخفی کی مودہ الجود وادب
الغیر و الخفی جود عنہم انوار و غدرہم الزاغبان
انوار و الخفی جود انوار و غدرہم الزاغبان

از بدت چیز می ط لار ...

وانحصر الذوا والالام وقال صملا الجواب قال الجواب
 والاهم ان كل من لا يفرح ما استقله فقل له ما بعدى
 الا ان يكون قد استقرت ذواته التوفيق من غير
 قد لم يفرح المتأثر في كبريتها الذي لحقه
 ان ذكر المتأثر الذي قد استقرت اخا عزمه على ان يسه
 رجلا ذوق الله من رضاه بجهله ولا يغزو في
 نعم ما تبتدئ وقد عرفت منه فجاء بالمرشد فريته
 فها هو الله بغير مسترأه واخوه عزمه بلا تمويه
 وابن الجواب الصريح اذ في الجسد واول ما يراه من لحيه
 فلما جنى ما فاجد للزوجه ثم التراب تشريفه
 وخرى ان الله الذي هو في الجبل اخوه من ايمانه
 وقلنا الاخ الشقيق من الاثر وقلنا يلك ان تصبه
 ما كثر في السائلين بخبرها كل من لا يفرح في نفسه
 قال الراوي فلما انما الجواب وان شئت من الجواب قال في حديث
 والناس في الدارين والسر فقلنا ان الله في الدارين

القصة
 من سورة التوبة

مكتبة
 دار الفكر
 طهران

مكتبة
 دار الفكر
 طهران

افضل في لاجسه وقرا عذرا وجنح الضمير وسبح الرعد في يوم
 قد رزقته وكر الله الى حيث يمشي ولا يجمع في ان يمشي
 ولم يزل مع خذوله الا قد لا يبعث الضمير في العبادات
 ما جدد حتى لم ينس ولم يذروا ان لا يخط في مضيقه لا يفرح
 حفظ متحكك ومن انفق فيها انفق وطلب حب مقتله في
 من كعبه مديقة وخطبه مديقة قد عني بالله كعبه في
 واشعاف في فوالدي جني ومنت ما كعبه في مقتله في
 الله وبنو الله خجسته من به بالبرغم وروا القم خذون سما
 وحفظ في الظلمة وتحتوي الكبر في يد الله في الاواب
 في ما ذوق الله احد القضا في كبر الله السفاقت
 بعدا كما تبج او في المديح ثم احيد في حث
 مخيم شاه مذكوره في رخص القضا في حث
 فاقه لا جاره الذي لم يوقف في عني فعبه عن لا يفرح
 ومنه اخفاه من فديده وخرج تمام المخرج والسر في
 لا يفرح من خذوله كبر في عزمه ولا يفرح

مكتبة
 دار الفكر
 طهران

فاجتالوا لاله الشهور ثم لا تظن البقول له

قال الرازي في حقه بقلب داي القرح ووردت لوان النبي بطيخة
الفتح الملقب ام السابرة عشره

حديث الجار من تمام قال شهدت حلو المغرب في بعض

المغرب فلما اذنيها بنفها وبنفها بنفها اخذت في رقة

فانبتت وانا حية وامتازوا في حرة صافه وهم ساجدون

المنافيه ونفهمون ذناب المباحه فرعت في محادهم لعمري

سعد وادب ستراد فنهضت لهم بنفها المبطيل عليهم وقلت

لهم انفسون في لا يظلم حتى الامصار لاجتي اليه وني ملح

الحوار لا يظلم الحوار فخوا على الحمار والواي من حمار حمار

الامحج بارز خا طرد او نفيه طير خايف حتى عشتا جود

على تافه جرات جنانا بالكل من وحي السجد المليم من خول

ما اوى الالباب والنفيس اللبار اما يعنون ان انفس الفراب

سفن الكثرين وانفس الساب الكناه مواجاة دوي حمار

واي ومارجنته بحضهم وياح لي انما بحكم ليدري حمار

والا فزدي

وربما دينة خياص فيل في الحمار عذبة عذبة الحمار

فما لواله با هذا الحمار بعد العسا ولم يوا لافضل

انفسا في ركسهما فتوقفا فيما جذا فناموا بما قال ان احا

السدا بل يبيع لفظا طرا الموايد ونفاضات المراد في حمار

عنده ان يروا ما عنده فاجبه الجنع وتضرع عليه وحسوف

ما يجر الدود ينال الحمار الى ان يثروه من الاذات وعونه واسباب

من عونه الى ان يثروا فيها فستكون لا توك من توك كركر

فندعنا الى ان يثروا في الاذات وتفرغ منه الحمار

على ان يثروا في حمار في عونه يثروا في حمار

من عونه في حمار في حمار في حمار في حمار

والا حمار في حمار في حمار في حمار في حمار

اللا فخر في حمار في حمار في حمار في حمار

ثم احمار في حمار في حمار في حمار في حمار

من حمار في حمار في حمار في حمار في حمار

في حمار في حمار في حمار في حمار في حمار

في حمار في حمار في حمار في حمار في حمار

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١

اصطلاحاً به این گونه
و معنای آن در مط

7

وَنَحْنُ نَعْلَمُ مَا بَعْدَ كَمَا يَحْدِثُ عَنِ الْحَبِيبِ فَقَالَ أَحَدُ
عُظَمَاءِ مَتَعَبِي وَنَسِيلِ نَسَبِهِ حَتَّى أَفْصَيْنَا إِلَى دَوْرَةِ خَرِيَّةٍ هَذِهِ
هَؤُلَاءِ مَنَافِي وَدُكْبَرُ أَفْرَافِي ثُمَّ اسْتَفْجَ بَنُوهُ وَاجْتَمَعَ مَعَهُ جَرَانُهُ
وَقَالَ لِبَعْزِهِمْ قَدْ خَفَقْتُ بَعْثَ وَاسِوَجْتِ حَتَّى مَنَى فِيهَا كَرِصَةً
هِيَ مِنْ نِقَاسِ الْجَبَابِغِ وَمَقَارِ الْمَجَابِغِ وَالسَّيْبِ
أَدَامَا حَوِي حَتَّى خَلَّاهُ وَلَا دَوْرَئِهَا إِلَى دَابِئِ
وَأَمَّا يَفْطُ عَلَى سَيْدِهَا فَيُؤْمِلُ مِنَ السَّيْلِ الْحَاطِلِ
وَلَا يَسْتَرِ أَدَامَا لَفْطٍ فَتَسْبِي كَفَّةِ الْجَابِلِ
وَلَا يُؤْغِثُ مَوْسِمَ بَيْحٍ فَازِ السَّلَامَةِ فِي الْبَحْرِ
وَحَرْطِ مَهَابٍ وَجَاوِزِ سَوْدٍ وَبَغِ آخِلَانِكِ جَوْلِ
وَلَا تَكُنْزٍ عَلَى صَاحِبٍ فَمَا لَمْ تَقْطُبْ سَوِي الْوَاوِصِلِ

ثم قال اخبرنيما في يا مورك دامت بها في امورك وادباني في حجتك كلاله
رنگه دانستهم فادخلهم حتى وانك عليهم وجعتني وقد اتممت
ان السيرة الحرة في لمن اعظم الامور ولست افي اخبرني ولا اخبر
المرور الى ربي قال لا اوى قلت وثقتا في خبري بغيره عن ربه وكرهه
في دعائه

وَأَنْتُمْ لَكُمْ فِيهِمْ حَقٌّ وَأَنْتُمْ عَلَيْهِمْ وَفِيهِمْ عَمَلٌ

فَالسَّيِّئَةُ الْمَرْفُوتُ لَمْ يُعْطِ الْمَوَدَّةَ وَلَسْتَ فِي أَجْزَائِهِ وَلَا الْخَدَّ

امور الی زبسی دل الهادی و لما وقع الفجر یفر علی ركبته و یكبره

Handwritten text at the bottom of the page, likely a signature or date, is partially visible and illegible.

نسألك على ربك ولا نقنا على الإغرام ما ذكركم من نفعنا
 بوجوه بامرة وصفت خاتمة المقامة السابعة عشر
 جكر الحادث من تمام قال لقطه بعض مطامع العيون وطابع
 المنقصة عنهم سيما المحي وطلاوة لجوم الذبح وهم في مزاراة
 مسدود العيون ومزاراة منقطه الأنوب فهزنى لقصدكم هوى
 المحاضرة واستخلى لأخى المناظرة فلبنا بالبحث برفطهم واسمعت
 في سلاكم والو ان من نلى في العصى وبنى دلوه في الدلا
 فستارنا من بطار الحزب لا من انا الطغ والصر قاضوا
 عن حجاجي واقاضوا في النجاشي وكان في كل در فقههم وخرجوا
 خلفهم بنفخ قد برنه الهموم ولو حده السوم حتى عاد الخل من دم
 والقدر من حليم الامية كان ردى النجاشي اذا احاد بسى سبحان
 كلما ايانا غنما اذنى من الحصاية والمهر برعلى ذكر البصاية
 وما البقيع كل متبع وتضمي في كل مرمى الى ارجل الجباب
 وبعد التوال والجواب فيما راي افاض النعم واصطراهم الى جود
 غرض المطارحه واساد في المفاحي فقالوا له خذ و من سار

بوجه بامرة و صفی خایره المقسامه السابعة عشر

جگر الحارث من تمام قال الحظ في بعض مطامح البصر ومطامح

المنفعة عليهم سيما المحي وطلاوة نجوم الدحي ودم 2 مراه

مسند الصوف وثماره من طبع الاطوب لمدني محمد بن عبد الله

المحاضرة واسمى الاحدى المناظرة كلها بالجموع والاشياء

وَمَا يَكْفُرُوا بِالْحَرْبِ لَأَمَّا الْطُغْيَانُ وَالْعُرْيُونُ

عرجاء وأفاض في النجاء وكان في حشد رفيعهم

جانبهم منقود برنه الهموم ولوحده السهوم حتى عاد الخلس

والقوم من خلع الاله كاردى النجار اذا احاد وبى محبان

كذلك ايانا ونحن ما اذ في مثل الاحكامه والمهر بر على ذكر العصاه

وَمِنْ الْبَيْعِ كُلِّ مَعْنٍ وَنَحْنُ فِي كُلِّ مَعْنٍ إِلَى الْإِخْلَاصِ الْجَوَابِ

وبعد السؤال والجواب فصار رأي الغرض القوم واضحا لهم اني محب

عَنْ الْمَخَارِجِ وَاسَادَةِ الْمَغَالِخِ قَالُوا لَهُ خُذْ وَمِنْ

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

فقال انصرفون رسالة ارضها بما اودها وخصوها بما اودها
على منوالين وجليت في لونها وجليت الى حبيبها ^{ادستها} بنزلات من انزلت
من مشرقها فما جيك بوزنها وان طلعت من مغربها فما لجمها قال
وكان في القوم زوايا الصياف وحققت عليهم كلمة الانجاب
فما خسر منهم انبان ولا داء لهم لسان فيم رآهم يكفون كالبان
وجئوا كالاجناسم قال لهم فدا جلتكم اجل العدة وارتدت لكم
يطول المدة ثم مضى مجمع السمل ومودف الفضل فان سمحوا جرحهم
مدحنا وان صلدت زنادكم فدا جلتكم فقالوا والله ما لنا في الجنة
هذا البحر منسج ولا في ساجله مبرج فارخ افكارنا من الكد
وهي النقية بالعد واجتذنا اخوانا يبنون اذا وثقت ذنبون
انستف فاطروا باعدكم قال سمعنا لكم وطاعة فاسموا وامنوا
واقلوا يعني الاسان صنيعه الاجسان ورتب الحمل فضل اسد
وسمى الجرد حيرة الجرد وكتب المسكر اسمنا را السعاده وغيث
الكبرم ناسرا النسر واستنعم المنداد ورجل المغاند وعند
المحنة نفع النفع وصيد في الجذب جلة اللسان وفصاحة

فما خسر منهم انبان ولا داء لهم لسان فيم رآهم يكفون كالبان
وجئوا كالاجناسم قال لهم فدا جلتكم اجل العدة وارتدت لكم
يطول المدة ثم مضى مجمع السمل ومودف الفضل فان سمحوا جرحهم
مدحنا وان صلدت زنادكم فدا جلتكم فقالوا والله ما لنا في الجنة
هذا البحر منسج ولا في ساجله مبرج فارخ افكارنا من الكد
وهي النقية بالعد واجتذنا اخوانا يبنون اذا وثقت ذنبون
انستف فاطروا باعدكم قال سمعنا لكم وطاعة فاسموا وامنوا
واقلوا يعني الاسان صنيعه الاجسان ورتب الحمل فضل اسد
وسمى الجرد حيرة الجرد وكتب المسكر اسمنا را السعاده وغيث
الكبرم ناسرا النسر واستنعم المنداد ورجل المغاند وعند
المحنة نفع النفع وصيد في الجذب جلة اللسان وفصاحة

المنطق سخر الالباب وديرك الهوى آفة النفوس ومثل الحلال
سخر الحلالين وسوا الطمع ما من الودع والهرام الحرام ونظام
وطبقت المبادي سوا المقاييس وسنح العباد نوحض المودات
وخوض الشد خلاصة العيشة وبهتة النوال من التوال
الصلب ستمل الحذف وسقن المعونة تسبي المونة وقض الصد
سقى الصدر وزينة الزعماء من الشفاء وحر المدايح
المناجح ومنه الوسايل السبع المسايير ونحمة القوام سبغ
وحاود الجدة نكر الجذر وعدي الاذير بقطر البر
وسايع الجفون نبي القفون وبجاسي الرب نزع الترتيب وارفع
الاخطار بافتيح الاختصار وسقنة الاقدار بمواناه الاقدار
وسرق الاجوال في فقير الامال واجالة الفكر سبغ الحكمة
وزن الزمان سبغ التماسد ومع الحاجة تلغ الحاجة
الواجب فاعطى الرجال وبفاحل الهم سقاة النعم وديرت
السقير بمنزلة الهمم وخبر الاجوال من لافوال ومموج
نمرة النضر واستخفى في الاخذ بحسب الاختصار ووجوه

المنطق سخر الالباب وديرك الهوى آفة النفوس ومثل الحلال
سخر الحلالين وسوا الطمع ما من الودع والهرام الحرام ونظام
وطبقت المبادي سوا المقاييس وسنح العباد نوحض المودات
وخوض الشد خلاصة العيشة وبهتة النوال من التوال
الصلب ستمل الحذف وسقن المعونة تسبي المونة وقض الصد
سقى الصدر وزينة الزعماء من الشفاء وحر المدايح
المناجح ومنه الوسايل السبع المسايير ونحمة القوام سبغ
وحاود الجدة نكر الجذر وعدي الاذير بقطر البر
وسايع الجفون نبي القفون وبجاسي الرب نزع الترتيب وارفع
الاخطار بافتيح الاختصار وسقنة الاقدار بمواناه الاقدار
وسرق الاجوال في فقير الامال واجالة الفكر سبغ الحكمة
وزن الزمان سبغ التماسد ومع الحاجة تلغ الحاجة
الواجب فاعطى الرجال وبفاحل الهم سقاة النعم وديرت
السقير بمنزلة الهمم وخبر الاجوال من لافوال ومموج
نمرة النضر واستخفى في الاخذ بحسب الاختصار ووجوه

لا بد من
الاجابة
والاجابة
والاجابة

1990

بوق مبلع قالن لو سئل الخط المتخوس ونكد اقطاع المتخوس

ان تطغى بذكر ما حجب المدام عند الجار المتنام

التم نطقان بذكر السهم فاحسب الجبال والوالب وضعة ما اورد

ذلك النضال سدا في عاهدته على عكس ما حفظه وان لحفظ الر

نوا حفظته فزع انه عثر في الاسرار كما عثر في السهم الذي رواه لاسك

الامشاز ولو عرض لاربع الناز فاعبر على ذلك الزمان ان

او بومان حتى يذرا امير تلك المذرة ذوال الهنا ذى المقدرة ان

نقص ما رقبته بجزء اعرض خنقه ومنه ضرا عارض نيله وازداد

ان تضجته بغيره لانه هو اول يقدرها من يدى تجواه وجعل من ذلك

لرؤا ذو ولسنى المراعى من نظره بمراه فالبعد ذلك الجار الحار

الى بذوله وعصى في ارجاء الجار عزله في الوالى

ناير الشبه وابعد ما كنت انزلة الله فاربعى الى ان يثبت

الى وائل جفاته على شومنى ابارة بالذرة اليد على الحزم

علمه في البهمه فبدي من البهمه ما عى فرعون وحولاه من البهمه

ولم ازل اذ افغ عنها ولا تعنى البرقع واستسفع الله ولا حرك

الاستسفع وكثيرا رى متى اذ ذاك الاعيان واراد ان

الحزم والنظم وخرق من الارزم ونفسه مع ذلك لا سمح مقدرة

تدري ومان اربع فدى من جذرى حتى الى الوعد الله والوع

قراء قد ذى لا ينفك من الحزم الى ان قصه سواد العن

لقد قره العن ولم يخط الوالى لغدا لانه والسفر بعد ذلك

مذركم الجوفد را احضره ثمانا من بعد والرجح محض

ممد الحبايع الذممد وبذا ضرب المسارح اهمه وقد حرك

سرمبني واذك السبتم بمد الله بمبني

ولا بعد لوى بعد ما ودر سر خسته عوار حرمته في طواف طواف

بعد مان عذرى في صبيحى منى ما زو فدى من سبى روى

عوار ان ما روى ذلك من ركب الدمن الجوالدى كوتار فب

والحمار من ميمام فقلبا اعيانه وفتسا عذره وفتسا

وقد التيمه خه السرحى اسرع عن الوالى بحض ما السبر

سالكه عى الجاه حاره القات ودخلت المقاد

نعدان من نزل السجانه وحارم خيل المرتبة عدل الجاهى

وذكر كاهن الاسبقع الى يدوي الحياه وكذا في كتاب
عن نفس ان يدرجه الله او يرحع الي نفس فلم يكن له مقوى الزور
والخضار عن الخضار وهو كسب من الخبث ولا يفت من وياجه الوجه
من يدرجه بالوت يدرج في المسالك في ايدي من ابراميه ولا يفت
من يرايه في انكاف نفث بها الجدر والمويز والخالط المسبور
فيما كانت مدخره مستحبه ومجتبه له في اوصانه وعند ايساره
في طلاق اخوه وادعاء الولد والميور وان من سرور في الميور
كما من كسر من صور الميور فبالسند انه ان يدرجه انما
ويستفيد من اجرة حق الخبث من غير ان يدرجه

مفسر
وذكر مختصه حذرت في ذي الودعه فميرت الحرس
من وفتت من حرس الله صديق خست
حده من رجب الحارة في دار حنكاد مسما
ولغيره كبره فامس منه قدي بما جناه كلينا

في سنة مفرحة سنة مفرحة

وذكر من مرسد الحرس عند خبثه من الحرس
وذكر من مرسد الحرس في ان يفت من الحرس
من راحة الذي غير الراني سبت وفت من سلميا
وعلا مؤفده افرق منسقة والجسم من سقم
لم يفت من خبثه ولا يفت من الحرس
فت لما لونه كسب من راحة في سقم
نفس البضع من الى قلوب لاق الضاحك في قلوب
وذكر الى الذي سرد كاسه الا الذي رفته
والتي من رفته وفتت من راحة في ان ووما
دل البرادي فتت من راحة المنزل من راحة في سقم

وسبق نواحيه في الالميه وفتت من راحة في سقم
من راحة في الالميه وفتت من راحة في سقم
وامس الى حته ولا يفت من راحة في سقم
من راحة في الالميه وفتت من راحة في سقم
هوذا الذي لم يفت من راحة في سقم

في سنة مفرحة سنة مفرحة

والنبي الجواد ذات القوم لا خلاف في العلم وخير
 وصف يصدر عنهم أنها المحض من ذوقها من
 سموت وسمت بعضي از خرافا في وخذني ربيع من حوضي
 النوف بفضا على نفض فيما التي بمعناها الخصب وخصب
 مصب لوت از الفربا جرابي واجد امها جرابي الى ارضي
 لستة الجرد وموقد ارضي قوي النفاذ وانه بالمعنى
 لا مقدم نومها ولا تخلف لشيء عن نومها والفتا دار
 الجواد ارحم تصدق به خذها المكنون والمصنوع وهو
 من مية ابرار وخصب مكنون الدار فوجدت جمالي قد جاز
 انعمه ووجدني القدر صاير نواذ ولم ازل مع طيبة ابي سبع
 وسمت لذه كذا في ان عراة موصلة من ملة وغربة
 برة حوت دشته ورايح وسمته الى ارضي فوجاز
 نون ملة واذبح مع سفة ما خرد المنعذ عن مرا ملة
 ورا مرقع عند نظامه ارحم ورا غنه ورا ملة الحماء
 ورا غني ورا ملة لا زجا ورا ملة في ابا والى غنية ملة

وذلك في النسخة التي في المكتبة
في سنة ١٢٠٠

مكتبة عبد الجواد العمودي واولاد ماجد من الدار بمكة

وقوله خبرك الله على الاذان اي اذنا ومنه قوله تعالى
 فصرنا على آذانهم اي اذناهم وقوله فصرنا على آذانهم
 وقوله بكثرة صلاة العباد من اي غنىنا اكارنا وهو
 كتابه بن الوضوء والجمادى من الضمان والبعثت من تذكيره
 لاسرار العباد فيها ومنه الحديث جلود النمار غنما ٥ وقوله
 ههنا اي قد علمت وهي بمعنى هات واقرب اصلها هاهنا
 السنية ولم اي اجمع والاقبح ان توجد لفظة مع المذكر
 والمؤنث والاختيار اجمع وهو تطل العزان في قوله تعالى والعالمين
 اخوانهم ههنا من العرب من يقول للمذكر الواحد ههنا
 والاسم ههنا والجمع ههنا والواحد ههنا والجمع ههنا وقوله
 حتى ما اي تجرد في كل فلان منكم من اللام وتنجيها
 وان في التوزيع ومنه قول من يقول رضى الله عنه اذا ذكر
 الصالحون في منعم في حقه بل لكان اخره تبايعت كوما الاس
 هذا موضع شجر ما في هذه الالفاظ اللغوية وآب السرى
 الضميمة والكائنات الضميمة وتوحي كسمة من المور

والوعز كسمة الجوع ونكت في انما ما كره قول الزجر
 بقاذا في العباد وواحد من الجوان والوعز من الجوان
 والوعز من الجوان والوعز من الجوان والوعز من الجوان
 النعل وام القوي اسكبج واحد من العرب والواحد
 الخواصة والواحد من الجوان والواحد من الجوان
 القول والواحد من الجوان والواحد من الجوان
المقنة العشر روى الحديث

في الحديث ما في روى مع روى من الامور في المنهج
 والواحد من الجوان والواحد من الجوان والواحد من الجوان
 عن القيد وحده في الحديث ما في روى من الامور في المنهج
 الى الامور في روى من الجوان والواحد من الجوان
 والواحد من الجوان والواحد من الجوان والواحد من الجوان
 في الحديث ما في روى من الجوان والواحد من الجوان
 في الحديث ما في روى من الجوان والواحد من الجوان
 في الحديث ما في روى من الجوان والواحد من الجوان
 في الحديث ما في روى من الجوان والواحد من الجوان

رائع بنغازي شري اخيا باس له حد الحريم الفضيبي

يقدم في المغزى اقربام من نون عند الاستمرار

فَيَقْرَأُ الصُّلُوحَ بِكَرَاتٍ جَيَّ نَوِي مَاكَارَ ضَيْكَا رَجِبَ

مَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَى آلِ الْاِثْمِ إِلَّا يُنْتَفِئُ مِنْ مَوَدِّ الطَّيْنِ بِرُفْخِ خَصِيْبِ

ولا تفتقر متضعاً متضوئاً بالمتضعاً مذهب

[illegible]

و در این کتاب که در این شهر بنویسد و در این شهر بنویسد

وَيَذَلُّهُم مِّنْ لَّدَيْهِ وَمِمَّا هُمْ فِيهِ

رسيدنا الغيرة و منصفه و هو الذي الكمال المميز في الحب

وَالْمَرْءُ مِرَّةً بِالْأَفْرِهَ مَا قَدْ مِنْ بَصَرٍ وَعَوْدٍ جَمِيلٍ

حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ أَبِي يُونُسَ عَنْ مَرْثَدِ بْنِ مَرْثَدٍ عَنْ

وَأَمَّا الْإِبْرَاهِيمُ إِذْ قَالَ لِلرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً فَقَالَ رَبُّهُ إِنِّي مَجْعَلُكَ نَبِيًّا ۖ فَبَخَسْتَهُمْ ۖ فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا ۖ فَاعْبُدْنِي ۚ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي ۚ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً فَقَالَ رَبُّهُ إِنِّي مَجْعَلُكَ نَبِيًّا ۖ فَبَخَسْتَهُمْ ۖ فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا ۖ فَاعْبُدْنِي ۚ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي ۚ

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

اصحاب النور بالخبر ذو من ليس هو ذواي

هَذَا الْيَوْمَ مَحْيَا مَشْرِقِ رُبْعٍ ۚ رَضْوَانِ عَرَبِ

مجلس

مرآة العين للحبيب والكاتب المحدث عمر أحمد بن عبد الله

والمبارك الوعد والجميع الشوق ووزدوا الخدود واليدين

والا حذركم الله

عن فضله عن حماد بن عمار عن ابي عبد الله عليه السلام قال من قرأ سورة البقرة في كل شهر لم يضره شيء

من وک که فیض الهی و نورانی از او جاریست

مجلسه در کلاس کتبی و شفاهی (در هر دو صورت)

والدی و قشون محمود، محمود صمدی، مراد دی دهنی، محمد

و نفق هم كان صرفه بخمس ان يتركه على غيره منه

در معنی جمع و در معنی جمع ماضی از این که در

و یکتا به استخدام مسندت الحنفیه دایم و شمس برادر

مكتوبه السيد الشافعي في فقه لا يري حقه وخرج

فصل در بیان سبب خروجی و مداخلی و مداخلی و مداخلی

والتبرع به عبد حمزة بن محمد بن الحارث بن زياد بن عبد الله

...

ان حنیف و ساجد بہ من بل کریم علیا ارحمہ اللہ

وَأَمَّا جَيْشُ كُرْدِ سَلْمَانِ بْنِ رَافِعٍ فَهُوَ

میرزا و ملازمین و افسران و خدمتگاران و ارباب و رعایا

فما أنكر

جرد الجاذب من تمام ^{والغنى} ما را حبيب ^{بدرى}
 وعرف ^{من} من ^{بدرى} ما را ^{اضربى} الى ^{الربوب} الى ^{الربوب} العلم
 المحفوظات ^{الحسن} الحسن ^{بدرى} الحسن ^{بدرى} الحسن ^{بدرى} الحسن ^{بدرى}
 وما زال ^{بدرى} اخذ ^{بدرى} نفس ^{بدرى} هذا ^{بدرى} الجذب ^{بدرى} واخذ ^{بدرى} به ^{بدرى} جزء ^{بدرى} الفض ^{بدرى} حتى

[illegible]

و در دوزخ عالمه و سقته اهلند سقته مد بقوس و اقبس و نفس
و احسن و هو بقصدع لوجه لسف الجسد و روشن تصور مسعته

يعود وراقبت به البغول
ابن آدم ما اعراس
ما نزل واصل ما نزلك والحمد ما نطقك والحمد من نطقك
بغنى حشاك وكنه ما نطقك وترغ في قوس نطقك وترغ في
الذي نطقك لا بالكنه في نطقك ولا من حرام نطقك ولا للوصف
يسمى ولا لا الوعد يريد في ذلك ان يسمع مع الامور والخطا
يعتبر وكنه ان يرب في الاجرة في جميع التراتل لوزن نطقك

الركايا بالذئب ولا تذخر ما من ذئب ونسعى ابدا لغايد
 ولا تالي الركايا ام يغيث الله ان شئنا ان نذري وكما انت عدا
 ام يغيث الله ان الموت قبل الرشي او يمتد من لا يد والرسا والله لا يبع
 مال ولا تنزل لا يبع اهل البور بوى البهل الميرور فطوى لمن سمع
 ذوقا وجنونا اذعى ونهى النفس عن الهوى وعلم ان الف
 من ازبوى واليس لانسان لا ماسع وان يبعه بوف نوى ثم
 البسار اسناد وجل بصوت رجل
 لغز كمالا لغى المعاني ولا الفنى اذا نكس المرى لورى
 فخذى مرضى الله بالمال ايضا بالنفس من اجرة وتواب
 وباد زنه صرفا الرمان فانه مخمليه انما نغى يقول وثاب
 ولا تاس الرزق المؤوز من مكبره فلم خايل اخى عليه وناب
 وجا فط عن تقوى الآله وخوفه لنحو ما نغى من عفتا به
 وعاصر هوى النفس الذى ما اطاعة اخوضه الا هوى من عفتا به
 ولا تبه عن ذنت وذنك والله بدفع نضاهى الوال حال مصا
 ومثل لنفس الحمام ووقية وروية ملقاء ومطعم حبسا به

لا تالي الركايا

الام

ازبوى اسع

انسى ما لا رجوع

باذ ذابا والى
 حصى كرسى

جافط عليه
 بقاء اسير كرد

جافط عليه
 بقاء اسير كرد

مثله
 ببردس

انسى ما لا رجوع
 باذ ذابا والى
 حصى كرسى
 جافط عليه
 بقاء اسير كرد

فان بعدى من بيت المنة فمستندة لا مرست
 فوف جندى ساءوا بغيره وانى لا يلى قلا لا تبه
 وز فقل لمع من غفوه يذرونه ووفيه فوفها حتى
 سنس وزر لا تحفه لول فلما حركه ان واسم لا جد
 واسمك الجود والعدا ان حقه خ منسوخ اما الجاح
 وحده من الله من به بخاير الامه صاع الى حظه
 لرحمة فلما نكس من روجه اسير الى الابد
 الشبه واستغفره من روجه اسير الى الابد
 عجب روح الازفة حلا اما مال غسلاف
 سدى ليم الرطام وانى فزاد حور وغور
 باذ ذابا والى حصى كرسى
 جافط عليه
 بقاء اسير كرد

لا تالي الركايا

الام

ازبوى اسع

انسى ما لا رجوع

باذ ذابا والى
 حصى كرسى

جافط عليه
 بقاء اسير كرد

جافط عليه
 بقاء اسير كرد

الذين
منهم

واحدة اذاه ولو انك منته وابل عزب الربع منك افرغها
فلنضجك الدم من اذاه ايا عنه ونب لك كيك نارا الوعا
ولنضجك السمات اذ ايا محليا من سقلا متغير غسا
ولكنك اذ ايا محلة اخفي على قرب القوان من غسا
هذه له ولستوف يوقف موقعا فيه نرى دت الفجا جة
ولنضجك اذ من قيع الفلا دجا من على الفيصه والسغا
وتواخذن ما احسن من احسن وطا لن ما احسن والافعا
وتناقش على الدفين مثلا فدا كان فعل الودي بل الفسا
حين يفض على الولايه كفه ووجه لوم يقع منها ما بعدا
ثم قال انما المتوجه بالولايه المخرج للرعاه دج الاله لال ذلك
والاعتراف بكونك فان الاله دج قلب والقدرة ترق خلبات
اسعد الرعاه من قدره بعينه واسقامهم في الدارين من ساق
رباعه فلا تكم من نذرا اخره وبلغها ونود العاجله وتبعها وجم
الربعه ونود بها اذ انوي سح في الارض لنفس فيها فوالله ما
التيان ولا تامل باليسان ولا تفي الحياه والاحسان من موضع كبر

منهم
منهم

منهم
منهم

منهم
منهم

منهم
منهم

منهم
منهم

منهم
منهم

الذين
منهم

وكنا من كان قال فوجم الاله الى ما سمع وانبغع لونه وانبغع جعل
بناق من الامره وتزدق الرقه بالرهه ثم يجر الى ابلى فاحياه
والى المتكسونه فاحياه والبطر الواحه وحياه واشد على منه
ان غياه في نقيب عنه المظلم منقورا والظالم منقورا ووروا
بتمادي من ريقه ونباهي بنور صفقه فاعينه اخو من
داره لجا باصر فلما انشرف اخفيه ووطن لقلب من فسه
فالخبر ليلك من ارشدم ابريتي وانسبد
انا الذي يعرفه ما جارت حدث ملوك فله منا فسه
اجرت لا رطن مثلا لوزا اخو جرد ووزا جاد
ما غرتي بعدك الجوارح ولا البهي غودي جرت
ولا توي في جرد فاديت بل غلبه بخل صبا
وكل سرح منه ذبي عاب جتي كاني للانا واث
بناهم وجانهم واث قال الجارت من ممام فقلت له نال
ان لا نوزد ولقد خمت لله ولا غم من عند فسر هسانه الكرم
اذا اتم وقال انتم يا ائمه

منهم
منهم

منهم
منهم

منهم
منهم

منهم
منهم

منهم
منهم

منهم
منهم

منهم
منهم

منهم
منهم

على الغزال والبهائم في السليم والبرج وعله المدا في الدخول
وبه مناط الغرة والسفع وفي يدك رباط الأبرج والمسمع والولاء

سمع اخو ديبه من جمع ما سار محض لبعث منه نبيته

تذکرہ

البريد العام والخاص
والبريد والبريد العام
والبريد العام والخاص

لا تغفل عن نصيبه من ثوبه في مخرج من لم يزل يؤخره
 وقفا القضية فيه حتى خفي وضعفه في جاني رضا وظله
 وبين خبيرة من صر فيه للتأخير من دله من طلبة
 من كل ان يمتد من قاره كبر ما وان لم يزل في قوته
 ومن استحق الاربعاء في وجهه ومن استحق في وجهه
 واعلم بان ان يزل في غرق المرى خافي في شيا في شيا
 وقضية الدمار في غرقها من وجهه لا من ماله في وجهه
 ومن الغدا في ان يزل في جاني في جاني في جاني في جاني
 اوان يزل في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه
 ولا يزل في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه
 واذا الف في لم يزل في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه
 ما ان يزل في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه
 ثم ما علم ان سوف في الملاح وجهه من الوجهه في وجهه
 عن ما في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه
 في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه

استحق في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه

صلى الله عليه وسلم

ووجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه

صلى الله عليه وسلم

المقتات من الاشكال في الخبرين

ما لفت الوجدان في خبرين من خبرين في وجهه في وجهه في وجهه
 ونصبت في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه
 ولا اشدنا في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه
 من الوجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه
 وسببها في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه
 الى الوجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه
 والوجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه
 جاز في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه
 وما في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه
 اعزانه الى وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه
 ووجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه
 ولم اخذ في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه
 في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه
 في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه في وجهه

صلى الله عليه وسلم

صلى الله عليه وسلم

وذكر دانيال في آخرى من دنيال وعلقت الفرس من عبك وعلقت
بحري واسم الحقة وابتليت شعري واشترقه واسيران السيف عند سحر
انقطع من سرقه النخض والصفر او غنمهم على ثبات السوار كمنهم
على النبات لوكار فقال الوالي الشيخ وهو من سرقه
ام نسخ ام نسخ فقال الذي جعل السيف بوزن البحر ويزخران
ما اخذت سوريان من شجرة واغار على ثلثي سرجة فقال له اني
ابا لزمته بالبيع ما اخذته من جملة ما فاشهد
باحاطب الدنيا اليه انما شئت الرزدي وفراره الاكدار
دارتني ما انتجت في يومها انك غارت بعد الحما من دار
واذا اطلت بها لم ينفع من جديتها الفترار
غاراتها ما تنفع وايتها لا تغدي حلالا بل لا خبا
كم تزد في نرد ما حيا بامته امتحار بالمستدار
فلت له خربان حتى وادعت فدا المدي ويزن له خد
في زيا بغير ان ترضى فافهم ما سري من عرب اسطمار
وانقطع عدا رجاها وطارها على الفدي وبقاه الاسير

وذكر دانيال في آخرى من دنيال وعلقت الفرس من عبك وعلقت
بحري واسم الحقة وابتليت شعري واشترقه واسيران السيف عند سحر
انقطع من سرقه النخض والصفر او غنمهم على ثبات السوار كمنهم
على النبات لوكار فقال الوالي الشيخ وهو من سرقه
ام نسخ ام نسخ فقال الذي جعل السيف بوزن البحر ويزخران
ما اخذت سوريان من شجرة واغار على ثلثي سرجة فقال له اني
ابا لزمته بالبيع ما اخذته من جملة ما فاشهد
باحاطب الدنيا اليه انما شئت الرزدي وفراره الاكدار
دارتني ما انتجت في يومها انك غارت بعد الحما من دار
واذا اطلت بها لم ينفع من جديتها الفترار
غاراتها ما تنفع وايتها لا تغدي حلالا بل لا خبا
كم تزد في نرد ما حيا بامته امتحار بالمستدار
فلت له خربان حتى وادعت فدا المدي ويزن له خد
في زيا بغير ان ترضى فافهم ما سري من عرب اسطمار
وانقطع عدا رجاها وطارها على الفدي وبقاه الاسير

وذكر دانيال في آخرى من دنيال وعلقت الفرس من عبك وعلقت
بحري واسم الحقة وابتليت شعري واشترقه واسيران السيف عند سحر
انقطع من سرقه النخض والصفر او غنمهم على ثبات السوار كمنهم
على النبات لوكار فقال الوالي الشيخ وهو من سرقه
ام نسخ ام نسخ فقال الذي جعل السيف بوزن البحر ويزخران
ما اخذت سوريان من شجرة واغار على ثلثي سرجة فقال له اني
ابا لزمته بالبيع ما اخذته من جملة ما فاشهد
باحاطب الدنيا اليه انما شئت الرزدي وفراره الاكدار
دارتني ما انتجت في يومها انك غارت بعد الحما من دار
واذا اطلت بها لم ينفع من جديتها الفترار
غاراتها ما تنفع وايتها لا تغدي حلالا بل لا خبا
كم تزد في نرد ما حيا بامته امتحار بالمستدار
فلت له خربان حتى وادعت فدا المدي ويزن له خد
في زيا بغير ان ترضى فافهم ما سري من عرب اسطمار
وانقطع عدا رجاها وطارها على الفدي وبقاه الاسير

واذ نادى اميائت من كرها جزيل العدي وتوالت زار
واذ لم كان خطوبها نفاذ ان طال المدى وتوالت زار
فقال له الوالي ثم ما صنع هذا قال اقدم لتوبه في الجرا على
اياق السداسه الاجر اخذت منها بخر من نص من اوزانها
وزن حتى صار الرزديها رزني فقال تين ما اخذت من اوزانها
ازعني سمعت واخبر للنعمه عني ذرعت حتى عشت على
ولقد اذ قد راخبرته الي ثم اسد الفاسه سمعت
يا خا طما لدنا الدنه انما سكر الرودي فالت الوالي الى اللام
ونار ساك من خرخ مادي ويلمس سارق عدال التي من سار ادب
دنيه ولجنت من ياديه وتوالت من ياديه ان كانت اسانه من ياديه
فيل ان الت مطي واما الت نوارد الكواطر كما سمع الجافر على الجافر
ورفك ان الوالي خور صدق زعمه فندم على ياديه ذمه وطر نكده
تليد له عن الجافر وندمته انما من ما تين ولم يرا اخذتها بائنا
ولم يندم في قول المساجد لهما اراد ما فيضاح العايط والصاح
الحز من الساجد لايلايهم دنا رادي دلا في جليله الجاهز والجاهز

وذكر دانيال في آخرى من دنيال وعلقت الفرس من عبك وعلقت
بحري واسم الحقة وابتليت شعري واشترقه واسيران السيف عند سحر
انقطع من سرقه النخض والصفر او غنمهم على ثبات السوار كمنهم
على النبات لوكار فقال الوالي الشيخ وهو من سرقه
ام نسخ ام نسخ فقال الذي جعل السيف بوزن البحر ويزخران
ما اخذت سوريان من شجرة واغار على ثلثي سرجة فقال له اني
ابا لزمته بالبيع ما اخذته من جملة ما فاشهد
باحاطب الدنيا اليه انما شئت الرزدي وفراره الاكدار
دارتني ما انتجت في يومها انك غارت بعد الحما من دار
واذا اطلت بها لم ينفع من جديتها الفترار
غاراتها ما تنفع وايتها لا تغدي حلالا بل لا خبا
كم تزد في نرد ما حيا بامته امتحار بالمستدار
فلت له خربان حتى وادعت فدا المدي ويزن له خد
في زيا بغير ان ترضى فافهم ما سري من عرب اسطمار
وانقطع عدا رجاها وطارها على الفدي وبقاه الاسير

وذكر دانيال في آخرى من دنيال وعلقت الفرس من عبك وعلقت
بحري واسم الحقة وابتليت شعري واشترقه واسيران السيف عند سحر
انقطع من سرقه النخض والصفر او غنمهم على ثبات السوار كمنهم
على النبات لوكار فقال الوالي الشيخ وهو من سرقه
ام نسخ ام نسخ فقال الذي جعل السيف بوزن البحر ويزخران
ما اخذت سوريان من شجرة واغار على ثلثي سرجة فقال له اني
ابا لزمته بالبيع ما اخذته من جملة ما فاشهد
باحاطب الدنيا اليه انما شئت الرزدي وفراره الاكدار
دارتني ما انتجت في يومها انك غارت بعد الحما من دار
واذا اطلت بها لم ينفع من جديتها الفترار
غاراتها ما تنفع وايتها لا تغدي حلالا بل لا خبا
كم تزد في نرد ما حيا بامته امتحار بالمستدار
فلت له خربان حتى وادعت فدا المدي ويزن له خد
في زيا بغير ان ترضى فافهم ما سري من عرب اسطمار
وانقطع عدا رجاها وطارها على الفدي وبقاه الاسير

وذكر دانيال في آخرى من دنيال وعلقت الفرس من عبك وعلقت
بحري واسم الحقة وابتليت شعري واشترقه واسيران السيف عند سحر
انقطع من سرقه النخض والصفر او غنمهم على ثبات السوار كمنهم
على النبات لوكار فقال الوالي الشيخ وهو من سرقه
ام نسخ ام نسخ فقال الذي جعل السيف بوزن البحر ويزخران
ما اخذت سوريان من شجرة واغار على ثلثي سرجة فقال له اني
ابا لزمته بالبيع ما اخذته من جملة ما فاشهد
باحاطب الدنيا اليه انما شئت الرزدي وفراره الاكدار
دارتني ما انتجت في يومها انك غارت بعد الحما من دار
واذا اطلت بها لم ينفع من جديتها الفترار
غاراتها ما تنفع وايتها لا تغدي حلالا بل لا خبا
كم تزد في نرد ما حيا بامته امتحار بالمستدار
فلت له خربان حتى وادعت فدا المدي ويزن له خد
في زيا بغير ان ترضى فافهم ما سري من عرب اسطمار
وانقطع عدا رجاها وطارها على الفدي وبقاه الاسير

في قوله تعالى
 والذين آمنوا
 واتبعتهم
 اهلهما
 واهلهم
 اجمعين
 في قوله تعالى
 والذين آمنوا
 واتبعتهم
 اهلهما
 واهلهم
 اجمعين

لم يزل من هلكته عن قبه وبعي من حبي عن قبه فقال له بليان
 واجد وجواب متوارد قد مضى بتركك فتر الميرك فقال اني مؤلف
 من انواع البلاغه الخمس وازاه لغات البريق فانظروا الان
 اياتي التي فيها توشيد وتوصيفها بخليله وخصتها ما شريخ جالي مع
 بدع الصفوة التي الشفه ملج النقي كبر الشبه والجنح مفرق من جميعه
 واطالها الصيغ واخلاف الوعد وانا له كالعقد قال فير الشخ
 فجلنا وبلاده الفقه نصيبا وبقاريا بينا في هذا اليس الى ان كمل
 نظم الايات والسجده

زشت
 او سحر
 خذ
 شوق
 او سحر

واخو حوي يقي برقه لفظه دعا دني الف الشهاد بغيره
 يصديك لعل بالصيد ودواني لفراسيره مذجارت فلي باهره
 اصد ومنه الزور خوف از واره واذني اسماعيل الخوخه
 واستعذب البعد من منه وكلما اجدد عذابي خذني خبثه
 واما في زماي والاس مذبحة واخيط فلي ووجد اظنيره
 واجت ما فيه البايه لغيبه والكفه عن ان افوه بكبره
 لزمي المبحج الذي جاب نيره ولى منه على الرد من بعد استبره

في قوله تعالى
 والذين آمنوا
 واتبعتهم
 اهلهما
 واهلهم
 اجمعين

في قوله تعالى
 والذين آمنوا
 واتبعتهم
 اهلهما
 واهلهم
 اجمعين

ولو كان عبد لا ما لفتي وورجى على وغيروا لحنه وشيف لفره
 ولو لا نبيته لفت عبي يدا الى من اخنلى نور يذره
 والى من تصريف امرى وانيره اري الميرجلو في انيلاي لا يره
 فلما استلماها الوا الى من راينس يدي بذكاهما الميعاد لنور
 انهم با الله اذكها فرقد اسماء وكونن في دعا وان هذا الجذب
 ليسن ما آناه الله ونسغه في فخذ عن سواه فت اشها الشخ من
 وينا الى اجرامه قد را الشخ هيبات ان راجوه موي او بين
 لعل في دمد لون شفرانه لمجسيع ومنه من يبعوق السبع فاجتبه
 الفى دوان هذا ان الجحاج لموم والجنس لوم وخص من نصيه
 واعنان المرى صم وفتنى لفرق حريره وجرخ كبره امدكر
 ذا سبدي لسمه فان انك رنك سحر

في قوله تعالى
 والذين آمنوا
 واتبعتهم
 اهلهما
 واهلهم
 اجمعين

في قوله تعالى
 والذين آمنوا
 واتبعتهم
 اهلهما
 واهلهم
 اجمعين

في قوله تعالى
 والذين آمنوا
 واتبعتهم
 اهلهما
 واهلهم
 اجمعين

في قوله تعالى
 والذين آمنوا
 واتبعتهم
 اهلهما
 واهلهم
 اجمعين

في قوله تعالى
 والذين آمنوا
 واتبعتهم
 اهلهما
 واهلهم
 اجمعين

في قوله تعالى
 والذين آمنوا
 واتبعتهم
 اهلهما
 واهلهم
 اجمعين

هذا النوع من السيرة (وخص في جالوسى) ما اولى من علمها حينئذ من وجوب

قوله في قوله تعالى وادعهم الى صراطك المستقيم

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

ولا حقت من من مكره ولو لا حرمته اذ به لا غلب عليه الى
 ان يقع فادفع به واني لا كبره ان تسبح بقلته بمدته السلام ففتح
 بين الانام وخطب مكاني عند الامام وابصر بفتح الحافض
 والعدم فعاقدني ان لا يزوج به فكن ولا فمك الى ان تترك
 من بعد اذ قد منك وان لا تنزه ما اعتمد ما جاز هذا المدا
 قال الجارون بن ممام فعاقدته معا هذه من لا يزوج او وقت له
كتاب في التزل المتكامل من البرجدي ليعبر
 جلي الجارون بن ممام قال غاصرت بطيعة البرقع في اثار
 البرقع قبة وحرفهم اليك من انوار واخلاقهم انهم من انوارهم
 اوق من سيم ابحاره فاجلست منهم ما رزى على البرقع الزاهر وندي
 عن ذيل المزاهر وكنا بقا مينا على حفة الوداد وحظر الاسد
 وان لا تغرد اخذنا بالبراد ولا سابر ولو برد اذ فاجمعنا في
 سلاخنة ونمي حننه وحكم بالاجب طباح مرنه على ان سمي
 بالخروج الى نفس المروج لسرج النواظر في النواظر ونفس الخاطر
 بسيم المواظرة زنا وجرحت السور عذرة وكذا في حارمة مودة
 سيم مود بحسب مود

على
 فعاقدت ان لا تنزه
 كتاب في التزل المتكامل
 جلي الجارون بن ممام
 البرقع قبة وحرفهم اليك
 اوق من سيم ابحاره
 عن ذيل المزاهر
 وان لا تغرد اخذنا
 سلاخنة ونمي حننه
 بالخروج الى نفس
 بسيم المواظرة

الى جديقة احزن زخرفها وازيت وبعثت زاهرها ويونس
 ومينا الضمير السور والنعمة السور والنيابة الذي يقر
 السبع والبرية ويقرى كسر مع ما يشبهه فلما اطارنا الحور
 ودان تلك السور على علينا ذمة عليه طر فبحرنا جهم الغند
 السور وحزن بسور مينا فبشيت الا انه سلم بسلم اولى الفهم
 وجلس بقصر اجسام السور والمطم وجرى من الساطع ونرى
 لطي ساطع الى ارغى سادنا المقرب مغرنا المطرب
 الهم سداد لا تصان جنلي ولا هاون في نما الا في
 صيرت عليك حق على صيرت وكاذب تلخ البروج البراق
 دعاء اذ برعت على اصناف انا في فيه ختم ما ساني
 وزوقنا الذبة فوفيل وان ضرتنا فبصرنا كالبلاق
 ولان سيم مينا البعثة ما ساني لم نصبا الوض الاول ورفع الثاني
 فاسم مرنه ابوتيه لعد نطق بما اختاره يديوته فسيت خيل
 اذا الجمع في حور الضد والرفع فعالة فرقة رفيعها نوا القوايت
 وقال طاعة لا خور فمما الانب في اسيم عن حورين حور

الى جديقة احزن
 ومينا الضمير السور
 السبع والبرية
 ودان تلك السور
 السور وحزن بسور
 وجلس بقصر اجسام
 لطي ساطع الى ارغى
 الهم سداد لا تصان
 صيرت عليك حق على
 دعاء اذ برعت على
 وزوقنا الذبة
 ولان سيم مينا
 فاسم مرنه ابوتيه
 اذا الجمع في حور
 وقال طاعة لا خور

الى جديقة احزن
 ومينا الضمير السور
 السبع والبرية
 ودان تلك السور
 السور وحزن بسور
 وجلس بقصر اجسام
 لطي ساطع الى ارغى
 الهم سداد لا تصان
 صيرت عليك حق على
 دعاء اذ برعت على
 وزوقنا الذبة
 ولان سيم مينا
 فاسم مرنه ابوتيه
 اذا الجمع في حور
 وقال طاعة لا خور

واستغفرهم الاضطرار وذكر الواغلي بندي بفتح الهمزة
وان لم ينفذ بين يديه حتى اذا انكسبت الزمان جرت مجرى
والزاجر قال انتم انا انتمكم بتاويده وامر جميع القول من قبل
انه يجوز رفع الوضيلين وتضمهما والمفارقة في الاعراب بينهما ذكركم
بجلب اختلاف الاضمار والعدد بالحق في هذا المضمار وال
فقط من الجماعة اقراظ في مراه والخراج الى مراه حال اما
اذا دعوتهم يراون بفتح الهمزة للضال فاكلمة هي ان سبهم جرح مخفوت
او ايسم لما فيه حرف جازم واخي اسم مرد في جازم وجمع ملزم
وانذها اذا التفت اليها طيب الفعل واظلمت المعقل وان يدخل السن
فمزل العامل من غير ان يامل وما معجوت ما على الطرف لا يخفضه
يؤى جوف واخي مضار اخلا من غوى الاضافة بغزوة واحذف
بحكمته من ميا وغذوة وما العامل الذي يقبل آخره ماؤه ويمل
مفكوكه من ملاءه واخي عامل ناسه ارجت منه وكراد اعظم
مكراد واكثر الله تعالى ذكره في اي موطن يلسن الذكران
مراع السوار وينزرتان الحال بفتح الهمزة الرجال وان يفتح المراتب

والغبار وما انتم لا تفهم الا باسقاطه كل من الاقصار منه
بفتح حرف وفي وضعه الاول المرام وفي الثاني الزلم وادوم
اذا اردت بالنون نص صليته في اليوم فوم بالذوق من خرج
وجرح للمنون فمده شاعيره مسله وقن عديكم وزنه لدركم
ولو زدت زدت ناد ان غدت غدت نأ قال المحرر هذه الحساء فورد
علتنا من احاجيه التي كانت لما انما لك ما جرت له الاوكر
فلما نحرنا اليوم في غره واستسلمت ما من شجرة عدنا على استبدل
الزوم له الى اسدزل الرواه عنه ومن في التزم به الى اسد يعلم
منه فادركي فولا البحر في استام منزله المنح في الطعام لا ام
مراقة ولا سبب لكم عرايا او جولي كل يد وتخصي كل
ميد وليم في الجماعة الام من اذ من حكمه ومدا لحنه شبه
حيث عن انباز الغارة ويداع انحره ما حلاه صلا الاذنان
دعي مظنة بوزا بفتح الهمزة او الادي همتا جرس همتا وعجبا
ويمن على ما يمتا واحدا بقدر الى ابعدا الاكس من وخر
الضماح انكاس من راسن لا حفاوة ومشتق من له عندى جلاوة

والغبار وما انتم لا تفهم الا باسقاطه كل من الاقصار منه
بفتح حرف وفي وضعه الاول المرام وفي الثاني الزلم وادوم
اذا اردت بالنون نص صليته في اليوم فوم بالذوق من خرج
وجرح للمنون فمده شاعيره مسله وقن عديكم وزنه لدركم
ولو زدت زدت ناد ان غدت غدت نأ قال المحرر هذه الحساء فورد
علتنا من احاجيه التي كانت لما انما لك ما جرت له الاوكر
فلما نحرنا اليوم في غره واستسلمت ما من شجرة عدنا على استبدل
الزوم له الى اسدزل الرواه عنه ومن في التزم به الى اسد يعلم
منه فادركي فولا البحر في استام منزله المنح في الطعام لا ام
مراقة ولا سبب لكم عرايا او جولي كل يد وتخصي كل
ميد وليم في الجماعة الام من اذ من حكمه ومدا لحنه شبه
حيث عن انباز الغارة ويداع انحره ما حلاه صلا الاذنان
دعي مظنة بوزا بفتح الهمزة او الادي همتا جرس همتا وعجبا
ويمن على ما يمتا واحدا بقدر الى ابعدا الاكس من وخر
الضماح انكاس من راسن لا حفاوة ومشتق من له عندى جلاوة

والغبار وما انتم لا تفهم الا باسقاطه كل من الاقصار منه
بفتح حرف وفي وضعه الاول المرام وفي الثاني الزلم وادوم
اذا اردت بالنون نص صليته في اليوم فوم بالذوق من خرج
وجرح للمنون فمده شاعيره مسله وقن عديكم وزنه لدركم
ولو زدت زدت ناد ان غدت غدت نأ قال المحرر هذه الحساء فورد
علتنا من احاجيه التي كانت لما انما لك ما جرت له الاوكر
فلما نحرنا اليوم في غره واستسلمت ما من شجرة عدنا على استبدل
الزوم له الى اسدزل الرواه عنه ومن في التزم به الى اسد يعلم
منه فادركي فولا البحر في استام منزله المنح في الطعام لا ام
مراقة ولا سبب لكم عرايا او جولي كل يد وتخصي كل
ميد وليم في الجماعة الام من اذ من حكمه ومدا لحنه شبه
حيث عن انباز الغارة ويداع انحره ما حلاه صلا الاذنان
دعي مظنة بوزا بفتح الهمزة او الادي همتا جرس همتا وعجبا
ويمن على ما يمتا واحدا بقدر الى ابعدا الاكس من وخر
الضماح انكاس من راسن لا حفاوة ومشتق من له عندى جلاوة

فتعجب ما بينه جلفا ونائيا حيا به انفا واسدا سحر
 بما في الكذب عتقه اقربا وكذا جمع بين المراج والبراج
 وهل يجوز اصطحاب من مقلقه ودرا زمت المراجا فتحي
 الكنا لاجامرتي الحمر ما علف روجي لحسم والفاظي قصاحي
 ولا الكنت في نيل السلاف تزد ولا اجيب وراج من افداحي
 ولا مرقنا في صوف مسبقه هي ولا ربح مزيج الى راج
 ولا رطب عن سموله انما سمل ولا احمر من زمان سوى النضر
 يحا السند مزاج حرقه على راسي فانقصه من كان ما حي
 ولا جح بلقي على حرقى العقال الى ملهى فينق له من لاجح
 ولو لغز وفوذى سارت لجبان المصاح من غيب رجب حي
 قوم تجاياهم لوفى ضيقهم والسب حذف له الموقر صباح
 سم انه انساب انيسا الجحيم واخفا اجمال الغنم فعمت به مراح
 تزوج ونذا لبادى لذي خذات الزوج وكان قصار الخبز
 لمداه والمزق من بغيره ٥ نفس برما اودع هذه المعامه
 من الملك البعته والابحاشى النجومه ٥ اما صدرا السلاحيه من غنه

حاشا من راج
 يا حاشا ما

حاشا من راج
 يا حاشا ما

حاشا من راج
 يا حاشا ما

حاشا من راج
 يا حاشا ما

حاشا من راج
 يا حاشا ما

الذي هو وان قبله الذبه فوجر وقته حذر مولاه المذخرى
 لعمرك ان حذر الحذر وان سحر هذه المسله اولها نسبه
 كتابه وحذر في اغرامها ازبعا ووجه اجدوها وما اخذوا
 ربحه خيرا الاول وترفع الساقى وسعد من الاول وترفع ثا
 وقد نزلت رعمه خه الحراة خه رات ار عمده الحراة
 فتنعت الاول على انه خه رات زو رفع الثاني على انه خه
 منبأ بى زوفى ووخا فتنعت على هذا الوجه كتاب السهامه لاله
 حرق السرح لذي هو ان على بقدره وبخذه صاحب المساله لانه
 الفانى حجاب السرح عليه كقولهم ان يامى وبنى كبره لانه كبر
 ما جمع بعد ما والوجه الثاني ان خسرهم جميعا يكون بعد ما
 رات رعمه خه امير خه رات رات رعمه تبا فوجر رات
 فتنعت الاول على انه خه رات رات رعمه الثاني ان تصال المقول
 والوجه ثالث رات رات رات رات رات رات رات رات رات
 رات رات رات رات رات رات رات رات رات رات رات رات رات
 رات رات رات رات رات رات رات رات رات رات رات رات رات
 رات رات رات رات رات رات رات رات رات رات رات رات رات

في

الاول عني انه فاعلم كان المذرة هاهنا
 هي الثامنة التي تأتي بمعية حدث ووقع فلا يحتاج الى حبر
 كقولهم يعال وان كان ذو غنزة فظيرة الى منيرة ويكون التدرج
 في المسئلة ان كان خمر خمر آه خمر يان حدث خمر آه خمر
 والوجه الرابع وهو اضعفها ان يرفع الاول على ما تقدم شرحه
 في الوجه الثالث وتنجيب لياني على ما ذكره في الوجه الثاني
 ويكون التقدير ان كان في علمه خبره هو مخبري خبرا وعلى حسب هذا
 التفسير والمقدرات المحذورات فيه جزى اعراض النبي اري غنى
 ومما يتجمل في هذا اليسر قوله امر البرؤمقوت يقتله ان سفاقة
 وان خمر في نيزه واما الكلمة التي هي حرف مجزوءة التي فيها
 جزو جزو ب هي نعم اريد بها تصديق الاخبار او البقرة بين النور
 هي حرف وان عني بها الابد في اسم والهم ذكره ولو كانت
 الابد اذا انقضت وهي حصة واحدة فيها ايت في الابد المرفوعة
 المنان من سمي جزوا نسبه لها بحرف السين وقل ايها الضميمة
 نسبه الى بحرف الجيم واما الاسم المذود من فرد جازم وجمع

ملازم فهو البراءة فلا يضمنهم من جمع وواجب من ذوال مسئل
 سئل ان سمايلك يعلو هذا القول جمع وقال بعضهم هو واحد وجمعه
 اولان يعني هذا القول في ذواته وتبين عن تسمية الحجة بانه
 جازم ومعنى قوله ملازم ان لا يصرف ووالفقه ما ند ملازم
 وانما لم يصرف هذا التبع من الجمع وهو صلح جميع ناله الذي بعدها
 جزى مشددا او حرفا او لمتة احرف لقوله وقوله دون غيره
 من الخبروع ان لا نظمه في الاسماء الاجلاد واما التام
 التي اذا التام في الماطة القدر واطلة المعقل في ايها الملا جفه
 بالجمع المقدم ذكره كوا رصا روصا واما في ينصرف هذا الجمع
 عن الجوان المعاني لانهما قد جازاه الى مثال الاجلاد نحو قوله
 وكراهم في هذا السب وصرق هذه البقرة ودرجني
 البعاط من غير ان خا مد هو اذا اخذت على الفعل المسفل فصف
 منه ومن التي كانت صلا جهم من جود في الضمة من نفع
 جسد الفقد ونشر ان عن كونها الساجدة تنفع الى الرخص

حرفه كزنا وكراهم وكراهم

المحقة من السله وذلك لقوله تعالى غلزان سكر من سكر
 وسدرة علم ان سكر ه واما المصروف على الطرف الذي
 لا تحذف حرفه عند ولا حرة من حروف الجزع خاصة
 وقول الغنم ذهبا الى عنده حتى ه واما المضارع الذي
 اخل من غري الاضافة بعزوه واختلف حكمه بين سبأ وغنم
 فبولدك لذن من اسما الملازمة للاضافة وكما اني
 بعد ما يجرها الاغذية قال الجرب نجسها بل ذكروا سكر
 اباها في الكلام م نوتها ايضا لسن بد كما هي منصوبة لانها
 من انواع الجزور الى لا تحذف وعند بعض المحققين ان لا يمتنع
 عند الصحيح ان نتمها فزوا وبقا وهو ان عنده سكر معناها
 عن ما هو في سكره ومثله ما بد ناسك ويعد عندك ناسك
 معناه بما خضرك وقرب منك ه واما العام الذي يتصل به
 بولته ويعد معكوسه من عليه موزا ومجكوسه ان ذكرك من موز
 الذك وعنه في الاسم المنادى يستبان ان ذكرا خور في كلام
 واكثر في الاستعمال واما ان بعضهم ان ذكرا في الغرث ورجل

نوع
 ك
 نوع

كالهزة واما العام الذي ياءه انجمنه وكراد انظم
 مكراد الكرنه تعالى دبسوا فوما القسم وهذه الباء
 اصل حرف في القسم بد لاله اسم لجامع ظهوره في القسم في وقت
 اسم بالله وادخوله ايضا في المضمرة لكونك ك لا فعل ثم انزلت
 الواو منها في القسم لانها حمدا من حروف السمع لباية
 معصتها لان الواو تلف بالجمع والباء بعد الجاء والمبصا
 مسفارة ان صار بها الواو المنذلة من الباء اذ ورد في كلامه واغنى
 بالاقسام ولهذا الغزبانها اشتركت بعالى ذكر انهم ان الواو
 موطن من الباء لان الباء يدخل الابعى الاسم ولا يعل غير الجزع
 والواو تدخل على الاسم والفعل والحرف وحركة اءة بالقسم وارة
 بضم زت ومنظم ايضا مع نواصب الفعل وادوات العطف ك
 في قوله تعالى ويخبر عن سكر ويخبر ان ذكرا نون في ان ناسا اوله
 وجعلها نون الوكر وخطم المكر ه واما النون الذي
 للسرفه الذكرا ان ياتج تشوا نون رت المحال نعم بجر
 فبواول مراتب العدة المضارف وذلك من منسبه الى العسره

في قوله تعالى
 ويخبر عن سكر
 ويخبر ان ذكرا
 نون في ان ناسا
 اوله

فان يكون مع المذكور بالها ومع الموت ^{تعاك} بخذها لقوله
 سخرها عليهم سبع ليلال وثمانية ايام واما في غير هذا الموضع
 من جناس الموت كقولك قام وقامة وعلم وعالمة فقد رأت
 صنف اعلمت في هذا الموضع حكم المذكور والموت حتى اعلمت
 صلتها في ضد قاله ويرى في نزهة صاحبها هـ واما المفع
 الذي لح فيه حفظ المرات على المخروب والضارب فهو صنف
 سبعة الفاعل والمفعول به ليعذر في لانه الاغراب فيها ادنى
 وذلك اذا كانا معنويين مثل عسى وموسى او من اسمها الاساره نحو
 ذاك وهذا يجب لازاله اللبس اقرا كل منهما في رتبة المفعول
 منها بتقديمه والمفعول بناخره هـ واما الاسم الذي لا تقوم الا
 بانضمامه كلمتين والاقصا منه على حرفين فهو منهما وفيها
 قولان احدهما انها مركبة من هذا التي بمعنى الكف ومنها والور
 الثاني وهو الصحيح ان الاجل فيها ما فريد عن غيرها ما انفرد
 ما على ان يقارن لفظها ما ما فعل عليهم نوالى كلمتين يلتزم واجل
 فالتلازمين الالف الاذكي ما فصار تانها ومنهما من ادوار السطر

هذا هو
 قوله
 سخرها
 عليهم
 سبع
 ليلال
 وثمانية
 ايام
 واما
 في
 غير
 هذا
 الموضع
 من
 جناس
 الموت
 كقولك
 قام
 وقامة
 وعلم
 وعالمة
 فقد
 رأت
 صنف
 اعلمت
 في
 هذا
 الموضع
 حكم
 المذكور
 والموت
 حتى
 اعلمت
 صلتها
 في
 ضد
 قاله
 ويرى
 في
 نزهة
 صاحبها
 هـ
 واما
 المفع
 الذي
 لح
 فيه
 حفظ
 المرات
 على
 المخروب
 والضارب
 فهو
 صنف
 سبعة
 الفاعل
 والمفعول
 به
 ليعذر
 في
 لانه
 الاغراب
 فيها
 ادنى
 وذلك
 اذا
 كانا
 معنويين
 مثل
 عسى
 وموسى
 او
 من
 اسمها
 الاساره
 نحو
 ذاك
 وهذا
 يجب
 لازاله
 اللبس
 اقرا
 كل
 منهما
 في
 رتبة
 المفعول
 منها
 بتقديمه
 والمفعول
 بناخره
 هـ
 واما
 الاسم
 الذي
 لا
 تقوم
 الا
 بانضمامه
 كلمتين
 والاقصا
 منه
 على
 حرفين
 فهو
 منهما
 وفيها
 قولان
 احدهما
 انها
 مركبة
 من
 هذا
 التي
 بمعنى
 الكف
 ومنها
 والور
 الثاني
 وهو
 الصحيح
 ان
 الاجل
 فيها
 ما
 فريد
 عن
 غيرها
 ما
 انفرد
 ما
 على
 ان
 يقارن
 لفظها
 ما
 ما
 فعل
 عليهم
 نوالى
 كلمتين
 يلتزم
 واجل
 فالتلازمين
 الالف
 الاذكي
 ما
 فصار
 تانها
 ومنهما
 من
 ادوار
 السطر

والجزا ومق لفظها لم يتم السلام ولا يعقل المعنى اذ لا يراى
 كلم من بعد ما كقولك ما تفعل افعل يكون حسنة فلهذا للفعل
 فان اقترنت معها على حرفين وهما هـ التي بمعنى الكف فهم المعنى
 وكنت ملزما من حاطنة ان تلف هـ واما الوضد الذي
 اذا اذرف النور فبصر صاحبه في العيون وقوم بالذوق وخرج من
 النور ويعرض للنور هو صنف ادا الحقة النور استحال الى صنفين
 وهو الذي يمنع الصنف وينزل في التقدم منزلة الزيف

المقام الحاميد والعشرون في اللحية

جلى الجار من ممام والسير بالسيرح لغير انضيم واريت
 اقصد ونور من شتاها الكايح وجرها النايح ما عرفت في حمة البلا
 وعكف على الاصطلاح فلم انزل الى وجاري متوقفا ناري
 الا لضرورة اذ فاعلها اذ اقامه حمة احاطت بعلتها فظهر
 يوم حوة من ميمر ورجنة من كنه الى ان يرون من كنه الى المهم
 فاذ سفع عادي الجلة بادي الجدة قد اعتم بوجهه واسمعه
 وجوا له جمع كنف الجواسي وهو نسي ولا يخفى

هذا هو
 قوله
 سخرها
 عليهم
 سبع
 ليلال
 وثمانية
 ايام
 واما
 في
 غير
 هذا
 الموضع
 من
 جناس
 الموت
 كقولك
 قام
 وقامة
 وعلم
 وعالمة
 فقد
 رأت
 صنف
 اعلمت
 في
 هذا
 الموضع
 حكم
 المذكور
 والموت
 حتى
 اعلمت
 صلتها
 في
 ضد
 قاله
 ويرى
 في
 نزهة
 صاحبها
 هـ
 واما
 المفع
 الذي
 لح
 فيه
 حفظ
 المرات
 على
 المخروب
 والضارب
 فهو
 صنف
 سبعة
 الفاعل
 والمفعول
 به
 ليعذر
 في
 لانه
 الاغراب
 فيها
 ادنى
 وذلك
 اذا
 كانا
 معنويين
 مثل
 عسى
 وموسى
 او
 من
 اسمها
 الاساره
 نحو
 ذاك
 وهذا
 يجب
 لازاله
 اللبس
 اقرا
 كل
 منهما
 في
 رتبة
 المفعول
 منها
 بتقديمه
 والمفعول
 بناخره
 هـ
 واما
 الاسم
 الذي
 لا
 تقوم
 الا
 بانضمامه
 كلمتين
 والاقصا
 منه
 على
 حرفين
 فهو
 منهما
 وفيها
 قولان
 احدهما
 انها
 مركبة
 من
 هذا
 التي
 بمعنى
 الكف
 ومنها
 والور
 الثاني
 وهو
 الصحيح
 ان
 الاجل
 فيها
 ما
 فريد
 عن
 غيرها
 ما
 انفرد
 ما
 على
 ان
 يقارن
 لفظها
 ما
 ما
 فعل
 عليهم
 نوالى
 كلمتين
 يلتزم
 واجل
 فالتلازمين
 الالف
 الاذكي
 ما
 فصار
 تانها
 ومنهما
 من
 ادوار
 السطر

من نأقوم لا تخشكن عن فقرى جندى من غزى وان الفتر
 فاعبىروا ما بدأ من خرى ما طر حالى دجى نوى
 وجاهدوا فى ليله سلم الدبر فاني كسبه القدر
 آوى الى دفر وجهى نقرى بعد جفري ديد شمرى
 وسلكى كوني غداه آبرى خردا الدبر يوفى العذار
 وشعر رزق البرزخا الفتر ولم ذل الشجنى ونرى
 جنى عبقنا ارى غاض درى ديار مفرى في الورى
 وفتر نضو فاقية وغبر عارى المطا فخر دأمرى
 كاتى المزلخ البعري لادق في البصر والعنبر
 غدر النقي وابطال الجبر فعل ختم ذور دأغبر
 ينبرى بفرى وطير طرا لاد حده الله لا ينكرى
 سم نال ارباب البرا الرافلى في الفرم من اوى خبر افينق
 ومن اسطاع ان يرقى فترى نال اربا عروزة الدهر عبور
 والمكبة زوره طنف والقرصة مزنة صنف واني والله اعلم
 بلقيستى كافي به دأغزى الاله له قل مواه وحيانا
 كاتى
 كاتى
 كاتى
 كاتى

ادى الله

ادى الله

ادى الله

ادى الله

ادى الله

ادى الله

ادى الله

امير باسادى مساعدي وسادى وحلدى نوردى جفنى
 حفىنى شعير لعافى حالى دلت در جنى اللالى قال السعد
 من نأقوم لا تخشكن عن فقرى جندى من غزى وان الفتر
 فاعبىروا ما بدأ من خرى ما طر حالى دجى نوى
 وجاهدوا فى ليله سلم الدبر فاني كسبه القدر
 آوى الى دفر وجهى نقرى بعد جفري ديد شمرى
 وسلكى كوني غداه آبرى خردا الدبر يوفى العذار
 وشعر رزق البرزخا الفتر ولم ذل الشجنى ونرى
 جنى عبقنا ارى غاض درى ديار مفرى في الورى
 وفتر نضو فاقية وغبر عارى المطا فخر دأمرى
 كاتى المزلخ البعري لادق في البصر والعنبر
 غدر النقي وابطال الجبر فعل ختم ذور دأغبر
 ينبرى بفرى وطير طرا لاد حده الله لا ينكرى
 سم نال ارباب البرا الرافلى في الفرم من اوى خبر افينق
 ومن اسطاع ان يرقى فترى نال اربا عروزة الدهر عبور
 والمكبة زوره طنف والقرصة مزنة صنف واني والله اعلم
 بلقيستى كافي به دأغزى الاله له قل مواه وحيانا
 كاتى
 كاتى
 كاتى
 كاتى

ادى الله

ادى الله

ادى الله

ادى الله

ادى الله

ادى الله

ادى الله

ادى الله

ادى الله

ادى الله

قراي قصود ما عني وقت له اكلها متى فما كذب ان امراها

وعني زاعما هم اسد

لله من النسي قزوة اضجت من الرغبة في حنة

النسيها واذا نمتي في من الايسر والحنه

سكني اليوم ناي وفي عار سكتي منذ من الحنة

قال فمافس فرب الجماعة باقيا به في البراعة الفواعل من العرا

المعشاة والجار الموشاة ما آذه نقة ولم تكذ نقة فاهل

مستشرا بالبرج متبعا للكرج وشعة الى حنة اربع البقية

وبدت السما نقة فقل له لست ما ترك البرد ولا مفر من بعد صا

دند من العذل بزع البعد فلا تفقد بلوم هو ظلم ولا ف

ما لست كده علم فوالذي نور السنة وقت بزة طنه لولم افر

لرجب بالحنه وجفر الحنة هم روع الى الفراء وبيع بالاحكام

وول اما تعلم ان سنيني الاحمال من صيد الى صيد والاهل

من عراي بدوا راك قد عني وحقني وحدتي واقني فعد

ما افدي فاعني يا ر الله من القول وانسد دودي في حنة

ولمك مجذبه عند البلعونه و خفت به نغابيه

وقلت له والله لولم اذرك واعني عوارك لما وصا في حنة

ولا اقلت احشي من صيد بجاري عن حب في البكة منه يكد

وعند ما نسج في بوز القزوه ويعزوي كوار من نوه مخرني

نهر المبعوث ارمه زارهم رار المعطف مورا امارد القزوه فبده

من ردا من الدار والمب الغار واما ان سوه فسي

مر صبح عني د فهد واومي ودي حنك حتى نيت اسدك

در سكره نك

ح ساد سادي من حرحه سبع

كن وكسرك نور كالمط لا غدا لك كن كن وكس

هم والجراب سفي حمر من حنك في د كس فاعني د

وعدا عني د في سقوز وحنك عني برغه حور سوي

المفتاة المسكينة والغيره وتعرف بالبرقا

جدر كدر من ممام د حنك نوني فافوا لا ساخله فافوا

فلنت مهماتك كاسد سكره زخي ان ما مسوده الى ز

ثم ادرك المقدم من عوادى الامام فرمتهما بغير الذي وذا ودهن
مذرفة الغدير الذي وضعته عن سبها كسر الا زار الكفا الى المدة
الغري حتى اذا برزت عنها من حلتين وبعثت نوري نمن بران في ختمه
مضروبه ونازمتونه فقلت انهما العبي ابغ جدي او احاديث من
هذه فلما انتهت الى خير الخيرة رابت على ذوقه وسارة مرفوعة
ونحن جليلة رة سبته ولدته ذكينة حنة بختة هم جا منبه
فصيراني واحسن الرذ علي وقال اليا بئس الى من يزدون كته
وتشوق معا كمنه فحلت لا عنام مجا ضربه لا لا لهم ما لخرية
يوس سر عن ادا وكس عن اما به برقت انه ابور نيد بنين ملحد وبعج
قلمه بعار ما جبريد وجئت في فرجيت ربا ععد ولم ادر انما
ان اضع فرجا واذا في مريجا بانفاره عن ذجته اسفاره ام حبيب
رجاله لفلد مجا له وناقت نفسي الى ان افر ختم بزه وافر دعه
بشيرة فقلت له من ابرائك والى ابرائساك وم اعلان عبادك قال
ان المقدم من طوس وانا المقصود في التوس وانا الخار و
اجتمعا فمرسالة اقضتها فبالله ان افسى خنده ونشيد بنين كسبه

هذا هو المقدم من عوادى الامام
فرمتهما بغير الذي وذا ودهن
مذرفة الغدير الذي وضعته
عن سبها كسر الا زار الكفا
الى المدة الغري حتى اذا
برزت عنها من حلتين وبعثت
نوري نمن بران في ختمه
مضروبه ونازمتونه فقلت
انهما العبي ابغ جدي او احاديث
من هذه فلما انتهت الى خير
الخيرة رابت على ذوقه وسارة
مرفوعة ونحن جليلة رة سبته
ولدته ذكينة حنة بختة هم جا
منبه فصيراني واحسن الرذ علي
وقال اليا بئس الى من يزدون كته
وتشوق معا كمنه فحلت لا عنام
مجا ضربه لا لا لهم ما لخرية
يوس سر عن ادا وكس عن اما به
برقت انه ابور نيد بنين ملحد
وبعج قلمه بعار ما جبريد وجئت
في فرجيت ربا ععد ولم ادر انما
ان اضع فرجا واذا في مريجا
بانفاره عن ذجته اسفاره ام حبيب
رجاله لفلد مجا له وناقت نفسي
الى ان افر ختم بزه وافر دعه
بشيرة فقلت له من ابرائك والى
ابرائساك وم اعلان عبادك قال
ان المقدم من طوس وانا المقصود
في التوس وانا الخار و اجتمعا
فمرسالة اقضتها فبالله ان افسى
خنده ونشيد بنين كسبه

هذا هو المقدم من عوادى الامام
فرمتهما بغير الذي وذا ودهن
مذرفة الغدير الذي وضعته
عن سبها كسر الا زار الكفا
الى المدة الغري حتى اذا
برزت عنها من حلتين وبعثت
نوري نمن بران في ختمه
مضروبه ونازمتونه فقلت
انهما العبي ابغ جدي او احاديث
من هذه فلما انتهت الى خير
الخيرة رابت على ذوقه وسارة
مرفوعة ونحن جليلة رة سبته
ولدته ذكينة حنة بختة هم جا
منبه فصيراني واحسن الرذ علي
وقال اليا بئس الى من يزدون كته
وتشوق معا كمنه فحلت لا عنام
مجا ضربه لا لا لهم ما لخرية
يوس سر عن ادا وكس عن اما به
برقت انه ابور نيد بنين ملحد
وبعج قلمه بعار ما جبريد وجئت
في فرجيت ربا ععد ولم ادر انما
ان اضع فرجا واذا في مريجا
بانفاره عن ذجته اسفاره ام حبيب
رجاله لفلد مجا له وناقت نفسي
الى ان افر ختم بزه وافر دعه
بشيرة فقلت له من ابرائك والى
ابرائساك وم اعلان عبادك قال
ان المقدم من طوس وانا المقصود
في التوس وانا الخار و اجتمعا
فمرسالة اقضتها فبالله ان افسى
خنده ونشيد بنين كسبه

هذا هو المقدم من عوادى الامام
فرمتهما بغير الذي وذا ودهن
مذرفة الغدير الذي وضعته
عن سبها كسر الا زار الكفا
الى المدة الغري حتى اذا
برزت عنها من حلتين وبعثت
نوري نمن بران في ختمه
مضروبه ونازمتونه فقلت
انهما العبي ابغ جدي او احاديث
من هذه فلما انتهت الى خير
الخيرة رابت على ذوقه وسارة
مرفوعة ونحن جليلة رة سبته
ولدته ذكينة حنة بختة هم جا
منبه فصيراني واحسن الرذ علي
وقال اليا بئس الى من يزدون كته
وتشوق معا كمنه فحلت لا عنام
مجا ضربه لا لا لهم ما لخرية
يوس سر عن ادا وكس عن اما به
برقت انه ابور نيد بنين ملحد
وبعج قلمه بعار ما جبريد وجئت
في فرجيت ربا ععد ولم ادر انما
ان اضع فرجا واذا في مريجا
بانفاره عن ذجته اسفاره ام حبيب
رجاله لفلد مجا له وناقت نفسي
الى ان افر ختم بزه وافر دعه
بشيرة فقلت له من ابرائك والى
ابرائساك وم اعلان عبادك قال
ان المقدم من طوس وانا المقصود
في التوس وانا الخار و اجتمعا
فمرسالة اقضتها فبالله ان افسى
خنده ونشيد بنين كسبه

فقال لان من املك خرف النور او يصعني الى التوس فصا بختة
نمها دفرا وعكفها على علمه منها وهو يفتني كاسار البعيل
وخرن اعنه اساميل حتى ان اخرج صدرى وعين جدي قلت
انه لم ين يرمعه ولا في جنة وفي عذر اخر غران المني واجر عنك
لحق جنة فقال جاش لله ان اخلد او اخالفك وما ارجو ان
اجيد كراة لا لبيد وانا كسك وراشيت بعدى وخرال من
التوس من يدرون بخ بعض سرى المممة و جنة ان خلد بج
جنا المدة بعد هار في اخل جدي واهول جدي قدر غم
لله في التوس ان اقل الى حرس وان ومند بعدد قدره فسر
ولا يفرو في سيد راكنا الى الحقون ما يرق ذنبت لساو الاندق
من هو غير الاخاء و نو فليست اسدا و متعفة في توف
فما افسى جدي من رمي حقه ولا زمي مشيقة لخرت في امري
خبر و خدعت عني بن عيسى قد نصا و انبلا في دهر عن زحاف
رجة في الدفوي دج في ابيادى الى افسه و كنه حصة
ممن في السلام و انسرل منه روى الامام و در غنشة و نضر

هذا هو المقدم من عوادى الامام
فرمتهما بغير الذي وذا ودهن
مذرفة الغدير الذي وضعته
عن سبها كسر الا زار الكفا
الى المدة الغري حتى اذا
برزت عنها من حلتين وبعثت
نوري نمن بران في ختمه
مضروبه ونازمتونه فقلت
انهما العبي ابغ جدي او احاديث
من هذه فلما انتهت الى خير
الخيرة رابت على ذوقه وسارة
مرفوعة ونحن جليلة رة سبته
ولدته ذكينة حنة بختة هم جا
منبه فصيراني واحسن الرذ علي
وقال اليا بئس الى من يزدون كته
وتشوق معا كمنه فحلت لا عنام
مجا ضربه لا لا لهم ما لخرية
يوس سر عن ادا وكس عن اما به
برقت انه ابور نيد بنين ملحد
وبعج قلمه بعار ما جبريد وجئت
في فرجيت ربا ععد ولم ادر انما
ان اضع فرجا واذا في مريجا
بانفاره عن ذجته اسفاره ام حبيب
رجاله لفلد مجا له وناقت نفسي
الى ان افر ختم بزه وافر دعه
بشيرة فقلت له من ابرائك والى
ابرائساك وم اعلان عبادك قال
ان المقدم من طوس وانا المقصود
في التوس وانا الخار و اجتمعا
فمرسالة اقضتها فبالله ان افسى
خنده ونشيد بنين كسبه

هذا هو المقدم من عوادى الامام
فرمتهما بغير الذي وذا ودهن
مذرفة الغدير الذي وضعته
عن سبها كسر الا زار الكفا
الى المدة الغري حتى اذا
برزت عنها من حلتين وبعثت
نوري نمن بران في ختمه
مضروبه ونازمتونه فقلت
انهما العبي ابغ جدي او احاديث
من هذه فلما انتهت الى خير
الخيرة رابت على ذوقه وسارة
مرفوعة ونحن جليلة رة سبته
ولدته ذكينة حنة بختة هم جا
منبه فصيراني واحسن الرذ علي
وقال اليا بئس الى من يزدون كته
وتشوق معا كمنه فحلت لا عنام
مجا ضربه لا لا لهم ما لخرية
يوس سر عن ادا وكس عن اما به
برقت انه ابور نيد بنين ملحد
وبعج قلمه بعار ما جبريد وجئت
في فرجيت ربا ععد ولم ادر انما
ان اضع فرجا واذا في مريجا
بانفاره عن ذجته اسفاره ام حبيب
رجاله لفلد مجا له وناقت نفسي
الى ان افر ختم بزه وافر دعه
بشيرة فقلت له من ابرائك والى
ابرائساك وم اعلان عبادك قال
ان المقدم من طوس وانا المقصود
في التوس وانا الخار و اجتمعا
فمرسالة اقضتها فبالله ان افسى
خنده ونشيد بنين كسبه

هذا هو المقدم من عوادى الامام
فرمتهما بغير الذي وذا ودهن
مذرفة الغدير الذي وضعته
عن سبها كسر الا زار الكفا
الى المدة الغري حتى اذا
برزت عنها من حلتين وبعثت
نوري نمن بران في ختمه
مضروبه ونازمتونه فقلت
انهما العبي ابغ جدي او احاديث
من هذه فلما انتهت الى خير
الخيرة رابت على ذوقه وسارة
مرفوعة ونحن جليلة رة سبته
ولدته ذكينة حنة بختة هم جا
منبه فصيراني واحسن الرذ علي
وقال اليا بئس الى من يزدون كته
وتشوق معا كمنه فحلت لا عنام
مجا ضربه لا لا لهم ما لخرية
يوس سر عن ادا وكس عن اما به
برقت انه ابور نيد بنين ملحد
وبعج قلمه بعار ما جبريد وجئت
في فرجيت ربا ععد ولم ادر انما
ان اضع فرجا واذا في مريجا
بانفاره عن ذجته اسفاره ام حبيب
رجاله لفلد مجا له وناقت نفسي
الى ان افر ختم بزه وافر دعه
بشيرة فقلت له من ابرائك والى
ابرائساك وم اعلان عبادك قال
ان المقدم من طوس وانا المقصود
في التوس وانا الخار و اجتمعا
فمرسالة اقضتها فبالله ان افسى
خنده ونشيد بنين كسبه

10

ان الناس لم يظنوا فلا يوجد قاتل ثم قاتل فان جبر
فليس جبر قد ثبتت دخلت ربنا قاتل هدام من نور و قوة
فرض وقته على وجهنا خلق وقد خلقنا في غير غيب غايه
لمن دبر فان من سيدنا ركنه بهياب كفه ورجل
فاننا يا خير فكل من دبر لا خيل حيا لا خيل نزل شام نزل
فان ربي حتى انزلنا في الدنيا استغاثا بغير لا اله الا الله
انودع فيها اذ غر في الجبال ففعل ما في حفي و نفي
فانك بركة واشتق بالزيت من تحت الارض في ارضه و
رافه حتى اذا غر في مواضعه و اظلال دلي في هبة فافقت في الارض
على ما نرى من خشن الجبال و ارضه له و فخر المزانج كذا
استبح الكرم فانك قد بد من ضوطة الغمر و الالهة لله
سبحا و الحمد و الخوض من الحفم الالهة قال انه اجنالك
ان اخذ من البوط ام الجفت بالرسالة البرقة من انلا الركة
اجنالك عدال هو و جفت انك في دن فقه ما يلح في الاله ان
اهول من فقه ما يلح من الاله انك كذا انك و اجنالك

مكتبة
مكتبة
مكتبة

عشرون

مكتبة
مكتبة
مكتبة

من القسالة والجد نافرقت منه لستهم و بطلت عند القسالة
وانت اذ دلفي من العن ساجد من القسالة والعين
المقتات من السجدة والخبز
جلك الحاد من ميام و ان منيت و نزل من الذي عدا الى محذور
فان الزلزلة خد اخذ للوسم الالهة واليهام لغيره
سمن من لا نالوا اخذ و جعلت ضرب في الارض نورا و اخذ في
من ارضت من الزعيرة و لله من الناعية ثم انت الى عرب
اردا و اقا و ايا او ارا و جنوني امع حاد و هو اعني
جاء كذا ان فم دني عندهم هم ولا فزع صف في سمن في
في لستهم و الله و الفحة عورته الله اقم اجنالك في جليها
و ان جند على عارها و نزل فرب مخضارا و اعنفيت
يد و حاد و سمن لستهم و اخذ سمن و افقرى كل مخبر
ومزدا الى ان سمن الجفح و ايا و جفت الداء الى سمن و فركت
جنت من سمن البركة لستهم المكتوبة من حني في فقه و فركت
عن سمن و سمن لا اري الالهة و فقه و لستهم الاميرة و فركت

مكتبة
مكتبة
مكتبة

مكتبة
مكتبة
مكتبة

مكتبة
مكتبة
مكتبة

مكتبة
مكتبة
مكتبة

الاخر بغيره ولا يراكم الا ان يظلمه وخذى مع ذلك
 بدهم هذرا ولا يجد وزدا حذرا الى ان جازت حذرت
 ولح هيرت مل عن ان غرتي وكان يوما طول من طر الفية
 واجز من ذبح المقلية وقيت اذ ان لم انك كل من الوفرة
 ولا الرقة اذ تقى اللقوب وعرفت في سكون فغيا الى بزيه كيف
 الاغصان وريقة الافان لا يجوز لهما الى المتغير في فائدة
 نفي ولا اشراج ورمي حتى رطرت الى ساج في هذساج وهو حج
 في حقي ونشد الى نفعي فرفعت الغياحة الى مخرج واسعدت الله
 من كل مقامهم رختان بجدي فقيت اذ مدي من شيد
 فلما امرت من رختي وكان جاز ساجي القسدي السويحت
 فنتسبى جزيه من طين افند لحواله في نسي اذ در دوان في مكرام
 اسويخته من ابره وكشف عثره فاستدبرها دم ندر
 قد لم يظلم خنته امري كذبت في كرامه وعزازه
 اما ما من جزا رحى في زحف ونري معاره في فساد
 زادي الصبر والمط بغير وجهاري الجرار والبقارة

فاذ اظنك بغير افسد غرة الحبان الدم خسارة
 لسن ما سا ان فاذ اجز ان جاز ل الزمان
 غرتي الى ان جاز من الهمة ونسي عن الامه فحيا - ز
 اذ قد اللعل ملا حقني وقلبي بارد من حراره وحراره
 لا ان لي مزاي كاس بوقوف ولا ما جلادة من مرارة
 لا ولا اسختر ان جزل الدل بجاز الى السواحت
 واذ اظنك ساجي البعاد فبقا لم يروم لحاره
 ومي امة ندره رختي عاف طني طاعة وافهارة
 فامتنان ولا الدن وخنبر من زكوت الحنار كوت الحارة
 سم ربح الى طرفة ووال لا من ماحدغ قصير افة فاختربه
 خسرنا وى بسار جة وما عالته في نومي والنا رجة فبال
 جع لوالك في ما ورا الصراج الى مباح ولا تاسر على
 ما ذهب وولانه واد بردهف ولا نسي من مال عن رجب
 واضرم نار ما رجت ولو كان اس فوجك او سيقن وجك
 هم ول فذكت في رعد وبعام ايدي والنفيل في الانس

(Vertical marginal notes in Arabic script, likely commentary or corrections.)

(Vertical marginal notes in Arabic script, likely commentary or corrections.)

والتعجب والهاجرة ذات لخب ولتفضل الحايطة

التعجب والهاجرة ذات لخب ولتفضل الحايطة
القابر كفالة الواجر خجرو صا في شمرى ناجر فست ذاك
المدة وما اريد ان اسر عند في افرس المرات واضمح واظهير
ان قد جمع دار تعقد على ان اجرس ولا ايقض فخذني اليه لدار
الاستة ولم افرا ولا الليل قد نوح والجمر قد نوح ولا البروق
ولا المنبرخ فست ليلة مافقة واجرا ان تعقوته ايسار والوحوم اساجر
البحر اذ كبر قارة في خطي و اخرى في خفي الى ان وضع في عند فتر
بحر الصوف وجه الجور اكرخ في الدق والمفد اليه يوق
و قد ناز في صوف فلم يقابل بالبايع ولا اوى لا لتاعي
على هبته واجمال في سماءه ف وقض اليه لا شرفه احمد
تظرفه فتم اذ ركنه بعدا لاس واخذ فده ميسر الخون
و خزن باقى مطنة وضال الى لوظنه في كذت ان اذ رسته
عن سنامها وجالده جرف في مامها وملك لا اجابها ومخيلها
ولي رسته وسته فلا كسك سبقت مريب ونيق فخذ مدغ
ولحي ونيق ولا ينيق و سنام مرفد او سن و سنام و سنام

والتعجب والهاجرة ذات لخب ولتفضل الحايطة
القابر كفالة الواجر خجرو صا في شمرى ناجر فست ذاك
المدة وما اريد ان اسر عند في افرس المرات واضمح واظهير
ان قد جمع دار تعقد على ان اجرس ولا ايقض فخذني اليه لدار
الاستة ولم افرا ولا الليل قد نوح والجمر قد نوح ولا البروق
ولا المنبرخ فست ليلة مافقة واجرا ان تعقوته ايسار والوحوم اساجر
البحر اذ كبر قارة في خطي و اخرى في خفي الى ان وضع في عند فتر
بحر الصوف وجه الجور اكرخ في الدق والمفد اليه يوق
و قد ناز في صوف فلم يقابل بالبايع ولا اوى لا لتاعي
على هبته واجمال في سماءه ف وقض اليه لا شرفه احمد
تظرفه فتم اذ ركنه بعدا لاس واخذ فده ميسر الخون
و خزن باقى مطنة وضال الى لوظنه في كذت ان اذ رسته
عن سنامها وجالده جرف في مامها وملك لا اجابها ومخيلها
ولي رسته وسته فلا كسك سبقت مريب ونيق فخذ مدغ
ولحي ونيق ولا ينيق و سنام مرفد او سن و سنام و سنام

اذ غشنا اوزن لا سنا جذا التمر وها جها هيوم البسل المتغير
تحفت والله ان يكون يومه كانه به وبذره مثل نمبه
والحق ما العارضين واصبر ان ابعده عن ولم ازالا ان اذكره
اليوم والمنتبه والمفعلة الامسية وناسدته الله او في اليوم
للسلا ام لما فيه ابلا في وقال معاذ الله ان اخبر على مخبري
او اصل غوري ستمى نرا فند لا خسر كنه جاكذ والكوب
مما لم كذ كس عند كذ حاني والخات اسلحاشه واصف
طلع اليه و ترفع صاحبه في لقي مطر انه بطر البعش
الى العرسه م اسرع منه البرمج وسمه بمن اوار البضع لم ينج
منجا الدفات ورض من الغنيمه بالاناب لنورد سنانه و
ولفجعت به ولده وورنه فسد رمام الناقة و حاصر وافت
وله اخيرا جبر الى اوزن ليلتها و ستمى ما فيها احدك
المحسن وولاه من منق سنن و راجا ربه م جرت من لوم الى
وسخره وزنه لقيعه بصره وكنه فوحى لهاب سدرى
او لقص ما خ مرسى و فني بوحه ظلم والسرطان ليس

والتعجب والهاجرة ذات لخب ولتفضل الحايطة
القابر كفالة الواجر خجرو صا في شمرى ناجر فست ذاك
المدة وما اريد ان اسر عند في افرس المرات واضمح واظهير
ان قد جمع دار تعقد على ان اجرس ولا ايقض فخذني اليه لدار
الاستة ولم افرا ولا الليل قد نوح والجمر قد نوح ولا البروق
ولا المنبرخ فست ليلة مافقة واجرا ان تعقوته ايسار والوحوم اساجر
البحر اذ كبر قارة في خطي و اخرى في خفي الى ان وضع في عند فتر
بحر الصوف وجه الجور اكرخ في الدق والمفد اليه يوق
و قد ناز في صوف فلم يقابل بالبايع ولا اوى لا لتاعي
على هبته واجمال في سماءه ف وقض اليه لا شرفه احمد
تظرفه فتم اذ ركنه بعدا لاس واخذ فده ميسر الخون
و خزن باقى مطنة وضال الى لوظنه في كذت ان اذ رسته
عن سنامها وجالده جرف في مامها وملك لا اجابها ومخيلها
ولي رسته وسته فلا كسك سبقت مريب ونيق فخذ مدغ
ولحي ونيق ولا ينيق و سنام مرفد او سن و سنام و سنام

ما احيى الجار ضيقه دون اخواني وفيه ان كسر ال انسي فلقد يركن نوبت
 فان عجز ال عند اخرج سكر لوي ^{بهم قال المائين واسن}
 وشيق يتوق ثم دني يفراد لم الارض ويؤكض حركه اتمار لرض
 فانه دون ان اقبوذت مطبته وبغذت لطبته حتى وصلت الى حلت
 بعد التنا واليه لفسير **والفلاح** هذه **المقام** **الانوار**
للغوت **وترا** **تمثال** **العريضة** قوله **وترا** **تسا** **بني** **اوه**
ورافقه وقد خفف فيقال **لث** وقوله **أخذ** **أخذ** **لث** **بهم** **بغني** **أور**
بهم **لعل** **أخذ** **أخذ** **واخذ** **بكر** **الهمز** **وفيجها** **والهمز** **خو** **مائه**
من **المراد** **الله** **الطبع** **من** **الغيم** **والراغية** **الميلد** **والناغية** **النشا**
ومنه **فواهم** **مائه** **راغية** **ولا** **ناغية** **اي** **لناغية** **ولا** **ناغية** **وقوله**
أرداف **أفرا** **اي** **تختون** **المركب** **اذا** **اغدا** **وقوله** **أفرا** **أفرا**
اي **فجيا** **لعل** **للنظير** **انه** **أفرا** **أفرا** **وقوله** **بذرت** **فريسا** **بخطا**
الشد **الأتون** **بني** **ظهر** **البرص** **والمحطار** **والمحطار** **استد** **بجد**
ما **أخذ** **من** **الحضر** **وهو** **البعذ** **وقوله** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا**
الارض **والسرا** **أفرا** **السرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا**

عاد له حذر
 وعاد له حذر
 وعاد له حذر

واهي

الخلو وحده من السفر وقوله **جئت** **الداعي** **الى** **جلوة** **بني** **وقوله** **المركب**
حتى **عنى** **الجلوة** **حتى** **على** **الفلاح** **والمجد** **منه** **المتبلة** **ومثله** **مركب**
المبادر **المتبلة** **والجهد** **له** **والتميلة** **والجسلة** **والسجلة** **والجسلة**
والجسلة **فالمبلة** **جسلة** **قول** **لا** **اله** **الا** **الله** **والتميلة**
قول **سم** **الله** **والجسلة** **جسلة** **فول** **جسلة** **الله** **والسجلة** **جسلة**
قول **سبحان** **الله** **والجهد** **له** **جسلة** **قول** **الجهد** **له** **والجسلة** **جسلة**
قول **لا** **جول** **لا** **قوة** **الا** **الله** **والجسلة** **جسلة** **قول** **جسلة** **فدا** **كان**
وقوله **فرك** **عن** **من** **الركوب** **بني** **المركوب** **لقال** **ناقة** **ركوب**
دركوب **وجوب** **وجسلة** **وقد** **فرك** **فمنها** **ركوب** **هم** **والجسلة** **جسلة**
العادر **والسجرة** **الحظرة** **والجسلة** **دقيج** **الوادي** **بغض** **أفرا** **جسلة**
عني **بني** **به** **قام** **الظهير** **وقد** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا**
منعوا **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا**
لعل **من** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا**
فصل **من** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا** **أفرا**
عني **كها** **صقرو** **السود** **وازهرف** **لوا** **سود** **وازهرف** **لوا** **سود** **وازهرف** **لوا**

ساءه ركة - يوم والى - معرو
 حكي عفا سبوا منه الحذر الى

حراء طلبة ومنه مرارة
 طلبة العلاء على حاء

أطول من طالع القمر فوصف اليوم الجليل بظل الفناء ثم يوم ف
 اليوم القصير يا نهار الفطاه وإيهام الجباري والعزيم
 أن ظل النهار طول غير ومنه قول السامر
 ونوم كظل الرمح فصرطولة دم الرق عتاد اصعد المراهق
 وقوله اجز من دمع المفلأ والمقلأ التي لا يوصلها ولذا قد تها
 ابتاجاز الجرحا لانه يقال ان ذنبه الحز حارة وذنبه اسود
 ياردة ولها قيل للمذغولة افر الله عنه مأخوذ من افره ويرد
 وقيل للمذغولة انخر الله عنه مأخوذ من الشنة وبل زر
 مأخوذ من العار فكانه دعاله ان تزدق ما يفر عنه حتى لا يطع
 الى ما لغزه وكنا لاجل منه من غير ان المقالات اذا وطينت على
 فيه عاس ولذا والى هذا الطار شرت في خازم
 رطل مقالب السابطة لقبه لا تمنع على السيرة
 وقوله عنت في سبغ يعني الشنة ولا يدخل على هذا الالام ادمه
 من دخله وجرمة وقوله اعوز بجهنم الى المغنر الى المغنر سرد
 للقاله كما ان التعرض النزول آخر الليل للتم يوم والاميراجه

استطاع

والمغنر بان يصغر المغرب وكان من ضعفه المقرب
 اما ان يعرف المغنر آخره العادون عن من السواد ودمه مقص
 افيه لمواه الاضطرار ان يحمل الى بطنه والاحضار
 لمجده لم حخته وهو عن راحته وحوار مضد حاد وجمع
 اسودت على فجار هو جمع ان اسودهم ساد وبقا لا غير
 وقوله عجزى وخزى في جمع امرى الصاب والباطل واصل
 العجز العجز اسانية في البض والعر العقد الساسه في الض
 وقوله ونبض بها اي لم يبر في بالكف يقال للنبض اداه ونبض
 ايها وقوله لا يرم ما جديع قصير الله هذا هو في حذبه
 وكان قصير جديع الله من جديع الزن مولاهم رافع
 واوهما ان عجز من عذري راح حدمه هو الذي جديع
 انهما ماله انه عجز حاله خدمه اذا شاع عليه يقيد ما جديع
 القول عن ما جديع خزيه الى العراق مرار وكان انهما بالظرف
 منه الى رصصت الحروب البرجال في الصديق وقيل
 الى قتلها والاخذ ما مولاهم رافع من رافع وقوله ولو كان

في قوله
 عجزى وخزى
 في جمع امرى
 الصاب والباطل

اسودت على فجار
 هو جمع ان
 اسودهم ساد

منه

يا جديع

أبى فوجك بعبه ولد البلي سارة الى انه فوجك في بحه الذادوي

أبى فوجك بعبه ولد البلي سارة الى انه فوجك في بحه الذادوي
بغرضها وجميعها بوج وقل ان النوح من اسم الذكر وقوله
ناجرها نجر البحر وقيل انها بحر وان دمر وانكر الوكرين
هذا القول وقال ما طرغ بخرم وقوله ثلبله ناعبه
او ما كاه الى قول الناعبه فتكافي سادزي صلوات الرقص
في انباها البسم ناعج هـ وقوله المبعث اليه سوزي اسر
نقال منه المبع والمعنى واحد وقوله تدغ ونضى عدم
نضرب لم يطلع ونسكو نقال صارت البعذب بصي ضياء ونبنا
مكر الضلا وفيها اذا اجوت وكذا البرخ وما اجر قول
الزوقي في هذا المعنى هـ هـ

سمي بفتح اعراس

تشكي الميت ويحور ويوظا لكالقوس تفتح البرايا ودي ميزان
وقوله نردوس هذا المثل نضرب لمن معزتم نذل ونقال ان
اجنه الحذرت نرد وهو صغير فاذا اكبر لا وقوله لا ساجد
هذا المثل نضرب للشيخ الجري لان التبراجر اسع وانما اجده للضم
ومن هذا السباق قولهم سترى صار مثلاً النهر وقوله فاجن نضرب

القطر
القطر
القطر

القطر
القطر
القطر

الامتنع العارط انه الذي على القوط وهو الباق المذوق
والعارط ان المسار اليه اجدهما من غيره والاحر من البريق
في سبط وكان خرجا من القوط فلم يرجعا ولا يعرف لهما
حين يقضيهما المثل لكل غايه لا يفرح انا به واليهما ان راودا
في ذلك وجي يودب العارط كلامه ونشر في القلي كنه ليد
وقوله النعنه الامت هذ من سواد اسد لان العاس ان قال
في السد الى امر اسع نفع الامره وقد كسر ما غنا في السد
جردي سموي الجرور الرج الحاره لاد السموم الرج اليه نذر
وقد امام احدهم مقام الاخرى محي را وقوله لب العرسه يعني
الشبع لعارفه عرسه وعرسه داما القاد حذوها سعاد
عرين عرنة وعي غايه في ما القيل والجس فلم الخوف
وقوله افت وله خصا من هذا المثل نضرب لمن لم يترك سفي
عليه ما بعد ما كان يروي فيها والخصا البعد وقيل الخراط
وقوله وندامون من ويله هذا المثل نضرب لثبلة لمن ناله بعض المكون
ومنه قول الشاعر ونقض البترام من بعض هـ وقوله انا نيق

و مشهور قولان یافتند
در این باب

مجلسه خاتمه در روز ۲۵

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

باب اول فی بیان احوال و احوال و احوال

الشرائع اقيم بانكسر عزيمة بعد ان كان في الضعيفه مسقط
 وما وثق الى ان حصل اليك فيما عند الله قدره وملكه وان عندك
 نحيي الى الختم على الامور وانظف بغيره وغيا السفر واخذت غش الحبه
 ما لا يتم ما ذكرت في هذه الخاشع الى مسجد ها الجامع لا يجوز من نفرت
 ش الى الامام ونفرت فصل الانعام بحديث بان حبيب الجليله وحزرت
 المبرك لا سماع الحقه ولم يزل الناس يظنون في ربه الله وان
 وردون فرادى واذا واجا حتى اذا كثر الخايع بحقه واطل
 النعم وظله نور الحظ في افضته منها يا خالف غصته فاقرب من
 لا يغوه الى ان يمل له زوه مسلم مسيرنا ليس من فعد حتى حبه
 نظم النادى من نام وقال الحمد لله المودج الانبياء المجد
 الا لا الواسع البرضا والكريم ومهدى عباد ادم اذ ركب من عهده
 ووسيع كل رايه جملته وعزم كل عام قوله ومهدى ربه جلاله
 احمده جود موجد منهم واذا غوه ذى من قبل مسلم وهو الله لا اله الا
 الواجب والواجب البواحد البهر لا ولد له ولا والد له ولا ربه معه
 ولا منسا على ازل محمد للاسلام فمهدى والحمده موجد ولا اله الا الله

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱
 ۴۷۲
 ۴۷۳
 ۴۷۴
 ۴۷۵
 ۴۷۶
 ۴۷۷
 ۴۷۸
 ۴۷۹
 ۴۸۰
 ۴۸۱
 ۴۸۲
 ۴۸۳
 ۴۸۴
 ۴۸۵
 ۴۸۶
 ۴۸۷
 ۴۸۸
 ۴۸۹
 ۴۹۰

Handwritten text in Arabic script, likely from a manuscript or document.

الجلالة الخيام وبنهم الاجلار والاجرام لزم الله مجله وكرم العلو

جَمَاعَةٌ دَسَجَ مَرَامٌ وَسَطًا جَمَاعَةً اعْتَمَدُوا وَحَمْدُ اللَّهِ عَمَّا الضَّالِّينَ

وَابْعِدْ وَالرَّجُلُ ابْنُ بَدَا السُّعْدَا وَادْرَبُوا جُزْءَ الزَّوْجِ وَدَاوُدُ يَنْفَرُ

خَوَّلَ الْأَجَالَ دَخُولَ الْأَهْوَالِ وَمَتَاوَرَهُ بِمَا غَدَا وَنَحَارَهُ

صعبة والتجدد ووجك مؤرعة والمركز روعة سؤاليه ومضعية

فيم دمج طرح عزمنا و از مريدك انديما همده ستر المستمع و سخ

مور و برنج و مسود و مقف و المخترد و المختار و المختار و المختار

اللَّهُ دَرِّعْ الْمُؤْمِنِينَ اللَّهُمَّ رَجَاكُمْ اللَّهُ الْإِمام مُنَادِيَةُ الْمُؤْمِنِينَ

الحمد لله رب العالمين

الشاعرة نواز كشم اما افعال القامة فمزده امداد البقية

وهو هم الشمو: لاما لا اسعدهم ولا ولد ولا غدر جهم ولا

نولادہ کڈیروح مآواہ ویتھن مدام البغرض وبعاد الف

المراء وجصرت لا ينام الا لآله وجنوم الخيام وهذا الجور

نور دنیا مکتبہ دارالعلوم جامعہ اسلامیہ مدینہ منورہ

واجلكم دار السلام واسأله البرقة لكم ولاهل مله السلام
 وهو اسبح الكرام والمسلم والتم السلام قال الجار من
 فلما رايت الخطه فخطه بالاصبع وعز وشا بعد نقطه في اعلى العجا
 فخطها بالبعيد الى استجلا وجه الخطه فاخذت التوم حذبا
 واقبلت الطرف فيه فوجدت الى ان وضع لي بصيرة البلاء
 انه شئت اذ المقامات ولم يكن من الضمت ذلك الوقت
 فانست خفي فجلت من الفرض وجلت الاستار في الارض واخذت
 بلفه واخذت رت لفاء فلما لمظي في في السام واجفي في الاكام
 سم استجيبني الى داره واذا في جبايض انرايه وجس السبر
 جناح الظلام وجان صفات لنام اشتران من السام في
 في اقدم فقلت اجتمعا امام التوم واسأله انم التوم فقال
 ان نالها رخطت والنل احب فقلت والله ما ادرى الغيب
 من تليكت عن اناسك ومنعوط زاسك ان من خطا بك مع اناسك
 ومذاركا لك فاساخ لوجهه عني ثم قال اسمع متى سمع
 هجت القان في ولاد ارا واذ نزع الير كنف ما ارا

بادرت
 مفعومة

اهدى ما سمعته

واحد الناس صلهم سكتنا ومثل الارض كلها ابراهيم
 واصبر على خلق من عبا منزه وداره في البيت من ا- رايه
 ولا تصنع فؤده السرد وفي نذري التوم بعين ام ذا را
 واعلم بان لم يزل جانيه ودا ادرى عن الوري دار
 وانسبت لاجمال فاجبة ما كرت بعضا الجنا وما دارا
 وكنت في النية من سريرة لم تنح كثرى منه ولاد را
 قال فلما اغورنا الكون وحيث النفوس خرمي المير العروس
 في الزمان في الزمان في تفت مزمنة ورجعت مائة وركنت
 من الامنة الفضل عندك الذيل على محار السند ولم يركنت
 دانه ودا في الى ان هت اني فؤده وهو منجبر على الدرس
 ومنزحتو الخندرس المتقائمة التاسعة والعرون
 جكر الحار من ممام قال الخا في جكم لا يفرق به الى رجع
 زهر واجه قصدي به وان لا اغرق به اسكت ولا انك فيها
 من سكتا ولما جنته بحلول الجوز لسداد السفرة النضال الله
 سودا فاذ في الخط الماص الحيد اليك الي حابر من لة شلال

مخازي

من سكتا ولما جنته بحلول الجوز لسداد السفرة النضال الله
 سودا فاذ في الخط الماص الحيد اليك الي حابر من لة شلال

التي في مختلف الامم والفرق في دولها مكنه وقرانه
نزلت العرب في اربطائه ونفسه هي اذ جانه وشفقات
منه بخبره ولم انفس في اجره في مكان الا صبح في اوجه
نزل حتى سمعت حارس بيت يقول لربه في البيت ثم نزلت
لا يبدجيدون ولا قام ضدك واسفقت الوجة البذرة
والنور المذرى والاصيل النقي والجنم النقي المذرى
وتنحى وشبهه فيهم فيهم والاخل الناري بعد ما لطمه ثم كثر
الى السوق راحل المشوق فدايض به الالاح الممنع المنع الممنع
المكشور المنزع الممنع الممنع في الزهر المحرق والحد من الممنع
والنوط الممنع واصل الممنع الذي اذا طرد بعد وروى في البحر
ويش في الحرق والتمذير في نسقه الجاد وروى من الاجد
نزل في ميسر وما بعد ايش ورايه عند بيت الغنول وتوى كدول
في الغنول ونصف في اربطائه لا خنق في الكبر ولم نزل
نزع في البعد ربه وسفقت في الجواهر حتى ابي عن الودج
الى محبته القماح في اربطائه رعب وما اول منه حج الجلف

التي في مختلف الامم والفرق في دولها مكنه وقرانه
نزلت العرب في اربطائه ونفسه هي اذ جانه وشفقات
منه بخبره ولم انفس في اجره في مكان الا صبح في اوجه
نزل حتى سمعت حارس بيت يقول لربه في البيت ثم نزلت
لا يبدجيدون ولا قام ضدك واسفقت الوجة البذرة
والنور المذرى والاصيل النقي والجنم النقي المذرى
وتنحى وشبهه فيهم فيهم والاخل الناري بعد ما لطمه ثم كثر
الى السوق راحل المشوق فدايض به الالاح الممنع المنع الممنع
المكشور المنزع الممنع الممنع في الزهر المحرق والحد من الممنع
والنوط الممنع واصل الممنع الذي اذا طرد بعد وروى في البحر
ويش في الحرق والتمذير في نسقه الجاد وروى من الاجد
نزل في ميسر وما بعد ايش ورايه عند بيت الغنول وتوى كدول
في الغنول ونصف في اربطائه لا خنق في الكبر ولم نزل
نزع في البعد ربه وسفقت في الجواهر حتى ابي عن الودج
الى محبته القماح في اربطائه رعب وما اول منه حج الجلف

فجئت من دطائه المنير والمنير من دطائه من دطائه
وما كثر ان نزلت الى النقي رخص البين في لا نطق في
وهو في وطن في الكفر في في داها في القراية في رتب واور
نزل في الحارس في مهادنا في النقي في القراية في رتب واور
ثم قال ما الذي نزل حتى نزلت في دطائه من دطائه
فاض في روالذي في المطر من الغيوم واخرج الله من الكفر
نزل في الزمان في دطائه من دطائه من دطائه
وكنت في دطائه من دطائه من دطائه من دطائه
في حنيصا في دطائه من دطائه من دطائه من دطائه
ثم اهدى عزة من الكفر في دطائه من دطائه من دطائه
ان نصاب من الكفر في دطائه من دطائه من دطائه
في دطائه من الكفر في دطائه من دطائه من دطائه
نزل في دطائه من الكفر في دطائه من دطائه من دطائه
الجنم والنفق في الكفر في دطائه من دطائه من دطائه
وحية من الكفر في دطائه من دطائه من دطائه من دطائه

التي في مختلف الامم والفرق في دولها مكنه وقرانه

نزلت العرب في اربطائه ونفسه هي اذ جانه وشفقات

التي في مختلف الامم والفرق في دولها مكنه وقرانه

الحمد لله

ووجهه وبقائه انكته بنابه على انك لن يظلم احد ولا يحيا
الى طلالهم اني ساخط في مودع عقرك وجمع جثثه خطبه الميع
رني جمع ولا خطب منيها في جمع قال الجار من ممام فازد عاي في
الخطبة المتلوة دون الخطبة المتلوة حتى قد وكتبت
هذا الخطب في رتبة در من طب لم تحت فم من موز ولا موز
وقال انشربا عمار البربر واجيال لال در من ذلك العبد الكنت
النقد وكر فيم احد في موز عده امل الجان اجد جبر او
فما يمد اليد اكلنا وافتق كل ذي باب ما اذ في اجماعه
الا اخضر واني هذه الشاعرة فلم من قيم الامن لي صوته وخصرته
فلما اضطرروا الدين واجتمع الساجد والمهزذ عليه جبر يرفع
الامير يبر ونصحه وبلغت النجوم ويد يمد الى ان بعض النجوم
اليوم فعل له ما هدا صاع الفاس في الرأس وحقق الما في فطر نقره
في النجوم من غفره او خوم وافهم في نور والكسار المنصور
لنكس في من هذا الامر المنصور ولسن في كره الى يوم المنصور
حتى على دكته وانسبرع لا نزع خطبه ودر حصة شج

عندل

الحمد لله الذي جعل في الدنيا من كل شيء حكمة

سبح

نقد

من النور

الحمد لله المالك المجدد المالك الودود منصور كل من يود
كل مقرب ساج المهاد ونو جدد الاضداد ومنزل الانظار
ومنزل الاوطار بجم الاسرار ومنذركها ومنذرها الاملاك
ومنها كفا ومنور الذمور ومنكرها ومنور الامور
بم سماخذ دكره وطير كانه وهند طاربع البوار الامن
واوسع المنزل الامر امل اجده جيم ممدو امداء واخذ كره
الافواه وفوائده لاله للام سواه ولما صاير لما عتله وسواه
ازد نجر اعين للاسلام وامام نبي كام وسدح للرجاع
ونو جلا احكام ودر سويج علم وانته وخصم واخذ كره
الاصول وممدو وكذا البود ونبعد اجد الله الامام
ودرع اوجه السايح ودرجه لاله واهله اكرم ما لمع ان مبع
وطبع عدل وسمع اعدا رغباء كس الله اضع الماعر واستنوا
الحار اخرجوا الحرم وداغوه واسموا الامران وداغوه وصنو لاله
داغوها وداغوا الامم آوا داغوها ومن موز الجم قدح ودر
وداغوها وداغوا الامم وداغوها ومن موز الجم قدح ودر

نقد

نقد

نقد

نقد

نقد

نقد

نقد

نقد

فوكد اوجلا فم نورد ادا جهم نوبلا وها هو انكم وطر
 صومكم منكم كايون كبر المكنة وما مزاها كهم من سوت
 ايم سلمه ديو احكم منهن اودع الما اولاد وملك ما اراد واما
 بيليكه ولاويم ولا وكن ملاحه ولا وكن اسال الله اخير
 وصاله ودا ام شفايه والتم كذا افلاج جاله والبعثا
 لمعايه ولذا الجزء السرفه والمدخ ارسوله مخر ٥ فلما فرغ من خطبه
 التبعه النعام الغريه من الانعام بعد البعد على الحرام المار
 وق لا لي بالرفق والنبيل ثم اخبر الجاهل التي كان عدها واندك
 الاكيدة عندها ففلسا فبال الجماعه عندها وكذب اقوى عندك
 اليها فرحني عن التواكله وانهم في المنه وله فوائد ما كان ينبغي
 من تبايح الاخفان حتى ترا السوء للادون فلما راى انهم غاغل
 خاوه او خزي من خايبه عندها اخبرني اكثر وام جهر
 فنتله باغزوي نفسيه وغيتد قلبه اعددت للقوم جارك
 ام يلوى فعال لم يغد حنض السبع في جوار الخنج فنت قسمش
 اجلهم وقرا وهدى بها السارس خرا لعد جلك ساء اكبرا

في قوله
 ما اراد

في قوله
 ما اراد
 ما اراد
 ما اراد

والعت لك في الخزانة في تراهم جزيت ففكرة في معترا امير
 وخفة من عروى برة حتى طار من نفسي سجايا وازعدت
 من عواذنا فلما راى اسطاره فزني واسف حد نفسي
 والما هذا الوش المبريق والبرقع المومض في ريش
 فلما في اخل من اخل فانا الما اذبح واضر والو في هذه
 منى وافقوا كهم منها فارقتهم وبني لغير وان ريش
 لسيد وجد من حنك وفصاله اخرج من حنك
 التمر حتى امر من مشهور والبقدي وشمند كمالا قدم
 والاف الممر من لاسم وخرم عهد راسم بواج مافي سوت
 من لاك من العجود وهو سمعوا خالصة كل عذر وفنة
 مذكوع وتوزر حتى عاد ما بقا في كبره من خروج فحة
 وما هيما المصفاة دريم وسمعت من ذالقة دجرتا فلما في
 امار من لاسر خفيفاه وجمع خذله دون العر لمة المصفاة
 في الى الرصحة لا في ابي خري مبيد فاستفله بالذي
 في مساك التات في لعدة مخرج من خزانة دمدل

في قوله
 ما اراد

في قوله
 ما اراد
 ما اراد

جزين وبقا برفه من ثم قلت له قول المصنع بصاعه الكاثر
 له بصاعه فبصاعه الاولى فاطن آخر الاخر فبصاعه من
 كلاي وذل لا لئلا فلو نبت عنه عذاري وانزلت له روي
 فلما انقضى وخلق له اغراضه شدة عسر
 ما صار فاعى المودة والزمان لم يزد في فصح من وروى
 لا تخفى مما انت فاني هم عرّف ولقد نزلت بهم فلم اربهم بغير الضوف
 وبلوتهم فوحدهم ان سبكتهم دون ما فهمه الا تخف ان كذا مخوف
 لا بالجمع ولا الوفي ولا الجف ولا العجوف دون فهمه وانه انما يترك خرو
 ووجعهم ضرعي كما هم سقوا كالبخوف والحكم فما اذتة بدري
 ثم انكبت معهم طويلا في الخوف والاحمال اخف من كلهم الخوف
 وروى زيان لا يرد والبركة والشموف ولكم بلت عبيد السخوف
 وروى من رايك الماخذ فيه من الوقوف ولكم سكون فلكم مستحق
 ولكم اركاض من رايك في الدثور كم خفوف لك في عذرت خسر الموتى
 والقلما انهي الى هذا السبج في الاسفهار والظ بالاسفهار
 جنة استمال ليري قلبى المستجوف ورحون له ما ترحى بالمعترف

من روي
 من روي
 من روي

ملحون

من روي
 من روي
 من روي

ثم انه غنض دمنه المنهل وانه جراه وانسل وقال لانه
 اجنبيا لما في والله الوافي قال المخير هذه الحكمة فلتا
 راثان من الحية والحيث وانما الله الى العكس علمتان روي
 والحان مخملة لم يراى فضمت رخصت وحيف للاخلة ذلوت ليلتي
 انري الى انك اخذت الله على الحصة
المقام الثالثون في جكر الحار من مقام دار
 من مدنه المنصور الى هذه جنود فتمت جصت بها طرفة وفض
 وما كنت نفع وحفصت في مضر لوق ان شقيهم الى الامانة والكبر
 الى الثواب فرفقت على ان الاسفامه وبيضت عوانى لاقامة
 وانغردت من ظن من النعمانه والحقك لخواها ان قال البقا فملا
 بعد فقا ناه الامير من ذنابه الجبر كلفت بها كذا لستون
 بالاف صايع والجنار سقر الضاح من انا لوما اجوت ولحي
 فري وروى اذ راي عي خرد من الحب عقيقة كصايع ليبر
 لا يبع الزفه عن العفنة والوجه فصلت ان الدم منه روي
 فملا لانه روي من روي من روي من روي من روي من روي

من روي
 من روي

من روي
 من روي

من روي

جلاء النفاط واخوز خلوا النماط فافضنا بقدر مكا
 الى دار رفعة النفا وسبعه النفا سبيلها بالراوالت
 فلما نزلنا على صوان الخبول وقد منا الاقدام للذخول رابت
 بجلا باطوار مخوفة ومكلا لا تخار في معلقه وهناك مخف
 بصفه فوق كفة لطيفة فرائي غوان الصبيحة ومزاني هذه
 البديعة القارية وديعاني النظر تلك المناجاة الى ان عذب
 لذلك الجالس فغرت عليه بمخبرف الاقدار لتعرف من ربي هذه
 البار فعال ما لها ما لك مبعث ولا صاغت مستن انما هي مضطربة
 المقيمين والمذودون ولجنة المستفيين المحلوزين في
 نفسي ان الله على ضلة المنيع وانجبال المزي ومنهم في الحان لربي
 لكني اسمي تحت الجود من فوزي والبنيرة لا ذن سري فوالله البار
 منجزة القصص كتاب الخ العصفور القصص فاذا فيها اراكم موه
 وطافس مفرقة ديار في مصفوفة وسجود مرفوعة ودارك
 المذبح مجلس في تولاته وسنن من حفيدته في مجلس كاتونا
 السنادي من بلاد ما اجما وجزمه ساء ارا سدا الاناس
 في داره

المقيمين
 المذبح
 السنادي

المذبح

ويزوه النجاد من لا يقد هذا البعد المتخذ في ذا اليوم الاخر
 الجمل الا الذي حجاب دست في الحذنة وسار فاجت
 برفق العنبر ما ساروا اليه واذا نوا في اخطار المنصوص عليه
 فبر جسد سمح وبأمال الملوان فامته ونورا للفتار في مية
 الجماعة باقباله وسادرت في اسفاله فلما جلس في رتبته
 وسك الحوضا لفتنه اذ لي في منسده وفتح سننك
 قال خطيب الكنج الحمد لله المبدى بالافضل المسدع
 سورا المقرئ الله اسوال المومل بمحمد سمال الذي خرج اركوه
 في انوار وخرع من السوار يدب الى مواباه المنيرة وامر بجهام
 الفراج والمغفرة وصف عماله المقرين في كتابه المبين قد روه
 ضد في العالمين الذين في امواتهم حق موعود للسالك المحمود اجتهاد
 علم ما در من قبة هشة وابو له من استماع لا غوه بلاتمة واسمه
 ازلا اله انما الله وحده لا شريك له الله خري المصطفى والمنصوب
 ونحو اوتوا وتون الجارات واسمه ان مجزا عنده البرجم در
 كبرهم اسبقه لتسبح الصلوة وحده ونصف منه من يالغب

المذبح
 السنادي

المذبح
 السنادي

لست توفى نعمتي ثم لي عنة ما انجروني قال الجارث ثم نعمت فما
بلاذة وديكت ما انسد التث انبعل املا الورير وان كان الميم
قد اذنت بعد فاذرتا لي مضاجعة واعلمت مواضعه
دعيت مبرة مقامى مجرأغنى الى مواضعه واخو صرقت من ذر
الى ايت مساعون النر معارفة معارفة الحب من
المقام المبركة والثلثون في كتاب الحج
خبر الى رستم قال كذا بغفوات السائر رستم

التيار اقل الاكان لغاب واهوى لاند لاف من العرب
ولعلم ان السمرق السرونيج ارجو الوجل بغير الوصل
من قصف جلت وراح الاسارة واقربحت زلا المني روم
جانت انت من الجارة واضعرتا في ساجل التيم بلقي روم خند
برقعة والقبه ساجضا البرجيلة صلا في ركانا
ديسلا سبالي ام البرى بعصف ربح العرام واهتج زسوف
الى الساجرام فرمت دي وندرت غلبي وبع لابي
دست اللابي فبرقتي - خارا المام على المقام

المقام المبركة والثلثون في كتاب الحج

المقام المبركة والثلثون في كتاب الحج

المقام المبركة والثلثون في كتاب الحج

المقام المبركة والثلثون في كتاب الحج

وانعم ما حقتا ارجع وديكتا بهيم عن خصام
ثم صحت مع رقة نجوم انبيل لهم في سحر حربة السلا الى الحن
حزى خسر دله من رذلاح وديكتا في دلهما الى ارجف
اندوا الصا - بجفة في اضا الى الجحفة فجلنا حامنا
دوجرام مت ابرن ذرك ابروم دلم نك الا ان اخنا البركان
الجفا حتى صرحت من بين البضار شقق ما حي الا هات فوم
ن غلر انت دي صتم الى ما نجي روم است ذرو خرو انه ختم
والصداو خفوا له والصورا دلم رى ما نهم جولة واسطعاهم
لوه ستم الجدي السام ثم بجح متبعي اديك ابرود
مفسر لحج الاليس من ينجح بقدر من جود الى من
موجزون انه موزر عن من موزر علام موزر الشاكون
موزر موزر ددع المبرجل وندال المولم والعار الموزر
ام موزر سنده وندوا لاد ان الصا الاند ر مرق
الولدان والساي عن البلدان كلال الله بله واهتاج الحطية
بدر خلات لمحتد ادا صرسته في صدره لسته ونحاص

المقام المبركة والثلثون في كتاب الحج

المقام المبركة والثلثون في كتاب الحج

المقام المبركة والثلثون في كتاب الحج

واخبرني ان الذي قال لا بعد ما سبقت ولقيت منهم
 فليتي لم اكن تقبلي ثم نأوة نأوة الأبيف وانشد بصوت ضعيف
 سر سرح ايسر الى الزجر شجانه فقلت له وبغذوة
 وجا جبار فريقت مرزوبي ورويت مخدري وثناء
 واصبر غوري وبارت من نصير الاجداث
 وادخلت في حلت من ربي المجر جرد انية
 دعاء في جازا ما برا اكايد القروا بحات
 من قبل ما كسلنا ثوره بنحت في البغذ اذ انية
 بنظ الغافور اذ راف وبجز الشاردن سوانه
 فاصبح اليوم كان انكش اجماله الذي عاينه
 وازور من كان له را برا وبي في القرف غرقانه
 فحل في فخره ما برى من صبر سحر دهره خاله
 فخرج الهم الذي منه وفضلج السار الذي سانه
 قال الراوي فكتب الجماعة ان شقيقة السيف حيلة والسيف
 خمسة وثلث له قور عرقا فذر ريك ورا تاد مرزب فوفت

د فحة سفيتك واخبر النعام عن سبقت فاعرض اعراض من
 لا اغتار واسترا لسان وجعل يلقن الضرورات وينقش
 من نقش المروان ثم انشد مظهر صا ديع وخير خادع مع
 لعمرك ما كثر فرغ نذل خناه اللزب عن اقبله الله
 فكل ما جلا جمن فاني به ولا تال السند في
 ومرة ادا ما اعترض الشوم ثلاثة عجل من
 بقدره من عن خنره ونسرى كلاله من يسه
 فجار على العطر المذبح دخول النعمه في عفتله
 قال فاذركي القوم بكاه ولا حابه واخبرهم جسد اياه
 مع دانه حتى يجوا له خمان الحس وخفا فالتمس وقالوا له
 انك جيت على دكتة ملكية وبعضت لحنة خلقة في هذه القصة
 وانه ما لا يخبا ولا اصابه فترل فلم يمد الكثر ووصلوا
 بالشكر لوني خرسقة ونهت سيرة حروقه دار المحر هذه
 فصور لي انه مجر لحنة منجنيق في مشبه فمضت فمضت جده ونوا
 اذ راحة وهو يلحظي شرا ونوسعي فراحه اذ اخلا ابرص

هذا البيت من قصيدته
 في مدح السلطان
 محمد بن طاهر
 في سنة ١٠٠٠

هذا البيت من قصيدته
 في مدح السلطان
 محمد بن طاهر
 في سنة ١٠٠٠

وہ پھر اس کے لئے ایک اور ماہیت پیدا کر دیتا ہے۔

الى

100

طہری

۱۰۰

الكبري. ايسري مبي غلاما صبغا في خلقه وخلقه قد ترعا
 بكل ما ربطت به مضطربا شبعك ان قال وان فتع
 وان تصنعك غيره بفعل لعا وان سمة السخ في النار سعي
 وان تصاحبه ولو وما زعي وان تقيعه بظلف قبيعا
 وهو على الكس الذي قد جمعها مافاه وتطكا ادنا ولا
 ولا احار مطلقا حين دعا ولا استجارت من اذيعا
 وطالما ابدع فيما صبغا وفارق في المرو في النظم مبع
 والله لا اشدك على صديعا وصيبة اخيرا عرا خوتجا
 ما يغته منك كسري اخيرا فلما تاملت خلقه القوم وحسنه
 الجهم خلقه من ولدان حنة النعم ولب ما هدا نشر ان هذا الملائكة
 كرم ثم استظفنه عن اسمه لا لرغبة في علمه بل لا نظر ان حنة
 من صبا حنه وكف لغته من سمحه فلم ينطق بحلوة ولا مره ولا قاه وقه
 ابن امية ولا خيرة فخرت عنه صفتا ولب ففما العت وسبقا قدر
 الضحك والخدم انظر رايه الى انفسه
 ما من له غنظه ان لم الخ ناسه له ما هكذا من تصف
الغيم الغيم
ما من له غنظه ان لم الخ ناسه له ما هكذا من تصف
ما من له غنظه ان لم الخ ناسه له ما هكذا من تصف

ما من له غنظه ان لم الخ ناسه له ما هكذا من تصف
 ما من له غنظه ان لم الخ ناسه له ما هكذا من تصف
 ما من له غنظه ان لم الخ ناسه له ما هكذا من تصف

ان كان لا ترضد الا كسفة فامح له اما يوسف يوسف
 ولقد كسفت لدا نوطا فان تكسر فطنا عرف ولا اخالك
 قال فسرى غني بسفرو واسبق لي بسجرة حتى عرفت عن الحق
 واسبق بقعة يوسف العبد من ولم يكن لي من الامسا ومه مولا
 فيه واسبق لاي طبع التمر لا وفيه وك اخنت الله سنظر شرا الى
 وتغلي السمة عني فم خلقت الى حنة خلقت ولا اغنتي ما به اغنت
 فقال ان العبد اذ انزل بمنه وخفت فوته تبركه مولا النعم
 عنه مولا واتى لا نزلت هذا الغلام البتة بان اخفت منه
 عندك فون ما يدريهم انك انك ما جنت موزة المنع في الجار
 كما تنقذ في الرخص الجلال لم تحظ في سائر ان كل من جسر
 فلما تحقق الصفة وحق الفرقه فمك غنا العالم ولا يمول
 دمع الغم ثم اشد على صا حبه وقال
حب
 على ك الله فلما ساع لك سنع الكثر الحياح
 وفل في سرة الانصاف اني الكد حنة لا سطا ج
 وان اني برزج بغار ذوق ومثل جبري تلي لا نرا غ

ما من له غنظه ان لم الخ ناسه له ما هكذا من تصف
 ما من له غنظه ان لم الخ ناسه له ما هكذا من تصف
 ما من له غنظه ان لم الخ ناسه له ما هكذا من تصف

والله اعلم
بما بين يدي
الذين آمنوا
والذين كفروا
والذين آمنوا
والذين كفروا
والذين آمنوا
والذين كفروا

وانما ندفع الجفاني سيج على غني لخطه حين طمخ
ورطه جوفتي وانفخ وضع المنقوشه السطح
وتدنا ما خلك هائل الخ باني خروبي لم يسبح
اذ كان في نوبته مبعث قد وضع فميت مقالة في مزاجه الميساب
ومعبر الى لاعت بصلك الخ وترا من طينه الروح فخلنا في نصيب
انصت ملاحكه واقض الى محاكبه ولما اوضحنا للقاضي الضور
ولونا عليه السورة قال الا ان من اندر فقد اعد روم خدر
كس نسر ومن خرفا فخير وان فما سر ختماء لذيلا على ان هذا
قد تمكنا اربعت وبعج لكذا وعنت فاسر داهلك والتمه
ولم تفك ولا تلمه وخذار من اعتلاقه والطمع في اسرقاد فاته
خير الادم غير معبرض للفرم وقد كان انو اخضره انفس
اقول السبر واعرف بانه فرعه الذي انشاء وان لا وارت له
سواه ففك للقاضي اذ تعرف اباه اخراة الله فقال وهل خجل الود
الذي خرجه خيار وعنه كل داح له احاز واجار فخرت جسد
وجولت وادنت ولكن جفان الوقت والفت ان لثامه كان

قال
وانسب على الشجر
والله اعلم
بما بين يدي
الذين آمنوا
والذين كفروا
والذين آمنوا
والذين كفروا
والذين آمنوا
والذين كفروا

والله اعلم
بما بين يدي
الذين آمنوا
والذين كفروا
والذين آمنوا
والذين كفروا
والذين آمنوا
والذين كفروا

سرك مكسده وفت قصيده في كس طريق ما لفت والفت
ان لا اعامل مثلما ما لفت ولم ازل اناؤة لخير صفتك وانفج
بين رقتي فقال في القاضي حين راي انما في وجرار باضي قد
ماده من ما كبر ما وعطد ولا اجزم المكن من العطله فلو
بما لك وكانم اضحابك ما اجابك وند كزاد ما لفت
للع الذي كبري داهمك وخلق خلق من انلي عصر وخلق له العبر
فاجبر فود غنه لا شاتون الخيل والجزن باجناد اند الوتر والوس
ولوت مكاسفه الى زيد بالبحر ومضارته ميري الدهر ففت اليك
بغرد راه وخلق ان راه الى ان غيتني في طريق خستني
فما زلت على ان عنت وما عنت فاما ما لك سمحت ما لفت على الفت
ففت انت انت اخنت وحيث وفت بفك التي ففك فخر في
مها رايتم اسد مسلاقا في معبر
ما من نداهم خبرود فخرت وعتا برس ملاوفا من داهم لانهم
ونقول اصل خراسا ع كها ساغ الايم افضرها ان فيه بذا عانت فوفهم
فربا عيب الانا جفني وسفاوهم فم هذا واسم بالتي يبري بها الملمم

والله اعلم
بما بين يدي
الذين آمنوا
والذين كفروا
والذين آمنوا
والذين كفروا
والذين آمنوا
والذين كفروا

الملك الامير فؤاد

الظفرة ونسوان المزباج فغرة واخذوا سدا عن فضل الخطاب
ونفسا دون غولهم من الامه جبار وهو لا يفيض عليه ولا يوضح
عن سمية الى ارسه ورايهم وخبر سابلهم ورايهم فحسن استخراج
لا فاسهم واسئل كناسهم قال نأفوم لوعلمهم ان ركا القدم
جفوا المدام لما اجبرتم ذ الخلاق وفسن ماله من خلاق
سم فخر من سابع الماذر والنكب النجب ما حلت يداع العجب
واستوحش ان نكبت يد قويا لذيق فلما اخذ كل اخي وقلت
المه كل قلب لخبيل ليرجروا قن لمداف ففعلوا الجمعة بذي له
ويعان من سبله وقال له ودارنا دم قد جئت فافخنا عن
مضك ومين ففصم صم من افرم اغول حتى دم قال الراوي
فما راى سورا في رذو رونه واستلونه الما لوف جوة تانت
عن يومه فمجاهه وسموه رناه فاذا الهوانه فكمنا مرة
فكنم الذال الذخيل وسر منكره وازنه مكر حيا دارع
من اغواله ووه عز عورى عن حاد رمقه وحسن مضجركم اسدا
سار ساكن استغفر الله واغثوله من ديار سنه خربة سدا
الجميع

卷之四
 四庫全書
 詩經
 卷之四
 四庫全書
 詩經
 卷之四

...

ما يؤمنكم كرم عاين عاين من ذبحها لا وصف في الأندنة
 فلهذا لا يفي دارنا بظلم متى قودا اورد سنة
 وكما استندت في قلبها اجلك بالذنب على
 ولم تول نفسي في غيها وقلها الا بكاز من شربة
 حتى نهاني البنت لانا في من في عن نكاح المفضية
 فلم ارق ما نال في ذي دما من عاين بونا ولا مقبلة
 وها انا اليوم على ما رى مني ومن حرقني الجدة
 اربى بكر اجال يفتيها ويخنها حتى عن الاقوية
 وهي على النقيس مخطوبة كخطبة الغانية المعينة
 وليس تكفي في المحرم ما على البرضا بالارزاق امية
 والند لا تولى على ذريم والارض ففروا الشما مغيرة
 فعل فغير على قلبها مضجوعة بالينة الملهية
 ففعل الهم لصانوه والعلك من افكاره المصينة
 ونفسي من الساء الذي تضرع رياه مع الاباعية
 قال فلم تنق في الجماعة الامن يد لك كفة واساع الله عزه

هذا البيت

البيت

هذا البيت

هذا البيت

فلما انجس نفسه وكسنت منه اخذ في ظلم بصاح وبتهم
 عن سابق سارج قال الجاوت من يملكه فنبغه لا يسمع في رسته خلة
 ومن قبل في جذ فان امره فكان فيك قاي من له مبراي
 فازد لدمي وقال افقة عتي
 قل من لي باصاح مخرج المدام لسر قل يلهيهم اصحاب السم
 والتي عشت هي الشكرين الكرم لا اليك من ناز الجوام
 ولتحضر ما الى الكا من الطام قاي الذي نرى ونفاري
 فتعتم ما فلة وبحكم في الغاضي ان ثبت او في السلام
 ثم قال لا عزمك دات ربحك مد وتنساقون بعد وبعني وانطق
 وروذي نظره من ذي علي
المقام السار منقذ اللوز فيهم بالمر كفا
 دوى الجادر من ممام قال اخف مملطة مطنة التمز وجبتي
 من العتر محمل محم راى مذ التما عباى ان اورد موارد المبرج
 والنصد سوارذ المنج فلم يفتي ما منظر ولا مستمع ولا خلا مني
 منبت ولا مبرج حتى اذا لم سول فيها ما دت ولا في التو بها مبرج عذر

منه

هذا البيت

هذا البيت

منه

هذا البيت

هذا البيت

اجبال افراخ وایکد المایج والمایج محماده وولان بیه

ما يسئل قول الحاج اجابته عين

الملك الناصر النور الدين محمد بن طغتكين

المخرج

بالتحقيق والبلغ آخر الذرة المنجوس

ما منّا انزل جليته من خدي وعين تملأ من دموعه

يا من نصير عزيمة خاطي مجاريه ولضعف

يا من يعجز عن هذه حطى مجاريه ولضعف
ما من امة الا ياضح فاحاها الفخاف

منه الى الله تعالى ما من له في الجنة حيث وزنه في البركات

الحمد لله الذي جعلنا من أمة محمد صلى الله عليه وآله وسلم أمة الرحمة والبركات

من عازات دایات مل و النقیب

سنة الممطرة يا من جددت فضله مظلوه الازهار عني
ادخله

ما مثل دوله نبي احمدی الحی ما اخبره

بِأَمْرِ نَسَارِ الْيَدِ فِي الْعَبْدِ الذِّكْرِ فِي الْبَرَاةِ

ادفع لنا ما من ولد لمجاور درج

بامر لجة النفس التي تسمي الخفي من ههنا وتلك التي المعصية في ههنا

ما مبادی جزا آمدند نم و الا قذا اهنشك و انما دارنم

ما من شيء في الدنيا إلا وله مال وإن كان في الغار الذي استخفا العز

فعل كرس على نفسه ولا يمنعه من كرسه كرسه

قال ما راذ الشكا الغر حلت أذناؤهم الأقف

از فار تو ما که الحاح خانه نیکه ما منله جفت

ثم بعد ذلك إلى الثاني وقال: يا من هذا ما به عجز فضلك فليتنا

ما دام که قولم جز از خوش زبانی

ازجاء الى المال بالمظنه والسند بانما غنا في قضاء ذكركم

ما اذكر لذيء حتى انفق نفقه مني خيرا الى الله والاولاد

میر قوید اللہ ریج خدایک جمع ہم چہوں الی الرابع دولہ

مراد ما فوق درج و در ص لامة

بما زاد الجليل في امتنن ربح مبداءه

ادامد الحامد وال...
ادامد الحامد وال...

مسئلہ اولیٰ لکھی گئی ہے جو عہدہ میں لکھی گئی ہے

ما من خلق فيهم إقام في الناس شرفه

ماما قودك للبحاج ذي الذكاء نور ملك

ما ذا اما لى صيفه فحمله فتنه بنا نايتم به قال البرادى فلما احرقها

بما سمعناه وطاعتنا بكشف معنا. فلما له لنا من خل هذا الميدان

ولما نال هذا القدر بداهة فاز امت من ان كنت غني

وَأَلْأَسَاوِرَ لِفَيْتِهِ وَلَقُلَّتْ جَنَّتْ حَيَّ حَانَ بِذَلِكَ الْمَاغُونِ عَلَيْهِ

فأقبل حينئذ على الجماعة وقال يا أيها الناس ما علمت منكم أن يكونوا يملكون

ولما ظنتم انكم نفلتون فاذا كوا علمه الماوعه ورضوا له الماوعه

سم اخذ في تفسيره صل به الا ان هذا هو واسبقه معه من اذان

بِالْأَمْسِ لِمَا هُمْ بِالْمَقْرَبِ عَنِ الْمَقْرَبِ كَمَا هُمْ بِالْمَقْرَبِ

م اسنا بقول كل سيف في سيفه وده رفق رجب

عزاني سزوج منهنهم العلة صت مي ارض المكو الحوا الذي منه الممت

والى اوصيتها العادلون الرضوا بجلالى بوارها ختوا ولا اعتزوا

قال ابحارث من مهم فقط لاجمعي هذا ابو زيد السروي تلي

ذو النبله الإباحي واخذت أصف لهم جنس لشبهه وانقا

كلام المشتهى في المقالة فاذا به قد طرأ بنا ما لم يحسن

اجتمع ولم يذرا من سبغ وصغر تفسير الاحاديث الموعظة

ما جوع أبد زاد فسله الطواغيت واما طهر اجاسه عن منته طابع

ما صادفناه من الفاجعة واما ما دل الفلاس من جهة اخرى

ما اخرجته من هذه الخائفة واما القوم فقد مله منة

السبون فليس بمنزلة الاحف ذ وانما ما اخارضة فمنه ابارقة

فما ان جماعه فتمت طافه وما خالى السك مسره خالصة

لما دنا دنت مضافا الى نفسك حازلك حذف الماء وياها

ساحنة ومبركة ويرجى هاهنا حرف اليا كحرفة
 واصل الاجتهاد به بمعنى اسكت واما خذ بك فمثلة فانك
 واما اجازة جزية ما فمثلة فرائين لان الفراجاز الوحن ومنه
 الخبر كل الصيد في خوف الفراء اما قوله اني تقع فمثلة مسقط
 لان الامر من فان يكون من مضارع وقت نعم واما استنسخ
 فمثلة فخراج لان الامر من اسدء الراجح ربح واما عجز فمثلة
 فمثلة فمثلة لان البور هم القليل في القران كهم قوما بورا
 واما ما اذا باللفظة فمثلة سراجين واما اجب فمثلة
 بمقالات لان الامر من ومن يحق من اللان الحنان يقال فلان
 هاتج لاج اذا كان جنانا جزو غا واما اعط اربعا يخرج
 غروره فمثلة اسكور لان الاذن الوطا والامر منه اسر والكون
 والابرق عبر غروره واما البور ميللى فمثلة اللالى لان اللان
 ورن لعا بورا الوجس واما صغر فمثلة فمثلة فمثلة لان انكا
 الصغير قال الله عز وجل وما كان صلاحهم عند الله لمك
 وتعبيره والاصل المك آما المذكور فمثلة فمثلة فمثلة فمثلة

صبيد

هزة القز في هذه الحجة وكذا الامور من فخر المرد

وحرف هزة المهور جاز

المقتامة السبعة عشر والثلاثون

جلى الحار من مام بالاضافة الى صوته وانا ويطا

تلك الضفدة واسداد بنذر من ضفدة فلما انضمت

وربما خضعت بها الى الحار والزاوة عن فحونه من النرا وعاذب

الحارات لاختلة خذوه في الظلمات وخذوه في الظلمات

فبفت واذن بها رحت الماع حصص الرباع فمثلة الساجد

فمثلة فلم ار الا نورا له بالامام واستقر عليه بالاجرام حتى خضعت

صوته وسماع ربه وكن مع ايسار سنده واستار نده

مناجزة المحضوم واسقرس المعضوم منه والوجوم فمثلة

حائس للايجال في نوم المخفل والاحفاد دخل سخر بالي الزمان

مادى لا زقير منقصر الحفل مضربا فيهم ربح ان به خضما

عن متقاد فمثلة الاكثون شراة او وحي طاره حتى يخضر

تارام كانه ضرعام فقال السبع ان الله اني فني وعجبت

هذا هو القلم الذي...

ان ابي هذا القلم الذي...
الانصاف ويضع انصاف الخلاف ان قد تم اجمع وان عرت
اجم وان اذ كنز احمد ومي شوت برمد مع اتي كفته مذهب
الى ان ثبت وكفته الطيف من ربي وبك فاكبر القاض ما شكا
اليه واظرف به من خوا كنه ثم قال ان هذا ان الغفر اجز الطين
والرقيق ثم اقر للويس فقال الغلام وقد امعنه هذا الكلام
والذي نصبا الغضا للعدل ومذكم اعينه الفضل ان ما دبا
قط الا امنت ولا اذ عي الا امنت ولا لتي الا امنت ولا اذ عي
الا امنت فتدانه كسرتي تفض الاور ومظلم الطير ان
فقال له القاض وبم اغسك وامحط طاعتك قال انه مذ جفر
من مال وفيه لا يحال ليو من ان انط باليو والاسم صرحت
اليوال لبعض شربه الذي غاير وبت من حاله ما انما ض
وقد كان حرا اذ في بالذي من علمي اذ في النفس انرب
فلي انا بخر من ميعه والطع ميعه والشره منحه والمنسالة ملا
ثم اشدي من فاني فيه وليت فوافيته

الخلاف

والفضل

قوله...
والذي نصبا الغضا للعدل...
فقال له القاض...
من مال وفيه لا يحال...
اليوال لبعض شربه...
وقد كان حرا...
فلي انا بخر...
ثم اشدي...

انض ما ذ في النفس واشكره...
وحايب الحرص الذي لم يزل يخطو ذرا المراقى اليه
وجام عن عرضك واستيقه كما في النسي من المديته
واجيز على ما بان مر فاقه صرا في العزم والغرض عليه
ولا ترق ما الحيا ولو خولك المتول مما في تديته
فالجز من ان وديت عينه لا خفي قد في خفيه عن طرته
ومر اذا الخلد ما جبه لم تزل تظن اني احبته
والنفس السخ والكفر وانذرا بمن انه ورو قال له جبه
ما عمن من هو السخ والسرقة ونك انعلم انك البضاع وطرك
الارضاع لقد جلك البقر بالافع واستنت البضال حي
ثم كانه ندم على ما فرط من فيه وجدته المقة على لافيه
فرنا اليه بعين عا طيف وحقق له جناح ملا طيف وقال اليك
يحي ان من امر البضاعه ورحر عن المضراجه من ارباب البضاعه
واولوا المصيبة بالبضاعه فاما ذروا الضرورات فعدوا
المحظورات وهذا حيث هذا التاولك ولم تنفك ما قبل نفسك

قوله...
واجيز على ما بان...
ولا ترق ما الحيا...
فالجز من ان...
ومر اذا الخلد...
والنفس السخ...
ما عمن من هو...
الارضاع لقد...
ثم كانه ندم...
فرنا اليه بعين...
يحي ان من امر...
واولوا المصيبة...
المحظورات...

قوله...
والذي نصبا الغضا...
فقال له القاض...
من مال وفيه لا...
اليوال لبعض...
وقد كان حرا...
فلي انا بخر...
ثم اشدي...

هذا هو القلم الذي...

عائش اباه اذ قال وما جانا به
لا تفعل على جبر ومنه لکن نقال عزرا التفسیر مضطرب
وانظر بعینک هل ارض موطلة من النبات كما ریح جفها بحر
فیقید بما تشیر الاغیاء به فانی فضل لغو ماله ثمیر
واذ جرد کاند عن ریح جفها الی الخبار الذی ینهی المطر
واستنزل الریح من ذر البثور فان ثلث ما اکره فلهنک الطیر
وان زد ذر فما فی البرز منقصة علیک قد رزقنا منی فذلک الخبر
فما رای القاضی فی قول الوئی وقوله وعلیه ما لیس من اعله
نظر الیه بعین عیسی و قال انیم ثابرة وفتیثا اخری اقلمت
ما تقول وتقول کما یقولون القول فقال العالم ما لای جفک
ومقابح الحق وفتاحا من الخلق لیدانبت مذابح جدی لانی
مذ صددت علی انه ان البان الفیح والبوطا البرج وکل من یرغ
باللهی و اذا استطعم قال هیا فقال له القاضی منه فمع الخواص
سنته صابرة ما کل یروق خاکب فیمز البروق اذ اشد ولا سیمز
الانما علمت فلما مدنی للشیخ ان القاضی قد غطت الکبرم و انعم

السیرط

و قد ریح جفها بحر
فما رای القاضی فی قول الوئی وقوله وعلیه ما لیس من اعله
نظر الیه بعین عیسی و قال انیم ثابرة وفتیثا اخری اقلمت

و قد ریح جفها بحر
فما رای القاضی فی قول الوئی وقوله وعلیه ما لیس من اعله
نظر الیه بعین عیسی و قال انیم ثابرة وفتیثا اخری اقلمت

و قد ریح جفها بحر
فما رای القاضی فی قول الوئی وقوله وعلیه ما لیس من اعله
نظر الیه بعین عیسی و قال انیم ثابرة وفتیثا اخری اقلمت

نخل جمع الانام یلم انه مستفیر کلمته ونظیر الکر و منه
فما کثر ان نصبت کلمته ونوی ۲ الجریون کلمته و ان یقول
انها القاضی الذی علمه و جفها ازخ من ذوی
قد ادعی هذا یعنی خصله ان لیس فی الدار اوج جردی
وما درک ان من مفسیر بصرانهم کالمز والنوی
فی هذا من مفسیر شیخنا لما افی من کوب الذی یغوی
وانی حداران ای ما اولت من جردی و من عردی
وال فی شر القاضی لقوله و اجزلی له من طوله ثم لفت فحمله
انی اعلام و قد جعل له اسمهم الملام و قال له انک تظلم غمک
و خطاه منک فلا یفعل بعد هابذیم ولا یفعل عودا قد غمک
و ناکد عن مضارعة ابک فایک ان غرت بفقہ جاق کد منی
منه و لا ذی یفعل و الله ثم یض یخفد و یبعه
اسح قد من صامه اوضارده فیه فلیقصر الفیض فی صیغ
سماحة اذری من فستد و غایه یف من یفید
ذل البرادی فیرت من یفعل الشیخ و من کبره ان خرد و ف

و قد ریح جفها بحر
فما رای القاضی فی قول الوئی وقوله وعلیه ما لیس من اعله
نظر الیه بعین عیسی و قال انیم ثابرة وفتیثا اخری اقلمت

و قد ریح جفها بحر
فما رای القاضی فی قول الوئی وقوله وعلیه ما لیس من اعله
نظر الیه بعین عیسی و قال انیم ثابرة وفتیثا اخری اقلمت

و قد ریح جفها بحر
فما رای القاضی فی قول الوئی وقوله وعلیه ما لیس من اعله
نظر الیه بعین عیسی و قال انیم ثابرة وفتیثا اخری اقلمت

و قد ریح جفها بحر
فما رای القاضی فی قول الوئی وقوله وعلیه ما لیس من اعله
نظر الیه بعین عیسی و قال انیم ثابرة وفتیثا اخری اقلمت

و قد ریح جفها بحر
فما رای القاضی فی قول الوئی وقوله وعلیه ما لیس من اعله
نظر الیه بعین عیسی و قال انیم ثابرة وفتیثا اخری اقلمت

والاسل افعل وسايل الشاير فقايل اسائل فافعل
 ما حب بلكوا وخيس كما اخبر الله البكة وانباك ان يولي عذرة
 عمن اذ ارك وام دال او تفيض باجل عمن اساجد وامبار
 بما جت فوالله ما يجدر من جند ولا دند من جند بل اللبيب
 من اذ اوجد خادوا اذ ايد باعارة عبادوا الكرم من اذ الشو
 الذم لم يمت ان يمت ثم امك يرف اخلا عنه ويزجره من
 نفسه واجتالوا الى ان يعلم هل زفته نمت ام لرحمة مبد
 فاطرون يروى في اسر آتند واسبقا في فرتند واليس على
 سر ضمة واذن آتند وور غنبا واشد مقضب شعرا
 لا جفر ان البغض اذ ب لان يداخل السراي سنرون
 ولا يفع لاخي الناميل حركته اكان في الهزام كان كيتا
 وانج غرق من واذ كخطا وابس لغول من غس منكو
 فخرنا بال الله من انا دسه دكر اساقلة البركان اوجيا
 وما عني المنزلة جها موهبة عنق ووت ان انجوا
 لولا المروة ضا والبغاز عن رجل اذا سرك الى منور النوا

وادركه وسلكه
 وادركه وسلكه

وادركه وسلكه
 وادركه وسلكه

وادركه وسلكه
 وادركه وسلكه

وادركه وسلكه
 وادركه وسلكه

لكنه لا يتا المجد اذ من حيا التماج في خوا الوفا
 وما نس من الضمير ذكريم الانا اذ رى من المندة مونا
 واجته والخل لم يفض اجه ما جتي لعد جيل داصد اذ
 واستبح في النار محن خالفة والحاد الكف ما سقد
 وللبحر من امواله عيت لومعة اذ اذ ما ديكنا
 فخرنا معك كذا من سب جني روي مجدي جندوا كمنه
 وحذ صدقة فند رابعه من الرمان وكر ايجو ما
 فالبغز اكر من ان ستمت به جاز لرفق دكر بحرام سكتا
 فقال له الوالي دقة لعدا جنت فاذي ويدا لدر جراس
 الله عن غرض من انت ورو مقبض
 لانتا الى امر من نوه برز جازاله ثم صلا اذ اذ جهرم
 فمبارك انت لا وجر جازاله اذها كوتها انت الحفيرة
 ورفقة الوالي لسا به لدر حتى اجله مفعد الخاير من در فاس
 من شوب غله ما اذ ر مطار ذله ويطر سنده فمض عنه واد
 واذ لاد واذ حذ لان ونفقه جدر جدره واذ فاحضه حتى اذ

وادركه وسلكه
 وادركه وسلكه

وادركه وسلكه
 وادركه وسلكه

وادركه وسلكه
 وادركه وسلكه

وادركه وسلكه
 وادركه وسلكه

خرج من يده وفصل عن غايه فلت له هبت ما اوديت وظلت

ما اذيت فانسرو خمنه وتالا لا والي منكر الله تعالى ثم خسرنا

واسد ارجالا من نكس بال بالجماعه جحا اوديت زه اهل البو

المنع فبظلي اسبق لا بفضولي ويقولي ارتفعت رايتوني

هم والي غشا من جدي الابد بظولي من جدي فيه وذات م ودي

وذقت واذا بعني الله المقامه التاسع عشر والتدوين

قال بعني هذا خضيرة اراي وبقل عذاري بان اخبر المزارى

على ظهور المزارى اجد طورا وايندك بازة غورا جدي في المعالم

والماهل وبوت المنازل والمناهل واذا كنت السامه الماسم

والفند الشواق والبروام فلما نلت الاجار وقد سخر لي ارب

بفجار ملنا الى اخبار واخبرنا بالفلد السيار فقلت المدا ودي

واسخبت زادي ومزودي ثم ركت فيه زكوز جاذرون در

عادل نفسه وبغادر فلما نرى عينا في القلعة ورفقت السبع للشرع

سمعتا من ساطع المراساجين حيا النزل واعني فاما طول يا افلا

اليوم المرح في البحر الوفاء منبر البرزا بعلم من ذكركم عن خذ

بناء
اودع قلبى النسيب

من كلامه في البحر
من كلامه في البحر
من كلامه في البحر

تخكم من غدا س الهم فعلا له اقشنا فاذك انما الامور

كها توبد الخليل الخليل فقال يستحيون ان سبلوا زاده في

وطلة عن نفل وما منع بيوى ففعل فاجتمعنا على الخروج اليه

وان لا نخل ما لما غوز عليه فلما انهوى على الفلد وال اغوز

مما لك الملك من مسالك الهند تم قال انا ودي في الاخبار

المفولة بتر الاخبار ان الله تعالى ما اخذ على الجمال ان يعلموا

حوادث على العباد ان يعلموا وان معي الخوذة عن الاسام

ويعنى انكم لصحة راحتها صبيحة وما وسعني الخبر

ولا من حنم الجمان فافصوا المقاليه ونفتموا واعوها بعمون

وعلتموا صاحب صبحه الميام وقال اندرون ما منى معي والله عز

السفر عند مسيرهم في البحر والحقه من النعم زاجا من روح الهم

وبما الشيعه نوح نوح الطوفان وديا ومن مبعه من الخوا

عن ما به عنت به اي الفراسم فابعدا سا جبر لاها ورحرف

حلافا وقال اذكوا فبما سم الله مجزاه ومنسبها ثم نفس

نفس المغرمين وبعاد الله المنسب من من انما وعدتم

من كلامه

من كلامه

من كلامه

من كلامه في البحر
من كلامه في البحر
من كلامه في البحر

من كلامه في البحر

فكتم ونام المتاعين وبعث لكم بفتح النار والفسد وبعثكم
 البراسدون فامرهم بالدم والخنزير الساجدين قال الجار
 حلا لم يزد فاجتثا ثمانية البنادي الطلادة وبعث له اجنوا ما كان راد
 وانزل فلي من جزية مطلق منبه ففت له بالذي سحر البحر المحي
 الشك التزجي فقال لم يزل في ارجل ارجل فبحر جسد السحر
 وشعر عن نفسه لا يفر ولم يزل سيرا والبحر وهو واخوه صيودا
 لا تودوا الجيش صيودا انا اجد للفساد وجرد المشرى يعقب به وبعث
 من جابه ايهج العرب منجابه الى ان عصفت الحبوب وعصف
 وبعث السيف ما كان في جاني الزوج من كلامك رقتنا هذا
 البياض الى الجاري الحار والبرخ وبعثه خديما لاني البرخ وماذا اعطى
 السيف حتى بعد الراد غير السيف فقال له اوزيد انه لم يزد حتى
 بالعبود ومنزل لك في اسبارة السيف ما لا يعبود ففت له اني ارفع
 من خديك واخرج من يديك فهدونا الى الجوزة على صيف من الميرة
 في امير الميرة وصلانا لا يملك قباله لا يمشي فيها سب لا وقت
 ليوثقها بالثاوي ففتا لا يجمع اقصنا الى فير مشد به ان من

افرح مناجاه
 من العريق

الحزب

الذي لا يملك قباله

بخاريد وادنه رمة من عند فمتناهم لستهم فلما الى الامام
 وازنيتهم للاسقاء لفتناك منهم 2 منك كبره لوز اسير
 انها العلة ما هذه الرمة فلم تحبوا البدا ولا فاعولتضاد ولا
 فلما رانا نارهم نارا الجبابرة وخبرهم كثر اب الشهاب قلسا
 الوجوه وبيع اللبغ ومن زخوة فاسد وخادمة فلم تحبوا كثره وعنه
 بغيره وقال انهم لا يوسعون ناسا ولا نوحيننا عسافا قال العزب
 سأل وسعيت عن الجوارث سأل فقال له اوزيد بقتل خيان الش
 وانفيا من ذرب على القيد فند سحر مني عرافا كافا وبعث
 سافا فقال لهم ان رب هذا العصف فوط هذه البقعة وساه
 هذه البقعة الا انه لم يزل من كبر الحنوة عن ولد ولم يزل سكرهم
 المغارس وحق من المغارس الفديس الى ان سرحول عقبة واذن
 رقت غسلة هذه رت له التذود واخصت لاسم والتموزوت
 على الساخ وجسج له الحق والناج بعشر محاض الوضغ حتى تخف
 على الاجل والفرع فاجب من بغر فرار ولا نعيم النوم الا غرنا
 خسر المكاء وبغور دة لا سرحول وطلد له اوزيد

سأل

الذي لا يملك قباله

الذي لا يملك قباله

الذي لا يملك قباله

الذي لا يملك قباله

والتجمل انشراح

انكسرت هذا المستند انشراح المرفوع وتبرع بدي عزة القل
 انكسرت هذا المستند انشراح المرفوع وتبرع بدي عزة القل
 انكسرت هذا المستند انشراح المرفوع وتبرع بدي عزة القل
 انكسرت هذا المستند انشراح المرفوع وتبرع بدي عزة القل
 انكسرت هذا المستند انشراح المرفوع وتبرع بدي عزة القل
 انكسرت هذا المستند انشراح المرفوع وتبرع بدي عزة القل
 انكسرت هذا المستند انشراح المرفوع وتبرع بدي عزة القل
 انكسرت هذا المستند انشراح المرفوع وتبرع بدي عزة القل
 انكسرت هذا المستند انشراح المرفوع وتبرع بدي عزة القل
 انكسرت هذا المستند انشراح المرفوع وتبرع بدي عزة القل

الطبيب في العيادة
 في العيادة في العيادة
 في العيادة في العيادة

انه طمس المكتوب على عقله ونقل عنه مله بقله ونسب الزيد
 في جرقه جربو بقدان ضمتها بعير وامر بتقيتها على حد الما حشر
 ان لا ينجس بها يد جابر فم نكسرت الا كوا حالب اودوا في حشر
 اذ لم ينجس الا له لخصتخ الزيد بقدره الواحد الضد فاما القبر
 بغيره واسطه عمك وعبدك يردوا واجابها جماعة في ربي
 مكي عنه ونقل عنه وبنزل بمسار طرته حتى خزل في انه لا يدرك
 زنت والقرى اوسم ابا ل عنه من خواص المجازاة ووجدت الضل
 ما يفضله احنه ويقرله وخذ امني ولم يخل من انه المدخر من ربح الخل
 الى ان ينجس المجر الامان بسنة الامانة الى غمار كسيف لوزيد بالخلة
 وواف لم ينجس به سم لوج الو في يجر كنه بعد طرته بكنه بكنه في
 جرسه واخترت في خرمه والكي رنت تمام فم رامة فم رامة
 او حنت كمال لحنه عنه بكنه بكنه بكنه بكنه بكنه بكنه
 والامد فعال السكعي وسمع مي معبر من
 لا ينجس في خرمه خضاه بكنه من وانجس من يد في ركي من
 واقرنا في كرا في دولة خضاه بكنه من وانجس من يد في ركي من

الطبيب في العيادة
 في العيادة في العيادة
 في العيادة في العيادة

الطبيب في العيادة
 في العيادة في العيادة
 في العيادة في العيادة

الطبيب في العيادة
 في العيادة في العيادة
 في العيادة في العيادة

على انه لو خسر من ثمنها وزيدته بما لها وبغير من غيرها
 وبوران نفوسها والزيتا بمذكها ورايعة كفا وجند
 بغيرها والجنبا بغيرها في بغيرها لا يقدان بغيرها ربح
 وطرد في فلي قال قد تميز المراء وتتميز وحينئذ عرفت
 وتتميز وقال له يا الخاتم من شادروا شام من قد يروا ختم
 من جبروا واثبت من طمير او مني شام وبنري عرض يندرك
 واشتبهتم انك اخبر من فلامه واعلم من فله انك زانه واثبت من
 خفيه في حلقه واجبر من ثمة في حلقه وهذا الحسن البصري في
 لقنه وروجه والسفم في غنمه وحفظه والحكمة في غرضه وجموه
 وحرير في غزله وحموه وقشاع فصاحه وخطابه وعبادته
 وكناسه وان يغمر في قرابه وابغراه والماضي في رايه عن غيبه
 انصتي زكرا اما ما يجري فيك من كراي لا والله ولا يوان في
 ولا يحد الجري فيك لهما العاضه زكرا سنا وطفه وجره
 فذكر انه البرخل الذي ذر وسند في سرك الحول وما شئت
 عن سايه ويري انك انك من سايه سايه ويري انك من سايه

على انه لو خسر من ثمنها وزيدته بما لها وبغير من غيرها
 وبوران نفوسها والزيتا بمذكها ورايعة كفا وجند
 بغيرها والجنبا بغيرها في بغيرها لا يقدان بغيرها ربح
 وطرد في فلي قال قد تميز المراء وتتميز وحينئذ عرفت
 وتتميز وقال له يا الخاتم من شادروا شام من قد يروا ختم
 من جبروا واثبت من طمير او مني شام وبنري عرض يندرك
 واشتبهتم انك اخبر من فلامه واعلم من فله انك زانه واثبت من
 خفيه في حلقه واجبر من ثمة في حلقه وهذا الحسن البصري في
 لقنه وروجه والسفم في غنمه وحفظه والحكمة في غرضه وجموه
 وحرير في غزله وحموه وقشاع فصاحه وخطابه وعبادته
 وكناسه وان يغمر في قرابه وابغراه والماضي في رايه عن غيبه
 انصتي زكرا اما ما يجري فيك من كراي لا والله ولا يوان في
 ولا يحد الجري فيك لهما العاضه زكرا سنا وطفه وجره
 فذكر انه البرخل الذي ذر وسند في سرك الحول وما شئت
 عن سايه ويري انك انك من سايه سايه ويري انك من سايه

على انه لو خسر من ثمنها وزيدته بما لها وبغير من غيرها
 وبوران نفوسها والزيتا بمذكها ورايعة كفا وجند
 بغيرها والجنبا بغيرها في بغيرها لا يقدان بغيرها ربح
 وطرد في فلي قال قد تميز المراء وتتميز وحينئذ عرفت
 وتتميز وقال له يا الخاتم من شادروا شام من قد يروا ختم
 من جبروا واثبت من طمير او مني شام وبنري عرض يندرك
 واشتبهتم انك اخبر من فلامه واعلم من فله انك زانه واثبت من
 خفيه في حلقه واجبر من ثمة في حلقه وهذا الحسن البصري في
 لقنه وروجه والسفم في غنمه وحفظه والحكمة في غرضه وجموه
 وحرير في غزله وحموه وقشاع فصاحه وخطابه وعبادته
 وكناسه وان يغمر في قرابه وابغراه والماضي في رايه عن غيبه
 انصتي زكرا اما ما يجري فيك من كراي لا والله ولا يوان في
 ولا يحد الجري فيك لهما العاضه زكرا سنا وطفه وجره
 فذكر انه البرخل الذي ذر وسند في سرك الحول وما شئت
 عن سايه ويري انك انك من سايه سايه ويري انك من سايه

على انه لو خسر من ثمنها وزيدته بما لها وبغير من غيرها
 وبوران نفوسها والزيتا بمذكها ورايعة كفا وجند
 بغيرها والجنبا بغيرها في بغيرها لا يقدان بغيرها ربح
 وطرد في فلي قال قد تميز المراء وتتميز وحينئذ عرفت
 وتتميز وقال له يا الخاتم من شادروا شام من قد يروا ختم
 من جبروا واثبت من طمير او مني شام وبنري عرض يندرك
 واشتبهتم انك اخبر من فلامه واعلم من فله انك زانه واثبت من
 خفيه في حلقه واجبر من ثمة في حلقه وهذا الحسن البصري في
 لقنه وروجه والسفم في غنمه وحفظه والحكمة في غرضه وجموه
 وحرير في غزله وحموه وقشاع فصاحه وخطابه وعبادته
 وكناسه وان يغمر في قرابه وابغراه والماضي في رايه عن غيبه
 انصتي زكرا اما ما يجري فيك من كراي لا والله ولا يوان في
 ولا يحد الجري فيك لهما العاضه زكرا سنا وطفه وجره
 فذكر انه البرخل الذي ذر وسند في سرك الحول وما شئت
 عن سايه ويري انك انك من سايه سايه ويري انك من سايه

ساي لا اد سنا في ولا ارفع له شرايع دور اساع في حلف
 او زائد في حجاب اسنا انه لا يذوق الا ظاهرا الزمان وقصر
 امد في قصصها نظر الخاليع واذت فكة التوديع في القيد
 شهم اوجه مد وقية ونحن مد فسه وقال لم يشفق اسنا
 في محسن خفيه والاذن من ركب هذا اجرم حتى ركني
 من قيس مد ذبه الى جيب مخاويه وانتم الله بعد اخهار سكرنا
 اخفوه ولم نصبه بركتها السفوه و من مومنين عريته بقائه
 الدار حسني لا تفور من خضمه لا لا فقه في لاف ووجوه حمة
 جسد هذا الجار مد خفيه المودد اجل من لم يوفوا في حمة
 خضكه وخفيه خفيه المادان سكا في المص وراي حمة
 غنوه لا في المصاير فاجرو ورتبه جوار السحاح مد له سحاح
 انا السرد في وقته في غري وليس سكا البذوق والشتمن الرح
 وماثا في الشهاد التي ولا ساي دتوها عن قنبي
 ولا عارت سقباي اذ غري لي سنا منذ ليلان خمين
 تصيح في ثوب القوي وتبكي لا تفرق المصع ولا اليجي

على انه لو خسر من ثمنها وزيدته بما لها وبغير من غيرها
 وبوران نفوسها والزيتا بمذكها ورايعة كفا وجند
 بغيرها والجنبا بغيرها في بغيرها لا يقدان بغيرها ربح
 وطرد في فلي قال قد تميز المراء وتتميز وحينئذ عرفت
 وتتميز وقال له يا الخاتم من شادروا شام من قد يروا ختم
 من جبروا واثبت من طمير او مني شام وبنري عرض يندرك
 واشتبهتم انك اخبر من فلامه واعلم من فله انك زانه واثبت من
 خفيه في حلقه واجبر من ثمة في حلقه وهذا الحسن البصري في
 لقنه وروجه والسفم في غنمه وحفظه والحكمة في غرضه وجموه
 وحرير في غزله وحموه وقشاع فصاحه وخطابه وعبادته
 وكناسه وان يغمر في قرابه وابغراه والماضي في رايه عن غيبه
 انصتي زكرا اما ما يجري فيك من كراي لا والله ولا يوان في
 ولا يحد الجري فيك لهما العاضه زكرا سنا وطفه وجره
 فذكر انه البرخل الذي ذر وسند في سرك الحول وما شئت
 عن سايه ويري انك انك من سايه سايه ويري انك من سايه

حتى كانا بالخصوف النفس الساج تولى فترد من ربي
 فحين عر الصبر والتأني وشقنا الصراخ المشر
 فمنا السعد الجرد اوبا بالخبر هذا المقام لا خجل
 والفرق لي الجرح من تربي الى التجلي في ليل النفس
 فهدو جالي وهداد ذبي فانجز الى نومي وهدو من
 وتزجيري ان سا ارجني في دنيا كجتي ولكني
 فقال له العاض لنبينا نيك ولطف نفسك فخر لدا ان يفر حيد
 وتو بر عطفك فذارت الرزقة عند ذلك وابسطا الاثار
 الى الجاحضين وقال ما اقل نزلكم جاكم اذ في على كجتي
 كما ما فيه من عطف سوى انه يوم المدي فتمه خيرة
 فبهرت من قسوته والسبح يوحني عود له ما زان من سورا
 فشرح السبح وهدو بالمد من حردو الحفصة ومنهنا
 وهدو في الحب من سارم نوقا خفي في سهر مشور
 كانه لم يذرا في التي لفي السبح الا ارجينا
 وانتي ان تيك عادته الخوكة في اهل تزيلا

من سحر
 من سحر

من سحر
 من سحر

فمنا اي العاض اخبر اخبرها وانصافا لساها بتم ان
 فدمي منها كذا العباد والراعية الذبيات وانه مني فخر
 وصرف الاخر صفو البذر كان كمن فضي الذن بالاس اوضي
 المفر من عس فجلهم وطرهم واجرد لهم وطمهم وطمهم
 منه ونامة ونبيل كابة وندامة واخذت من العف وندامة
 ونعدا سوانه وتوانه وتقي طابله وخاطبه من مفسر
 الجرب وابتحت حتى كاد ينفجحه النجيب وقال ان هذا السعي ارس
 في مودس منهن ادم في شبه مغرمين اجني ان اذني الخضر
 من ارم من اس من عيضا في حاجبه المنفذ لما ربه وقال ما هذا
 يوم جنتهم وقضا وفضل وامضا هذا يوم الاغنيام هذا يوم
 هذا يوم النجرا هذا يوم النجرا هذا يوم عجب هذا يوم نصير
 فله ولا صير فزجني من هذين المخلدين واقطع سائرهم
 هم قروا لا يجعان واعني الساب واسبع ان هذا يوم مذموم
 انضج فيه ممتوم النار الخضر في خضوم والفتن الجاحد
 وناكي لكاهم بعدا بازند وعرسه المفاخر في الهمم

من سحر
 من سحر

من سحر
 من سحر

له بخل العبيد لغير ما يحسن الختام واحسن ما
 يحسن الكلام فكل ما يرضى به من لا يحسن الكلام
 بدلا له من ذلك من تحت وسخرك قد وجت وهما وقد خطتا
 واضلنا فسايقا فاضنا من لفسر ما تسمى هذه المقامة
من لفظا اللغوية والامثال العربية
 قوله لعنت منها عروا لعنته هذا من لفظ لعنة من الامم
 الذي نراوله كما ان جامل القزبه بلع جملنا جنة يفرز قوله
 جعلته ذوا في معناه طرحة وهو كقوله نعال في فسدوه ودمرت
 وقوله الذن من سحاج يعني التبتات في عهد مستلمة اللذاب
 وشارن الله لساخره وخبيرة ام امنه ودهنت نفسها له وهذا الامم
 مني على الكسرة من لخداه وخطام لكونها من الامم الموزولة
 وانساقه من الشجاعة ومنى التموله ومنه قوله ملك في شح
 وقوله الكون من اني منه هذه كنه مستلمة الصواب وكان
 من التمامه ومخرق هذا الى ان سارا الله في الدق والوتير واصله
 وقوله لاسم عوفد العوف الى ر والعوف ايضا المذكور في

لسانى على اهله نعم عوفد وقوله نادى بالجار هذا ان اسما
 منعد والجار عن ذفره وفاجرة والذفر السرة من سمب الدناء
 ام دفر دكل انهم نجي به بصفه عالمة ثم يدل بها الى عوفد
 الكسرة عند التنا كقولنا لكساع بالخان بالجار اذ
 ولا حوز اسم لرسد في غزاه الله الامم في قوله السور كقول السور
 اطوف اطوف ام ادى الى بيت فعندنا لكساع وقوله ابر من خط
 هو خير من المختصر في مجرى السبل مخبر فيها واما قوله الام
 مر من دمر وهو منى هلال البراءة مبرك ر اخذ خطا السقي
 ابلة فلما اذوت سلج فيه ومدبره ليلتيه ليلتيه من بعده
 واما قوله اسم من دبره في حركات في بعض قبائل مسند
 مدة ما حرق ابلا الاممات وقيل المراد به اليوم الجوزي
 قاتر القشرة وجه الايجر من الباق والتما قولها لجن من ضاير
 فمما خفف في نفسه فقال بعضهم على به صل ما بضم من خبر
 وخجن الحزن كنه ما ندره من جوارح الجو ومجان لا يرض
 وصل ان طار عنه اذ جنة السرا عن فضل العوفد ولم يزر

تصير طول لنته خوفا من ان ينال فيوخذ وصل انه الذي
يصغر بالمرأة لربيه فهو خشن دقت صغيره مخافة ان يظهر على امره
وقيل ان المراد المصغور به وهو الذي نذر ما للصغير ليعتبه
فعل هذا القول فاعلها منها بمعنى مقول كقوله تعالى
من ما اذا نوي مذ فون وقولهم راجله بمعنى يزجوله وندحا
مقبول بمعنى فاعل كقوله تعالى في حجابا متورا اي سارا واسرا
فولها اخلص من ظلمير والمراد به البرعوث وتسمى طامير من طامير
ذوويه واما قول القاض ازا كما شاد طنعة وجداه وندقة
فانه اراده ان لا يمشيها كقولها صاجحة ومقادير له وكل
من المشير نفسه مختلف فيه اما من وطقة فان العلماء اختلفوا
في معنى قولهم وانوس طنعة فقال الاكثرون انها من سن
هو ان اقصى من دغى من جدرية من اسدون سبعة من براد وطقة هي من
من ياد وكاست طنعة لا تطاف فاذقت بها سن فالصفت منها
وقال بعضهم كان سن زجلا من دهاه البرد كان الزم نفسه
الامر ورج اما امره نذامه وكان نحو البلاذ في ارياد طلبة

صاحبه دخل في بعض انقاره فلما انقروا منها السن ذل له
الجملة ام اجملك فقال له البرجل ما جامل هل يجمل البراك البراك
فمسك وسرا حتى اساعلى زرع فقال له من اوى هذا المرع
فذاكرام لا فقال له ما جامل اما براه 2 متنبه بعد فامسك
الى ان استفتت منها بخاره فقال له من اوى صاحبها جمل ام متا
فقال له ما رات اجملك مسك ارامم يجملون الى الدور رجبا يها
وصلا الى قرية البرجل فصار به الى منزله وكان له من طنعة
فاحترق فماتت فيه فماتت له ما نطق الا صوابا ولا
الاعني بسفهم عن منلة اما قوله اجملك فانه اراد الجدر
ام اجملك حتى نطق الطريق بالجرى اما قوله اوى هذا المرع
اكل ام لا فانه اراد هل استند اعلاه منده ام لا واما انفسها
عن المتاحي موام لا فانه اراده خلف عقبا حتى ذكره به ام لا فاما
خرج الى البرجل حذنه ساو يد ابيه كرامه فخطها اليه فوجه
انها وسادها الى فوميه دمتا خه واما فمها من البها والرضه
فالواو فوس طنعة فانه من بلاد الخليل غير الا يجمع انه قيل عن غير

اراية صاحب

شاد فصار

هذا المثل يقال أظن البس وبعث آدم كان قد انشئت له
 له غطاء واهله خريف فيه هذا المثل وأما اجزاءه وتذوقه فانه
 يقال في المثل المضروب لمن تفرغ بعد ذوقه وتذوقه بغيره جلا حذا
 ورا كسذوقه وكان في الامم جلا ما سار العاقرم في النداء
 وقد اختلف في المراد بها فقل هو البطاير الميزوف وتذوقه
 من سذوقه البرامى وقيل انه فليتان من بعد العشرة فاعاد
 حذاه وكان نزل بالكون على سذوقه وكان له من
 من سذوقه ثم كثر سذوقه على حذاه وبلغت عنهم وروى بعضهم
 هذا المثل جلا حذا غيرة منور على سالف وعصا وزعم انه سم
 القبيلة واما اوله اخبر ان سذوقه سذوقه من سذوقه
 لمن يخطى في مفضله وتضع اليه في غير موضعه واما قوله
 فبعض حليم كره وخمسة دمنه جرم بطر وولاه اخره طر ورحم
 اي عصه وقطع وصل مفعله اخره جرم اي عصه مع كثره معنى
 اي عصه مع بعض وقوله بهمهم وعلم اي يميز ذلك لانه
 المقتات من الحجاب كثر وكرهه بعينه في الاخر

اخبر الجار من مدم والاطف دوى النصارى في عو
 سى هم ازل ذرا للبعد واذا لا اغريردا الى ارض في سيرة
 وروى النفس السخنة فعميت الى رندا لاساه وتذوقه عن مفرط
 في حذاه الله اخذت في كنعان البنان بكينار وبلا في الهوى
 فقل العوان من عن معاداة الفادار الى ملاوة الدار وعن
 النصارى الى مديناه اهل الدار والى ان حذاه من
 رجع عن العوق منسنة الى الطخ وان النفس من مخرج الرس
 موبد الويس نكته دوى عن داره وورين عن عزة وتارة فها
 النصارى من سذوقه حذاه مسجدها اليه من سذوقه حذاه
 من سذوقه وطاراه مزاجه وهو يقول في سذوقه ولسان من سذوقه
 من سذوقه واني من سذوقه ركن من الدنيا الى غير ذلك من سذوقه
 غير مكين وذهب من حذاه فونر سذوقه كثره تعاو به وكذب
 بعينه كسذوقه وبغية وبها مفاخره وارتدق منها لا حذاه فيه
 من مروج البحر وتور القمير لوعده ردمه نازيم ولوشرة
 سكر الدم ولود كثر من كثره لاسه ركنه فادى وكرهه في الدار

[Marginal notes in Arabic script, written diagonally along the left edge of the page.]

لجنت في اعمال ما عجا حبل المحل لم يفتح ذاك اللب في الخيال
 وخرن اليك اذ دور النسيم من المذبح البحر ان يظفك وخط اليد
 وودع شمسك ما بعد ولست ترى ان كنت وندت المبعث المذبح بيد
 انسان من قبيد ما وبع من اندرة منه وفور على الجب ما مضى
 وندت في المهر وندت اوطا ما بقير من المغير
 وندت الى نار الهوى بعد ما اصب من صيد الهوى
 لم يبق الشئ الذي ما راى في حومة ذوالك الا ذهبت
 ولا انتهى عما ناه الله عنه ولا بالي بعرض خدش
 فذاك انما كان فحقا له وان يغيب فوكن لم يبق
 لا خير في مجامير نوره كسر من بعد غير نيت
 وندت من عرضه طيب يروق خشنا مثل ترويض
 فقل لمن قد ساكه دانه ملك ما يكتن او يفتن
 فاخبر امرة بظن ما من الخطايا السوداء
 وجاس الناس في رفق ودار من صاشر ومن لم يظن
 وندت خناج الجز ان حقه رمانه لا كيان من لم يرن

في قوله
 وندت الى نار الهوى
 وندت الى نار الهوى
 وندت الى نار الهوى

والخيرو الموزن ظمنا فان عجز عن الخار وندت
 والبشر اذا انا ذاك ذكيرة عسال في الجزيرة يفتن
 وندت كائن النبع فاسر في جنة بفضله الكاشف
 فلما مرع من منكماته وقطع انسا ذائبا بهضض في ذنوب
 وانغرى المذن وقال ناذري الحياء والاصيات الى الوضوء
 قد وعنتم الانسا ذوقه فيهم الانسا ذوقه فيهم ان قبل
 وندت المستقبل فيمن يرى عن تبه ولا يقدر على بوطيه
 فوالدي تعلم الانسار وندت الاضراء ان سرى لكها وزان
 لسو حبال الصون يدوي فيهم القوت دل واخذ الشخ
 بطنه القوت وندت له المطيوب حي ايت جفوه واغش
 فوالا ان لا فقه فلما ان ربح الكسر الصلح يمشي وندت لم يجد السخ
 بعد ما اصبح العالم فندت في الايدي للديع انم في الجوا الكفا
 ذال البرادى في ربح الى ان عجزه ولجرت حمة صفته وندت
 في منته ولا نفس زني ختمه فلما ابر المعاجي والمنكر
 فندت الى دسم نسم الساسد على انم ولا راكدي ذاك

في قوله
 وندت الى نار الهوى
 وندت الى نار الهوى
 وندت الى نار الهوى

في قوله
 وندت الى نار الهوى
 وندت الى نار الهوى
 وندت الى نار الهوى

في قوله
 وندت الى نار الهوى
 وندت الى نار الهوى
 وندت الى نار الهوى

في هذا البيت
الذي هو البيت
الذي هو البيت

الشؤون تنسب والمؤمن المتقين قال انه في الشريعة يخرج
الذي من التي فعلت انما ذلك لسموه وسموا طائفة رتبة جدد
كهاشي واستحسن اياي ثم قال فلذلك ابدى بالتشريع
الكسب فقلت له ولما ابدى الناس بالبر وتزول السجدة فابتر
افترار منضاجك ومن عز ما جئتكم بما له ان تراجع الى ذلك
عني وعني اصفى بصفى البراج عنك الابهى وروخ الفلك والكت
وقد لمز لا منك فماتت تدفع عنك الهم وذلك انك قد قال اما انا
فانصير الى تحت الضيق واعين واذ انك لا تصي ولا تلام من شدة
تجرب فلست بمرؤوس ولا بطريق في سبيل ولا في سبيل
عني ولا تنقبت ثم في مذكر زاد لم تعبت فالتفت وخذ ابعدا
وودع لم الابهى المقام الثامنة والاربعون
حكي الجار من ممام قال برأيت في مرامى النوى ومشارى النوى
الى ان ضربت اركل رتبة واحا كل غنة لا الى لم كل
افترغ واد باد لا انهد نادا الا لاساس لادب المنى
عن لاساس المعنى فمما لاسان حتى غرفت الى هذه السبيبة

هذا البيت
الذي هو البيت
الذي هو البيت

هذا البيت
الذي هو البيت
الذي هو البيت

في هذا البيت
الذي هو البيت
الذي هو البيت

وساقلتها عني لالسته وصارت اعلق في النوى عني غلظة النوى
مال الى ضفة فلما التفت الجران تفرار واصطفت بها الخزان
والجيران حذرت انفسها من غيرى ومنهم فكاهي وسميكت
الغنى فاجتاح مسا واطهر منها بغير ما نزل وما نزلت في
باد مخنود ومخيل فمستود اذ حتم لانا هم عليه هدم فمنا حتم
مليى لك ان لم قال ما بدور المجاهد ونجوز التوافق من
الضيق لاني غنيت وبار البعاز سات عند لفرق دارون فتم
روى الحسوس العزائم شاور اذ تغيث من لوان الله ليد
غضبت ودمت ان تبط فحقت فاسلهم الله غمار اجمد حتى
استخرجت ذم فقالوا كذا ساجل لا لغار كم ساخر يوم الرز
فما كان ان سقت من المعول والجو هذا الضمير من القول
فلمن ليش الغوم ووخزة باسنة اللوم واخذ هو ينقل من هذبة
ومنهم عن فوهيه وهم مصنون على مواخذة ومذبول
داعي نيا يديه الى ان دل الغم بآدم ان لا يخجل من كبره الطبع
بعدوا عن الذريع والعذيق ثم هلك الى ان تزد وبخسة المنزر

هذا البيت
الذي هو البيت
الذي هو البيت

هذا البيت

وتعد اجناسا وما جال عندها وانقاد من تحت عنده ظلم
 اذا قصر الليل استلذذ صالما وار طال فاسم غرض عن وضعا
 لها ملئس ياد ابن منظم ما روى لكن لما روى الجحيم
 م كسر عن انبائه الصفر والسد ملغزا في الطير
 ونزول السنان وما روى وما سرت السج
 ترى في البسردون البحر فاسمع وصفه وانح
 ثم حجازا رزقا رزقا بعقرب واسد ملغزا في طافه الجحيم
 وما مخفورة ندى ونقصي دما منها اذا اقترن سد
 لها راسا منبها جذا وكل منها لاجبه ضد
 بعد ان انما حصا وتغنى اذا غم الحضان ولا بعد
 ثم لم تخرج الفرم واسد ملغزا في جلب الكرم
 وما نسي اذا فسد الجوز عنه زندا وار فورا اوصافا انا انسخ من بابا
 روى البزق والذو ولكن من اولها ثم عصا السنا واسد ملغزا في طافه
 ودي حنته بعه ما بل وما غابة ما عاقل
 روى ابدان في غلبه كما تقبل الملك العادل

اعتقد
 اي في انوار الدير يكون غلبا
 واما في انوار الدير يكون غلبا
 وضع على البنية وفيها الجمل الرط

اي في انوار الدير يكون غلبا
 واما في انوار الدير يكون غلبا
 وضع على البنية وفيها الجمل الرط

تساو لدا لما لجبا والبصار فيما بيني الحق والباطل
 واجب وابصر اذ ما فيه ان نظر كما ينظر الكثر الفاقل
 تراضي المحضوم به جاكما وقد عرفوا انك ما ينك
 قال بطيحا لما في كازهم في اذد به الاقام وتول خولان
 المنتمى الى ازال طال الامد وجفعت الكمد فلما را هم
 برندون لا ساء ونقصون المهاد ما المنى قال ما قوم الهم نظرو
 وجنام يتفقدون المان لكن استخرج الحق وانسنا الم العنى
 فقالوا له تادله لقد اغوصت ونصبت الشكر فقصت مجيكم كند
 منب وجر العنم والقصه فرض عن كل امر فرضا واستخلصه
 منهم ليصام مع الافعال ووسم الاعمال وجادل الاجفال
 فاعلموا به مذرة العوم ووال لا لنبه بعد العوم وانكسرت
 الا نطلاز وهما متبعه الطلاز وظرو حتى فلما مرز به اسد
 والربع لجب مزوخ مطلق تنبه ورنج لهوى دانسي المحمير
 لكن خزنه بعيمها ولذ نفسي
 واغصت عنها اغراانا امر تومر ونسي

مالي نفعه بغيره لا مرار لوني - سبيل

اعذو - يوما نعيد ونوما بالسام افعي وانبي

اربحي الزمان بقرب مغض مشكيت

فلا انت عمدي فليس ومن على نفس

ومن بمن من علي باع الجنه بخي

بم انه اخبر خلافة النور في الارض فاستدناه

ان يعود وانقلا له العود فلا ريبك ما رجع ولا الرغبت في خج

المتسامر الشاكر في البرير معون احمر الحار

فالهي في البنز المطروح والسرا المبرج الى ارض فضل

الجزير ويقرق دهم المصايف فحدث ما يجد الجوارا لوجند

وراب ما كنت منه اجند الا اني سجت في المروود

بصوي المجهود ويرب سن الصارب بعد جن المند للجن

والسما اذل من خردد مند وخابه ميل بعد مل الى ان صار

الشمس تحت والصد بخت فارتب را خالرا بطارم وفتح

حزج جام ولم اذرا اكف الذل واربع ام اعهد اليك

مالي نفعه بغيره لا مرار لوني - سبيل

واخذت منها انا الف العزم وانفعل العزم لراي لي سجع حمل

مستند رجل مرخته بوزة منيع ومندة فف منيع ولا

مصر كعنه والركبة عنياه والمزج قد ارد من جاده

واحمد لولاه فحنت عند راسه جنة من نعامه فما

ازدهر سباحه واجت من فاحه له كنه لم يد وال

الحول ام الدين ففد ربحا ط الملام المند ففد ربحا

فقال بسيرت من ففد ربحا ط الملام المند ففد ربحا

سري ففد ربحا ط الملام المند ففد ربحا

و دوسر ففد ربحا ط الملام المند ففد ربحا

و ربحنا ما ربحنا ولم ربحنا ما ربحنا

ن بلغ المند ربحا ط الملام المند ففد ربحا

الادافج ففد ربحا ط الملام المند ففد ربحا

السما اذل من خردد مند وخابه ميل بعد مل الى ان صار

الشمس تحت والصد بخت فارتب را خالرا بطارم وفتح

حزج جام ولم اذرا اكف الذل واربع ام اعهد اليك

السما اذل من خردد مند وخابه ميل بعد مل الى ان صار

السما اذل من خردد مند وخابه ميل بعد مل الى ان صار

السما اذل من خردد مند وخابه ميل بعد مل الى ان صار

صَبْرًا وَاخْزَعًا يَسْتَفْهِمُ حَوَاسِرَهَا وَأَسْأَلُهُ مِنْ أَرْزَاقِهَا فَادَّكَّ

ارفعوا النافه خيرا جلا المذاهب ملج السقاوه ول اجنت

إِسْمَاعِيلَةَ فَأَخَذَ مِنْهَا لَمْ يَسْأَلْهَا بَعْضُ وَلَحَتْ لِقَوْلِهِ يُضْرِبُ دَاخِرُ

الشيخ لما ورد في قولنا انما اتي استغفرهما بالحضرة وكذا

فمخضها الموت فما زلت اجوب عنهما البلدان واجنبا بها

الحار وجدنا بعد استناده وبعده فزار لا يلحقها الغناد لا مع

وَحَسْبُ الدَّرِيِّ مَا أَلْعَنَ أَوْجُلَهَا بِحُلِّ الْبَرِّ الْبَرِّ وَأَرْضَهَا

للخمر والسبى والسرقة مذمومة وما إلى سواها فبعد ذلك

الأسف واستعيرنا الأسف وبنيت كل ردي بلف ومكنتك

لا يستطيع ابعاد ولا يجمع التوهم الاجتنان احداهما في غير

وَقَدْ بَلَغَ الْمَبَاحِ وَالْمَدَارِ وَأَنَا لَا أَشْفِي مِنْ بَرَجِي وَدَسْفِي

فأما مرجعها وكنى الأبرار مصداقاً على السير والبر فإلى ربهم

و بعد از آنکه کار و اسم و بی‌الکار و بی‌ان را می‌جویند

و بعد از آنکه بگوید ده یون جیره من صلا له مایه من مایه

وخطه حدادها و دو سم و بر او از جسم و زردی و ما از صف

وظمترها كان فذ كبير لم خد من فاضله ونوم من النسيه

ونقطع المسافة الزائدة ونصل أبا بكر فميداننا لا يتغير بها الوتر

ولا يغفرها الله ولا يخرج الى القبر ولا ينفع فيه عبي

قال اوزنبدی و می الحنوز الی الصمد و سترنی و درکن گفت

فلما افضنا له وسلمت عنه فم له مع المصيبة وسم بوضه

فول و ما مضی و عفر حضرت رسول و جنتها و حضرت

کافقہ وحید من الخیلة کے عظمیٰ سیر و جہت

و سرودند و در پیشی و در استانه احضار و غیره و در مع

و کائنات و زمین و حیوانات و درختان و انسان و

ما لك في ذلك عجز وتذلل

که فی الخاتمه از ما الحزب و از هر یک سه بار دعا

مَنْ دَلَّ عَلَى كُفْرٍ أَوْ فُسْقٍ فَادْعُهُ إِلَى تَقْوَى اللَّهِ ذَلِكُمْ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَى وَنَجْوَى إِلَهُكَ أَهْلُ الْبَيْتِ أَهْلُ بَيْتِكَ

لوزی که در طرف راستی بضم بنی بضمه و بنی سه سیر

سازمان بهنجاریان
دوی انترنشنال

Handwritten marginal notes in the top left corner of the right page.

وَأَلْهَمَ الْخَائِفُونَ أَنَّهُ زَانِبٌ مُنْهَكٌ وَآتَانَهُمْ وَصَايَاهُمْ يَوْمَهُمْ لَا يَرْغَمُونَ
جِيءَ إِذْ أَمْسَأَتْهُ كُنَافَتِي وَفُصِّلَتْ مِنَ الْقَبْرِ لِيَإْتِيَ الْآخِرَ الْآخِرَ
الْوَزْنِ يَجْزِيهِ الْوَزْنُ الْكَافِرُ وَقَالَ هَذِهِ الْأَنفُسُ فَتَادَ
فَارَ كَانَتْ بَيْنَ الْقَافِلِينَ بِهَا عَجْرٌ وَهِيَ مِنَ الْغُيُوبِ
فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ وَكَرَّمَا أَفَرَاهُ اللَّهُمَّ إِنَّا نَعُوذُ بِكَ
مِنْ خُذْلَانِ قَالَهُ تَقَالُ الْجَحْمُ غَيْرًا وَجَعَلَ لِقَابُ الْغُلَّاقِ وَجَعَلَ
نَمَّ قَالَتْ هَذَا الْبَقْلُ بَقْلٌ وَأَتَا مَطْبُكًا فِي زَيْلٍ فَتَهَمَّ لِيَسْلَمَ
فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ وَكَرَّمَا أَفَرَاهُ اللَّهُمَّ إِنَّا نَعُوذُ بِكَ
أَلِيمٍ لِلْبَيْتِ الْعَبِيدِ فِي الْجَحِيمِ وَالْطَّافِينَ فِي الْبُحْرِ فِي الْجَحِيمِ
إِنَّمَا نَعُوذُ مِنَ الْمَخْذُومِ وَخَرَجَ مِنْ الْأَيَّامِ رُبَّ
وَسَمِعَ دَوْمَ دَوْمِ الْبَقَامِ وَبَعِثَ قَابِ مِنْ عَرُودٍ وَلَا يَغْنَبُ
جَرَسَ عَنْ سِلَاحٍ خَيْرًا تَعَمَّ إِذْ لَتَ الْبُحْرُوكَ لِيَسْتَرْمِ الْبُحْرُوكَ
مَنْ أَلَامَ مَنْ أَلَامَ الْبُقْعَةِ خَلَّمَ مَنْ أَسْرَعَ مَنْ أَسْرَعَ الْبُحْرُوكَ
وَرَأَى الْكَلْبَ يَوَافِي الْبُقْعَةَ سَمِعَ لَهْفَ الْبُقْعَةِ مَنْ سَمِعَ الْبُقْعَةَ
الَّتِي دَلَمَتْ عَنْ فَرْجَتِ الْبُقْعَةِ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ

Handwritten marginal note at the top of the left page.

فَعَسَى أَنَّهُ لَدَىٰ عَذَابٍ مُّهِينٍ وَمَنْ يَفْهَمْ فَاسِدٌ يُدَارِكُ الْفَسَادَ
الْمُجْرِمِينَ الْفَسَادَ وَالْجَحِيمَ لَفُظٌ مَعَهُ قَوْلُ الْبُقْعَةِ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ
كَتَبَ عَنْ حِينَ تَهَمَّ عَنْ إِنْ أَلْهَمَ الْخَائِفُونَ فَتَادَ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ
يَوْمَ الْخُطْبِ وَكَذَا الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ
الْمَسْأَلُ كَيْفَ مَسْأَلُ الْبُقْعَةِ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ
وَأَقْبَلَتْ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ
فَتَادَ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ
الْمَسْأَلُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ
فَتَادَ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ
سَوَاءٌ أَمْ يَكُنَّ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ
قَوْلُ الْبُقْعَةِ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ
عَدَدُ الْبُقْعَةِ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ
وَالْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ
الَّذِي يَسْمَعُ الْبُقْعَةَ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ
يَسْمَعُ الْبُقْعَةَ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ
وَالْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ الْبُقْعَةُ

Handwritten marginal notes on the left side of the left page.

والتساريع والفتن التي هي الدنية الملائكة والقبض
المباينة والغزاة المغازلة والمجبة السامدة والوسخ
الصامد القنيت والصحيح الذي يست ولا يست وأما البت
فالمضنة المذلة واللمسة المتجولة والبغدة المسهلة والظنية
المغيلة والقرينة المحببة والجليلة المنقبة والبناتج المذبذبة
والقنينة المحببة ثم انها غيابة البراكين والنسوة الخاطيف
وقدرة العاجز ومنه المبائر زبركها لسه وعقلها هتة
ودخلها مستنة وخدتها مرنة واقسم لقد جردت في بحر
وجلوت العنانين فباتها قيام فلك وعلى انهما دام ذلك قال
وزيد فرائده جسد له يتبعها المزاج وذم منها المخرج الا
اني فلك له كنت سميت البكر اسدي جتاد افلح جتاد فقال
قد يمرى صراما ولكن كم من قول ادي وبجك اما بني المسمرة
الامة العنان والمطبة النجسة الاذعان والزند المبقرة
الافساج والقلعة المستقيمة الاقتاج ثم ان ثوبتها كثيرة
ومغوتها لسرة وغيرها صليفة وذا اليها من كلفة وداخلة
او في البحر من الصلابة
وهو له المنظر

هذا البيت من
القصيدة التي
فيها وصف
البحر والسموات
والارض

وفيهما ضياء وعربك ما حبنا وللهما النبال في رنا صيها
وعلى خيها غسا وطائما اخرون المشارل وذكرا العورل
واحبب العاذل واخبر عا القين المشارل ثم انها التي تقول
اما التروا خلس فاطلك من يظلل ويخسر فقلت له ما رى
في البت ما انا الطنف فقال ليك الزعت في فضاله المائل
وبمالة المتبل واللباس المستدل والوجع المنعيب والدوام
المنظرة والخراجه المتخيفة والواجح المستعده والبحر
المستوحقة ثم كلمتها كنت وضرب وطا لما يني عنى فخر
وسان من التزم والامس وفيها نال التزم من التزم فان كانت
الحشاة المروك والعمارة الهنوك هي العت القمذ الخرح
الذي لا تمل فقلت له فهل ترى ان رقيب وسند هذا المدح
فيم يني ما را المؤدب عند رله المادف ثم قال في ذلك
بالرفاس والحق قد سنان ابق لك ووفض بالمدح والحمد
اذا ك ما سمعت بان لا رغبانية في الايسالام ولا جندت بها
عنه التبارك ثم اما يعلم ان السكت صالحة روت سندا وهي صوب

هذا البيت من
القصيدة التي
فيها وصف
البحر والسموات
والارض

وخفض جردك ونصت غزفك وهما مدركه عنك ورجا نه
 انك ورجه قلبك وخلد ذكرك وتعلم يومك وغورك
 فكيف رعت عن سنة المزين منعه المساقين وسرعه المحصر
 ومجته المال والبشر والله قد ساقى قلبك ما صيف منك
 ثم اغرض اغراض المعصب ويزاود ان الغضب فقلت له وكرهه
 انظروا مستحبرا وندعني مبحرا فقال اظنك ترمي الجمره بخمار
 عمنه وتشتغي عن الممنه فقلت له فيج الله صنتك ولا استغنى
 ثم رجب بجنة مزاج الخزان وبت من مشاوزه الصغار قال كبر
 فقلت له افسم من انت الانك ان الجول منك واليك فاعز في الخيمه
 وطر طرته المنهك ثم قال انفق العسل ولا سل واخذ
 انميت في مزاج بلاذب وافضل رته على ذوى اسف ومرتبط
 ثم ربح لمستجمل وتغص عني اغصا المنهد فلما افرط في الحصة
 لمعشار لنقص الادبه قال لي جنة واسمع متى وافق
 مولانا زجمال الفتى وزينه اديب واسخ
 وما ان يزين سوي المكثرين ومن طر لا يورد شاخ

هذا المبرخيره من ادب قيس وكمع
 ادب بعلم واسع ثم قال سبع مصادق مجنى
 استناده مجنى وسرنا لا والواجده ولا تنفق مجندا حتى
 اذانا البر الى فربه غريب عنها الخير قد خلنا ما للادب باد
 وكلنا منقض من الزاد فان بلغنا الخط والمناخ الحنث
 اذ لغنا غلام لم يبلغ الحنث وعلى غافقه ضفت خياه ابور
 تحية السلم وساله ونفقه المفهم قال وعمر نال وفلك الله
 قال ابيع منها الرطب بالخطب قال لا والله قال
 ولا البلح بالملح قال كلا والله قال ولا الثمر بالسر قال
 بمهات والله قال ولا العصايد بالقصايد قال ليك
 عا قال الله قال لا التزايد بالتزايد قال ليك
 بذا صلبك ارشدك الله قال لا الذيق بالمعنى الرقيق
 قال عد عن هذا اصلحك الله فاستخلى ابو زيد مزاج التوا
 والجواب والتكابل من هذا الجواب ولمح الغلام ان الشوط
 بطين والشبح شوبطين فقال حبك بانفج قد عرت

فلك واشتراكك فخذ الجواب مبرأ والكف به خبير اما
 بهذا المكان فلا يشري شعري شعير ولا الثرى تارة و
 لا الفصص بقصاصه ولا الرسالة بفأله ولا حكر لغا بلغة
 ولا اخبار الملاحم للحمية واتاجيل هذا الزمان فانهم من
 يبع انا صبح له المدح ولا من يجيز فاذا انشد له الا راجيز ولا
 من يفت اذا اطرب الحديث ولا من يهر ولو انه امير وعند
 مثل الاديب كالربع الجديب ان لم يجد الربيع دمه لم يكن له فيه
 ولاد انه هيمه وكذا الادب ان لم يفضد ثب فندرسه
 وتخزنه حقب ثم انسد رعدو وولى يجدو فقال على ابوزيد
 اعلمت ان الادب قد بار وولت انصاره الاذبار قبوت له
 بحسن البصر وسلمت بحكم الضرورة فقال دعنا الان من
 المعاص وخذني حديث القصاع واعلم ان الامجاع لا تنبع ^{حاج}
 فما التدبير فيما يسكن الرمي ويطغى الحرق فقلت الامراك
 والزمان يبدلك قال ارى ان زمن سيفك لتشع جونا
 وضيفك قاتليه قائم لا تقلب اليك بما تلتقم فاحسن الفن

وفلذنه السيف والرهمن قالت ان ركب النافه ورفق الصدا
 والصدا فمكت ملها اوقبه لم يفت انتفبه فكت كمن
 اللين في السيف ولما الفه ولا السيف المدة الوالدة ولا مبرن
 حكى الحارث بن همام فليس عشيرت في ليلة واجبة الظلم
 فاحية التلم الى ناه ضرر على علم وتخير عن كرم وكانت ليلتي
 مفرو ^{واورد الزهير} وجيها مزور وجيها مغير ^{الزهر} وغيها مكرور وانلها
 امرد من بين الجرباء والعز الجرباء فلما ازل انفس عبي ذاول
 طوب لك ولنفسى الى ان يفت الموقد الى وبين ارقالي فاعه
 بعد وجهي وبشد مر جرا حبيب من حبيب ليل سار
 هدا بل اهداء ضوء النار الى رجب الباع وحب الدار
 مرجيا بالطارق المنار يوحاب جعب الكف بالدينار
 ليس بمزور من الزوار ولا بعام القرى منجار
 اذا انقمرت ركب الاطوار وضئت الانواء بالامطار
 هو على بؤس الزمان الضار جم الرماد مرفف الشفار
 لم يجل في ليل ولا نهار من نحو ابر واقداج وابر

في
 في

ثم نلغى بخباخبي وصافني برحمة ارحبي وانادى الى سبي
عشاره غور واعشاره نعور ولا بد نعور وموابده ندور
وبالباره انشاي قد جلهم جاني وقلوب في فاني وهم جوت ^{فألمة}
النساء وبمهور من دوى العناء فخذت ما خذهم في الاسماء
ووجدت بهم وجد القمل بالظلام ولما ان سرى المحصر ^{المض} وانرى
أنيما موابد كالمالاب دورا والروضات نوراً وقد تحن باطمة
الولائم وحنين من العائب واللام فرفضنا ما قبل في البطنة
ورأينا الأمان فيهما من البطنة حتى اذا اكلنا بصاع الحظم
واشفياع على حصر الخمة فاورنا سور القمر ثم نونا ما فاعيد الشعر
واخذ كل منا بول بلسانه وينثر ما في جوانه ما عدا شجما شهابا ^{فأذا}
مخلوقا براده فانه ربيع حجرة وادسنا هجر فقاظنا جنبه الملبس
موجب المذود فيه مؤبده الا انا التالة القول وخبنا في المسلة ^{القول}
وكلمنا دينا ان يفيض كما افضا او يفيض كما افضا اعرضنا عن العلية
عن الارذلين وللا ان هذا الا اساطير الازلين ثم كان ^{هاجته} الحجة
والنفس لا بية ناجته فدف وازدلف وخلع السلف وبذل

ان بلا في ما سلف ثم استرعى مع السامر وندم كالسبل الماسر
عدى اعاجيب ارويها بلا كذب من العيان فكوتى اما العجب
دايت يا قوم او اما غذا وهم قول الجوز وما يصير اية العبد
بول العوز ليس البقرة والجوز بنفس لهما الشعر
ومستبين من الاعراب فوالله ان فتور حرفة نعى من السع
لحرف المضعة من الزاد
وكا بين وما حفت اماماه حرة وما نورا ما حط في الكس
الكاتبون المرادون بقوله كتب السقا والمرادة اذا خرزها وكتب البغلة
والنافذ اذ اجمع بين شفرهما وخطهما
وما بين عفا في سيرة ^{على} في ليس واللب
العقاب الانية وكانت راية النبي نعى العقاب
ومندي ذوى شيل بدشلم نبيلة فاشنوا منها الى الحرب
النبيلة الجففة ومنه قبيل البعير اذ امانت واروح
وعصنة لم توال بيت العيق وقد حجت حنيا بلا شك على الركب
معنى حجت حنيا اي غلبت بالحجة مجادلين جاثين على الركب وحجت جمع جاث

وتنوع بينهما ادجر من ملك صحن كما طه من غير ما تعب

كالطه في هذا الموضع كالطه القبط

ومد الجين سرور من ارض كالمطر واصموا حين لاح الصبح على

ان اصبحوا يجلبون الدين

وقد درين موقعا من موقعا اذ قصرت فيه قالوا الذنب للخطب

القاد والفاخ والقدير الطير في الفلا

ويجعل له يد من قدامه شاعده وله نسل من العقب

الفل منها العدو ومنه قوله تعالى من كل جن ينزلون والعقب مؤخر

وكانا غير محف للثيب بدا في البدو وهو في السنة يشب

لثاب منها ما نزع اللبن والثيب اللبن المزيج وقال فيه شوب وشوب

ومر منها بلبات لم يبق له رايته في تحارب بين السبب

النهار المحفة ما لم يكن مظلة فان ظلت فهو الخروج والسبب هي هنا

الجبل ومنه قوله تعالى فليده بسبيل السماء

وزاد عاده حتى اذ حصدا صار غير اجواها نحو الطرب

الغبراء المسكر المتخذ من الذرة وفي الحديث اباكم والغبراء ما غامر

وتنوع

وتنوع بينا السكوك

وركناء وهو معلول على ذين فدخل ايضا وما يمكن غرض

المعلول هي هنا العنسان وعلى عطر

وذا بد طلق بقاء واحد منفي او هو اسر او خور

الماور الذي يجد الاسر وهو احسان اول

وجالسا ما شيا قوى مطينه من به وما في المذي او رد من ريب

الجالس الذي يجد والماني الذي كثر ما سب ومنه بعضهم في ما

ان امثوا بانهم دعاء لهم بكثرة المواشي والفا

وحايبا اجزم الكفين ذاخرين فان عجبهم فكم في الخلق من عجب

الحايبك الذي اذا مشى حرك منكبيه ونجح بين ركبته

وصادعا بالفتان من غير ان علفت كفاء بومارح لا دلر يشب

الفتان ارتفاع الانف ونحذب وسطية وصنع به اى كفه

ومنه ما بنا جارة الرجال له وما الى حديث الخلق من رارة

الخلق هي هنا الكذب ومنه قوله تعالى ان هذا الاخلق الاولين

وذا شطابا كصد الريح فانه صادقته بمعنى يكون من الحديث

الحذب ما ارتفع من الارض

وساعيا في منزل الامام يرى افراحهم ماثلا لظلم والكذب

افراحهم انقلاصا بالدين ومنه قوله لا ينزل في الامام يفرج

وذا في الامام وقت العهد ذمته ولا في الامام له في مذهب العرب

الذمام الاول العهد والثاني جمع الذمته وهي البئر قليلة الماء

بالمذهب المسلك اي ماله بالبذر ابار قليلة الماء

وذا اخرى ما استبان فذاليت ولينه مستبين غير محجب

الذين الخلل البدل ومنه قوله ثلثا ما قطعتم من لينة

وما جدا فوق فخل غير مكثوث بما انى بل يراه افضل العرب

الخل المصير المتخذ من فخال الخلل

وعا ذرا من ذل جذره مع اللطف والمعدور في حجب

العاذر الحاش والمعدور المختون

وبلدة ما بها ماء لغترف واللة تجري عليها جوب منسفة

والبلدة الفرجة بين الحاجبين وتسمى ايضا البلجة

ومرية دون الفرس القطا تحت يد لم عيش من خلد اللب

الفرجة

الفرجة بيت العمل والديلة نقل الكثرة

وكوكبا يوارى عند دوت الا لسان حتى يرى في امع الحجب

والكوكبة النكبة النبا من الخلد في الين والانس مناس الى

وردة قوم ما لا اختل وتقر صاحبها بالمال الى نصف

الوردة مقدم الانف

وصحفة من نضار خالص شرب بعد الكلاس يفرط من الين

النضار منها شجر النبع ومنه قول ابيهم النعمي لا اولى بنزب بالعدا

ومستجيبا الخشاش ليدفع ما اخله من اعاد به فلم يخب

الخشاش الجماعة عليهم دروع واسلحة

وطال ما مربي كلب وفي منه نور ولكنه نور بلاد نوب

النور القطعة من الاقط

وكنت ابصرت كرازا الراعية بالذق بظن من عينين كالفهب

الكرار الكبريت حمل عليه الراعي اداة

وكرر اى ناخرى فلا على حمل وقد تولى في الرجل القشب

القشب الرجل الغافل الرأى

ومايت مقلع عينين ماها . . . يجرى من الغرب والبنان في جلد

العينين الفلجان والغرب يجرى لدع

وكم لفت برض اليد شكيا . . . وما اشكى قط في جلد ولا لب

الشكى التخذ شكى وهي الغربة الصغرى

وكم زلت مارض لاخيل بها . . . وبعد يوم رابت اليه في القلب

السر جمع برض وهي الماء الحديث العهد بالطر والفتح طيب

وكم رابت بافطار الملاصقا . . . بطهر في الجو مصبا الى سبب

الطقن القطعة من الجراد

وكم متاج في الدنيا رايهم . . . مخلدين ومن يجرون لعتد

المخلد الذي ابطا شبه

وكم بدا الى وحش ثيك غبا . . . بمنطق ذلي امضى من الغضب

الوحش الرجل الجايح

وكم دما في مستبح فادثنى . . . وما اخل وما اخلت بالآد

المسخر الجالس على نجوى وهي المكان المرتفع الذي تظن انه تجاوزك

وكم الخت تلوصي تحت جنبك . . . تظل ماشئت من عرب ومن عجم

الخن

الجنبة القبة والعرب جمع عرب وهي النخبة الى زوجها

وكم نظوت الى من مر ساعته . . . ودعه شهمل الفطر كالحب

سزاي قطع سزوا وعزم ويبنى ما يفتي بعد القطع السز

وكم رابت فبصاخر صاخرت . . . في حق نقي وهي الاعضاء والعصب

العصب المدابة الكثير الفاسق

وكم ازاره لوان الدم انظف . . . لجفت ليد حيث اليه مضطرب

الارام بها المرأة ومن قول الشاعر . . . عذى لمن من احى ندم اراون

وقبل غنى لا ازار نقه

مذاوكم من افانين مجبة . . . عذى ومن ملج الحمى ومن مخبة

فان فطنتم للحن القول بان لكم . . . صدق ودلكم طلع على رطبى

وان شدمهم فان العار فيه على . . . من لا يميز بين العود والخشب

قال المارث بن همام فظفنا نخبط في قلب فرضة وناويل معا

وهو يلجونا لحن الخيل بالثجى . . . ويقول ليس بعثك فادرجى الى ان تغتر

التاج واسمك لا ارتاج فاعيا اليه القادة وخطبا منه الاقادة وضا

بين الطبع والباس وقال الاباس قبل الاباس هلنا انه ممن يرغيب

لنكم ويرتقى في الحكم وساء ايامنا ان نعيش للفرح او حجب بالفرح
 فمستمرنا في عبادة وحلة سعيدة وذلك له خدما حلالا ولا يؤذ
 اضيائي زبالا فقال اشهد اني شئت احرمة وارحمة حائمة ثم
 فلينا بوجه بشر ينقش ونفقه نرف وذلك باقيمان الليل قد
 والعاس قد استخذه فرغوا الى المرافد واعلموا راحة الرافد للبر
 لناطوا وسفوا رباطا مغروما انير وبهذه لكم المنفعة فاستصوب
 كل ما راه وقوتد ومادة كراه فلما دنت الاجفان واغفت الضفان
 وشب الى النافه فحلها ثم ارغلها ورحلها وقال مخاطبا لها
 سروج باناق فبري وخدك وادلجي واوقني واستدي
 حق نطاخناك مرعاما الندي سعي جند وسعدني
 وتامني ان تهني وتنجدي ابي فذلك التوق جند واجهد
 وافري اديم فذند فنديد واقتني بالنم عند المورد
 ولا تخلي دون ذلك المفسد ساء حلفت حلفه المحمد
 بخرمة البيب الرقع الممد انك ان احللتني في بلدي
 حلت مني بمحل الولد قال فقلت انه السروجي الذي اذا باع ابنا

واداملا الصاع الصاع وذلك صاع اليوم وهت لواء من
 اعلم ان النوحين اعلم الساب صاعه لثاب وركب
 وهت صاعه ما قدم واحده وسوا ما حلت ما حلت
 ثم انصبا في كل مسعهم ذهب اخذ كل دول
 قال السوا الامام الارشد ابو محمد رحمه الله قد فتوت في كل الفر
 حة وله بعد على من يضره لعم وقد بقت اللفاظ اشكك عليها
 هذا المقامه ربحا القبر فغيرها على بعض من فتح اليه فاجبت ايضاها
 له ليكن في حبر الشبهة وكلفة الفكر ووجعة البحث والمسئلة وبالله
 الانعانة والفرح عثوث الى تاريخي تورا فافهمد فانا في
 بمعد ما ملت عنوت عبا كقولنا تقاوس من عن دسريه مستع
 شيطاننا اي من بمرض وكنت اصره من عين الجرباء والعتر الجرباء
 هذان مثلان بغير ان لمن يلع منه البرد وذلك لان الحر يبرد
 مع الشمس ابدنا ونفعلها بعينها ولذلك شبه ابن الرومي الوضيب بالجربا
 في قوله ما انا فخر حبيب ورفيقا انما سمع به من لا
 شمس النفي ابد يكون وفيها الجرباء والعتر الجرباء لا تدفأ في الشتاء

لفظة شعرا وذكر بعضهم ان المتر الجواب لتعريف التل الاول بخروجه
يعني الكثرة نحو الكبير نحو وفوله عشرة نخور واعشاره تفور الشا
النوق الحوامل واحد فاعشار وهي التي قد اتي عليها في الحمل عشرة اشهر
ولا يزال ذلك اسمها حتى تضع وبعد ايضا والاعشار البرومة العظيمة
كانها شغبت لعظمها يقال برمة اعتبارا وبقتة اكمار وثوب اسفال
وبردا خلاق وحبل ارمام ووصف الجماعة منها كوصف الواحد قوله
فأكمة الشاة كني ما عن النار ومنه قوله بعض المحدثين النار فأكمة
الشاة فمن برد اكل الفواكه شاةا فليصطل ان الفواكه في الشاة شامية
والنار للفرد افضل ما يحل وقوله مر ايد ما كمالا ب بنة دارا الفهم
واحد ما هالة ودارة الشمس تسمى الطفاف وقوله مشوش الغمر
المنديل يقال من يدك بالمنديل اذا سمعها ومنه قول امرؤ القيس
نمش باعراف الجباد اكفا انا نحن قناع عن شواء مصهب وقوله
مشهب فوله اي صار من الشيب في لون الانهب وقوله ربيع
بحر فاحية ويقال في التل لمن يشارك في الرخاء ويحارب عند البلا
برقع وسطا ويريق حجر وقوله فاسرى مع التامر يعني التمار لا

لنا مر اسم للجمع كالحامه اسم للحي المازلين على الماء وكما لبا فواسم لجماع
البروق فالس بعض اهل اللغة هو اسم للجمع زعماء وانما
الاسم من التة وهو قتل الفرم ما يؤخذ من التة في طرادن غالب احوال
التمار انهم يتخذون في قتل الفراسق لم اسم منه والى هذا يرجع
قولهم لا اكلم الفرو والسر قوله ليس بعيتك فاذرني هذا مثل يقرب
لمن يعاطى ما لا ينبغي له والعش ما يكون في شجرة فان كان في عايط
او كهف جبل فهو ذكر قوله الا يناس قبل الكلب هذا مثل ايضا ومعناه
انه ينبغي ان يؤتى الانسان ثم يكلف وامر ان حالب النامه يؤتمها
حين يروم جلبها ثم يبق بها لللب والكلاب ان يقول لحالب بن لسكر
وتدروا ذاكات النامه تدروا على الالباس سميت البوس وقوله رغب
في النكم النكم ما اعطيت على سبيل المكافاة فان اعطيت مبدنا فلو انك
ومنه قول الراجز شكى عني وكذا شكدي للغير والرفاء عندك
كالارض مهابا استودعت فودي قوله فاقه عبيدة قبل هي منوبة
الى فحل منجب اسم عبد وقبل بل هي منوبة الى فحل من مهرب بل
فهم بنو عيدين الامرى على وزن العامرى وكانت مهربا وعبد يتخذ

بأن لا بل فثبت لهما وقرله حلة سعيدية هي منسوبة الى سعد بن العاص
وكان رسول الله كاه وهو غلام حلة فنسبت جسمها اليه وقرله لا نزو
اضيا في ربا لا اى لا تزرنهم شيئا الرقل والاصل في الزبال ما نجاها
القل بعينها وقرله شنتنة اعزمية اشار به الى المثل الذي ضرب به جد
حامر بن عبد الله بن سعد بن الحخرج بن اعزم الطائي حين افتاح حمير
ونقل اخلاق جد اعزم في الجود فقال شنتنة اعزمية من اعزمية وقرله
عقيل بن علفه به حين قال ان بنى ضرجون بالذم مزيق
اماد الرجال يكلم شنتنة اعزمية من اعزم ومن سكن ذا اود يتو
ومن اتعنا هذا المثل فقد سهو فيه وقرله اجلوة اى اسرع في الذم
ومثله اخروط وقرله وثب الى الناقة فرحما يعني شد عليه الرجل و
برسميتا الراحلة لانها فاعلة بمعنى مفعولة كقوله تعالى في عيشة راحته
اى مرضيته ومن ماء دافق اى مدفوق والراحلة تقع على الناقة والجلد
دخول الماء فيها للباقي مثل امية وراوية وعلامته وقرله ارخاها اى
ركبها وفي الحديث ان النبي سجد فركبه حسن عليا للسلام فاطبا في سجود
فلما فاض ملوته قال اني ارخاها فركبت ان اعجله وقرله ورخاها ا

ارجمها وارتفعها واخذ بها في الرجل ومن اخبر فخرج عندا فذا
الساعة نادر من فخر عدن ترخا الى الماس الى المحشر قبلهم حيث
قالوا وثبت جثما باثرا وقرله فادحى بالخرق واستدى الادك
بالخفيف ان يسير من اول الليل والادحى بالشد يدان يسير
اخر والاسم اللينة بالغم وقيل ان اللينة مع الازار ومنها
بمعنى ولحد والادحى به النصارى وحين والاسار ان يسير
بلاد وفاراد الفشار يشوب دون الرى وقوله واخذهم ما ايدم
حدث يقال ذلك لمن يتولى عليه الغم والذال من حدث شتم
في هذا الموضع وحين لوانق لفظ ما ايدم فان افردت وجب
فتح الدال منها ومثله قولم متانى ومزاني بحذف الالف
اذا ذكر مع متانى فان افردته وجب ان يقول امرانى الشيء
وكذلك يقولون وجس نجس فبكون النون من نجس و
يسكون الجيم منه ليزاوج لفظه وجس فان افردت قلت نجس
بفتح النون والجيم كما قال تعالى انما للمشركون نجس وقوله زمنا
نحت كحل كوكب هذا المثل يضرب لمن يختلف في السفر طروقه

وتباين سبلهم المقامة الخامسة والاربعون حكى الحادث
 بن همام قال كنت اخذت عن اولى التجارب ان التفرمات
 التجارب فلم ازل احوّل كل توفيق وانحصر كل مخوفة حتى اجلبت
 كل اطروقة فمن احسن ما لمحيت واغرب ما استلمت ان حضرت
 فاضى الرملة وكان من ازياب الذنوب والعنوة وقد توافع
 اليه بالنف بال ذات جمال واسمال هم الشيخ بالكلام ونبأ
 المرام فنعته الفناء من الافصاح وخسائه عن التاج ثم نقضت
 عنها فضلة الوشاح وانشدت بلسان النبطية الوقاح
 يا فاضى الرملة يا ذا الذى فى يد القوم والجسم
 اليك اشكوجور على الذى لم ينجح البيت سوى من
 وليه لما نفق نكه وحقق ظهرا اذ رمى الجرم
 كان على راي ابي يوسف فى حلة الحجة بالعمرم
 هذا على انى ماضى اليه لم اعص له امر
 فمن اما الفة حلى ورضى واما فرقة مؤثر
 من قبل ان اخلع ثوب الجبا فى طاعة الشيخ ابي مرق

اجوب
 زب

نار

فقال له القاضى قد سمعت ما غزيتك اليه ونوع ذلك ملب
 بجانب ما عرك وحاذر ان يترك ويترك لينا الشيخ على ثقله
 ونجر يبيع نقتله وقال له اتبع عدك الذم فوالله
 يوضح فيما رايه عذر والله ما عرضت فيها على ولا موقفي
 وانما الدهر قد صرنا فابترنا الذم والذم فترى كماله
 عطل من الجزعة والشدة وكنت من قبل انى الهوى ودية
 فذبا الدهر محبت الذى بجران عفا اخذت من ملك تخرج
 عنه ولكن اتقى يذم فلا تلم من هذا حاله واعطف عليه واخجل
 قال فالتفت المراه من مقالته وانتفت الحج لجداله وقالت له
 وبلك يا مرمضان باسن هو لا طعام ولا طعان انصبت بالولد ما
 ولكل اكله مرعى لقد ضل فهمك واخطاهمك وسفقت نفسك
 وشقيت بك عرست فقال لها القاضى اما انت فلوجاد لك الخنا
 لانت خرسا عنك واما هو فان كان صدق فى زعمه ودهو
 عدمه فله فى امر بقية ما يغفل عن ديدنه فاطرقه نظرا زوارا
 ولا ترجع حوارا حتى فلنا قد راجعها الخفاء وحان بها الظفر

قال لها الشيخ فسالك ان زخرفت او كنت ما عرفت فقالت بخار
 وهل بعد المنافرة كم اربى لنا على سرحنم وما بينا الا مديف
 وهناك مونة اذ نطق فليسا لا فينا اليكم ولم تلق الحكم ثم التفت
 بوشاحها وباركت لانفصاحها وجعل القاضى يعجب من خطبها و
 يعجب ويلوم الذم لمها ورتب ثم احضر من الورى الفين وقال
 ارضيا بما الاخرين وعاصيا للنازع بين الالفين فشكرا على
 السراح وانفصا واما كالماء والراح وطفن القاضى بعد مسرحها
 وثاني شجها يثنى على ادبها ويقول هل من عارف بهما فقال له
 عين اعوانه وخالصة خلسانه اما الشيخ فالسروجى المشهور بفعله
 واما المرأة فقبيحة رجله واما نحاكهما فكبيدة من فعله واجبرلة
 من جبال خنله فاحفظ القاضى ما سمع وتكلم كيف خدع ثم قال
 للواشى بما تم فزدهما ثم اقصد هما فصدما فتهنق يهتض مذروبه
 ثم عاد يضرب اصدر به فقال له القاضى اطعنا على اثبت ولا
 ما استحييت فقال ما ذلك اسفري الطرف واستفح الغلغلة الى ان
 ادركهما مسجورين وقد تماطى البين فرتبها في العلك وكنت لها

بنيل الامل فاشرب قلب الشيخ ان يياس وقال العراء بفراس
 اكبس وقالت هي بل العود اجد والله قد يكبد فلما بين الشيخ
 سفه راها وادعرا اجتراما امك ذلها ثم انما يقول لها
 دونك نفعي فامتنى سبله ولحنه من الغصبل لخله طير من غريته
 وطلبها بانه بئله وخاة وراى العود اليها ولولا بئها لخرها الابد
 فخير ما للنفس الا ترى بفعلة فبها مال عمله
 قال القاضى فالتد الله ثم قال لك لقد عرفت فيما وليت
 فارح من حيث جئت وقيل لمسلك ان شئت ووبدك لا تقب
 جيلك بالاذى تنفى وشمل المال والحمد من صدق ولا تنقب من
 تريد سائل فاهو صوغ اللسان بمسند وان لك قد سالت منه
 خديعة فبلك شيخ الاسعريين قد خدع قال القاضى فالتد
 فما احسن شجونه واملح قوته ثم انه اصحب وايدا بردين وصرف
 من العين وقال له سبر من لارى لا العاب حتى روى السور
 القناء قبل بدما بهذا الحياء وبين لها الخداعى للادباء قال
 الراوى فلم ارفى لا غراب كذا العجاب ولا سمعت بشئ من جلاوة

حدث الخارث بن همام قال
 ترع بما الى حلب ثوق غلب وطلب باله من طلب وكنت يومئذ
 حنيف الحاذ حبيب القناذ فاخذت احبة البر وخففت عنها
 حقوق الطير ولم ازل مذحلت روعها واربع ربيعها
 اقلن الايام فيما بيني والفرار وروى الاوام الى ان اضمر القلب
 عن ولوعه واستطاب غراب البين بعد وقوعه فاغراق البيا
 الخلو والرحم الخلو بان اضد حمصا الاصطاف ينفقها واسير رفاعه
 اهل رفقها فاسرعت البها سراع النجم اذا انفطر للرحم حين
 خبثت برسومها ووجدت روح فيها لمح طرفي شجفا فدا قبل
 وادبر غريبه وغدا عشره صبيان صنوان وغير صنوان فطاو
 في فصد الحزن لا خبر بهاد با حصن فبش لي حين وافيته وحي
 باحسن مما جئته فجلت اليه لا بلوجنا نقيفه واكته كنه حمفه
 فالبث ان اشار بعبئته الى كبر اصيبنه وقال له انشدك ابيات
 العراطل واحذر ان تماطل فجا جئ ليث وانشد من غير ريث
 اعد لحنا ذلك حد السلاح واررد الامل وورد التماح

ومار

وصارم الله ووصل اليها
 واسع لا درال محل سما
 والله ما السود وحسوا القلا
 ولا مراد الحمد ردد رواج
 واما الخرصون واسع
 وهاهنا ما جزاهل الضلا
 مودة حلولوا به
 وباله ما سالى مفناج
 ما سمع الامل هذا ولا
 ما طله والمطل لم صراح
 ولا اطاء الله لسانا دعا
 ولا سارا حاله كاس رح
 سوده اصلاحه سن
 وردعه اهواء والطماح
 وحصل المدح له علمه
 مامهر العود مهو والفتحاح
 فقال له احسن يا بدير يا دارا الدبر ثم قال للون المنسحق
 ادن يا فورة باقر الدبر فداو له بها طاح حتى حل من سفد
 المعامل فقال له اجل ابيات العرايل وان لم يكن فقايس
 نرا وخط ثم احجز اللوح وخط
 فتنى فتننى تجف
 عجن بفسحة تفتى حمى
 عشتى بوشين ففتى في زجيف بين

باصناجة الجيش ثم قال لب باعنه وبين الضادات الملتبة وثب
 وشه ثبل مثار ثم انشد من غير عثار بالصاد بكتب قد نبعت درها
 بانامل و ايجع لسمع الخبر وبصفت ابعث والقماخ وصنجة
 والفخر وهو السدد واقض الاثر وبجيب مقلته وهذي فرصة
 وقدر عذب منه الفريضة للخور ونصرت هذا اي جيت وفدا
 فصح النصارى وهو عبيد ينظر وفرصة والخير قارضة اذا
 حدث اللسان وكل هذا منظر فقال لبرعيالك يا بني لقد فررت
 عني ثم استنهض ذا جثة كالبيذق ونعشة كالنودق وامر ان ينفذ
 بالمرصاد ويرد ما جرى على البين والصاد فنهض يجر برودة
 ثم انشد مشرا بيديه ان شئت بالبين فاكذب ما بينه
 وان نشأ فرب الضادات بكتب مفر ونصرو مطار ومملس
 وسالغ وحراط الحق والسقب النفس الوبيح المعترض في الجوف
 هو مسكن العين والنفس نفس البيضة والمطار الخمر المرة
 المطارة ايضا والمملس الذي يقط من يدك ولا تشعر به والناث
 اخر اسنان ذوات التطف والتقب القرب والامعاء من ذوات

وعن كل هذا فصح الكف السامعان جابا لهم والساد
 الشديد الصوت ومنه قوله ثقا سلفوكم بالسهاد فقال
 احسن باحقه باعين بقية ثم نادى يا ذعمل يا ابا رمل فلما
 فنى احسن من يبقته في روضه فقال ما بعد لهما الاحمال التي
 اخرها حرف الامتلاء فقال لسمع لاهم مدان ولا تمت
 ثم انشد وما استرشد ادا الفعل يوم ام غمك فجاز
 فاجن به ناء الحجاب ولا نفق فان كان فلما يا نكبا
 والاخر بكتب بالالف ولا يحب الفعل الملائق وقد
 نغدا والمخوذ في ذلك الخلف فصر الصمادة ثم حوذه
 وفداء ثم قال هلم يا ضعا بانامه البقاء فاعلام احسن
 من ما الرقى في عين ابن السرى فقال له اصدعني في
 من الضاد لصدع اك د الاضداد منه قوله وهن منشد
 بصوت اجش ابا السائل عن الضاد والكا بصله ادا
 ان حدث الطائت بفتيك فاسمعها استماعا بيا سمعها
 هي مباء والمعار والاحلام والظلم والصدق والحق

والعقاد النظم والنباد الشيم والظل المنقوش والشواظ
والشنى واللفظ والنظم والتفريط والفيضا والفاوالا
والخط والتطير والظن والمحاظ والناظرون والابياط
والشنى والظلف والعظم والخبوب والقمم ^{الشظا} والشظا
والامانيه والمظفر والمخزور والمناظرون والاحتفاله
والظفيرات والمظنة والظنة والكاطيون والمناظ
والوظيفات والمواظب والكثرة والانتظار والالفاظ
ووظيف وقالع وعظيم وخمبر والفظ والافلاظ
الوظيف ما فوق الرسغ
ونظيف والظرف والظلف والظاهر ثم القطيع والوظاظ
وعكاظ والظعن والمظ والمختل والقارطان والاولا
والقارط الذي يحق الفرط وهو نبات بدع به سوق عكاظ معروف
والادشاظ الجماعات
والاخلاظ وخراب الظوران والشف لبامط والجمعطي والجواظ
الخراب الربى العنار واحد قناظرب والخران المجارة المحذرة

واحد فانظور والشف البؤس وسوء العيش والجمعطي
بما ليس عنده والجواظ العاجر وقبل الاكل المتناظ
والكربين والحناطب والعتطب ثم الظنان والادعاظ الطرابي
جمع طربان وهي دابة لا يضاف صومها وجمع ايض على طراف بعد
الزون وعلى طرف وهو جمع شاذ والحناطب ذكر الماشي ويسب
ذكر الجراد والظنان باي صين البر والادعاظ جمع رنط وهو رنط
الفصل في الهم والتاخر والدلظ والظاب والعضاب والظفرون
التاخر غاي الجبل والدلظ الدنيغ والظاب العصب وقد تبدل الياء
منه ميماً وقبل ان الظاب والظام اسمان لسلف الرجل والظفرون
نبت والظباب الداء يقال مابه ظبظاب كما يقال مابه ظبية والظبا
الاحمق وقيل انه المنقط عند الطعام
والشناظير والتعاظ والعظم والظرميد والظا
الشناظير جمع شظير وهو البقي الخلق والتعاظ ملازم الجراد والكلاب
عند السقاد والعظم الخطى هي قنطرة النواذر ما حفظها البقوا تارة ^{الظا}
واض فيما عرفت فيها كما تنفسه في صله كقبط وقاظوا

يقال له الشيخ اجنت لافض فوك ولا يرم من يحونك فوالله انك
مع الصبي القظ لا حفظ من الارض واجمع من يوم المرض ولقد
اوردتك ورفقتك زلالى وثقتكم ثقيف العوالى فاذكرونى
اذكركم واشكرونى ولا تكفرونى قال الحارث بن همام فحبت لما
ابدا من براعة مجونة وراعة واظهر من حذاعة مزوجة بحاة و
لم يزل طوفى بسعدية وبقورة وبقرة وبقرة وهو كمن ينظر
في ظلماء اوبى في هباء فلما استراحت تبتى واسنان ندلى
حملنى الى وبتى وقال ليرى من يوتى فبهت لغوى كلامه ووجد
ابا زيدا عند ايسامه وجعلت الومه على ندى بربعة التوك وخبر
صنعة الحق فكان وجهه اسف رملنا واشرب سواد الا انه اند
وما نادى تخيرت حصص هذا الصانع لارزنى خلق الله
فما يصطفى الدهر غير الربيع ولا بوطن المال الابقاعة
وما لاخى اللب من دهن سوى ما الغير ويط بقاءة
ثم قال ان العلم اشرف صناعة وارج بقاءة واخ شأ
وافضل براعة وريرة وامن مطاعة وهيبة مشاعة ورعية مطوعة

بسط

بسطر تبطر امير وهرت ربيب وزير وبخكم غمكم فادبر
ويشبه بذي ملك كبير لولا انه بخرف في امدبير وبقم
بمن شهر وينقلب بعقل صغير ولا يبتاك مثل خبير فقلت
له والله انك لايت الايام وعلم الاعلام والساحر اللامع بالانعام
المدلل له سبل الكلام ثم ازل متكففا بانه ومضرا فامس سبل و
الى ان غابت الايام الغرة وثابت الاحداث الغير فقارفت
ولعنى العبر حكي الحارث بن همام
قال اجنت الى الجامة وانا بجرا البمامة فارشدت الى شيخ يح
بلطاعة ويفر عن نطاعة فبعث غلامى لاحضاره وارصدت فب
لا تنظاره فابطاع ما انطلق فبخلته فذا بن اوركب لمبا من
فمر عاد عود الحق سعاد الكل على مولا فقلت له وبك ابطاء فندب
وصلود زند فرغم ان الشيخ اسفل من ذات النجيب وفي حرب
كحرب حنين فغضت المشى الى حجاب وجرت بين اقدام واجام ثم
رايت ان لا تقف على من يافى الكنف فلما شهدت موسمته وشأ
ميسمه رايت شخا ميسمه نطيفة وحركة خفيفة وعليه من النقا

أطراف ومن الزخام طباخ وبين يديه نقي كالعمامة مستهدف
للجمامة والشيخ يقول له اراك قد ابرزت واسك قبل ان تبرز فوطاسك
ووليتني فذلك ولم تغلب لي ذاك ولست ممن يبيع فدا بدين ولا
بطلب اثر احد عينه فانك رخصت بالمعين جئت في الاخذ عين
وان كنت ترى الشيخ اولى وخزن النفس في الفرج اقل فافرا عسر
تولى واغرب عني والافعال الفنى والذي حرم صوغ المدين كما حرم
صيد الحرميين انى لا فطر من ابن برميين نقي بسيل المعنى وانفرد
الى سعي فقال الشيخ ويحك ان الورد كغير العود هو بين ان يذرك
العطب او يدرك منه الرطب فما يدري ان يحصل من عودك حتى
اما حصل منه على شئ ثم ما الثقة بانك حين تبعد شئ مما شئت
وقد صار القدد كالنجيل في حلية هذا الجبل فارحني بانك من النجدة
وارحل حيث يعزى الذئب فاسوى الغلام اليه وقد استولى النجل
عليه وقال والله لا يجيب بالهد غير الخسير الوغد ولا يرد غدر الغدر
الا الوضيع القدد ولو عرفت من انا لما استغنى الخنا لكك جهلك
نقلت وجبت وجب ان تجددك وما افع الغريزة والاجلال حسن

قوله من قال ان الغريب الغويل الدليل منهم كيمعالة شيبك
لكم ما بين الحرموجعة قال لك بحق والكلام مضمون
وطالما اصب الباقوت جرعته ثم انظري اجبه والباقوت باقوت
فقال الشيخ يا ويل ايل وعول امليك هانت في موضع فخر نضر
وحسب بنصر ام موص جلد بكت وها يشرط وهيك كما ادعيت
وسلم ان لك البيت احصل بذلك حجم فذلك لا والله ولوان انا
انا ف على عبد خاف او نجالت مان عبد المدان فلا تطلب مالك
له بواجد ولا تضر بغيره يد بارد وباه اذا باهيت بموجودك
لا يجيد ودك ويجعل لك باصولك وبصفا لك لا برفا لك وباعلامك
لا باعرا لك ولا نطع الطمع في ذلك ولا تنبع الهوى فيضلك والله
القابل لابنه بنى استقم فالعود تنمي عرفة وبما يقشاه اذ لما التوى
ولا نطع المحرم المذل وكن نقي اذا التهمت احشاؤه بالغوى
وعامر الهوى المردي فكر من محلق الى النجيم لانا ان اطاع الهوى
واسعف ذوى القربى فيقع ان بك على من الى الجرا الباب انشرك
وحافظ على من لا يجنون اذا نبا زمان ومن يرى اذا ما التوى

وان تقدر فاصح فلا تخبر في امرئ اذا اعلقت اشعاره في الشوى
واباك والكوى فلم تردا هي سكايل الخواجل الذي ما ارعوى
فقال الغلام للتجار يا للعبية والطرفة الغربية انق في السماء
واست في الماء ونظا كالمصباة وفضل في الحسبان انبل على الشيخ لبا
سليط وغبطة مستيط وقال آف لك من مزاج بالسان رفاع عن
يامر بالبر ويعق حقوقا لهر فان كان سب نعتك ففان صفة
فرما ما الله بالكاد وانساد الحساد حتى روى ارفع من حجام بابا
واضيق رذقا من سم خياط قال له الشيخ بل سلط الله عليك
التم وتبع الدم حتى لجا الى حجام عظيم الاضطاط فقبل الاشراف
كليل المراتل كثير الخطا والشراف قال فلما تبين القبي انه يكون
غير معيت ويزاول اقتراح باب مصيب اضرب عن رجع الكلام و
احقر للقيام وعلم الشيخ انه قد الام بما اسمع الغلام ففخ الى سلمه ونزل
ان يذعن لحكمه والابن اجرا على حجه وابى الغلام الا ان يذنه
والمرتب من لقائه وماذا لا في حجاج وبياب وازار وجذاب الى
ان فتح القبي من الشاف وتلى ردة سورة الاتقان فاعول جنة

لوفارة خس وانقطاع عنده وطهر واخذ الشيخ بئذ من فرطان
ويقتض من عبرانه وهو لا يفتي اعذاره ولا يفتي عن اشعاره
الى ان قال له فذلك عليك وعذالك ما يفتي اما بياض الاعوال اما
نرف لا حمال الهنوع من اقل واخذ بئذ من فليس
احمد جملك ما يدك به يوسف من نار غيبك ويسوع ان جفوت
فقال له الغلام اما انت لو ظهرت على عيني المنكد لعذرت
من دمي النهر ولكن ما ان علمنا لا يلبس ما في الدبر ثم كانه
الى الاسحبا فانزع عن البكاء وفاء الى الارعواء وقال للشيخ قد
صوت الى ما اشتهيت فارفع ما اوميت فقال مبهات شغل
شعابي جدواي فشم بارقي سواي ثم انه فخر يتفرى الصفوف
ويجدي الرفوف وينشد في ضمن ما يطوف اثم باليت الحرام الله
فهوى اليه الزمر المحرومة لو ان عندي قوت يوم لما
من يدي المراتل والمجسة ولا ارضت نفسي اليه لمرزلة
تمول المجد بهذي المنة ولا اشكي هذا القبي غلظة
مضى ولا شاكنه متى حسره لكن صروف الدهر فادرتني

كتاب في الليلة المظلمة واضطرب الفجر الى موقف
 من دونه خوض اللوح الضيق فهل نبي يدركه رفته
 على او يطفئه من حنة

قال الحارث بن همام فكنت اول من يادى للواء ويرى لشكوا ففجته
 بدرهمين وطلت لا كانا ولا كان نيامين فاشهر بيا كورة جناه وناء
 بهما لقتاه ولم تزل الذراهم نهال عليه ونشال لديه ذاعثية خضراء
 وحقيقة ججراه فارداه الفرج عند ذلك ومناشاته هنالك وقال
 للفلان هذا ربح انت بذره وحلب لك شطرح فلم تقنم ولا تقنم
 نفاسا بينهما حتى الابلية ونفاسا في الكلة ولما انتظم عندها اصطلاح
 وم التبع بالروح قلت له قد نبغ دمي ونقلت اليك ندي فلان
 ان تجمعي وتكفك مادمني فحزوب طرقتي وصعد ثم ازدلقت ^{وانته}
 كيف رايت خدعي وخيل وما جرى بيني وبين ^{عليه} في
 حتى اثبتت قايما بالحصل ادعى رياض الحصب بعد المحل
 بالله ما نهجه قلبي قل لي هل ابصرت عيناك قط مثل
 يفتح بالرقية كل نفل ويبني بالحر كل عفل

ويجوز

ويجوز الجذب بما الفيل ان يكن الاسكندر في فيل
 قال لعل ندي يدواما الويل قال نهنني ارجوزة عليه و
 ارني انه شجعتا النار اليه تفرغته على الانزال والاعاءة ^{ال}
 فاعرض عما سمع ولم يبل بما تفرغ وقال كل الحداء بجندى الحمار والشي
 ثم فاصاني معاصاة الهان وانطلق وابنه كفر من هان قال
 الشيخ الامام الاوحد ابو محمد زده قد اودعت هذه المقامة بصفة
 عشر مائة من امثال العرب وها انا افترستها ما اقاله بلنين
 على من يقبس اما قوله بطا فندى فهو مولى عابثة بنت سعد بن
 وقاص وكانت بنته بالمدينة ليقبس لما انا را قصد مصر واقام
 بها سنة ثم جافها بعد سنة بشدة ومعه جمر فبذره منه قال
 نعت العجلة واما ذات النخيل فهي امرأة من بني ^{بكر بن عبد الله بن} الله فطلبه حتى
 سوق عكاظ ومعهما نخيل فاستخلاها خوات ابن جبير الاضار
 ليئامهما منها فتخ احدهما وذا فرود فذه اليها فاسكنه باحدى
 يد يائمه فتخ الاخر وذا فرود فذه اليها فاسكنه بيدهما الاخرى
 ثم غشيها وهي لا تغد على الدخ عن قسها الحظ لها من النخيل ونحما

على المن فلما قام عنها قالت لا منك فغضب بها المثل فمن شغل
دوى في هذا المثل منقولة لا ما شئت واكثر ثباتا الى على افلا تان من فعل
الماعل انت في الماء وايت في الماء هذا المثل يضرب لمن يتكبر بما
ويصرفه فلا ارفع من حجام سابط غفكي انه كان حجاما ملائما سابطا
المدابن يحج الخندق بداني ثبته وبقارنت عليه بوجه لا يفربه فيها انه
فكان عند ثمانى عطلته ببر زاضه فيحجها لكيلا يفرج بالبطالة فما
زال يحجها نوبة بعد نوبة الى ان توفد منها فانت يشكو
الى غير صمت موزل يضرب لمن لا يكترث بشان صاحبه ولا يبالى
باسم ارتكابه اذ لو مكاه لعمت واساك عن الكلام ومنه قول
الراجز يخاطب حمالة انك لا تنكوي معمت فاصبر على الحمل لتقبل
اومت ويشبه هذا المثل ما روى على الاملس بالاف الذي شئت
شدي جردان فله مراد به انه ليس يفضل عنى ما اصرقه الى غير ذلك
النواحى واحدها شيب كل اخذاء يختار الحادى الوقع معناه ان
المحمود ينفذ بما يجد والوقع ان تضرب الحجان القدم فتوهنها فانه يهين
الموقع فهو الذي كثر اثاره الذي ينظمه

الحادث بن همام عن ابن زيد الشروحي انه قال ما لك منذ رحلت
عننى وادخلت عن عريه احن الى عمان البصرى ولا حنين
الى النضر اجمع عليه ارباب الدارنه واصحاب الرواه من خصايتهم
وعلمنا وما نر ما عهد ما وشهد انما واسئل الله تعالى ان يوفيه
راها لا فوز بها ما وان يحطينى فراها لا تروى فراها فلا اجل بها
لفظ وروح الى منها اللط رايت بها ما يلا العين فرف وبلى عن
الادمان كل غريب قلبى في بعض الايام حين يضل خضاب
الظلام ومنف ابو المنذر بالنوام لا خطر في خطها واضر الطريق
من توسطها فأتان الاختلاف في سالكا والانسلاك في سلكها
الى محلة موصوفة بالاحترام منسوبة الى بنى حرام فان مسلج
مشهوره وحياض مرودة ومباب وشعب ومعات ايت حبيبا
ابنغ ومزايا كثيرة بما است من دين ودنيا وعيان ساو في سقا
فشرف باباب اثنان ومعمون رباب المثنان ومضلع ملحق بها
ومضلع الى غليص عاب وكرم من فارى منها ودار احدا بالاجسور ويا
وكرم من معلم للعلم فيها واية للمدى حله شيد ومعنى الاول من

اغار بها الغنى والافاق فقبلت ثنت فيهما من يدي واما ثنت فادركت الدنيا
 ودونك محبة الاكياس او الكاسات منطلق العنان قال فبينما
 انفض طرفها واستشف روثها اذ لمحت عند دروك براح واخلاق
 الوداح مجد مشهور بطرافته فزدد هرا بطرافته وقد جرى اهل ذلك
 حروف البذل وجرداني حلية الجدل فحمت غوم لاسطرونهم
 لا لا مئس غرم فلم يلب الا كفت الجلال حتى ارتفعت الاصوات بالان
 ثم ردف الناذين بوزن الامام فاعيدت غلبى الكلام وحلت الحيا
 وشعلنا بالقنوت عن امداد القوت وبالعبود عن استزال الجود
 ولما نفى الغرض وكاد الجمع ينفق واجمع لنا الانتشار في الارض انبرى
 من الجماعة كل حلوا لبراعته له مع السم الحسن ذلاقة اللسان وضاعة
 الحسن وقال يا جبرئيل الذين اصطفيتهم على اعصان شجوني و
 جعلت خطتهم بارهجوني واتخذتهم كرمي وعيبي واعدهم لمحض
 وقيبي اما تعلمون ان لبوس الصديق اهل الملا بر الفاخري
 وان فتوح الدنيا اهلون من فتوح الاخرى وان الدين اعم
 النصيحة والارشاد عنوان العبد العجيب وان المنشأ مؤتمن

والمرشد بالنعيم فمن وان اخاك هو الذي عدلك لا الذي عدلك
 وصديقك من صدك لامن صدك فقال للمامرون انما
 الودود والخذل المودود ما بر كلامك الملقر وما شرح خطابك
 الموجز وما الذي يفيقه منا الفجر ولو عجز فوالذي حبا بنا
 بجهنك وجعلنا من صفوة اجبتك ما نالوك نصحا ولا نأخر من
 نفعا فقال جزيتهم خيرا ووقعتم ضيرا فانكم من لا يفي بهم جليرو
 ولا بعدد عنكم بلبس ولا ينجب بهم منظون ولا بطوى دونهم يكون
 وما ينكم ما حل في صددي واستغنيك فيما عيل صبري اعلمنا
 كنت عند صلواتي الزبد وصد الجند اخلمت مع الله نية العبد
 واعطيت صفقة العهد على ان لا اسأ مدا ما ولا اعاقرن داما ولا
 احصى فهو ولا الكثر فثو فتولت القصر المفضلة والهمم المله
 ان نادى مثل الابطال واضعت الوفا ورضعت العفار وانطقت
 مطالكيت وثابت التوبة كالميت ثم لما وقع بها فيكم المرق في غافة
 ابررة حتى مكنت على الخنددين في يوم الخميس وبث صريح العها
 في الليلة العراء وما انادى الا بالرفق لانا ماى الله ما لا

المدامه معترف بالاسراف في عب التلاف شديد الاشفاق من
 نفوس الميثاق فباؤم هل كفارة تعرفها تباعد من ذنبي وندى الى
 قال ابو زيد فلما حل اشوطه تقشر وقضى الوطرم من اشكائه بشه ناجية
 يقضي يا ابا زيد هذا من فرغ صيد فتمر عن بد وابد فنهضت من مجي
 انها من النهم والخرط من الصف اخراط النهم وقلست
 ايها الاروع الذي فاق مجد وسودا

والذي يبتغي الرضا وليقبوبه عند
 ان عندي علاج ما يثب عند مهتدا فاسمها عجبة غادرني ملذدا
 انما ما كثر جود ذي الدين ^{لها} كت ذائقها ومطاعا مسودا
 مريم الفاضلة ومالي لم صدك اشترى الحمد بالهي وافي العرض ^{لها}
 لا اباي بتقير طاح في النذل والندى او قد النار باليقاع اذا التكر اخلا
 وبراى الزملون ملاذ ومقصدا لرقيم بار في صيا فاشفي شيتك الله
 لا ولازم فابس قدح زندي فاصلدا طال ما ساعد الزما واصبحت معه
 ففضله انما بغير ما كان عودا بوء الروم اقتنا بعد خيفين قولدا
 فاسبا حريم من صادق موجد وحو اكل ما استر لي بها وما بدا

فقطر

فقطر حتى البلاء وطوبى مشردا اجتال الناس بعدا كنتم قبل
 ورؤيتهم خصاصة اتمني لها الردي والبلاء الذي شمل انبي مبذرا
 اسباب ابنى الى اسر وما التقدي فاسعن عيني بعد ان نهر في بدا
 واجرى من الرما ن فقد جاور وعتد واعني على ل ابنى من العدا
 فبذا نتمى المآثم عن تمردا وبه تغلب الانانية ممن نور قد
 وهو كفارة لمن زاع من هذا الهدى ولعن قمت منشد ملندة سر شدة
 فاقبل الصبح والهداية وانك لم يمد واسم الآب بالذي ينشئ للحمد
 قال ابو زيد فلما اتممت هذا رمي واومر المنول صدق كلني
 اغراء الفرع الى الكرم بمواياي ورغبة الكلف الى المكلف في مفسد
 فرضح لي على الحافرة ونفخ لي بالعدا الوافرة فاقبلت الى وكرى وها
 بنج مكروى قد حصلت من صوغ المكيد على صوغ التريدا ووصلت
 من حولت القصيدة الى لون العصيدة قال الحارث بن همام
 فقلت له سبحان من ابدعك فما اعظم خدعك فاستغرب في الفحك
 ثم استغفر من ربك عشت بالخدع وقت في دهر بنو اسديت
 وادرقناه المكر حتى تستدير رحي العيشة وحيد النور فان تعدد صيدها فامع برية

وَأَجْرُ الثَّارِ فَإِنْ قُتِلَ فَرَضَ قَتْلُكَ بِالْحَيْثُ
 وَارْحَ فَوَادِلَ أَنْ يَأْخُذَ مِنْ الْفِكْرِ الْمُنِيبِ
 مُغَابِرَ الْأَحْدَاثِ يُؤْذَنُ بِأَحْثَالِهِ كُلِّ عَيْشَةٍ
 حَكِي الْمَارِثِ بْنِ هَامٍ قَالَسَ يَلْعَنُ أَنْ يَأْخُذَ بِدِيْحِينَ نَاهِي الْفَيْضِ
 الْيَنْتَهَ فَيُدْهِمُ الْهَفْضَ احْتِرَابَهُ بَعْدَ مَا اسْتَجَاشَ ذَهَبَهُ وَقَالَ لَهُ
 يَا بَنِي أَنْتَ قَدْ دُمَارَ تَحَالَى مِنَ الْفَنَاءِ وَكَتَحَالَى بِمَرْوَةِ الْقَنَاءِ وَأَنْتَ تَحْدُ^{اللَّهُ}
 وَلِي تَهْدِي وَكَبِيرُ الْكُتَيْبَةِ السَّاسِيَةِ مِنْ بَعْدِ وَمِثْلُ لَا تَفْرَعُ لَهُ الْعَنَاءُ
 وَلَا يَنْبَغِي بِطَرَفِ الْمَصَا وَلَكِنْ تَنْدُبُ إِلَى الْأَذْكَارِ وَجَعَلَ صِبْغًا لِلْأَلَاءِ
 وَأَنْ أَوْصِيكَ بِمَا لَمْ يُمْسِ بِهِ شَيْءٌ الْأَنْبَاءُ وَلَا يَفُوقُ الْأَسْبَابُ حَقًّا
 وَصَبْقًا وَجَانِبَ مَعْصِيَتِي وَآخِذَ مَتَالِي وَاقْفُ امْتَالِي فَأَنْتَ أَنْ
 اسْتَجِيبَ بَعْضِي وَاسْتَضِيحَتْ بَعْضِي أَسْرَعَ خَانِكَ وَارْتَفَعَ دَخَانِكَ
 وَأَنْ تَنْاسِيَتْ سُرُورِي وَتَبَدَّدَتْ مَشُورِي قُلْ رَمَادُ أَثَانِكَ
 زَهْدُ أَمْلِكَ وَرَهْطُكَ فَيْتَ يَا بَنِي أَنْتَ جَزَيْتَ حَفَائِي الْأُمُورَ وَبَوَّ
 تُضَارِفُ الذُّهُورَ قَرَأْتَ الْمَرْءَ بِنَسْبِهِ لَا بِنَسَبِهِ وَالْفَخْرَ عَنْ مَكْبَرِهِ لَا
 عَنْ حَسَبِهِ وَكَتَبْتُ سَمْعًا أَنْ الْعَابِرَ إِمَارَةً وَتَجَانُ وَزِدَاعَةً وَصُنَاعَةً

فَارِسَ

فَارِسَ هَذَا الْأَرْجَ لَا تَنْظُرْ إِنَّمَا أَوْفَى وَاتَّقِ فَالْحَدِثَ مِنْهَا مَيْتَةً
 وَلَا اسْتَرْغَدْتَ فِيهَا عَيْتَةً أَمَّا فَرَسُ الرُّبَايَاتِ وَخَلَسَ الْأَمَارُ قَلَامًا
 أَحْلَامَ وَالْفِي الْمُنْفَعِ بِالطَّلَامِ وَنَاهِيكَ عَمَّا بِمِرَاةِ الْفَنَاءِ وَأَمَّا
 بِضَائِعِ الْخَيَارَاتِ فَفَرَسُهَا لِلْمَخَاطِرَاتِ وَطَلَسَ الْعَارِيَاتِ وَلَمَّا اتَّسَمَ بِهَا بِالْمَخِيرِ
 الْفَيَارَاتِ وَأَمَّا الْحَاذِلَةُ الصَّبَاعِ وَالصَّدَى لِلْأَزْدِ وَأَعْيُنُهَا لِلْعَارِضِ
 وَيُؤَدُّ عَائِقَةً عَنِ الْأَرْكَاسِ وَقَلْبُهَا لَدَى مَنْ أَدْلَى أَوْزَقِي رَجَالِ
 وَأَمَّا جَرَفُ ذَوِي الْمَنَاعَاتِ فَفَرَسُهَا خَلَدَ عَنِ الْأَوَانِ وَلَا يَأْخُذُ
 جَمِيعَ الْأَوَانِ وَمَعْظَمُهَا مَعْصُوبٌ بِشَيْبِ الْمَيِّتِ وَلَمْ يَرِ مَاهِرٌ لَذِيذِ
 الْمَطْعَمِ بَارِدِ الْمَقْعَمِ صَافِي الْمَشْرَبِ وَأَفَى الْمَكْبِ إِلَّا الْحُرْمَةُ الَّتِي وَضَعْنَا
 أَسَاسَهَا وَفَرَسَ اجْتِنَاسَهَا وَخَرَسَ فِي الْمَنَاقِبِ لَمَّا دَاوَعَتْ لِبْنِي عِبْرَاءَ
 مَنَارَهَا فَتَهَدَّتْ وَنَاهِيهَا مَعْلَمًا وَاخْتَرَتْ سَبِيلًا مَالِي مَبْعَا أَذْكَاءَ
 الْجُمْرِ الَّذِي لَا يَمُورُ وَالنَّهْلُ الَّذِي لَا يَتَوَرُّ وَالْمَصْبَاحُ الَّذِي يَعْشَوَالِي
 الْجُمْهُورُ وَيَنْصَبُ بِهِ الْبَرُّ وَالْعُورُ وَكَانَ أَهْلُهَا أَمْزِيلُ وَاسْعَدُ حِيلِ
 لَا يَرْهَقُهُمْ مِنْ حَيْفٍ وَلَا يَطْلُقُهُمْ سِلَ سَيْفٍ وَلَا يَجْشُونَ حِمْلَ لَاسِعٍ
 وَلَا يَدِينُونَ لِلدَّابِّ وَلَا شَاعٍ وَلَا يَرْمُونَ مِنْ بَرَقٍ وَرَقْدٍ وَلَا يَحْمِلُونَ

بمن نام وقد اندبهم منزله وطلوبهم مرفقه وطعمهم مجله واوتاه
 غرق مجله ايما سطوا لفظوا وجبا الخروا خروا لا يخذون او طاء
 ولا ينفون سلطانا ولا يمازون عما نقد وحاضا ونروح بطانا فقال له
 ابنه يا ابي لقد صدقت فيما نظفت ولكنك وقت وما فتت فبين
 كيف انظف ومن ابن يוכל الكف فقال يا بني ان لا تكثر باها
 والنشاط جلباها والفتنة مضايها والفتنة سلاحا فكن اجود من طلب
 وامري من جذب وانتظ من ظبي مفر واسلط من ذئب شفر
 واتدح زند جذك مجدك واترعب باب دعيك بعيك وجب كل فج
 وخض كل فج واتجمع كل روض والى دلك الى كل حوض ولا تاسم
 الطلب ولا تمل الداب فقد كان مكتوبا على عصا شيخنا ساسان من
 طلب حلب ومن جال ناله واباك والكسل فانه عنوان النحوس و
 لبوس ذي البؤس ومفتاح المزية ولقاح المتعبه وسببه الجحيم المحله
 وشئنه الوكلة النكلة وما اشار العبل من اختيار الكسل ولا ملاء
 الراحة من اسوط الراحة وعليك بالاقدام ولو على الفراغ فان

مدرك الحق وتلك جراه اجناس تظن امان وتنظر اللسان ويهاضوا الكسل وسبب القيل
 كما ان الخورم

ومبطله

ومبطله للعمل ومغيبه للأمل ولهذا قيل في المثل من جسر اسرو
 هاب سحاب ثم ابرز يابني في بكر ابي زاجر وجراه ابي الحرث وحرث
 ابي قرن وخنل ابي جعد وحرص ابي عقيقه ونشاط ابي وثاب وثر
 ابي الحسين وصبر ابي ابوب والطف ابي غزوان ولبون ابي بر
 واحلب صوع اللسان واتدح بجر البيان وارند السور فلان
 وامر الضرع قبل الحب وسائل الزكيان قبل المعجع ودمت لطيف
 قبل المضجع واتحد بصيرتك للعيافه واعم من تنزل في العيافه
 فان من صدق قوله طال قبته ومن اخطأ في رايه ابطاف
 فوبنه وكن يا بني خفيف الكل قليل الدل واعب عن العل فاما من
 الربل بالطل وعظم وقع للغير واشكر على الغير ولا تقطع عن المرفه
 ولا تشبعد رشح الصل ولا يفس من روح الله الا القوم الكافرون
 وانا خيرت بين ذرة منفوده وذرة موعوده فلان القدر
 قليل اليوم على القدر فان للتأخر اوقات وللعزائم بدوات وللعدا
 معقبات ومنها وبين النجوع عياب واي عطبات وعليك سه
 اولى الغرم وورق ذي الحورم وجانب خرق الشنط وتخلق بالخلق

البسط وفيه الدرم الربط وشب البذل بالنبط ولا يجعل بدك
 مغلوله الى عقلت ولا ينطها كل البسط ومنى نابل بلد او نابل فيه
 ثبت من املك واسج عذ جلت فخر البلاد ما حلت ولا تستغلز ^{حلت}
 ولا تنكر من القلة فان اعلام شربنا واشياخ صبرنا على ان الحركة
 بركة والقراوة سفينة وزدنا على من زعم ان القرية والقلة مثله وان
 هي قيلة من اقتنع بالزبدلة ورضي الخسف وسوا الكيلة واذا ارعت
 الاغراب واعدت له انعم والجواب فخير ريق السعد من فلان
 تسعد فان الجار قبل الدار والريق قبل الطريق
 خذها اليك وصية ليرى بها نيل احد غراما وبة خلاصات المعاني
 نعمها تنفع من محض النعمة واجهد فاعمل بامثله على البيبا ^{التي}
 حق يقول الناس هذا النيل من ذاك الا ^{نم} فاعلم ان
 اوصيت واستعصبت فان اقتديت فواما لك وان اعتديت فاما ^{نيل}
 والله خليفك عليك وارحوا لا تختلف حتى فيك فقال له ابنه يا ابة
 لا وضع عرشك ولا رفعتك فلقد كنت سدا وعلت رسدا ونحت
 ما لم ينجل والدولدا ولكن امهك بعديك ولا ذقت فعدك فلا تاذ

بادابك الصالحة ولا تندين بانارك الواضحة حتى يقال ما شبه
 القبلة بالبارحة والحادية بالراجحة فاهتم بوزيد الجوابه وابتم
 وقلم من اشبه اياه فاعلم قال المارث بن همام فخير
 ان بني ساسان حين سمعوا هذه الرضا بالاحسان فطوبى لمن
 لم يحن لحفظها كما حفظ ام القران حتى انهم لم يروها الى الآن اولى
 مما لفتق العبيان وانفع لهم من نخلة العبيان
 حكى المارث بن همام قال اشريت في بعض الايام من
 برح بي اشعار ولاخ على شعاب وسمعت ان عتيان ^{الذكر} و
 بسود غواشي الفكر فلما رآه لما ما بي من الجمر الاضداد الجامع
 بالبصر وكان اذ ذاك ما قول الساند مشوه الوارد يجنى من
 زبانه اذا هير الكلام ويبمع في ارجانه صريرا الاقلام فانظروا اليه
 غيروا بن ولا لا وعلى ثاب فلما ولبت حصاء واستشرفت افساء
 نرى لي ذوا طاري باليه فون محض عابيه وقد عصبت به عصب
 لا يحصى عديدهم ولا ينادى ولهدم فابتدريت فصد وتودت
 ورده ورجوت ان اجد شفاى عند ولما رزل التقل في المراك

واغنى اللاكن والواكن الى ان جلست بجانبه وبحيث امتت اشباهه
 فذا هو نحن الروح لا ريب فيه ولا ليس بخفيه فشرق بمراء هبته
 وارفضت كنية غنى وجبن راف وبصر بمكان قال يا اهل البصر
 دعاكم الله ووفى بكم وفى فاعلموا انكم في الدنيا افضل من اياكم
 بلذكم اوفى البلاد فمهر وانما ما طرأ واسمها رضة وامر بها بفضة
 واومرها بفضة واسمها حلة واكرمها بفضة وخلة ولحسها بفضة
 بملذد ملين البلاد الحرام وببالة الباب والمقام واحد جناح الدنيا
 والمصر الموقر على القوى لم يندفن بموت النيران ولا لم ينف فيه
 بالاولان ولا بجند على اديمه لغير الرحمن ذو الشاهد الشهادة و
 المساجد المصودة والمعالم المشهورة والفاير المروزة والامام المحمودة
 والخط المجددة به تلقى تلك والركاب والحيان والصباب وتلك
 والملاح والفاير والفتاح والناشب والراح والساح والساح
 وله اية المذ الفايض والجزر الفايض واما انتم فمن لا يختلف في حقا
 انسان ولا ينكر ما ذو شان دهاكم الطوع وعبد السطان واشكر
 لاحسان وزاهدكم اروع الخليفة واخشنهم طريفة على الحقيقة وعالمكم
والملازم

علام كل زمان والحق كل اوان ومنكم من استنطق علم الحق ووضع
 والذو ابتدع ميزان الشعر واخترعه وما من في الاولاد في البدن
 وان شئت فانتم احق به واولى فراكم الكرام اهل مصر موزين واحسبتم
 الفلك فوانين وبكم استنطق في القريب وعرف النخبة في الشعر الزيف
 ولكم اذا فرت المضاجع وجمع الخبايا فلكاد يوقد السابرة ومن العالم
 وما انتم بغير حجر ولا نبع فوره في يرد ولا خير الا لما ذنبتكم بالاعيان
 دوى الرجح في البحار وهذا صليغ عنكم القتل واخبر النبي من قبل و
 بين ان دوتكم بالاسرار كذا في القتل فشرق الكرميارة المصطفى
 وواها المصركم وان كان قد عفا ولم يبق منه الا شاة ثم انه خزولنا
 ونظم بيانه حتى جاح بالاسرار ونوف بالانصار فممن من من
 بالقود او ضيبت به برائن اسد ثم قال اما انتم يا اهل البصر فما
 منكم الا العلم المعروف ومن له المعرفة والمعرفة واما انتم عرفت
 فانما ذلك وشو المقارن من ادب ولم يبق عرسي فاصابة صفته
 انا الذي انجد وانهم وايمى واشام واسحر واجروا ديج واسهر نشا
 بسروج حديث على النروج ولبث المضائق ونجت المقاتل وهدت العارث

والنيران والعرانك واقدمت الثوامس وارغمت المعاطس واذبت
الجوامد وامعت الجلامد سلوا عني المثارق والمغارب والناسم
والغوارب والمخاض والمجافل والقبابل والفتابل واستخرجوني من
نقطة الاخبار وسواه الاسمار وحداة الركبان وخذاف الكهان لعلنا
كمر فنج بملك وجباب هنك ومهلكة انجبت ولمحة الحمت
وكم الباب خدعت وبيع ابنتي وفس اخلت واستدافرت
وكم محلق غادرته لفا وكام استخرجته بالرفا ومجر بحره حتى اضلع
واستطت زلاله بالخداع ولكن فرط ما فرط والعصن ولبيب والفرد
غريب وبرد الباب قبيب فاما الان فقد استن الادب وناوذة
الفوير واستار الليل اليهم فلبس الندم انفع وترفع الحرق
الذي قد افزع وكتب رويث في الآثار السند والاخبار المقعدة
ان لكم في كل يوم من الله تعالى نظره وان سلاح الناس كلهم الخد
وسلاحكم الادعية فقصديكم انفي الراحل واخرى المراحل حتى
هذا المقام فيكم ولا من لي عليكم اذ ما سعيتم الا في حاجتي ولا نعت
الا لراحتي ولست ابغى اعطيكم بل استدعي ادينيكم ولا اسالكم اسألكم

بل استزل سوالكم فادعوا الله تعالى يوفى الثواب والاعداد للآب
فانه رفيع الدرجات مجيب الدعوات وهو الذي يفسل التوبة عن
عصاه ويغفر عن السيئات ثم استند استغفر الله من ذنوب اوطيت بهن واعنت
كم خضعت بخرقة لا اجهلا ورحمت في العي واعذبت
وكم املعت الهوى اغترارا واحلت واعلت واسررت
وكم خلعت العذار ركعتا الى المعاصي وما وبت
وكم ناهيت في الخفى الى المنابا وما انتهيبت
فليكني كنت قبل هذا نيا ولا احن ما جنيت
فالوت للجرمين خير من الساعي اليه سعيت
يارب عفراقات اهل للعفو عني وان جنيت
قال الراوي فطقت الجماعة تمد بالدعاء وهو يقبل وجهه في السماء
الى ان دمعته اجفانه وبداد جفانه فصاح الله اكبر يا رب انا
الاسخانية والنجابة غشاة الاسرابية فخرية يا اهل البصر جزاء
من هدى من الخير فلم يبق في القوم الا من سربرون وخرج
لهم بيور فقبل غفورهم وابل يعرف في شكرهم ثم انخدع من النج

يام ناطق البصر واعتقبت الى حيث تحالينا وامنا الحسن النجس
علينا فقلت له لقد اغربت في هذه التوبة فماريت في التوبة نقلا
انهم بسلام الحفياك وغفار الخليات ان ثاني لجاب وان دعاء
فوملت لجاب فقلت زودني اصحابا زاد الله صلاحا فقال وايد
لقد تمت بهم مقام الرب الخالد ثم اقبلت بقلب النبي الخاشع
فلو لم يفت فلهم اليه ولما ياؤا يدعون عليه ثم ودعني
فانطلق واودعني العلق فلم ازل اعاني الفكر واشوق الى خبر
ما ذكر وكما استنيت خبر من الزكبان وجواب البلدان كنه
كن ما وعجما ونادي صخر مقام الى ان لقيت بعد ثراخي الامد
وزراني الكد وكبا فاذلين من سفر فقلت هل من ربه خبر فقا
ان عند الخبر اغرب من النقاء وعجب من نظرات الرقاء فالتهم
ايضا ما قالوا وان يكيلوا لي ما اكثروا فكوا انهم الموابرج
بعد فادفها العلوج فواوا ابا زيد ما المعروف قد لبس الصوف
وام الصوف وصار بها الزاهد الموصوف فقلت انتمون ذا المفاشا
قالوا انه الان ذوالكرامات لحقوني اليه النزاع ورايتها فرصة لا تشاع

فارتحلت رحلة المعذ ومرت نحو سبعمائة حلت بمجد وقرأت
من قبل فاذا به قد نبذ صحبة اصحابه وانصب في محرابه وهو دواء
مخلولة وتعلمه موضوعة فتيمة مهاجرة من زلج على الاسود والغبية
من سبام من اثر التجرد ولما فرغ من سجنه حيان بمسجد من غير
ان تم بحديث ولا استخبر عن قديم ولا حديث ثم اقبل على اوزاده
وتركتها عجب من اجتهاده واعبط من يمدى الله من عباده ولمزل
في قوتك وخشوع وجمود وركوع واخبات وخشوع الى ان اكمل اقامته
الحسن وصار اليوم اس فحينئذ انكفأ الى بيته واسمى من قومه
وزينه ثم فضل الى مصلاه وتخلى ببلجاء مولا حتى اذا انعم الفرج
للجنة الاجر عقب فجد بالشيخ ثم اضطلع بجمعة المخرج وجعل يجمع
بصوت فصيح خلاد كار الاربع والمهد المرع والطاعن المودع
وعده وودع واندب زمانا سلفا سودت فيه النعقا ولم يزل
على الفيح الشنع كليله اودعها ما آيا ابدعها لهن الطعها في مرقع
وكره على جثتها في خزينة احداثها وتوبه نكها في ملعب ورسع
وكره جراثيم على رب السموات العلى ولم يرافبه ولا صدف بفانك

وكرم عظمته من وكرامته مكرم وكرمته من هذا المحدث المرفق
 وكرم كفته في اللعب وفت عهدا بالكذب ولم نزاع ما يجب من ^{للعنه} عهده
 فليس شعار الندم واكب شآبيب الذم قبل هذا الفقد وقبل هو المرفق
 وانضع خضوع المعترف ولذم لا ذم المترف واعبر هو ^{نفسه} الكفا عن انحراف الفلاح
 الامم ثم هو ديتي ومعظم العرفي فيما يفتقر المقتضى ولست بالمرتدع
 اما نرى الشيب ^{خطا} وخط في الراس خط ومن لم يخط الخط يفوقه فخط
 ويحك بانقرح على ارباب المجلس وطاوي داخله واستمع ^{الشيء} النعم
 واعلم بمرضا من العرفان وانفسه واخر مفاجاة الفضا وطاوي ^{ابعد}
 واتبعي سبل الهدى واذكري وثك الكرم وان موالك غدا في فخر لحد بلع
 اما لبيت البلا والمترال الفقر الحلال وموردا الفركان والآخر النعم
 بيت بوي من ادلا قدمنه واسودعه بعد الفناء والعرف قيد تلك النعم
 لا فرق ان بجله ماهية او ابله او مصداق من له ملك تلك النعم
 وبعد العرفان الذي بحري الحقي والبدد والبسك والمحدث ومن عني من
 فيما كان المثنى وبيع عبد فدونك سوء الحساب المرفق وهو يوم المرفق
 ويا خا من في ومن قد عني وطفي وشب نيران ^{الشيء} المطعم او مطمع

بل

في هذا المقتضى

فاعف لعبد مجتزم وارحم بكاء النجم فان اول من رحم
 وخير ماله ^{هو} دعي

قال فلم يزل يردد ما بصرت رفيق وبصاياه بهر وشهيق
 حتى يكت لبكاء عنيه كما كني من قبل بكي ليه ثم يزد الى سجده
 بوضو يهجد وانظف رذلة وظيف مع من صلى خلفه ولما
 انقضى من حضر ونفرا شرفوا اخذ بيدهم بدرسه وبسك ^{بوت}
 في قالب اسمه وفي ضمن ذلك برق ارنان الرقوب ويكي ^{سبحه} ولا بكا
 حتى استنبت انه قد التقي بالافراد واشرب قلبه هو لا انفراد
 فاحترق بطلبه عزمة الارحال وتخلبه والتخل بملك المال فكانه
 نفوس ما فويت او كوثف بما الخفي ففوز فير الاواء ثم فراقنا
 عزمت فنوكل على الله فاسحك عند ذلك بعدد المحدثين واقبت
 ان في الامة محدثين ثم دونت اليه كما يلهو الصالح وذلك اوصى ^{اقا}
 العبد الصالح فقال اجعل الموت نصب عينيك وهذا فرافيق بينه

ادبہ کے لیے نذر انصر صحنی اور

